

အိုင်

တိမ်မင်းသမီးရဲ့အတ္ထာရုံ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၅၀၀၁၇၆၀၂၀၇
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၅၀၀၂၆၈၀၃၀၈

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၇-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ-၅၀၀၊ တန်ဖိုး (၁၀၀) ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)

ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၅၄၂)

သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း

တာမွေကြီး(က+ဂ)ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးပန်းချီ

အောင်လွင် (CONQUEROR)

ပြင်ပဆက်သွယ်ရေးမှူး

ခင်မာဆွေ

ပြန်ချိရေးမှူး

မြတ်မာမာမင်း

အတွင်းဖလင်/စာအုပ်ချုပ်

သစ္စာမွန် (T.S.M)

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Center မှ

တာဝန်ယူစဉ်ပါသည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်သူ့အဖွဲ့အစည်း၊ အသုံးပြုဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်ဆိတ် ဖြည့်ပိုင်ခွင့်များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖွဲ့အစည်းများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ နေထိုင် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံသတ်သစ်တစ်ခု တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံရေးရေးရာကို အခြေခံ၍ အပြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်နံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို စနစ်တကျ ဖွံ့ဖြိုးအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်တွေ့တို့ ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားလေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ဖော်ဆောင်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်စေရန်ပေးရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

အခန်း (၁)

“မေမြတ်ထန်”

ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ရွတ်ကြည့်သည်။

“မေမြတ်ထန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

နှုတ်မှပွဖလေး ကြိမ်ဖန်များစွာ ရွတ်ခေါ်ကြည့်ရင်း အသိစိတ်ထဲ မှာ ရေးတေးတေး ပေါ်လာသလိုလို့... .

“ဟုတ်တာပေါ့... မေမြတ်ထန်ဆိုတာ ကျွန်မ အစ်မပဲ”

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ”

အဖြေတစ်ခုရလိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်က ဝမ်းသာအားရပူက လှိုက်လှိုက်လို့လဲ။

အောင်သုပြေက သစ်ရိပ်စံဆိုသော မိန်းကလေးနားကို ပို၍ တိုးကပ်၍ ပြတင်းဝမှာ နှစ်ထောက်ယှဉ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဟိုး... ခြံထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ အုတ်ဂူလေး နှစ်ခုကိုရော မသစ်ရိပ်စံ သိလားဟင်... အဲဒါ ဘယ်သူတွေလဲ... သူတို့အကြောင်း တွေ့ရော မှတ်မိလား”

ထူထဲကျောညွတ်သည့် မျက်တောင်တို့ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လျက်

ရိဝေသော မျက်နှာဝန်းလေးတွေက တစ်နေရာကို ငေးမောနေမြိရှိသည် မှ လွဲ၍ မိန်းမလှလေး နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

ဒါကို အကဲခတ်၍ အောင်သပြေက အားတက်သရော... .

“လူတွေက ပြောတယ်သိလား... . အဲဒီ အုတ်ဂူထဲက နှစ်ယောက်က... .”

သူ့စကားမဆုံးမီ သစ်ရိပ်စံက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

“ရှင် ဒီမေးခွန်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏ မေးနေတာလဲ... .

ဘာဖြစ်လို့ မောင်နဲ့မာမီတို့ အားလုံးမရှိပဲ မေးရတာလဲ... . ရှင်မေးသမျှ ကျွန်မ ဘာမှမဖြေနိုင်တာကရော... .”

မျက်နှာဝန်းတွေမှာ ပြောနေရင်း မျက်ရည်စလေးတွေ ဝေ့လာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... .”

သူမ အကြည့်တွေ အုတ်ဂူလေးနှစ်ခုဆီ ပြန်ရောက်သွားသည်။

“ကျွန်မ မသိဘူး... . မေမြတ်ထန်ဆိုတာ ကျွန်မအစ်မ ဒါပဲ... .

ကျွန်မ ဘာမှမသိတော့ဘူး... . သူတို့တွေ မရှိတော့ဘူး... . ဘာဖြစ်လို့ ဖဲဆိုတာ ရှင် သိချင်ပေမယ့် ကျွန်မမှ မသိတာ”

ဒီလူတယ်သူလဲ မေမြတ်ထန်ဆိုတဲ့ မိန်းမအကြောင်း ဘာဖြစ်လို့ မရမက လိုက်မေးနေရတာလဲ... .

“မြထဲကို လှမ်းကြည့်ချင်ရင် ဒီနေရာလေးကို လာရပ်ရင် မြင်ရတာပဲကွာ... . အလယ်ဝရံတာကို မသွားနဲ့နော်... . မောင့်ကို ချစ်ရင် မောင့်စကားကို နားထောင်”

အခု သစ်ရိပ်စံ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့နေရာက မောင် လုံးဝတားမြစ်ထားတဲ့ အလယ်ဝရံတာနဲ့ တပ်လျက် မာမီစာကြည့်ခန်း... .

“ဟိုးက အုတ်ဂူလေးတွေက ဘယ်သူ့ဂူတွေလဲ မာမီ”
မာမီဘေးနားမှာ စကားထိုင်ပြောရင်း အဲဒီလို အမှတ်တမဲ့ မေးမိတာနှင့် မာမီကိုယ်တိုင်လည်း စာကြည့်ခန်းထဲ မဝင်တော့သလို ဝရံတာတံခါးကအစ အားလုံးပိတ်ပစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ကိုးနှစ်နီးပါး ကြာခဲ့ပြီးမှ ဒီအုတ်ဂူတွေအကြောင်း မေးတာ မောင်ကြိုက်မှန်းသိ၍ သစ်ရိပ်ကလည်း မမေးခဲ့တော့မှ သွားခွင့်လာခွင့်ရခဲ့တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ... .

အိမ်မှာ သစ်ရိပ်ဆီ ဘယ်နည်းသည်မှလည်း မလာ။

လာသမျှ လူတွေက ရယ်ပြုံးဆက်ဆံကြတာလည်း သစ်ရိပ်ဘယ်သူမှ မသိ။ မောင်နဲ့မာမီက သစ်ရိပ်နားမှာ အမြဲရှိနေတတ်ပေမယ့် ဘယ်နည်းသည်နဲ့မှ မိတ်ဆက်ပေးတာမျိုး မရှိခဲ့သလို လွတ်လပ်စွာ စကားပြောစေခဲ့တာမျိုးလည်း ရှားပါးလှသည်။

ကိုယ်ဟာ သစ်ရိပ်စံဆိုတာ မောင်တို့ပြောလို့ မှတ်ထားလိုက်ရသည်မှလွဲ၍ ဘာမှမသိခဲ့သော ကိုယ့်အကြောင်းတွေကို လူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးကြည့်ချင်သည့် ဆန္ဒတွေကြောင့်... .

မောင်တို့ သိပ်ချစ်ကြတာ သိနေသည့်ကြားမှပင် ချုပ်ချယ်မှုခံခဲ့ရလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အခုအောင်သပြေဆိုသော လူနှင့်စကားပြောတာပင် မောင်က ပြဿနာ။ ဒါပေမယ့် စကားပြောဖော် မှုနေခဲ့သည့် သစ်ရိပ်ဘဝမှာ သစ်ရိပ်မိတ်ဆက်ပေးသော အကြောင်းလေးတွေ အစဖော်လျက် စကားပြောပေးသည့် အောင်သပြေကို သစ်ရိပ် ခင်ပါသည်။

အောင်သပြေက ဧည့်သည်အဖြစ် ဒီအိမ်ကို စရောက်လာတာနည်းက သစ်ရိပ်အပေါ်မှာ ရင်းနှီးဖော်ရွေသည်။

ဒါပေမယ့် သူ့ဘာပဲပြောပြော မေမြတ်ထန်ဆိုသည့် မိန်းမ အကြောင်းကိုပဲ ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။

ပြီးတော့ မောင်နဲ့ အိမ်သားတွေမရှိမှ တကွတ်ကွတ် တဖွဖွ ကပ်မေးနေတာမျိုး...

သစ်ရိပ် သူမေးသမျှ ဘာမှမဖြေနိုင်ပါ။

“ဒီလိုရှိပါတယ်... မသစ်ရိပ်စံရယ်... ခြံထဲမှာ အုတ်ဂူလေး နှစ်လုံးရဲ့သမိုင်းက တော်တော်လေး ချုပ်ထွေးပြီး အရမ်းကို စိတ်ဝင်စား စရာကောင်းခဲ့တာ မသစ်ရိပ်စံ မေ့နေလို့ပါ... လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးနှစ်ဆယ် နှစ်နီးပါးက ငြေငြိတ်ထန်ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကျော် မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း ထဲမှာ သူ့ညီမအရင်းဖြစ်တဲ့ မသစ်ရိပ်စံ ကိုယ်တိုင်ပါခဲ့တာပါ”

ကမ္ဘာကျော် မိန်းမတဲ့လား...

မေမြတ်ထန် သူက ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ...

“နည်းနည်းလောက် စဉ်းစားကြည့်ပါအုံး... သူ ဘယ်လို သေဆုံးသွားခဲ့တယ်... ဘာကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေကို ဖုံးကွယ်မြှုပ်နှံ ပစ်ကြတာလဲ”

“ဖုံးကွယ် မြှုပ်နှံတယ်”

သစ်ရိပ်စံ သံယောင်လေး လိုက်ဆိုသည်။

“မေမြတ်ထန် ဘာကြောင့် သေဆုံးခဲ့တာလဲ”

“ဘာကြောင့် သေဆုံးခဲ့တာလဲ”

အရိပ်လိုလို ပန်းချီးကားလိုလို ပုံရိပ်များစွာ မထင်ရှားသော မျက်နှာများစွာ သေချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမရှိ။

ရိပ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည့်တိုင် ဘာကိုမှ မသိလိုက်။ ဆံစပ်နှင့် လည်တိုင်တို့မှာ ချွေးစလေးတွေ စိုစွတ်လာသည်။

ခေါင်းထဲမှာ ရိုဝေဝေ မူးနှောက်နှောက်နှင့် စာရွံ့က ဝေဝါးလာ ခဲ့။

“တော်ပါတော့ ရှင်... ကျွန်မ... ကျွန်မ နားပါရစေတော့”

“နေပါဦး မသစ်ရိပ်စံ... ကျွန်တော် သိချင်တာလေးတစ်ခု တော့ ကြိုးစားပြီး ဖြေကြည့်ပါဦးဗျာ”

“အေး... သူက ဘာမှမသိတော့ ဖြေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး... ”

ဒါဖြေမယ်... ရော့”

“ခွင့်”

“ခွင့်”

မေးရိုးနှင့် လက်သီးထိတွေ့သံများ လဲပြိုင်သံများ... ခြံလှမ်းကျ ဝါဒါ။

အခန်းထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြသွားသည်။

“ဟဲ့ သား... သား... မလှစ်နဲ့... တော်ပြီ... သာကလေး။ ”

စားပွဲနဲ့ ကုလားတိုင်ကြားမှာ ခွေခေါက်ပုံကျနေသည့် ငေ သပြေဆိုသော စာရေးဆရာ၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆွဲ၍ လက်သီး အားရပါးရ ထိုးချဖို့ ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီးမှ...

ဝုန်းခနဲ ပြန်ပစ်ချကာ...

“တောက်... ဧည့်သည်က ဧည့်သည်လို မနေဘူး... သူများ အတွင်းရောက် ဝပ်ဝပ်စုစု မေးစရာလား”

ယမ်း တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ဒေါသမပြေ။

“လေးလေး... လေးလေး”

ဒေါသကြောင့် ခေါ်သံက တိုက်ကြီးတစ်ထပ်လုံး ပွင့်ထွက်သွား လား ထင်ရ၏။

“ဟေ... ”

ရေချိုးထားစေနှင့် သဘက်စောင်ကို ကိုင်လျက်တန်းလန်း
လေးလေး ပြေးထွက်လာသည်။ မြင်ကွင်းက မကောင်း။

အစ်မဖြစ်သူ ပြန်ကြည့်တော့လည်း အပြစ်တင်သည့် မျက်လုံး
တွေနှင့်...

“ဒီမှာ လေးလေး ဧည့်သည်လုပ်ပုံကို လေးလေးသိလား”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... သစ်ရိပ်ကို သစ်ရိပ်ကို... ဒီကောင်”

ဒေါသဖြစ်လွန်းတော့ စကားက လျော့လျော့လျှာလျှာမထွက်
စရာဝေ

ပည့် အောင်သပြေ ကုန်းထလာသည်။

နှစ်နီးပါး ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ထဲမှာ “တိတ်စမ်း ဟိတ်ကောင်... ဒါ တောင်းပန်လိုက်လို့ ကျေနပ်
ယုံ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးကွ... အဲဒါ လေးလေးကြောင့်”

ဦးလေးဖြစ်သူကို ယမ်း အပြစ်တင်မဆုံး။

“ဒီတောင် စာရေးဆရာမှန်း သိကတည်းက ကျွန်တော်
သင်္ကာတာ ခုတော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ...”

“ဟင်”

လေးလေး သဘောပေါက်သွားသည်။

မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် အစ်မဖြစ်သူကိုရော ယမ်းကိုပါ တောင်း
ပန်ခယစွာ ကြည့်၏။ နောက်ဆုံး အောင်သပြေကို ကြည့်ကာ...

“မင်းကို ငါပြောထားသားနဲ့ ကိုအောင်ရယ်”

မအိုတင်ကသံနှင့် ပြစ်တင်၏။ အောင်သပြေက နှုတ်ခမ်း... နှင့်
မှ သွေးစတွေကို အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် ထုတ်ဆုတ်ရင်း...

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုယမ်း... ကျွန်တော် စာရေး

... ရာပီပီ... စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သိချင်
ခံက်ပြင်းပြုမိတာ မှန်ပါတယ် ဒါပေမယ့်”

“တော်ပြီ မင်းရဲ့ရလို့မူ တစ်ခုတည်းကြောင့် ဒီပြင်လူတွေ
ဘယ်လောက် ဆုတ်လုတ်နှစ်နာကြသလဲ... မင်းသိရဲ့လား... လူတွေ
အလကားလူတွေ။ ကိုယ်နဲ့ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် သူများအကြောင်း သိပ်
ပပ်စုကြတယ်... သွားကြ၊ ဘယ်သူမှမနေနဲ့၊ လာလည်း မလာကြနဲ့၊ ဘာ
တွေမှန်းကို မသိဘူး”

ရှေ့က လဲနေပြီးသော ကုလားထိုင်ကို နံရံဆီ လျော့ခနဲ
ပြေးဆောင့်သွားသည်အထိ ဒိုင်းခနဲ ကန်ပစ်သည်။

ကြောင်ငေးငေးလေး ရပ်နေသည့် သစ်ရိပ်စံဆီ ခြေလှမ်းကျ
ကြီးများနှင့် လျှောက်သွားလျက် ပခုံးသားလေးကို ဖွဖွလေးဖော်၏။

မြတ်နိုးနှစ်သက် သနားကြင်နာလွန်းရပါသော မိန်းကလေး။
ကြည့်စမ်းပါဦး... မျက်နှာနုနုမှာ ချွေးစေးတို့ စိုစွတ်လို့...

ဟမီနဲ့သူ အပြင်ကို ခဏလေးထွက်လိုက်တာ...
ပြန်လာသည်နှင့် အောင်သပြေတစ်ယောက် သစ်ရိပ်ကို မေးခွန်း

မရမက မေးနေတာ မြင်လိုက် ကြားလိုက်ရသည်။
ဒေါသက ငယ်ထိပ်ထိ တက်ဆောင့်သွားသည်။

လူတွေ ငမ်းငမ်းတက် သိချင်ကြပါလျက် ဘယ်သူမှ သိခွင့်မရ
လိုက်အောင် ကာလများစွာ ပြည့်ဖုံးကား ချထားခဲ့ပါလျက်...

ဒီနေ့ နာမည်ကြီးစ စာရေးဆရာတစ်ဦးက ကုန်ကြမ်းလာရာ
ခဲ့သည်။ သစ်ရိပ်စံဆီသော မိန်းကလေး၏ဘဝ အသိုက်အဝန်းအကြောင်း
က ဘယ်လိုမှ ချပြရက်စရာမရှိ။

ဤမျှ ဆိုးဝါးပြင်းထန်ခဲ့သောအဖြစ်ကြောင့်လည်း သူမ အတိတ်

မေ့ ဝေဒနာသည်လေး ဖြစ်ခဲ့ရာသည်။

ရိုပစေတော့... .

အတိတ်မေ့ဝေဒနာသည်လေး အဖြစ်မကြည့်ရက်ပေမယ့် ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကုသလို့ ပျောက်နိုင်ပါလျက် မကုဘဲနေခဲ့၏။

အဲဒါ သူလေးကို မြတ်နိုးလွန်း၍ပါ... .

အတိတ်ကို ပြန်သတိရတော့ရော ကျေနပ်ကြည်နူးဖွယ်တွေ ရှိလာမှာ မဟုတ်သည့် အတူတူ ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ တယုတယ ထွေးပွေ့၍ ဘာကိုမှ ပေးမသိစေတော့ဘဲ တစ်သက်လုံး ချစ်သွားတော့မည်။

ခုတော့ အတိတ်ကို မေ့နေစေလိုကာမှ ပြန်လည်တူးဆွဖို့ သူတို့ ကြိုးစားလာကြပြီ။

ယမ်း စိတ်တွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက် ဒေါသတွေပဲ ကျန်ရစ်၏။ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ ဘယ်အချိန်ကာလထိ ရှိနိုင်မှာလဲ။

သက်ထက်ဆုံးထိ ချစ်သူကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝှက်ထားပြီး အတိတ်ကို ကျောခိုင်းနေလို့ရမည်ဆိုလျှင်... .

မေမြတ်ထန်

ခင်ပေမယ့် မရတော့။ ဇနီးသည်ကို ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ တိုက်ထဲ
သွေခေါ်လာကာ ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်စေခဲ့ပြီး အနာကို ဆေးထည့်ရန် လိုအပ်
ဘာတွေ ပြေးယူ... ပြီးတော့ ဆေးထည့်...။ ပတ်တီးစည်းပေးနှင့်
ဦးသိန်းဟန် စကားတစ်လုံးမှ မဆိုဖြစ်သေး။ ထိုစဉ်...။

“ခင်... ခင်”

ဘယ်နာရီဆိုသော နာရီ၏ သတိပေးသံက မြည်လာ၏။

ဆေးပုလင်းကို ပြန်ပိတ် ပတ်တီးလိပ်ကို အသေအချာ ပြန်လိပ်
ပေး နာရီကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ဦးသိန်းဟန် သက်ပြင်းရှည်ကြီး
ကို ပြီးငွေ့ရွာချ၏။

အနာတရ ဖြစ်နေရှာသည့် ဇနီးသည်ကိုလည်း ဘာမှအပြစ်
မတင်လိုတော့ပါ။ သမီးလေး တစ်ယောက်တည်းရှိတာပဲ ပူရှာပေမည်။

ည ရှစ်နာရီခွဲကတည်းက အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ခေါက်တံခွဲခေါက်ပြန်
ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သမီးပြန်လာချိန် လွန်ပြီမို့ ဒီနေ့ ပုတီးစိပ်ဖို့ အချိန်တွေပင်
လွဲခဲ့ရလေပြီ။ သူ စိတ်မပူဖို့ အနားယူရန် ပြောလည်းမရ။

ဒီတံခါးဝမှာ ထွက်လိုက်ဝင်လိုက် ပြောလည်းမရ။

ဒီလောက် တမျှော်မျှော် နေချင်တာ နေပစေတော့ ဆိုပြီး ဘာမှ
မပြောတော့ဘဲ နေပစ်ခဲ့၏။ ခုတော့ တစ်သက်လုံး ဆင်းနေတက်နေကျ
နေရာမှာ ခလုတ်တိုက်ရတဲ့အဖြစ်...။

ဒီလိုဖြစ်တော့လည်း မျက်နှာဝယ်လေးနှင့် ဇနီးသည်ကို ဦးသိန်း
ဟန် အပြစ်မတင်ရက်နိုင်။

“ဟော... သမီးလာပြီ”

ဆေးထည့်ပြီးစ အနာကို သတိမရနိုင်...။

ဒေါ်ခင်ဦး တံခါးဝဆီ ပြေးသွားမတတ်။

အခန်း (၂)

“အား”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ခင်”

အိမ်ရှေ့က အော်သံကြောင့် ဦးသိန်းဟန် ခလုတ်တိုက် မတတ်
ပြေးထွက်သွားမိသည်။

ဘာကျွတ်ခါးရှေ့ လှေခါးထစ်ခြေရင်းမှာ ဒေါ်ခင်ဦး မုဆိုး
ဝူးထောက် ထိုက်လျက်သားနှင့် ခြေမလေးတစ်ချောင်းကို ခင်ပွန်းသည်
မြင်မှာစိုး၍ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“ခင်... မင်း ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း တံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖွင့်၍ ဦးသိန်းဟန်
အနားရောက်လာတော့ ဒေါ်ခင်ဦး မလုံမလဲ အပြုံးနှင့် မျက်နှာကလည်း
မဲ့ချင်ချင်...။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးရှင်... လှေခါးထစ်နဲ့ တိုက်မိသွားတာ”

“မှန်းစမ်း”

ဒေါ်ခင်ဦး လက်ကို ဆွဲဖယ်ကြည့်တော့ ဘယ်ဘက် ခြေထောက်
ခြေသည်းဝန်းကျင်မှာ သွေးတို့ဖြင့် နီရဲလျက်ရှိလေသည်။

အတွင်းမှ ပြာကျနေသည့် ပိးရောင်ကြောင့် ဒေါ်ခင်ဦး ဖုံးကွယ်

“သမီးလေး... သမီး ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ သမီးရယ်”
မေမြတ်ထန်...

ဒက်ဒီနဲ့မာမိ ဒီလိုပုံစံနဲ့ မျှော်နေမယ် ဆီးကြိုမေးမယ် ဆိုတာ သိထားပြီးသားမို့ တည်ငြိမ်စွာပဲ ပြုံးသည်။

“မာမိတို့ စိတ်ပူသွားလား”

ပြန်မေးရင်း တိုက်ထဲဝင်ကာ တံခါးကို သူမ ကိုယ်တိုင်ပိတ်၍ သော့ခတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲ သမီးရယ်... သမီးကို ဒီအချိန်ထိ မာမိတို့ ဘယ်တုန်းက သွားလာခွင့်ပြုခဲ့လို့လဲ... သမီးလည်း ကိုယ့် သဘောနဲ့ကိုယ် တစ်ခါမှ ခုလိုမသွားဖူးဘူး... ခုတော့ ဘယ်သွားမှန်းလဲ မသိ... ဖုန်းလည်း မဆက်နဲ့ ခု ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ... တစ်ယောက် တည်းလား... ဘယ်သူမှ ပါမလာကြဘူးလား”

မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်မေးရင်း သုံးယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ လွယ်ထားသည့် စလင်းဘက်ကို ဖြုတ်၍ စားပွဲ ပေါ်တင်လိုက်ကာ မေမြတ်ထန်က ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

သားအမိ နှစ်ယောက်နားမှာ ဦးသိန်းဟန်က တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေ၏။

“သမီး ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး တစ်ခုလုပ်မလို့ မာမိ”

“ဘယ်လို”

“အဲဒါ စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီး လေ့လာစရာ မှတ်သား စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်... နောက်ဆို သမီးကို လွတ်လပ်စွာ သွား လာလုပ်ကိုင်ခွင့် ပေးပါမာမိ... သမီး နောက်ကျတာတို့၊ စောတာတို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာမိတို့ စိတ်မပူအောင်ပြောတာ”

အငြိမ်းစား ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ဦး သမီးဖြစ်သူကို တအံ့တဩကြီး ကြည့်နေမိသည်။ နုညက်ပုံတီနေသည့် မျက်နှာလေးက တော့ မော့လို့ရယ်ပါ။ ညှမ်းရောင်အောက်မှာ ဆေးသားမပြယ့်တပြယ် မျက်နှာလေးက နှာတ်ချွန်ကော့ကော့နှင့် နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းလေးများ က ရွက်ကြမ်းရေကျို ကြည့်ကောင်းတာမျိုး မဟုတ်။

ရှည်လျားကော့ ညွတ်သော မျက်တောင်နက်တို့ ဝိုင်းရံလျက် ပြာလဲ့လဲ့ မျက်နက်ဝန်းများဖြင့် မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ဘယ်နေရာကပဲ ကြည့်ကြည့် ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်းတွေ အပြည့်။

လှလှန်းသည့် သမီးလေးကို ငေးကြည့်နေရင်းမှ ဒေါ်ခင်ဦး မျက် ဝန်းတွေ ခင်ပွန်းဆီသို့ အကြည့်ရောက်၏။

ဦးသိန်းဟန် မမြင်ဟန်ပြုလျက် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ရင်း ခြေလှမ်းတို့ကို ဖြည်းညှင်းစွာ ရွေ့လျားသည်။

အခန်းတွင်းမှာ တဒဂ် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“ပြီးတော့ မာမိတို့ဆီမှာ သမီး တစ်ခုခွင့်တောင်းချင်တယ်”
သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည့် မာမိကို ကြည့်ပြောရင်း လမ်းလျှောက် နေသော ဒက်ဒီကိုပါ သိစေလိုက်၏။

“သမီး ဦးဂုံးစွာနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်”

“ဘာ”

ဒေါ်ခင်ဦး အသံကြီး ဟိန်းထွက်သွားသလို ဦးသိန်းဟန် ခြေ လှမ်းတွေ ရပ်သွား၏။ မေမြတ်ထန် မျက်မှောင်လေး ကုတ်သွားလျက်။

“ဦးမိုးတ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ မာမိ... ”

အကျင့်သိက္ခာတရားကို လွန်စွာမြတ်နိုး တန်ဖိုးထားသည့် ဒေါ်ခင်ဦး အသားဆတ်ဆတ် ထုန်ရှာသည်။

“သားကြီး မယားကြီးရှိနေလို့ပေါ့... ပြီးတော့ ဒီလောက် နိုင်ငံကျော် ချမ်းသာတဲ့လူ၊ ဒီပြင် အငယ်အနှောင်းတွေလည်း မရှိဘဲ နေမလား၊ ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ မိုက်မိုက်မဲမဲ စိတ်ကူးတာလဲဟင်”

“အဲဒါ အရည်အချင်းပဲ မာမီ... ရှေးခေတ်ဘုရင်တွေတောင် မိဖုရားတွေ ဘယ်တစ်ဖက်၊ ညာတစ်ဖက်နဲ့ ပျော်တော်မောင်းမတွေ အများ ကြီးရှိခဲ့ကြတာပဲ... ဦးမိုးက ချမ်းသာတယ်... မြန်မာနိုင်ငံမှာ ချမ်းသာ တာလောက်ကို စာမဖွဲ့ဘူး မာမီ... သမီး တစ်သက်လုံး မျှော်လင့် တောင့်တခဲ့တဲ့ ချမ်းသာခြင်းတွေကို သူပိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ငါ့သမီးက ဘယ်အနေအထားနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ယူတော့ မယ်ပေါ့”

မေးတဲ့ ဒက်ဒီကို မေမြတ်ထန် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၍ ပြုံးလိုက် သည်။

“မေမြတ်ထန်ဟာ ပထမဆုံးတဲ့ ရှေ့မှာအမြဲရှိတဲ့သူပါ... ဒက်ဒီ ဦးမိုးဈာန်ဆိုတဲ့လူမှာ မဟေသီ တစ်ယောက်ပဲရှိရမယ်... အဲဒီ မဟေသီ ဟာ မေမြတ်ထန်ပဲ”

ကြီးမားလှသည့် ရည်ရွယ်ချက် မီးတောင်ကြီးကို ဖြိုခွင်းနိုင်စွမ်း သော လက်နက်မဲ့လျက် ဒေါ်ခင်ဦး မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဝေလာသည်။

ဒီသမီးလေးကို ချစ်လွန်းလို့ ရှိသမျှ အမွေတွေပုံပေးပြီး တယု တယ မွေးစားခဲ့စဉ်တုန်းက တစ်နေ့ ဒီလိုခြေစုံကန်၍ ထင်ရာစိုင်းသွား တော့မည်ဟု နည်းနည်းလေးမှ မတွေးခဲ့ဖူး...

“သူများ အိမ်ထောင်ရေးကို ဖြိုခွဲပြီး မျက်ရည်စက်ပေါင်းများစွာ ထဲမှာ ပျော်ရွှင်စွာ လက်ပစ်ကူးတော့မယ်ပေါ့”

ဒေါ်ခင်ဦး အသံက ငိုသံရွက်လျက်...

“ချမ်းသာခြင်း အစစ်အမှန်ကို နားမလည်ဘဲ လောကစည်းစိမ် ကို မက်ရင် ဘယ်လိုခုက္ခံတွေ့တတ်သလဲ... ခေတ်ပညာတွေသင် ဘွဲ့ ဘွဲ့ရထားပြီး သမီး ဒါတွေကို မသိဘူးလား”

မေမြတ်ထန် ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံး၍ စလင်းဘက်လေးကို ကောက် သူလိုက်သည်။

“သမီးကို စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုလည်း ဝမ်းနည်းစွာ ခံယူရမှာပဲ မာမီ... ချမ်းသာတယ်ဆိုတာကို သမီး စိတ်မဝင်စားဘူး ချမ်းသာတာ ဆက် ပိုချမ်းသာရမယ်... တိုက်ခိုက်နားနဲ့ နေနိုင်တာလောက်ကို ချမ်းသာ ဘယ်လို့ ခေါ်နိုင်သလား၊ သမီး မလိုချင်ဘူး... မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ဒီဘာမြင့်ဆုံးကားဟာ မေမြတ်ထန်စီးပြီးလို့ စွန့်ပစ်ထားတာ ဖြစ်ရ မယ်... ကိုယ်ပိုင်ယာဉ်နဲ့ နိုင်ငံကူးမယ်... မေမြတ်ထန်ဟာ ရွှေခြေနင်း နဲ့ စင်္ကြာယာဉ်ရှိသလို မလုပ်နိုင်တာ မပြောနိုင်တာ ဘာမှမရှိစေရဘူး”

“မေမြတ်ထန် ပြောသမျှ မှားမှားမှန်မှန် လူတွေ ခေါင်းညိတ် နေရမယ်... ခေါင်းခါပေးရမယ်... အဲဒီအတွက် သမီး ချမ်းသာတာ ဘွဲ့ထက် ပိုရပျံ့ဖြစ်မှာ”

မေမြတ်ထန် နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

“သမီးဟာ သူဆင်းရဲတို့ ဝမ်းမှာ သန္ဓေတည်ပြီး ဆင်းရဲခြင်းကို ခံစားခံရသူပါ... ဆင်းရဲခြင်းကြောင့် သမီးတို့ ဘဝပျက်ခဲ့ တယ်... လူမမယ် ညီမလေးကို ခွဲထားခဲ့ရတယ်... ဆင်းရဲတယ်ဆို ဘာကို သမီးမှန်းတယ်... လူတွေကို စိတ်နာတယ်... ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်း သာခြင်းအပေါ် ပြောင်းလဲဆက်ဆံကြတဲ့ လူတွေကို သမီး ခြေထောက် ဘက်မှာ ပြားနေအောင် နင်းထားနိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်မှာ ဦးခုံးဈာန်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါမှ ဖြစ်မှာ”

မေမြတ်ထန် ဒေါ်ခင်ဦး ခြေထောက်က ပတ်တီးကို ဝံ့ကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်ပြင်ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ ကျောခိုင်းလိုက်၏။

“သမီး သွားနားတော့မယ် မာမိ”

နှုတ်ဆက်ခြင်းနှင့်အတူ ထွက်ခွာလေသည်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းတို့ ပျက်ပြား၏။

“ကျွန်မတို့ မှားပြီးထင်တယ် ကိုသိန်းရယ်”

“ဖြစ်ပြီးတာတွေကို ဘာမှပြန်ပြီး နောက်တရ မနေပါနဲ့တော့ ကာ... ဒီကလေးကို မွေးခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ... ကိုယ့်သားသမီး အရင်းလို ချစ်ပြီး အမွေစားအမွေခံမွေးခဲ့ကြတာပဲ”

တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ ဦးသိန်းဟန် စကားမဆက်နိုင် ဖြစ်သွားရသည်။ မွေးစားခဲ့စဉ် ကလေးဘဝကတည်းက သူမအတွက် ဘာအသစ်အဆန်း ဝယ်ပေးပေး လိုချင်တာရပြီးပဲဖြစ်ဖြစ် တင်းတိမ်ခဲ့သည်မရှိ။

သူ့ကိုင်သော ကစားစရာ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် ဘာမဆို နောက်လူ တစ်စုံတစ်ယောက် ကိုင်တာ ဝတ်တာ သုံးစွဲတာ မြင်လျှင် အဲဒီမှစွဲလျှင် အဝတ်အစားကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မကိုင်တော့။

ဒီပြင် ကလေးတွေ ကစားစရာ အသစ်အဆန်း ကိုင်တာ မြင်လျှင် ကလေးပီပီ လိုချင်မလားရယ်လို့ မေးလိုက်လျှင် ဘယ်တော့မှ ခေါင်းမညိတ်။ နောက်ဆုံး ကလေးတွေ ကစားစရာ ဝယ်နိုင်ပါလျက် ရှိတွေ့လိုက်ပုံ၍ မိဘနှစ်ပါးကို အရပ်လုပ်ခိုင်း၍ ဆော့ခဲ့တဲ့ သမီး။

ဝန်ထမ်းတွေ ဖြစ်ကြသော ဒေါ်ခင်ဦးတို့ လင်မယားမှာ နှစ်ဖက်ပိဘ ချမ်းသာကြွယ်ဝသမျှ ရလိုက်ကြပေမယ့် ထိုထက်ကြီးပွားချမ်းသာအောင် တိုးချဲ့နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြပါ။

မေမြတ်ထန်လေးကိုသာ မြင်မြင်ခြင်း မေတ္တာတွေ ယိုဖိတ်မိလျက် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိသည့်ထဲက ခွဲထုတ်၍ မွေးစားခဲ့ကြသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်အပေါ် အကြင်နာမဲ့လျက် ဗြူစိတ်ကွက်နေသာ ဦးလေး လင်မယားကလည်း လိုလားစွာ ပေးခဲ့ကြသည်။

နှစ်ယောက်လုံး မွေးစားဖို့ကျတော့ သိပ်မလွယ်သည်မို့ အငယ်မလေးကို ထားခဲ့ရပါသည်။ သည်စဉ်တုန်းက ကလေးဘဝပေမယ့် ညီအစ်မခွဲကြရသည်မို့ မေမြတ်ထန် ရင်ထဲမှာ အံ့ဖွဲ့နာကျင်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ဒါပေမယ့် ဤမျှထိ အစွန်းရောက် အတွေးတွေ ရှိဖို့မသင့်ဟု ထင်သည်။ မေမြတ်ထန် ဘယ်သူမှ ပြန်မကြည့်တော့ပါ။

ရင်နာစရာ ကိုယ့်အတိတ်ရဲ့ ခရေစေ့တွင်းကျကို ကိုယ်အသိဆုံး မတွေးချင်ပေမယ့် မေ့လို့မရ။

ဘယ်လိုဖျောက်ဖျောက် တရေးရေး ပေါ်နေမြို့။
လူတွေ တရားခံက သူတို့ပဲ...
ပြီးတော့ ဒေါ်တမာခိုင်တို့ သားအမိ။

ခူလောက်ဆို ညီမလေး ဘယ်လိုနေရှာမလဲ...
ကလေးဘဝကတည်းက အရွယ်နဲ့မလိုက် အစ်မအပေါ်အနံ့

တာခံ ချစ်တတ်တဲ့ ညီမ...
သူမ ဇိမ်ခံကားကြီးပေါ် ကြွကြွရွရွ လှမ်းတက်လာစဉ် ပဆစ်

တုပ် ကြမ်းတိုက်ရင်း မျက်ရည်တွေကျလျက် ကျန်ခဲ့သည့် ညီမ...
မေမြတ်ထန် အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်

ပစ်လွဲချကာ နဖူးပေါ်လက်တင်၍ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။
နှလုံးသားပုံရိပ်မှာ သစ်ရိပ်စံဆိုသော ညီမငယ်ရဲ့ မျက်နှာလေး။

ခုလို သွားတုန်း လာတုန်း ရိုက်နှက်တာမျိုးကျတော့ သဘော
မကျ...

“ဟဲ့... ပြောလေ”

အိမ်ထဲရောက်တော့ ချိတ်မှာ လွယ်အိတ်ကို သွားချိတ်ထား
လိုက်ပြီး မေမြတ်ထန်က ညီမလုပ်သူကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ...

“နောက်နေ့ဆို အမေ့သမီးကို သမီးသွားမကြိုတော့ဘူး အမေ
သစ်ရိပ် အရမ်းစုတ်ပုံတာပဲ... ကျောင်းမှာ စုတ်ပြတ်ပေရေနေတဲ့
အောက်တန်းစားဟာလေးတွေနဲ့လည်းထိုင်တယ်... သူတို့ဆီက ညစ်ပတ်
ကွဲပြနေတဲ့ ချိုင့်ထဲက ထမင်းတွေကိုလည်း ယူစားတယ်”

“ဟုတ်လား”

သက်ထားသွယ် အံ့ဩဟန်နှင့် မော့ကြည့်တော့ သစ်ရိပ်စံ မျက်
နှာငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်သည်။

“မီးငယ် ယမင်းခိုးစားတာလား”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... မီးငယ် ခိုးမစားဘူး အမေ...
အေးသီဂီတို့ ဆရာမ စာမသင်တုန်း ထမင်းဘူး ဖွင့်စားကြတာ... အဲဒါ
မီးငယ်ကို ကျွေးတာ”

သက်ထားသွယ် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“အပြီးကျောင်းဆင်းနေမှပဲ သမီးရယ်... ဘာဖြစ်လို့ သူများ
ထမင်းကို စားရတာလဲ”

“သမီး နှစ်လုတ်ပဲ စားတာပါ အမေ”

“အေး... နောက်ဆို အမေလာရင် ထမင်းပိုထည့်လာခဲ့မယ်
သမီးငယ် ဆာတတ်ရင် ထမင်းဘူးထဲမှာ ချန်ပြီး အနားယူထား... ဟုတ်
ပြီနော်”

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

ခေါင်းတွေ အုံ့နေသဖြင့် ညနေစောင်းမှ အိပ်ရာပေါ်လှဲနေမိ
သော သက်ထားသွယ် နားထဲမှာ ခပ်အုပ်အုပ် ငိုသံကြောင့် ကယုာကာယာ
ထ၍ အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟင်”

ကျောင်းက ပြန်လာသည့် သမီးနှစ်ယောက်။

အငယ်မက နောက်မှငိုလို့...

“ထန်... ညီမလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

သမီးငယ်ကို လှမ်းဆွဲရင်း နှုတ်ခမ်းကြီး စုထားသည့် သမီးကြီးကို
မေးမိသည်။

“အာမှမဖြစ်ဘူး... အမေ့သမီးကို သမီးရိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဟင်... မီးငယ် ပြောစမ်း... မမ ဘာလို့
ရိုက်တာလဲ”

ဟိုလှည့်မေး ဒီလှည့်မေးနှင့် သက်ထားသွယ် စိတ်ပူသွားရသည်။

အငယ်နဲ့အကြီးဖို့ ကြီးတဲ့လူကို ကြောက်အောင် ငယ်ငယ်
ကတည်းက ဆုံးမထားခဲ့သည်။ *ဒါပေမယ့်...

“တတ်”

သစ်ခိပ်စံ မုတ်ရည်တွေ သုတ်လျက် အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားမှ သက်ထားသွယ် သမီးကြီးဘက် လှည့်သည်။

“ထန်”

မေမြတ်ထန် မကြည်မလင်ရှိဆဲ... .

“သမီး ခုနက ပြောတဲ့စကားလုံးတွေက သိပ်ကြမ်းတမ်းတယ် နှိုင်းလည်းနှိုင်းတယ်... . လူလူချင်း အတူတူပဲ... . သူများကို အောက်တန်း စားလို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ... . သမီး ဝင့်လည်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

“အမေကလည်း... . သူတို့က လမ်းဘေးမှာ တဲထိုးနေရတဲ့ဟာ တွေ... . ကျောင်းစေ့မှာ တုတ်ထိုးလာရောင်းတဲ့ သူ့အမေကျတော့လည်း စုတ်ပြတ်ပေကျပြီး လင်ဗန်းကြီးက ပဲ့ပဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ယင်ကောင်က တလောင်းလောင်း”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးငါးတန်းရောက်ပြီ၊ အပြောအဆို ဆင်ခြင်ရမယ်... . အဖေရော အမေရော သမီးတို့ကို ဇာတ်တော်ကြီးတွေ ဗဟု သုတပုံပြင်တွေ ဟိုးငယ်ငယ်လေးထဲက ပြောပြခဲ့တယ်... . ဒါတွေကို အကြောင်းပြုပြီး ဆုံးမခဲ့တယ်... . အခု သမီးခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး အမေတို့လည်း လူဆင်းရဲတွေပဲ အားလုံးအတူတူပဲ... . သမီးကို သူများတွေက ဘဝင်မြင့်လိုက်တာလို့ အပြောခဲ့ရမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး... . အဖေနဲ့အမေ ရိုက်မှာကလွဲရင် သမီး ဘာမှမကြောက်ဘူး... . သမီးက သူတို့ကျွေးတာ စားနေတာမှ မဟုတ်တာ... . သမီး ကြားအောင် တစ်ခုခုပြောကြည့်၊ အုတ်ခဲနဲ့ကို ကောက်ထုပစ်မယ်”

ကြည့်စမ်း... .

သက်ထားသွယ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မွေးထားတဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ထဲမှာ စိတ်ဓာတ်က တစ်ယောက် ဘစ်မျိုး သမီးငယ်က ညိုညိုလေးမို့ မပေါ်လွင်ပေမယ့် ရုပ်ချင်းကျတော့ သူတာလေးတွေ တူကြပြန်သည်။

မေမြတ်ထန်က အသားဖြူ၍ နုညက်သူမို့ ပါးမို့လေးတွေ နှုတ်ခမ်းတွေက ပန်းနုရောင် ပွင့်ဖတ်ကလေးတွေ ကပ်ထားသလိုရှိ၍ မောင်းတာမျိုး ဒေါသဖြစ်တာမျိုးဖြစ်လျှင် နီရဲနေတတ်သူ။

အသားဖြူ၍ အလှပိုသလောက် စိတ်ကထက်သည်။

“သမီးတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းရဲနေကြတာလဲဟင်”

“သမီး ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရှိချင်လိုက်တာ”

“သူဌေးတွေကို မုန်းတယ်”

စသဖြင့် လူနဲ့မတန်သော စကားလုံးတွေ ပြောတတ်သေးသည်။ တအုပ်စာပေဆိုလည်း ကလေးမို့ အထင်မသေးလေနှင့်... .

စီးပွားရေး မဂ္ဂဇင်းများ ဂျာနယ်များဆိုလျှင် မေမြတ်ထန် တွေ့သည့် နေရာမှာ အသည်းအသန် ဖတ်တတ်သည်။

“ဒီစာအုပ်တွေဖတ်ပြီး ဘာလုပ်မှ ချမ်းသာမှာလဲဟင် အဖေ”

အဲဒီလို ချမ်းသာရာ ကြီးပွားကြောင်း မေးခွန်းတွေ မေးလျှင်

အလုပ်သူက တံပြုံးပြုံးနှင့်... .

“သမီးက ချမ်းသာချင်တာကိုး”

ဒါကိုပဲ ကျေနပ်လို့ မဆုံးရှာ... .

“ငါ့သမီးက တစ်နေ့ကျရင် ကြီးပွားချမ်းသာမယ့် သမီးကွ”

ဆိုတာ မကြာခဏ ပြောတတ်သူ။

တကယ်တော့ သက်ထားသွယ်နဲ့ ကိုမောင်မောင်တို့ မိသားစု လေးရဲ့စီးပွားရေးက ပြေလည်လှသည် မဟုတ်ပါ။

ကိုမောင်မောင်က ပန်းရံဆရာဖြစ်သလို အလုပ်ကောင်းသည် အခါ ဝင်ငွေကောင်းသလို အလုပ်ပါးလျှင် ကျပ်တည်းရပြန်သည်။

ဒါကြောင့် သက်ထားသွယ်က ငှားထားသည့် အိမ်ကလေးရှေ့မှာပဲ ဆိုင်ခုံလေးရှိက်၍ မနက်တိုင်း မုန့်ဟင်းခါးနှင့် အသုတ်စုံရောင်းရသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းကျတော့ တစ်ယောက်က အလယ်တန်း တစ်ယောက်က မူလတန်း ကျောင်းနှစ်ကျောင်းကြားမှာ ဟိုပြေးရဒီပြေးရ သမီးနှစ်ယောက် တာဝန်ကို မငြီးမညှူ ယူနိုင်ခဲ့သူ။

ကိုမောင်မောင်က ပြန်လာတိုင်း ပါလာတတ်သည်က သမီးနှစ်ယောက်အတွက် စားစရာ တစ်ခါတလေ စားစရာလေးများနှင့် ဆံညှပ်ဘီးကုတ်ကအစ မျက်စိအောက်မှာ မြင်လျှင် သမီးတွေ ဗဟုသုတ ဆင်ခြင်တွေးခေါ်မှုတွေ ပြည့်ဝကြလေအောင် စာအုပ်စာပေတွေ ဝယ်ရှာပေးလျက် ဖတ်စေခဲ့သည်။

အလုပ်ကပြန် ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီး ချက်ချင်း အိပ်ရာမဝင်နိုင်။ သမီးနှစ်ယောက်ကြားမှာ ကစားစရာတွေလုပ်ပေး ပုံပြင်တွေ ပြောပြနှင့် သားသမီးအတွက် အချိန်ပေးနိုင်အောင် အပင်ပန်းခံသူ။

ဒါပေမယ့် သမီးကြီးက အကောင်းကြိုက်သူမို့ မိဘမေတ္တာက ကွက်ကွားရွာသည့်မိုး မဟုတ်သည့်တိုင် သမီးကြီးအတွက်သာ သာသာထီးထီး ရှိခဲ့ရတာ မငြင်းနိုင်ပါ။ သမီးမျက်နှာလေးက အိမ်စက်နေအောင်လှသည်။ လှသလောက် ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ်တွေ လောဘတပြု နေရာသည်။

သက်ထားသွယ်နဲ့ ကိုမောင်မောင်က ကျောင်းတက်နေဆဲ ပညာ

ဘစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဇွတ်ထိုးဝင်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း လင်မယား။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် 'နင်' ရယ် 'ငါ' ရယ်ပြောနေကြပေမယ့် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ကြသည်။

သက်ထားသွယ် မိဘများက ဆင်းရဲသလောက် ကိုမောင်မောင် မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက ချမ်းသာသည်။ ဆင်းရဲသည့် သက်ထားသွယ်ကို ယူမိတဲ့အပြစ်ကြောင့် အမွေဖြတ်လို့ အရပ်ထဲမှာ ကြေငြာတာကို ကိုမောင်မောင် နာကျည်းခဲ့သည်။

ဒါဟာလည်း တကယ်တော့ အမွေမက်လွန်းလှသည့် အစ်ကိုဘစ်မတွေ စနက်ဆိုတာ သိတာပါပဲ... ဒါပေမယ့် ရိုးသားဖြူစင်သော သူလိုပဲ ဆင်းရဲခြင်း ချမ်းသာခြင်းကို မမက်မော ဂရုမစိုက်သော...

သူ့အပေါ် စူးစူးနှစ်နှစ် ချစ်နေရှာသော သက်ထားကို သနားသည်။ သက်ထားအတွက် သူ့အမွေအားလုံးကို ဂရုမစိုက်စွာ နေပစ်ခဲ့သည်။

"အမွေမက်လို့ ယူတဲ့မိန်းမ" ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ချေဖျက်နိုင်ဖို့ပါ။ ကြားထဲက မိဘတွေမမျှာမှာတော့ ဂရုဏာဒေါသနဲ့ ပြောမိတဲ့စကားကြောင့် အောက်ကျိုတောင်းပန် ပြန်မလာတဲ့သားကို ကြိုက်၍မျှော်ရင်း ဒွံဒံပင်...

အမွေမက်တဲ့ သားသမီးတွေကြားမှာ ဆုံးပါးကုန်ကြသည်။ မိဘတွေ မရှိတော့ အစ်မ အစ်ကို မောင်နှမအရင်းခေါက်ခေါက်သည်ပင် အကြင်နာ မရှိကြ။ သူတို့ချင်း အမွေကြိုက်ခဲ့၍ ခြေရာဖျောက်ကုန်ကြသည်။

အဲဒါလည်း ကိုမောင်မောင် ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါ။

ကိုယ့်ဘဝမှာ ချစ်ရဆုံးဇနီးနှင့်သမီးနှင့် တစ်ဝမ်းတစ်ခါး ရှာလိုက် အမောပြေလိုက် ဘာလိုသေးလို့လဲ . . .

ဟိုတစ်ချိန်ကသာ သူ့ရသင့်သမျှ ရခဲ့လျှင် သမီးလေး တိုက်ခဲ့တာနဲ့တော့ နေနိုင်မည်။

ရင်ထဲမှာ ကြိတ်၍ မကြာခဏ တွေးဖြစ်ခဲ့တာ နောင်တလား၊
“အဖေ . . . အဖေ”

သူသိချင်တာရှိလျှင် ဖအေ ထမင်းစားနေ ရေချိုးနေ ဘယ်နေရာမှမရှောင် အတင်းလိုက်မေး၏။

သက်ထားသွယ်က မကြိုက်။

“သမီး ဘာမေးမလို့လဲ . . . ဒီမှာချ”

ထမင်းစားနေတာတောင် စားပွဲပေါ်က ရှိသမျှ ပန်းကန်ခွက် ယောက် ရွှေဖယ်ပစ်သူ မေမြတ်ထန်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စားပွဲပေါ်ချ၍ ဖအေရှေ့မှာ ဖွင့်ပြသည်။

“အဖေ နေ့လည်က ဖတ်နေတဲ့ ကဗျာစာအုပ်လေ . . . ဒီမှာ အဖေ ခေါက်ထားတဲ့ နေရာက ကဗျာလေး”

ကိုမောင်မောင်နဲ့သက်ထားသွယ် ပြိုင်တူဖတ်လိုက်မိကြ၏။

“ကဗျာဆရာ”

- ကဗျာဆရာဟာ
- စကြာဝဠာကို ပိုင်တယ်။
- အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက် မရောက်ဖူးနိုင်မရှိ။
- ဧဝရက်တောင်ထိပ်

အိပ်ဖူးတယ်။

သမုဒ္ဒရာကြမ်းခင်း

နင်းဖူးတယ်။

- ငွေကြယ်များနှင့် ကစားဖူးတယ်။

- တောအထပ်ထပ် ဖြတ်ဖူးတယ်။

- တိမ်ဆုံမြိတ်ဦးကို ခူးဖူးတယ်။

- နှင်းဆီကမ္ဘာမှာ သာယာဖူးတယ်။

- သားရဲတွင်းကို ဆင်းဖူးတယ်။

- ကျောက်တောင် လှိုင်ခေါင်း အောင်းဖူးတယ်။

- မိုးနှင့်မြေလွှာ

- ကဗျာဆရာဟာ

စကြာဝဠာကို ပိုင်တယ်။

မောင်ပြည့်လှိုင်း (သံတွဲ)

မောင်ပြည့်လှိုင်း (သံတွဲ) ဆိုသည် ကဗျာဆရာအမည်ထိ ဆုံးဘောင် ဖတ်ကြည့်ပြီး သက်ထားသွယ် သမီးကို နားမလည်သလို ြည့်၏။

“အဲဒါ သမီးနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ စာမကြည့်ဘဲ ဘာလို့ဒီစာအုပ်တွေ ယူဖတ်ရတာလဲ”

စားလက်စကို အပြီးသတ်ရင်း ဆူပစ်လိုက်၏။

ကိုမောင်မောင်ကတော့ ကဗျာကိုဖတ်ပြီး သမီး သဘောကို နားလည်မိ၍ ချစ်စနိုးပြီးနေလျက်... .

“သမီး ဘာကိုသိချင်တာလဲ”

“စကြာဝဠာဆိုတာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြောတာမို့လား အဖေ”

“ဟုတ်ပဲ”

မေမြတ်ထန်က ကဗျာကို တစ်ခါ ပြန်ဖတ်၍ မော့လာသည်။

“အဲဒါတွေ ကဗျာဆရာက တကယ်မပိုင်ဘဲနဲ့ ပြောတာမို့လား”

“ပိုင်တာပေါ့ သမီးရဲ့... . ကဗျာဆရာရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ခံစားပြီး တကယ်ပိုင် လိုက်တာပေါ့”

သမီးလေးမျက်နှာက နားမလည်သေးသလိုမို့... .

“စိတ်ကူးပေါ့ သမီးရဲ့... . စိတ်ကူးထဲမှာ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ဝယ်ပစ်လိုက်သလိုပေါ့”

မေမြတ်ထန် မျက်နှာလေး အရောင်တွေ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲ သွားလျက်... .

“စိတ်ကူးနဲ့ဝယ်တာ တကယ်လည်း မရဘဲနဲ့... . သမီးကတော့ တကယ်ဝယ်မှာပဲ ကဗျာဆရာ ပြောတဲ့စကြာဝဠာကိုလည်း ဝယ်မယ်... . ဧဝရက်တောင်ထိပ်ကိုလည်း ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်ယုံနဲ့ သွားမယ်... . ပြီးတော့ တောင်ထိပ်ပေါ်ကနေ သမီး မုန်းတဲ့သူဌေးတွေပေါ် ကျောက်တုံး အကြီးကြီးနဲ့ လှိုင့်ချမယ်... .”

“ဘုရားရေး... .”

သက်ထားသွယ် ရင်ဘတ်ဖိသည်။

“သမီးက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ချမ်းသာဆုံး သူဌေးမကြီး ဖြစ်အောင် သုပ်မှာ”

ကြိမ်းဝါးလိုက်သေးရဲ့... .

သမီး ထွက်သွားတော့ ကိုမောင်မောင်က အသံထွက်၍ပင် မယ်လေသည်။

သက်ထားသွယ် မျက်နှာမကောင်း မွေးလာတတည်းက ထူးခြား ဘဲသမီး မေမြတ်ထန်နဲ့သစ်ရိပ်စံ။

နှစ်နှစ်ကျော်လေးပဲ ခြားမွေးထားသည့်တိုင် အမွှာလေးတွေလိုပဲ နှုတ်စွတ်တူကြသည်ဟု လူတွေက ပြောသည်။

ညိုညက်ညက် ကလေးနှင့် ဖြူဖိတ်ဖိတ်လေး... .

ဒါပေမယ့်... .

စိတ်ဓာတ်ကတော့ ဆီနဲ့ရေလိုပင်... .

သန့်ပြန့်ဖို့ လှပဖို့ မေမြတ်ထန်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘာမှ သင်ပေးဖို့မလို၊ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေတတ်ပြီးသား။

စုတ်စုတ်ပေပေ ခပ်နွမ်းနွမ်း ကလေးတွေဆို အနားလာထိုင်တာ နှာခေါင်းရှုံ့တတ်သည်။

ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ နှိမ်ချပြောတတ်သည်။

“တစ်ဖက်သားကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ သမီးရယ်... . အဖေတို့ သမီး နဲ့လည်း ဆင်းရဲသားတွေပဲ မဟုတ်လား”

အဲဒီလို ပြောလိုက်ပြီဆို ပြန်မပြောတတ်တော့လို့လား... .

အဲဒါကို ကြောက်လို့လားတော့မသိ... .

ပူကုတ်ကုတ် မကျေမနပ်နှင့် ငြိမ်ကျသွားတတ်သည်။
 သူ့သမီးကို ကြည့်၍ ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေသူက ကိုမောင်မောင်။
 “နင် အရွေးထ မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုမောင်ရယ်... ဒီမှာရော ဒွိုက
 ငတ်နေလို့လား”

“စားနေရုံနဲ့ မပြီးလို့ပေါ့ သက်ထားရယ်... ဒွိုနှစ်ယောက်ထဲဆို
 ဘာအရေးလဲ ပြီးတော့... ”

“နင်ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ... နင့်သမီးကြီး ချမ်းချမ်းသာသာနေ
 ချင်လို့ ကြိမ်းဝါးနေတိုင်း နင်ဖင်တကြွကြွနဲ့ ငါတို့လည်း ရှာနေတာပဲ...
 ဖအေက အရက်သမားမဟုတ်ဘူး... ငါလည်း သားသမီးကို ရင်အုပ်
 မကွာစောင့်ရှောက်နေတယ်... ဒွိုရွာသမား သူတို့ဖို့ချည်းပဲ... မှရသေး
 တာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ... ဒီလောက်တောင် နင့်သမီးကို ချမ်းချမ်း
 သာသာ ထားချင်ရင် ဓားပြထွက်တိုက်”

အမေတို့ အိပ်ခန်းဘက်က အသံတွေကို ဒီအတိုင်းကြားနေရ
 သဖြင့် ရှုရှုပေါက်ဖို့ ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်သော် သစ်ရိပ်စံ တစ်ယောက်
 ခြင်ထောင်ကို မလုပ်ဖြစ်သေးဘဲ ဆက်၍ ငြိမ်နေမိသည်။

“ခုဟာက တစ်ချီကောင်းရတာနဲ့ သူငွေးဖြစ်မှာဟ... လူပင်
 ပန်းပေမယ့် သမားအာဒီဝကျတယ်... ဒွိုလို လက်ချည်း စိုက်နိုင်တဲ့ လူ
 တွေအတွက် ပင်ပန်းတော့ ခံရမှာပဲ... နင် ငါ့ကို မတားနဲ့ သက်ထား...
 ငါတို့မှာ အဆင်ပြေရင် နင်တို့ကို ချက်ချင်း လာခေါ်မှာ”

“ဖြစ်ရလေ ကိုမောင်ရယ်... တိုက်ကြီးပေါ်က ခုန်ချပြီး ငါနဲ့
 တောက်လျှောက် ဆင်းရဲလာခဲ့ပြီး သမီးချမ်းသာဖို့အတွက်ကျမှ ကျောက်
 တူးထွက်မလို့တဲ့... ”

အမေအသံက ခိုင်သံပါလာသည်ဖို့ သစ်ရိပ်စံ မျက်လုံးလေး ဝိုင်း

နေမိသည်။
 “တော်ပြီ... ထမင်းတစ်ဝမ်းစားပြီး နင်သေအောင် လုပ်ကျွေး
 ဘာကိုလည်း ငါမစားတော့ဘူး... ကျောက်တူးသမား မယားလည်း
 မလုပ်နိုင်ဘူး... အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ နင်လုံးဝ စိတ်မကူးနဲ့”

“ခက်တာပဲ သက်ထားရာ”

“ဘာခက်တာလဲ... မတော်လို့ နင် ကျောက်တွင်းပိသေရင်
 ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ... အဲဒီလို သေကုန်ကြတာတွေ နင်မကြားဖူးဘူး
 သား”

“မဆိုင်ပါဘူး... ငါ့သမီးတွေ ချမ်းသာအောင် လုပ်မပေးနိုင်
 ချင်း ငါမသေဘူး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတော့ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာ

“နင်က ဒီလိုပြောသလား”

အဖေနှင့်အမေ ရန်ဖြစ်တော့မှာလား ဆိုသည့် အတွေးလေးနှင့်
 မကို လှုပ်နှိုးကြည့်တော့ အိပ်မောကျနေပြီမို့ ခေါ်လို့မရ။

သစ်ရိပ်စံ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ရင်း ရှုရှုပေါက်ဖို့ပင် သတိမရ
 ဘာ့ပါ။ အတန်ကြာမှ အမေအသံပြန်ပေါ်လာ၏။ အမေ ငိုနေပြီကော။

“ငါကြားဖူးကယ် ကိုမောင်... တစ်ဦးတစ်ယောက် ကောင်းစား
 တန်လာရင် တစ်ယောက်သောသူက ပျက်စီးပေးရတယ်တဲ့... ”

“ငါရှာနိုင်မှသာ ငါ့သမီးတွေ ချမ်းသာမှာ၊ နင် လျှောက်အယူ
 သည်းမနေနဲ့”

“ရတယ်လေ... ဒီလောက်တားမရလည်း သွား၊ ဒါပေမယ့် နင်
 ဝင်ယောက်တည်း မသွားရဘူး... ငါလည်း လိုက်မယ်... ကျောက်
 တူးပိသေလည်း နှစ်ယောက်သေကြတာပေါ့... ဒီမိသားစုထဲက

တစ်ယောက်ယောက် ပျက်စီးသွားလို့ ရင်ကွဲနာကျရမယ့် ဝေဒနာကြီးကို ခံစားရမယ့်အစား နှစ်လောင်းပြိုင်သေမယ်”

“ဘုရား”

သစ်ရိပ်စံ ကိုယ်လေးတုန်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ဘာမှန်းမသိသော မျက်ရည်ပေါက်ကလေး တစ်စက်စီမိတ္တူက လာသည်။

“အဖေနဲ့အမေတို့ မသွားကြပါစေနဲ့... မသေပါစေနဲ့... အမေတို့ မသေပါစေနဲ့...”

သစ်ရိပ်စံ

အခန်း (၃)

“ခွမ်း”

လက်ထဲက ပန်းကန်လုံးကျကွဲသွားပြီဆိုတာ ခွမ်းခနဲ အသံကြား
မှ ဟယ်ခနဲဖြစ်သွားမိ၏။

“ကုန်ပြီ... ကုန်ပြီ... မီးဖိုထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”
ပန်းကန်ကွဲသံ အပြင်က အလန့်တကြား အော်၍ လျှောက်လ

သံ...

ခုချိန်ထိ စိတ်တို့က ပစ္စုပန် တည့်တည့်သို့ မရောက်...
ပန်းကန်ကွဲများနှင့် ပြန့်ကျဲနေသော ကြက်သားစွတ်ပြုတ်

အရည်များ...

ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်း သူ့ကိုယ်သူပင် ရုတ်တရက် နားမလည်
ဟန်နှင့် သစ်ရိပ်စံ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ ဒုက္ခပဲ...

ဖျတ်ခနဲ သတိရလာသည်က...

အကြီးသန်း သူမ အိပ်နေရာသို့လာနှိုးကာ ဘာကြီး အတွက်
စွတ်ပြုတ်သွားဖို့ ပေးဖို့ခိုင်းသွားခဲ့တာ...

သစ်ရိပ်စံ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။

အလုပ်လုပ်ဖို့ ဝီရိယနှင့် ထလာခဲ့သည့်တိုင် အိပ်မက်လွင်

အတိတ်ပုံရိပ်တို့ကြောင့် မသုတ်ဖြစ်ခဲ့သော မျက်ရည်ကြောင်းလေးပင်
ပြင်ပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းရှိဆဲ...။

အိပ်ရာကထဲ စွတ်ပြုတ်ကို ပန်းကန်ထဲထည့် ယူလိုက်ချိန်ထိ
အသိစိတ်တို့က အိပ်မက်ထဲက အမေ့မျက်နှာဆီမှာ ကျန်ခဲ့လျက်...။

အမေ့ကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်သော ဝေဒနာဆိုးကြောင့် လက်ထဲက
ပန်းကန်ကို သတ်လက်လွတ် လွှတ်ချပစ်လိုက်မိသည့် အဖြစ်။

“သစ်ရိပ်စံ”

ဒေါ်တမာခိုင်၏ အာခေါင်ခြစ် အော်လိုက်သံက နားထဲသို့
အရာဝတ္ထုတစ်ခု ပစ်ဆောင့်သွားသလို အနားသို့ အကြီးသန်းနဲ့ ဟင်မာသွဲ့
တို့ ပြေးလွှားရောက်လာကြသည်။

အကြီးသန်း မျက်နှာက မြင်ကွင်းကြောင့် စိတ်မကောင်းခြင်းတို့
ဖုံးလွှမ်းသွားရှာသည်။ ဟင်မာသွဲ့ကတော့ လက်ပိုက်နှုတ်ခမ်းမဲ့လျက်...။

“မာမိခိုင်းလိုက်တာ ကြီးသန်းကိုပဲ... နင်က ဘာဖြစ်လို့ ယူ
လာရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ ကလေးရယ်... မခိုင် ခိုင်းတဲ့အချိန်မှာ ကြီးသန်း ဟင်း
အိုးဆီသတ်နေလို့ အမြန်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ရှင်တို့က ပြောထားရင် မမှတ်ဘူး... ဒီကောင်မ တစ်ချက်
တစ်ချက် ရူးသလို ကြောင်သလို လုပ်တတ်လွန်းလို့ ဘာမှစိတ်မချရဘူး
ဆိုတာ သိရုံသားနဲ့ ခုတော့ ငါ့မိဘတွေ လက်ထက်ကတည်းက ရှေးဟောင်း
ပန်းကန်လုံးကြီးကွဲပြီး ဒီပစ္စည်းမျိုး ပိုက်ဆံရှိတိုင်း ဝယ်လို့ရတယ် ထင်
သလား... ဟင်း... ငါတယ်လေ”

ဒေါ်တမာခိုင် အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် လက်သီး လက်မောင်းတန်း
နေတော့သည်။ သစ်ရိပ်စံ အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်မို့ နှုတ်ခမ်းလေးကို

ခပ်မိမိ ကိုက်ထားသလို နံနက်ကွဲကောက်ဖို့ ထိုင်လိုက်သည်တွင် . . .

“အခု . . . အခု ညည်းတာမှ မလုပ်နဲ့ . . . ငါရှေ့က ခုထွက်သွား ကြည့်ပြီး သက်ပြင်နေရင် ညည်းကို ငါတစ်ခုခု လုပ်မိတော့မယ်”

“အခု . . . သွား . . . သမီး”

ဦးသန်းက သူ့နားကပ်ပြောကာ ပန်းကန်ကွဲတွေကို ကိုယ်တိုင် ကောက်ရှာသည်။

“တစ်အိမ်လုံးလည်း ညစ်ပတ်တုန်ပြီ၊ ပြီးရင် အဲဒီကောင်မကို ဦးသန်း သန့်ရှင်းခိုင်း”

“အေးပါကွယ်”

“သန့်ရှင်းတာက အရေးမကြီးဘူး . . . လူမမာအတွက် စွတ်ပြုတ်က ဆေးနဲ့တိုက်ဖို့ဟာ ဘယ်လိုလုပ် အချိန်မီတော့မှာလဲ”

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲကွာ”

ဦးဘလှ မျက်နှာက စိတ်ပျက်နွမ်းလျမှုတွေ ပြည့်နှက်လျက် . . .

ဒေါ်တမာခိုင်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ဒေါသမပြေသေးသံများနှင့် ပြောပြနေ၏။

“အဲဒါ . . . အစ်ကိုတူမ ဘယ်လောက် မဆိတ်တတ်ဆိုးဝါးသလဲ ကြည့်စမ်း . . . ရိုက်ရနှက်ရမယ့် အံ့ရွယ်လည်း မဟုတ်ဘူး”

ဦးဘလှ သက်ပြင်းရှိုက်၏။

“အိမ်မှာ ဆူဆူညူညူ မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ . . . စီးပွားရေး မပြေလည်ဖြစ်လာတဲ့အိမ်မှာ လူကခတ်ရလွယ်အောင် မပေါက်ကျိုးကြပါနဲ့ . . . ရှိရှိ မရှိရှိ အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြပါ”

ပြောချင်လိုက်တာ ပါးစပ်က ယားနေသည်။ ဒါပေမယ့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူက နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေစဉ်မို့ ဒေါ်တမာခိုင် စကားလုံးတွေ

ကို မနည်းကြီး မျိုချနေရ၏။

“မသန်း . . . ကျုပ်အတွက် ဘာမှထပ်မလုပ်နဲ့တော့ ကော်ဖီ ဘစ်ခွက်ပဲ ဖျော်ခဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မိသားစု သုံးယောက်ထဲ ကျန်တော့ တင်မာသွဲ့က မကျေနပ်သံ တွက်လာသည်။

“သစ်ရိပ်ကိုလည်း ဒေက်ဖီက ပြောပါဦး . . . သူကြည့်လိုက်ရင် ဖို့ယိုဖားလျားနဲ့ အလုပ်သမားရုပ် မပေါက်ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးသမီး မှတ်နေလား မသိဘူး”

“အလုပ်သမားမှ မဟုတ်ဘဲ သမီးရယ် . . . ကိုယ့်ဆွေကိုယ်မျိုး မို့ ခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက်ထားတာပဲ”

ဒေါ်တမာခိုင်က ဦးဘလှကို စူးခနဲ ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ဆွေကိုယ်မျိုးဆိုတဲ့ စကားမပြောစမ်းပါနဲ့ ရှင် . . . တွေးကြည့်ရင် အနေသာကြီး”

“ပတ်ဝန်းကျင် ကဲ့ရဲ့မှာကို ပြန်ကြည့်ရဦးမယ် ခိုင်”

“ဆွေတော်ပါတယ် . . . မျိုးတော်ပါတယ်နဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်သိ အောင် ပြောတာလည်း အစ်ကိုပဲမို့လား . . .”

“ဟာ . . . မင်း ဒီလိုမပြောနဲ့လေ”

“ဒီအတိုင်း ဖြစ်လာလို့ ပြောတာပေါ့ . . . ဟင်း . . . ကျုပ်ကိုက မှားတာ အကြီးမ ‘ထန်’ ဆိုတဲ့ကောင်မလေးဆိုရင် စီးပွားရေးအတွက် မြင်လိုက်တာမှ ချက်နေတာပဲ မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးထားလိုက်တာ ကြီးပွားလို့ ချမ်းသာလို့ ဒီမှာသာ . . .”

စကားရပ်၍ သစ်ရိပ် ဝင်သွားရာသို့ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး . .

“ဘာစီးပွားရေးမှလည်း မလုပ်တတ် အိမ်မှာခိုင်းတော့လည်း အကွဲကွဲ အပြုပြု ဘာမှသုံးစားလို့မရဘူး”

ဦးဘလှ တူမအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရရင်း အနည်းငယ် စိတ်တိုချင်လာသည်။

“ထန်က စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီးသား... သစ်ရိပ်ကို မင်းတို့တွေ လေးတန်းအောင်အောင်တောင် ပညာသင်ပေးခဲ့လို့လား”

“ဘာ... ပြောတယ်”

တင်းမာလာသော အခြေအနေကြောင့် မိဘတွေကြားထဲ တင်မာသွဲ့ ဝင်ရတော့သည်။

“တော်ကြပါတော့... မာမိတို့ကလည်း၊ ဒက်ဒီလည်း နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး... သစ်ရိပ် အကြောင်းပါလာရင် ဒီလို အပြုဖြစ်ရတယ်... သမီး တကယ်စိတ်ညစ်လာပြီ”

သက်ပြင်းချလျက် စိတ်ပျက် လက်ပျက် ပုံစံကြီးနှင့် ဦးဘလှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဒေါ်တမာခိုင် မျက်လုံးတို့က မီးတောက်တော့မတတ် ဝင်းဝင်းထနေလေသည်။

“ရှင်က ရှင့်တူမ ပညာမတတ်တာကို မကျေနပ်နေခဲ့တာလား”

ဦးဘလှ စိတ်ပျက်စွာ ကျောခိုင်းလိုက်တော့သည်။

“ကဲ... လာဖျါမာမိရယ်... တကယ်ပဲ စိတ်ညစ်တယ်”

တင်မာသွဲ့ ခေါ်ရာသို့ တောင့်တောင့်ကြီး ပါသွားရပေမယ့် ဒေါ်တမာခိုင် အသက်ရှုပြင်းနေဆဲ...

ဒင်းကြောင့်...

ဒင်း ဒီအိမ်ရောက်လာကတည်းက ကောင်းကျိုးမပေးခဲ့တာ... ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ အကြီးမထန် က မှုကုတ်ကုတ် ရှုတင်းတင်းနှင့်

...ကြောကြောပုံမျိုးမို့ ကျိုးနွံပုံရသော သစ်ရိပ်စံ ဆိုတာလေးကို ခေါ်ထားခြင်းကိစ္စပါ။ ကျိုးနွံတာကတော့ မှန်ပါသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်း မရှိပါ။ အဲဒါကတခြား...

သူ့အစ်မကို တစ်ခြားပေးလိုက် ပြီးသည့်နောက် ငိုသည်။ ငိုငိုသည်။ တွေးတော ငေးတာတွေရဲ့နောက်မှာ အကွဲကွဲ အပြုပြု။

သူ့တွေးငေးနေဟုန်း ငိုနေဟုန်းများသွား မခေါ်နဲ့၊ ပြန်ထူးရမှန်း သိ။ ခိုင်းသမျှကို လက်ကလုပ်၍ စိတ်ကမပါ။

အတိတ်မေ့သွားပြီးလား ထင်ရလောက်သည်အထိ တကယ်တမ်းရပ်။ စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်သွားခဲ့သည့် မအေကိုများ လွမ်းနေသေး... ဘာမှ သနားချင်စရာမရှိ...

အစ်မ လုပ်သူကျတော့ရော... သူ့ငွေတွေနောက်ပါသွားလိုက်တာကို ယုံည်မလေးဆီ ဖုန်းဆက်ဖော်ပင် မရ။ ဒါမျိုးတွေကို လွမ်းစရာကောင်း... ကြားထဲက ကိုယ့်မှာသာ သူ ကွဲကွဲပြုပြု ဖျက်ဆီးသမျှ ဒဏ်ခံနေရသည်။ ဒေါ်တမာခိုင် သစ်ရိပ်အပေါ် နည်းနည်းလေးမှ သနားကြည့်ရမရ။ မုန်းပါတယ်ဆိုမှ ထားလိုက်တဲ့ ဆံပင်ရှည် ပင်ပန်းမခံနိုင်...

အလုပ်ရှုပ်မခံနိုင်သည့် ကိုယ့်သမီး ခပ်ပျင်းပျင်းမက ဆံတို... ဆံပင်ရှည်မှ ကျက်သရေရှိပါတီလို ခိုးမွမ်းချင်တဲ့ ဧည့်သည်တွေ များမှာ တကယ်ဂုဏ်တက်သွားတာက သစ်ရိပ်စံ။

ဒေါ်တမာခိုင်ရင်ထဲက အမုန်းမီးက ငြိမ်းနိုင်ဖွယ် ရှိပါမည်... ..

ယမ်း

“အန်တီရော”

“ဟော... လာလေ ယမ်း”

အလယ်ခွဲထားသော ဆံပင်ဂုတ်ထောက်နှင့် အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူသော အနီရော လူချောသည် ယမ်းဟု မည်၏။

“ချိုင့်ထဲက ဘာတွေလဲ”

“နန်းကြီးသုတ်နဲ့ ကြာဇံဟင်းခါး”

“ဟယ်... ပွတာပဲ”

ပန်းထိ ခပ်ကွေးကွေးလေး ဝဲနေသည့် ဆံပင်တွေ လှုပ်ယမ်းသွားသည်အထိ ဆတ်ခနဲ ထရပ်၏။ ပြီးတော့ ယမ်းလက်ထဲက စတီးလ်ချိုင့် နဲ့ ယူသည်။ တင်မာသွဲ့ မျက်နှာမှာ ကျေနပ်ခြင်းတို့ဖြင့် ရွန်းရွန်းဝေနေသည်။

“ဒုက္ခရှာလို့ဟာ... ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီးရော... လာစားမှာပေါ့နဲ့ နင်ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီရုံး မသွားဘူးလား”

“ဟဲ့... မာမာ ချိုင့်သွားလှယ်ပေးဦးလေ သမီးရယ်... သား... သည်း ထိုင်ပါအုံးကွဲ့”

“ရပါတယ် အန်တီ”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်သွင်း၍ နံရံက ရှုခင်းပုံ ပန်းချီ

ကားကြီးကို လေးလေးလို့ ခေါ်သည်။

“ငါတို့တွေ ကြည်လင်တာနဲ့ သားတို့ခြံဘက်တောင် မရောက်
တာကြောင့်... သားလက်ထက်ကျမှ လုပ်ငန်းတွေ အဆင်ပြေနေကြောင်း
တွေ့ ဝတ်စုံနဲ့ပင် ပါးစပ်ဖျားမှာ သတင်းကို မွှေးနေတာပဲ... ငါ့တူက
ထင်ထင်ခွယ်ခွယ်နဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ကွက်တယ်မြင်ပါလား။”

“ဟုတ်ကဲ့... လေးလေး ကိုယ်တိုင်လည်း သင်မြကူညီပေးလို့
ပါ”

မဖြစ်ရုံလေ စကားပြန်ပြောရင်း ယမ်း မျက်လုံးတွေက အိမ်ထဲ
ဘက်ဆီ မသိမသာ ပဲနေ၏။ သစ်ရိပ်ကို ရှာတာပါ။ ခြံချင်းကပ်နေ
ပေမယ့် သစ်ရိပ်ကို တွေ့ရဖို့ အခွင့်အရေးက ရှားပါးလှသည်။ ဒါကြောင့်
အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ လာခဲ့ရသည်။

မိသားစုလိုက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားလုံးနိမ့်ကျပုံရသော
ဒေါ်တမာခိုဇိတို့ အိမ်အရောက် စားပွဲသောက်ပွဲ ပို့ပေးဖို့ အကြောင်းရှိ
လှမည်မထင်။

“ဘာထူးမှာလည်း သားရယ်... ငါ့သားပို့ပေးလည်း...
ကောင်မလေး စားရမှာမဟုတ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားပို့ချင်လို့ပါ မာမီရာ”
သူမာမီကို မရမက ပူဆာ၍ ချိုင့်ဆွဲထွက်လာခဲ့ရသည်ပင်။
ငယ်ငယ်ကတည်းက သစ်ရိပ်အပေါ် သူ ဝရုစိုက်ကြင်နာခဲ့တာ
တွေ ဒီနေ့ဒီချိန်ထိ မာမီ သိပေမယ့် မတားမြစ်ခဲ့ပါ။

ဒါလည်း ဒေါ်သန္တာ၏ သဘောထားပြည့်ဝခြင်းပါ။
ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ယမ်းကြီးစားမှု မအောင်မြင်တော့...
သစ်ရိပ်၏ အရိပ်အယောင်သော်မျှ သူမမြင်။

“ဟိတ်... လေးလှချည်လား... ဒီမှာ ချိုင့်ပေးနေတာ ကြာလှ”

“ဟဲ့... ”

ပန်းချီကားဆီ မျက်နှာမူထားရာမှ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ယမ်း
လိုက်မိသည်။

နောက်ဆုံး အိမ်ကြီးထဲ တစ်ချက် ထပ်ကြည့်မိလိုက်ပြီး...

“သွားတော့မယ် အန်တီ... မာမာ... ငါ သွားမယ်”

“နင်ကလည်း မထိုင်တော့ဘူးလား”

“အေးလေကွယ်”

“ကျွန်တော် ဘာမှမစားရသေးလို့ပါ... မာမီလည်း စောင့်နေ

သွားမယ်နော်”

သားအမိနှစ်ယောက်ကို သူပြန်မကြည့်တော့ မနက်အလုပ်
သွားမိ ကားပေါ်မတက်မီ ဒါမှမဟုတ် ကားခြံဝက မထွက်ခင်ထိ သစ်ရိပ်
ကံ့နားလေးကို မြင်ချင်စိတ်က တားဆီးလို့ မရ...
ပြန်လာတော့လည်း ကားခြံထဲကွေ့ဝင်လာကတည်းက ဟိုဘက်
ဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း တိုက်ထဲမဝင်ခင်ထိ မျက်လုံးမခွာနိုင်။
ရှေ့ဦးချိုး ထမင်းစားပြီးသည့် အချိန်များတွင် အပေါ်ထပ်
ဘင်းမှာ သူမကြာမကြာရပ်၍ ကြည့်သည်။ မတွေ့ရလျှင် ဘယ်လိုမှ
မတတ်...
တစ်ထောင့်ထောင့် တစ်နေရာရာမှာ သစ်ရိပ်ကို လှစ်ခနဲ မြင်
ရလျှင် တစ်နေ့တာ သူကျေနပ်နိုင်သည်။
ဒါတွေ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်နေတာ သူ့ဘက်ကပါ။ သစ်ရိပ်က
နိုင်မည် မဟုတ်သလို သိဖို့ကြိုးစားမယ့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်တာ

သူနားလည်သည်။

“ဟော”

ရင်တစ်ခုလုံး လှိုက်ခနဲ ခုန်သွားသည်။

ဒီဝေါဟန်း အဆုပ်ပွင့်ကြီး တစ်ခိုင်ကို မမို့တမို့ဆွဲလိုက် ခြေဖျားကြွေလေး ခုန်ကြည့်လိုက် ကျောခိုင်း၍ ပန်းခူးဖို့ ကြိုးစားနေသည့် သစ်ရိပ်က သူ့ကိုမမြင်။

“မမို့ရင်လည်း ငါ့ခူးပေးပါမယ် သစ်ရိပ်ရာ... ရော... ချိုင့်ခဏကိုင်ထား”

“ဟင်”

နောက်ကို အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ယမ်း။ စပို့ရှပ်အဝါနဲ့ ဘောင်းဘီအနက်နှင့် ယမ်းမျက်နှာက ရှင်းသန့်နေသည်။

“နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ဟင်”

“ပန်းခူးပေးမလို့လေ”

“မလိုဘူး... မလိုဘူး... နင် သွားတော့”

သူ့ကိုမြင်မှ ပြန်ပြန်ဖျာဖျာ ဖြစ်နေသည့် သစ်ရိပ်ကို ယမ်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားမိသည်။

“ပန်းခူးပေးမယ် ပြောတာ မြေပွေးယူပေးမယ် ပြောတာကျနေတာပဲ... အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ယမ်း မျက်နှာကို ကြည့်၍ သစ်ရိပ် ဘာစကားမှ မထွက်။ နင် ဘာသိလို့လဲ ယမ်းရယ်... သုံးတန်းကျောင်းသူလေးအရွယ် အမေ ဒီမှာ စထားသွားတဲ့ နေ့က အစပြု၍ သူနဲ့ယမ်း ခြံရံနောက်ဖေးဘက်မှာ ဟိုဘက်ဒီဘက်

နှုတ်လေးတွေ ကိုင်ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြတိုင်း... .

“ဒီကောင်လေးနဲ့ ညည်းက ဘာလို့စကားတွေ သွားပြောရတာ... . ရောက်တယ်ဆို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မလုပ်နဲ့နော်... သူတို့က ဒီတံတံကြ သူ့ငွေးတွေ၊ ညည်းကြောင့် ကျုပ်တို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး”

“...ဘာထားကို ဒေါ်တမာခိုင်က အစောကြီးကတည်းက ကြညာခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ယမ်းနဲ့သစ်ရိပ် ရင်းနှီးခင်မင် သွားမှာကို မလိုလားခဲ့သူ။

အရွယ်လေးတွေ ရလာတော့ရော ကျောင်းနေခွင့်မရခဲ့သော သစ်ရိပ်က အိပ်မှာ တစ်နေကုန်ရှိနေတတ်သည့်မို့ သစ်ရိပ်အတွက် စာအုပ်တွေ အမျိုးမျိုးဖတ်နိုင်အောင် ယမ်းက ရှာပေးသည်။

“စာပေဆိုတာ ဘဝရဲ့အလင်းရောင်ပဲ... နင် အလကားနေ ခဲ့တည်းမလွင့်ပျံ့ဘူး... ဗဟုသုတလည်းရတယ်... အားလုံး ဖတ်ရမယ်နော်”

အစကတော့ သစ်ရိပ် ဝမ်းသာအားရ လက်ခံခဲ့သည်။ စာတွေ ဘာအားဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် သူတို့စာအုပ်တွေ ပေးကြယူကြတာကို ရိပ်မိလာတော့ ဒေါ်တမာခိုင်ကို သားအမိ ပါးစပ်က အငြိမ်မနေတော့ပေ။

စာဖတ်ခြင်းတွင် နှစ်သက်ပျော်မွေ့လာသော သစ်ရိပ် ကြေကွဲပါ၏။

“ညည်းနဲ့ယမ်း နိုးမှန်းရဲ့လား မိသစ်ရိပ်... အံ့ပါရဲ့အေ... ယမ်းလို လူမျိုးကိုများ ညည်းအဆင့်အတန်းနဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို ဆက်ဆံရတာ အံ့ပါ”

သစ်ရိပ်တက်က တကယ်ကို နိုးသားတာပါ ဒေါ်လေးရယ်... .

ဘယ်လိုပြောပြော သူတို့မယ့် ယမ်းနဲ့မခေါ်မပြော ဖြစ်အောင် နေဖို့သာ ဇွတ်ပြော၏။ ယမ်းကလည်း သစ်ရိပ် ဘယ်လိုရှောင်ရှောင် တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့သည်။ ပေးစရာရှိတာကို မရမက ပေး၏။

“နောက် မခေါ်နဲ့ဆို မခေါ်တော့ဘူး... ဒီစာအုပ်ကိုတော့ ယူ လိုက်ပါ... စာအုပ်ကြားထဲမှာ ရည်းစားစာ ညှပ်မထားဘူးဆိုတာယုံ”

ဘယ်ညှပ်မလဲ သူ သစ်ရိပ်ကို ချစ်တယ်လို့ မျက်နှာတည့်တည့် ချစ်ပြောခဲ့ပြီးသား...

ဒါကြောင့် သစ်ရိပ် နားလည်ရမယ်... ချစ်တယ်လို့ ပြောထား ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် မဖြစ်နိုင်မှန်းလည်း သိသိကြီးနှင့် ဆက်၍ ရင် ဆိုင်နေဖို့ မသင့်တော့...

“ရော... ဒီမှာ ပန်း”

သစ်ရိပ် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ... သူပေးတဲ့ပန်းကိုပင် လှမ်းမယူ ဝံ့တဲ့ အနေအထားနှင့်...

“ဟေ့... ယူလေ၊ ဘာကြောင်နေတာလဲ”

အတင်းထိုးပေးသည့် ပန်းကို ဖျတ်ခနဲ ယူ၍ ယမ်းရွှေက လှည့် အထွက် ယမ်းက ရွှေကပိတ်ရပ်ထားလျက်...

“သစ်ရိပ် နင့်အတွက် ပီမိုးနင်းစာအုပ်တွေ ဝယ်ထားတယ်... ညနေ ခြံထဲဆင်းခဲ့နော်”

• သစ်ရိပ် ခေါင်းခါရင်း ဘာပြောရမှန်း မသိရှိနေဆဲ...

“သစ်ရိပ်”

“ဟင်... ရှင်... လာပါပြီ ဒေါ်လေး”

ယမ်းကို ရှောင်၍ သစ်ရိပ် အလန်တကြား ပြေးထွက်လာမိ သည်။ ရှင်ခုန်သံတွေက ဒူးတွေတုန်လာသည်အထိ ခုန်ပေါက်ဆူညံလျက်

“ခြံထဲမှာ ညည်းတို့တာလုပ်နေကြတာလဲ”

“အို... ”

သစ်ရိပ် ပါးပြင်လေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ညည်းကို ယမ်းနဲ့နေတာထိုင်တာ ဆင်ခြင်ဖို့ ပြောထားတာ ဘာဖြစ်လို့ မမှတ်တာလဲဟင်”

“သူ စကားလာပြောလို့ နိုးနိုးသားသား ပြန်ပြောတာပါ ဒေါ်လေး ခယ်”

“ဘာနိုးသားတာလဲ... အဝေးက မြင်ရင် သမီးရည်းစား ချိန်နဲ့ တွေ့နေတာကျနေတာပဲ၊ အဲဒီပုံသာ မသန္တာ မြင်သွားရင် ညည်း အရှက် နဲ့မယ် သိလား... ငါတို့ပါ အဆစ်ပါဦးမယ်”

တိုက်ဝအပေါ်စီးမှ ရပ်ရင်း ဒေါ်တမာခိုင် ခါးထောက်လိုက် သည်။

“ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်မှ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရမယ်ဆို ဘာမပေးနဲ့”

မျက်ရည်က ဝေခနဲတက်၏။ သစ်ရိပ် မငိုပါ။

“ဝမ်းနည်းပေမယ့် မငိုမိအောင် အမြဲထိန်းနိုင် ခဲ့ပါ၏။ ဆွေမျိုး ဆဲသော ဟောဒီလူက... အတ္တမာနတွေ ပြည့်လျှမ်းသော ဟောဒီ ကြီးကြီးမှာ အဖေနဲ့ အမေအတွက် အမေတင်ရှိခဲ့သော ကြွေးအတွက် မလုပ်တိုင် ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာ...”

အမေ ပြန်လာခေါ်မယ့် အချိန်ထိ သူတို့ပြောသလို အမေလာ မှေးမယ့် အချိန်ထိ လုပ်ကိုင်ပေးဆပ်ရမည်ဖို့ ကြေကွဲ ငိုကြွေးဖို့မလို့ဟု ဆထားသည်။

သူတို့ ဘာပြောပြော သားသမီးကို ပေါင်နံ့သွားရက်သည်ဟု

အမေ့ကို သစ်ရိပ် ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ရက်... မတွေးရက်ခဲ့ပေ။
တစ်နေ့ အမေပြန်လာရမည်။ အမေ ပြန်လာချင်ရှာမည်။
အဲဒါ တစ်သက်လုံး သစ်ရိပ် မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့အရာ...။

မိုးတွေညိုပဲနေပြီ။

ကားက ခုချိန်ထိတက်လို့ မရသေး။

နေညိုချိန်ဖြစ်ရတဲ့အထဲ မိုးတွေမဲနေတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က မိုး
သက်လေကြောင့် ညိုမှောင်မှောင် အေးမြမြနှင့်။

သစ်ရိပ်လိုပဲ ကားစောင့်နေကြသည့် လူတွေ မှတ်တိုင်မှာ အုပ်
လိက်ကြီး ပျံနေကြသည်။ အားလုံး၏ မျက်နှာတွေမှာ မိုးမိမှာစိုး၍ ကားလာ
မယ့် အရပ်သို့ တမျှော်မျှော်။

ကားတွေက တစ်စီးပြီး တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပေမယ့် ဘယ်လို
တိုးတက်လို့ မရ။ ခြေနင်းခုံပေါ် ခြေနင်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားတုန်း ကျန်ခဲ့
သေသည်သာ။

“ဟော... ကားလာပြီ”

ရုံးပြန် အလုပ်ပြန် အားလုံး အိမ်ပြန်လိုသူတွေချည်းမို့ ကားဆီသို့
အလှအယက် ပြေးကြသည်။ အတင်းတိုးဝေ့တက်ကြ၏။

ဆင်းတဲ့လူက တစ်ယောက် နှစ်ယောက် တက်မည့်လူက ဆယ်
သောက်မက။

“မောင်း... ဆရာရေ”

အတင်းထိုး သပ်တင်၍ စက္ကန့်များစွာ အလွန်မှာ ကားထွက်၏။

ခြေနင်းခုံပေါ်မှာပဲ ဟိုကုတ် သည်တွယ်နှင့် ပါသွားသည် ယောက်ျားသားများ ကြားထဲ အမျိုးသမီးတို့၏ ကျောပြင်ရိပ်ရိပ်တို့ကို မြင်ရသည်မှာ တကယ်ကျောချမ်းစရာ... .

သက်ပြင်းလေးချောင်း အတင်းတွယ် မလိုက်ရဲသည့် သစ်ရိပ် နှင့်လူတစ်ချို့ ကျန်ခဲ့ရပြန်ပြီ။ ထိုစဉ်... .

မိုးသက်လေ တစ်ချက်အဝှေ့မှာ မိုးစက်လေးတွေ လွင့်ပါလေ သည်။ ကားဘယ်နှစ်စီးလာလာ မှတ်တိုင်မှာ လူတွေက လျှော့သွားသည် မရှိသလိုပင်။

“ဘုရား... . ဘုရား... . မိုးမချုပ်ခင် ကားရပါ့မလား”

သစ်ရိပ် လက်ဖျားတွေ အေးနေသည့်အထဲ ချွေးစေးတွေ မြဲလာသည်။

“သစ်ရိပ်”

“ဟင်... .”

စတီးလ်ရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ကားလေး... .

ကားက သစ်ရိပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း ကားလမ်းအစပ်မှာ ရပ်သွား၍ ယမ်း ဆင်းလာသည်။

“ကားစောင့်နေတာလား... . အဖော်မပါဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... .”

ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ဆိုလည်း ရမှာမဟုတ်သည့်မို့ ယမ်း လက်ကနားကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကားလာရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ညနေစောင်းကြီး ဒီပုံစံနဲ့ ကားစောင့်လို့ကတော့ မိုးချုပ်တာ တောင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ယမ်း သစ်ရိပ်မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ... .

“ကားမရဘဲ မိုးချုပ်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ... . ငါလည်း ြန်မှာပဲ... . လာ... . ကားပေါ်တက်”

“နေပစေ... . ငါ ပြန်နိုင်ဖို့ ကားတစ်စီးစီးတော့ လာမှာပါ”

-ဒီလိုပဲ ပြောမယ်ဆိုတာ သိနေပေမယ့် ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချနိုင် သည်မို့ ဒေါသဖြစ်သွားမိလေသည်။

“မြဲခြင်းကပ်နေတဲ့ဟာ... . လွယ်တဲ့ကိစ္စကို ဘာလို့ ခက်အောင် လုပ်နေရတာလဲ သစ်ရိပ်”

လှမ်းကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေကို ငဲ့ကြည့်ကာ သစ်ရိပ် မျက်နှာကို ဘည်ပစ်လိုက်သည်။

“ယမ်း နင်ပြန်တော့ဟာ... . ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ဘာဟ... .”

ယမ်း မျက်နှာကြီး ပစ်စလက်ခတ် ပျက်ကျသွားသည်။

အံတစ်ချက်ကြိတ်လျှက် လူတွေမကြားအောင် အသံကို နှိမ့်ချကာ... .

“ယမ်းဆိုတဲ့ကောင်က တွေ့တဲ့မိန်းကလေးတိုင်းကို ကားပေါ်ခေါ်တင်တတ်တယ်လို့ နင်ထင်သလား သစ်ရိပ်... . ရတယ်... . နှောင့်ယှက်တယ်လို့ ထင်ရင် ငါ့သွားမယ်”

“မိုးတွေလာပြီဟေ့”

အဝေးမှ ဝေါခနဲ အော်လာသံကြီးကြောင့် မှတ်တိုင်မှာ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသလို သစ်ရိပ် မျက်နှာလေး ဇီးရွက်ခန့်ငယ်ကျ သွားသည့်နှယ်... .

ကားဘေးနားထိရောက်တော့မည့် ယမ်း ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘတ်စကားကြီး တစ်စီး မှတ်တိုင်ဆီလာနေပြီ။
တိုင်ဆိုင်စွာ မိုးက ဝေါခနဲ ရွာချလာ၏။

“လာ...”

ယမ်းက မြန်သည်။

သစ်ရိပ်နားသို့ ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြေးလာ သစ်ရိပ်ရဲ့ ဆွဲခြင်း
လေးကို တစ်ဖက်က ကောက်ယူတစ်ဘက်က လက်ကိုင်ဆွဲလျက် ကားရပ်
မည့် နေရာသို့ ပြေးသည်။ ကားရပ်သည်နှင့် သစ်ရိပ်တို့ ကားနားရောက်၏။

ကားပေါ်သို့ သစ်ရိပ်ကို တွန်းတင်ပေးခြင်း ဆွဲခြင်းလှမ်းပေးခြင်း
တို့က ဘယ်သူမှ လိုက်မမီနိုင်အောင် မြန်ပါတီ။

ကြပ်ညှပ်နေသည့် ကားပေါ်မှ မိုးမည်းတို့၏ သည်းထန်စွာ
ရွာသွန်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

တတ်စကားရှိရာမှ သူကားဆီသို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ယမ်း တစ်
ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိနေရာမည်။ သူမ ဘာပြောပြော စိတ်ဆိုးချင်ပါ
လျက် မဆိုးရက်နိုင်စွာသော ယမ်းရဲ့စေတနာကို သစ်ရိပ် နားလည်ပါ
သည်။ ဒါပေမယ့် ယမ်းကို နှုတ်ဆက်ခေါ် ပြောခွင့်မရှိသော သူမ ဘဝ
က တောက်ပလှသည့် ကိုယ်ပိုင်ကားကြီးပေါ်မှာ ယှဉ်တွဲစီးသွားဖို့ ဘယ်လို
သတ္တိမျိုးနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရမလဲ...။

ခွင့်လွတ်ပါ ယမ်းရယ်... မိုးတွေ စိမ့်သွားရှာမည့် ယမ်း မျက်
နှာကို မြင်ယောင်ကာ စိတ်မကောင်းခြင်းများကြောင့် မျက်ရည်များပင်
လည်မိရသည်။

အဲဒါ နင့်လိုပဲ ငါလည်း နင့်ကိုခင်တဲ့ သံယောဇဉ်...။

“ဟုတ်ရဲ့လားအေး... ယမ်းက ဒီကောင်မကို အဲဒီလောက်ထိ
အရေးတယူ လုပ်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို မာမိကလည်း ထက်ထက်တို့က အတိအကျ
ကိုပြောတာ”

ဝန်တိုစိတ်များနှင့် နှလုံးသားမှာ ဒေါသမီးလျှံတို့ ဟပ်လေသည်။
ဒေါ်တမာခိုင်မျက်နှာညှိမောင်လျက်...။

“ယမ်းက သစ်ရိပ်ရဲ့ခါးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မကိုင်ပြီး ကားပေါ်
ဘင်ပေးလိုက်တာတဲ့... သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုးတွေစိမ့်နေတာပဲတဲ့”

ဟုတ်မှာပါ... ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကလေးချင်းပဲဖို့ ကြည့်
နေခဲ့မိသည်။ မြဲချင်းကပ်နေကြပေမယ့် ယမ်းတို့မိသားစုက ပတ်ဝန်းကျင်
နှင့် သိပ်အရောတဝင် ရှိလှသူတွေ မဟုတ်။

မာမာနဲ့ပင် ခေါ်ခေါ်ပြောပြော ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။

သစ်ရိပ်တို့ ညီအစ်မတွေရောက်လာမှ နောက်ပိုင်း ယမ်း တစ်
ယောက် သူတို့မိသားစုနှင့် ခင်ခင်မင်မင် နေတတ်လာကာ သစ်ရိပ်နှင့်
သူငယ်ချင်းတွေ မြင်ကြသည်။

ဒါတောင် သစ်ရိပ်ကို ဆူထားလို့... သူတို့နှစ်ယောက်

နောက်ထပ်ခြံတိုင်ခြား၍ ဒေါ်ပြောရင်းနိုးကြလို့...

ကြားထဲက မာမာနဲ့ပါ ခင်မင်သွားကြတာ...

တကယ်တော့ ယမ်းက သစ်ရိပ်ကလွဲ၍ ကျန်သည့်ဘယ်သူ့ကိုမှ ခင်တွယ်တာ မဟုတ်ပါ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဒေါသဖြစ်ရလွန်းလျက် မျက်နှာဆင်းဆိုင်ခွင့် မရှိအောင်ပင် တားဆီးပိတ်ပင်ပစ်ခဲ့သည်။

ဒီကြားထဲက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ခင်မင်လာလိုက်ကြတာ အရွယ်တွေရောက်တဲ့ အထိပါလား...

“အဲဒါ ငါညှိလို့...”

ဒေါ်တမာခိုင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်စွာ တက်ခေါက်မိလေသည်။ တင်မာသွဲ့ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ညည်း ဒီနေ့ကစပြီး ဆံပင်ရှည်ထားရမယ် မာမာ”

“ဟာ... မာမိကလည်း”

တင်မာသွဲ့ ပါးစပ်ထဲသို့ ထမင်းလုတ်သွင်း၍ ဇွန်းနှင့်ခပ်ရင်းကို အသံမြည်အောင် ပွတ်တိုက်လိုက်သည်။

“ယောက်ျားတွေ ကြိုက်အောင် ဆံပင်ရှည်ထားရမယ့် အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ။ မာမိဟာကလည်း ယမ်းလိုကောင်မျိုးကိုများ ဝရစိုက်လို့ မာမာမှာ ဝိုင်းဝိုင်းကိုလည်လို့”

ဒေါ်ထမာခိုင်က သမီးကို စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်ကာ...

“ငါသိပါတယ်” ဆိုသော မဲ့ဖြူးတစ်ချက်နှင့် နှုတ်ခမ်းတွန့်၏။

“မာမာရယ်... ညည်းနားမှာ ဝိုင်းနေတာတွေ မာမိ မသိတာ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးအေး။ ယမ်းလို စံချိန်မီတဲ့ ကောင်လေးမျိုး တစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး”

“ဒက်ဒီ ဘာပြောပြော မာမိပါဝါနဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခုပြော”

သစ်ရိပ်ဆံပင်တွေကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါလား... အဲဒီဆံပင်ကြီး တဖားဖား ကြည့်လို့ကို မရဘူး”

တကယ်ဆို ပညာအရည်အချင်းကြည့်မလား... စည်းစိမ်ဥစ္စာ နှစ်မလား သစ်ရိပ်က လေးတန်းပင် မအောင်ခဲ့သည့် ကိုယ့်အိမ်က အိမ်ခန်း၊ ရုပ်ကလေးလှလှနှင့် တင်ပါးထိ ရှည်သောဆံပင်တွေက အုပ်အုပ်ဝဲဝဲမို့ ကြည့်လိုက်လျှင် ရုပ်က အချိန်ပြည့် သနပ်ခါး မိတ်ကပ်မရှိ။ မာမိပေါ့။ သစ်ရိပ် ငယ်ငယ်တုန်းက အိပ်ရာထ ခေါင်းပင်ဖြိုးချိန် မရှိအောင် ခိုင်းတတ်သည်။ ဆံပင်ကျော့လယ် မရောက်တရောက် စုတ်နားဖွား အုပ်ခဲခဲ မျက်နှာပြောင်လေးနှင့်နိုး...

“နင့်ဆံပင်တွေ သွားချည်ထားစမ်း” လို့ မာမာက ပြောတော့သည်။ မာမိတားတာပဲ...

“နေပစေ အိမ်လာတဲ့လူတိုင်း သူ့ကိုလှတယ်... ချောတယ်နဲ့ ပြောတာ နားခါးတယ်... ဒီလိုစုတ်ဖွားဖွား ပေစုတ်စုတ်မှ အိမ်ဖော် ရုပ်ပေါက်မှာပေါ့”တဲ့

အဲဒီ စုတ်ဖွားဖွား ဖရိုဖရဲက ခုကျတော့ သနပ်ခါးမလိမ်းတာ အကျင့်ပေမယ့် သစ်ရိပ်မျက်နှာက အဖုအပိန့် အစက်အပြောက်မရှိ။ နမ့တ်နေသည်မို့ ဝင်းဝါးသာ အသားပေါ်မှာ ထူတန်းမဲ့နက်သည့် မျက်ခုံး နှာတံစင်းစင်းနှင့် ထူအိအိနှုတ်ခမ်းတို့က ဆေးဆိုးစရာကို မလိုတာ။

“အဲဒီဆံပင်တွေ အမြဲဖားလျားချနေတတ်အောင် မာမိပဲ သင်ပေးခဲ့တာ” လို့ပြောလိုက်လျှင် မာမိ ဒေါသဖြစ်ချေ့ရှော့မည်။

ခုတော့ အိမ်ဖော်ရုပ် မပေါက်ဘဲ ယမ်းလိုကောင်ကတောင် သူမှ သူ ဖြစ်နေရပြီ။ သားအမိနှစ်ယောက် အတွေးကိုယ်စီနှင့် ဒေါသအဖုံဖုံ ပြန်နေကြသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသန္တာကတော့ သူ့သားကို ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်တမာခိုင်၏ အားကိုးရာ မြက်တစ်မျှင်။
ဒီလိုဖြစ်ပါစေလို့ပင် စိတ်က ဆုတောင်းမိလေသည်။
တကယ် ဖြစ်သင့်တာက ကိုယ့်သမီးလေးနဲ့လေ...

“သားလေးလေး ခရီးထွက်ဖို့ လိုတာအားလုံး စီစဉ်ပေးလိုက်ရဲ့လား”

“ပေးလိုက်တယ် မာမိ... ဒါနဲ့ မာမိပါ လိုက်မယ်ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒေါ်သန္တာ သက်ပြင်းရှိုက်၏။

“ရွှေဆိုင်ကို ပိတ်ခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သားရဲ့... ပြီးတော့ ဒီဘက်က စိန်ခန်းလည်း ပြီးနေပြီ၊ ပစ္စည်းစုံအောင် မာမိ လိုက်ရဦးမယ်၊ ခုသွားတဲ့ကိစ္စက စားပွဲသောက်ပွဲမှာထိုင်ပြီး စကားစမြည်ပြောပြီးတော့ ထပြန်လာရမယ့်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး”

ယမ်းက အခွံနွှာပြီးသွားသည့် ပန်းသီးကို ထက်ခြမ်းခြမ်းကာ မာမိလက်ထဲ တစ်ခြမ်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

“သားဒက်ဒီ မရှိကတည်းက သားနဲ့မာမိဘဝကို သူပဲ တစ်ဖက် တစ်လမ်းက ကူညီခဲ့တာ... မင်းဒက်ဒီကိုလည်း မာမိက စိတ်နာပေမယ့် သူက နားလည်နိုင်တယ်... ဒါကြောင့် သူတို့ချင်း ဒီနေ့ထိ အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့တာပေါ့”

“မာမိလည်း အစက မကျေနပ်ခဲ့ဘူးမို့လား”

“ဟမိက သူတို့ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း ဘာညာတွေကို လုံးဝစိတ်မဝင် စားဘူး... ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း မက်လည်းမမက်မော ဘူး... သူတို့သမီးယောက်ဖ ဆက်သွယ်တာ သဘောမကျပေမယ့် မာမိ မတားခဲ့ဘူးလေ... ဒါဟာ... သားလေးအတွက်ပဲပေါ့”

ဒေါ်သန္တာက ညည်းညည်းညူညူ ပြောရင်း တစ်ကိုက်စားပြီး သည့် ပန်းသီးကို ပန်းကန်းထဲ ပြန်ထည့်၏။

“ဒီလုပ်ငန်းတွေ အားလုံးကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်လည်း မာမိဘက်က သားဖွားဖွားတို့ ထားခဲ့တဲ့အမွေပုံပေါ်မှာ ဆယ်သက်လောက် အေးအေး ဆေးဆေးစားလို့ရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မာမိ... သားကလည်း အဲဒါကြောင့် မာမိ ရွှေဆိုင်ကိုပါ ဖြုတ်ပစ်ဖို့ ပြောချင်တာ”

“အလိုရှင်...”

ဒေါ်သန္တာ ပြုပြင်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ ခါးကို မတ်မတ် ပြင်ထိုင်ကာ ယမ်းမျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၏။

“ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီရွှေဆိုင်ကို ခလုတ်တိုက်ရတာလဲ သား”

“မာမိ ပင်ပန်းလို့ပေါ့... တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်မှာ တစ်နေကုန် နေရတယ် မရှိဘူး... သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်မှာ ပြန်ဆိုကြရင် မာမိ မျက်နှာ နှမ်းဖတ်ဖတ်နဲ့”

မာမိ ဈေးထွက်နေတာကို ယမ်း တကယ်မမြင်လိုပါ။ ဒေသက အရွယ်အရ လှပတင့်တယ်ဆဲ တစ်ခုလပ် သူငွေမကြီးပေမယ့် ဒေါ်သန္တာ က ဒီပြင် အမျိုးသမီးတွေလို မိတ်ကပ်အဖွေးသားနှင့် များ မွေးဆွဲ နှုတ်ခမ်းဆိုးကာ ဆိုင်မှာ အကျော့သား သွားထိုင်နေတာမျိုး မဟုတ်။ နဂိုအသားပေါ်မှာ ရှင်မတောင် သနပ်ခါး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး

ထူး၍ ဆိုင်မှာလည်း အရောင်းသမားတွေကြားမှာ သူမကိုယ်တိုင် တစ်ခါ နင်နဲ့ ဝင်ပါနေတတ်တာ ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို စေ့စေ့စပ်စပ် စီမံတတ်သူ။

“ဆိုင်ကိုတော့ ခလုတ်မတိုက်နဲ့နော်... သားအဖေးထားခဲ့တဲ့ ငွေကိုလုပ်ငန်းတွေကို သားလေး လည်လည်ဝယ်ဝယ် လုပ်တတ်ကိုင် တတ်ပါစေတော့ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ မာမိ သားလေးလေးနဲ့ လက်တွဲပြီး ငွေငန်းတွေ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ရတယ်... ဒီနေ့ သားလည်း ဝါသနာပါပါနဲ့ ဖိဖိစီးစီး လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်”

“ဒီတော့ အပြန်အလှန်ပေါ့... မာမိ ဈေးရောင်းတာကိုလည်း မတားနဲ့... သား အလုပ်သွားရင် မာမိတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာကျ တော့ ထည့်မတွက်ဘူးလား”

ယမ်း ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ပါ။

ဒက်ဒီတစ်ယောက် မာမိအပိုးမှ လွင့်၍ နိုင်ငံခြား ရောက်သွား တောလည်း ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ချင်သည့် မာမိမာနတွေ နှုတ်ကြောင့်ပဲလေ။ မိဘပေးတဲ့အမွေကို မာမိက ပစ္စည်းရော ပညာပါရ ခဲ့တာမို့ပဲ။

ဘယ်လိုကျောက်မျက်ရတနာမဆို လက်နဲ့ထိကြည့်စရာမလို ခြင်္သေ့လိုက်တာနှင့် မာမိက တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်သည်။

ရွှေဆိုင်မှာ ထိုင်နေပေမယ့် ကျောက်ကုန်သည် မိတ်ဆွေများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကများ၏။ ရှိထားပြီးသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများက သည်း သစ္စာရှိလှယုံများကြောင့် ဘာတစ်ခုမှ မပျက်ယွင်းခဲ့သလို ဘာ အလုပ်ပဲလုပ်လုပ် ဒေါ်သန္တာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည် ဆိုတာမရှိခဲ့သေး။

ကတိသစ္စာကြီးမား၍ အလုပ်လုပ်ရာမှာ ပြတ်သားသလောက် သူမဆက်ဆံရေးမှာ လွန်စွာနူးညံ့သို့ အလုပ်သမားတွေနှင့် ဆက်ဆံရေး

ကလည်း ချောမွေ့ခဲ့သည်။

ဝါကြောင့် အိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်သန္တာ လက်မထောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ ခုလို သားလေးအရွယ်ရောက်လာလျှင် လိမ္မာရေးခြားရှိနေပြန်တော့ သူမအတွက် ဘာမှမလိုအပ်တော့ပါ။ အစက နိုင်ငံခြားဖခင်အလုပ်သူနှင့် လုံးဝဆက်သွယ်ခြင်း မရှိစေခဲ့ပေမယ့် လူလားမြောက်လာတဲ့အရွယ်ကျတော့ သားအဖဆိုသည့် သွေးကို ခွဲထားလို့မရတော့...

"ဒက်ဒိုကို သားချစ်တာ တစ်ခုတည်းပါ မာမိ... နိုင်ငံခြားကိုလည်း ဘယ်တော့မှလိုက်မသွားဘူး... ဒက်ဒိုကလည်း မခေါ်ဖူးပါဘူး။ သားအဖချင်း ဆက်သွယ်တာကိုတော့ မပိတ်ပင်ပါနဲ့ မာမိရယ်... နော်" သားလေးကိုလည်း သနားလို့ ဖခင်အလုပ်သူကလည်း သူမနှင့် အိမ်ထောင်ကွဲခဲ့ပေမယ့် နောက်ထပ်အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ပါ။

ဒေါ်သန္တာ သက်ပြင်းချနေခဲ့လိုက်သည်။
သားနဲ့ဖခင် ခေါ်ပါစေလေ။

အနည်းငယ် မေးရိုးကားသယောင်ရှိလျက် နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်ခုံးထူထူတို့နှင့် ဖခင်အလုပ်သူကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဩော်... သားက သိတတ်ပေမယ့် ပညာစုံနေပြီမို့ သားအတွက် သူမစိမ့်ပေးရဦးမည်။

"သား"
"ဗျာ"

အကြာကြီး ငြိမ်နေပြီးမှ ကောက်ခါငင်ခါ ခေါ်လိုက်တာမို့ ယမ်းခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ထူးလိုက်မိသည်။
"သားမှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေရှိနေပြီလား"
"မာမိ ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"သိချင်လို့ပေါ့ သားရယ်... ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်သူဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်သင့်တယ်လို့ မာမိပြင်တယ်... သားကိုလည်း အိမ်ထောင်ချပေးတော့မယ်လို့ မာမိ စိတ်ကူးမိလို့"

"ဟာ... မာမိကလည်း မိန်းမ မလိုချင်သေးပါဘူး"
"သားမှာ ဒါတစ်ခုပဲလိုအပ်နေတာ"

"တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တာနဲ့ မိဖုရားပါ တစ်ခါတည်း ဘတ်သိပ်ခံကြတာက ရှေးခေတ်ဟောင်း သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်စနစ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ မာမိရာ... စီးပွားရေးနယ်ပယ်ထဲ ဝင်တာနဲ့ပဲ... မိန်းမပါ တစ်ခါတည်း ယူမှဖြစ်မှာတဲ့လား"

"သားမှာ ချစ်သူမရှိဘူးပေါ့"
"ရှိတယ်"
"အလို..."

သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရှုရယ်မိကြသည်။ စောစောက ချထားသည့် ပန်းသီးခြမ်းကို ဒေါ်သန္တာက ပြန် ကောက်ယူသည်။

"မာမိက မာမိသားကို အရိုးလေးထင်နေတာ"
"အရိုးလေးပါပဲ မာမိရ"
"ချစ်သူရှိနေပြီဆို"
"မရှိပါဘူး"
"ဟော... ဖြစ်ရပြန်ပြီ"

"ရှိတယ်ဆိုတာ ရှိလို့ရှိတယ်လို့ပြောတာ... မရှိဘူးဆိုတာ မရှိလို့ မရှိဘူးလို့ပြောတာ"
"ရှုပ်ကုန်ပြီကွယ်"

ရုံမှဲသွားသည် မာမိုမျက်နှာကို ကြည့်၍ ယမ်း ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည်။

“အဲဒီစကား ပြန်ပြန်ရှင်းနော်... မဟုတ်ရင် မာမိ သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်မှာ”

“ဟာ... အဲလိုတော့ မလုပ်နဲ့ မာမိ... ဟို သားချစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးက...”

“သားကို ပြန်မချစ်သေးဘူး... သူက သစ်ရိပ်စံ... ဒါပဲ ပြောမှာဗို့လား”

“ဟာ...”

ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည့် သားမျက်နှာကို မိန့်မိန့်ကြီး ကြည့်၍ ဒေါ်သန္တာ ပြုံးနေသည်။

“သူ သားကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူး... အဲဒါ မာမိ ပြောရဲတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမိ”

“သားနဲ့ အဆင့်အတန်း သိပ်ကွာနေလို့ပေါ့”

“မာမိက သဘောမတူဘူးလား”

“ဒီအဆင့်ထိ မလိုသေးပါဘူး သားရယ်... မာမိပြောတဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတာ ငွေကြေးဥစ္စာဆိုတာ မဟုတ်ဘူး... မာမိ လောဘမကြီးဘူး သား... လက်ရှိစည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ပဲ မာမိုသားတစ်သက် ကြိုက်သလောက် သုံးဖြန်းစားသောက်သွားလို့ရတယ်... မာမိလိုချင်တာ သားအတွက် ကြင်ကြင်နာနာ ပြုစုသွားနိုင်မယ့် သားကလည်းချစ်တဲ့ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

ယမ်း ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိသည်။

“သစ်ရိပ်စံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ဘဝ တစ်ပိုင်းတစ်စကို မာမိ သိပါတယ်... သိပ်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတော့ မရှိပါဘူး... ဒါပေမယ့် သားအတွက် ပွဲတက်မယားဖြစ်ဖို့ တော်တော်ကို ခဲယဉ်းနေတယ်”

“သူ့ကို သူတို့ တမင်နှိမ်တာ မာမိ... သစ်ရိပ်က အိမ်ဖော်မျိုးနီးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါလည်း မာမိသိတယ်... အဓိက ကတော့ သူပညာမတတ်ဘာပဲ... အလယ်တန်းဆင့် ထိတောင် ပညာမသင်ခဲ့ရဘူး... ပြီးတော့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူများအိမ်မှာ အနှိမ်ခံအခိုင်းခံခဲ့ရတယ်... သူ့စိတ်ဓာတ်တွေဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာပဲ... သူ့ကို သားဘယ်လိုပဲ ဆွဲခေါ်ခေါ် သူ့ရဲ့ အယူအဆ အတွေးအခေါ်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ သားနဲ့ယှဉ်လျက် ပါလာမှာ မဟုတ်ဘူး... အထူးသဖြင့် ဒေါ်တမာခိုင်တို့က သားကို ကောင်မလေးနဲ့ မပတ်သက်စေချင်တော့ ကောင်မလေးအပေါ် တော်တော်လေး ဖိနှိပ်ထားပုံရတယ်လေ”

“မာမိ ဒါတွေသိတယ်နော်”

ဒေါ်သန္တာက အသံထွက်အောင် ရယ်သည်။

“သားကို သူ့သမီးနဲ့ နီးစပ်စေချင်တာထိ မာမိသိတယ်... သားကိုယ်တိုင် အဲဒီ မာမာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ရည်ငံနေတယ်ဆိုလည်း မာမိ တားမှာပဲ... သူတို့ မိသားစုရဲ့စိတ်ဓာတ် အဆင့်အတန်းတွေကို မာမိ မကြိုက်ဘူး... သစ်ရိပ်စံဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အနိုင်ကျင့်နေကြတာ မြင်ရကြားရကတည်းက မာမိ မကြိုက်ဘူး”

ဟုတ်ပါသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒီချိန်ထိ သစ်ရိပ်ကို ယမ်း မုန့်ပဲကျွေးကျွေး ဘာပစ္စည်းပဲပေးပေး မာမိသိသည်...

တိမ်မင်းသမီးရဲ့ ခန္ဓာရီ

မပေးရဘူး... မကျွေးရဘူးလို့ တားမြစ်ခြင်း မပြုခဲ့...
ဒါပေမယ့် အိမ်ရှေ့ဘက်က ဝင်၍ တရင်းတန်း ပေါင်းဖက်ရင်း
နှိုးနှောဖျိုး မလုပ်စေခဲ့။

ဒေါ်တမာခိုင်တို့ မိသားစုနှင့် အရောတဝင် မရှိစေချင်တာပါ။

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ အကျင့်စာရိတ္တပဲ... . .

အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတဲ့ ဇနီးမယားကြောင့် လင်ယောက်ျားလည်း ဂုဏ်
တက်မယ်... ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အပြစ်ကင်းမယ်”

ယမ်း မာမို့ကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။

“နောက်တစ်ခုက ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အပြစ်ကင်းဖို့ပဲ... ကိုယ်
ယူမယ့် မိန်းမဟာ နာမည်ပျက် လုံးဝမရှိခဲ့ရဘူး... မာမိ ပြောတဲ့ထဲမှာ
ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ မပါဘူးနော်”

“မာမို့ ချွေးမဟာ ဖိုဆို ယင်ဖိုတောင် မသမ်းရသေးတဲ့ စင်ကြယ်
တဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်စေချင်တယ်... မိဘဆွေမျိုးကအစ ယုတ်ညံ့အောက်
တန်းကျတဲ့ အဆင့်အတန်းမျိုး မဖြစ်ရဘူး... ယုတ်ညံ့တာနဲ့ ဆင်းရဲတာ
ကို သား နားလည်တယ်နော်”

“နားလည်ပါတယ် မာမိ... သား မာမိ စိတ်ချမ်းသာဖို့ကို
အဓိက ထားပါတယ်... မာမိ မသိအောင်လည်း ဘာမှမလုပ်ပါဘူး...
စိတ်ချပါ”

“မာမိ ကြည်နူးလိုက်တာ... သားလေး ကျန်းမာပါစေ”

တကယ် လှိုက်လှဲစွာဆိုလာသော မာမို့အသံကြောင့် ယမ်း ကျေနပ်
နပ်သွားမိသည်။ နောင်လာမည့် အနာဂတ်ကိုသာ ယမ်း ကြိုတင်သိမြင်
နိုင်စွမ်းရှိခဲ့ပါလျှင်... . .

“ဒီအိမ်မှာ ငါတို့မသိအောင် ညည်းဘာမှ လုပ်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ
ဒားမလည်ဘူးလား သစ်ရိပ်... ဘာလဲ ညည်းက အားကိုးရွာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ပါဘူး... ဒေါ်လေးရယ်... ဒီစာအုပ်
တွေက သစ်ရိပ် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ယမ်းက အပျင်းပြေဖတ်ဖို့
ပေးထားတွေပါ”

“ဒါ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ဒီစာအုပ်တွေကရော... . .”

တင်မာသွဲ့က စာအုပ်ပုံကြီးကို တဘုန်းဘုန်း ပုတ်၍အော်
သည်။ ဒေါ်တမာခိုင်က ဘယ်နှယ်လဲဆိုသော မျက်လုံးတွေနှင့် စူးစိုက်
လာ၏။

“အဲဒါတွေလည်း သူပေးတာ မှန်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်
သစ်ရိပ်နဲ့ နိုးနိုးသားသားပါ ဒေါ်လေးရယ်... ဒေါ်လေး သဘောမကျ
မင် သစ်ရိပ် အကုန်လုံး ပြန်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ဘာတွေ... ညည်းက ငါ့ကို မိန်းမကြမ်းကြီး ဖြစ်အောင်
ညှပ်ဦးမလို့လား... မာမာ”

“ရှင်... . .”

မာမာ့ဘက် တစ်ဆက်တည်း လှည့်၍... . .

“အဲဒါတွေ အကုန်သယ်သွား မီးပုံနဲ့ပစ်လိုက်”
တင်မာသွဲ့ကလည်း မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊

စာအုပ်တွေကို ယူသွားရာထိ မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်ရင်း သစ်ရိပ် ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားရသည်။ ပညာမတတ် လူတောမတိုးနိုင် တဲ့ အပါးစေဘဝမှာ ဒီစာအုပ်တွေက သူမဘဝရဲ့ အလင်းရောင် ဘဝ အတွက် အသိပညာဆိုတာ စာအုပ်တွေထဲမှာပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ နားလည် ခဲ့၏။

ယမ်းနဲ့ မဆက်ဆံသင့်မှန်းသိရက်နဲ့ စာအုပ်တွေကို သူမကံမော့ ၍ လက်ခံမိခဲ့သည်။ ယမ်းနဲ့ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံရေးမှာ ဘာအရောင်မှ မဆိုးမိခဲ့ပါ။ ရက်စက်လိုက်ကြတာ။

ရင်ထဲက အသည်းနှလုံးတွေ ပြုတ်ပါသွားသည်သို့ပါ။

“ညည်းက စာကြီးပေကြီးတွေ ဖတ်ပြီး ငါတို့ကို ကြောချင်တာ လား... မှတ်ထားစမ်း ဒီနေ့ကစပြီး ယမ်းနဲ့ညည်း လုံးဝစကားမပြော ဘူး... ညည်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတို့အပြောမခံနိုင်ဘူး... အေး... ပြော စကား နားမထောင်လို့ကတော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

သစ်ရိပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အဆိုးမဆိုခဲ့ဖူးပါ။
မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်၍ ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေလိုက်သည်။
ဟုတ်တယ်... ငါ့ဘဝကို ငါနားလည်ရမယ်။
ဝေ့သီလာသည့် မျက်ရည်ခဲတွေကို ခက်ခဲစွာ သိမ်းဆည်းရလေ သည်။

“အမေရယ်...”

တုန့်ယင်သောလက်တို့က ခေါင်းအုံးအောက်သို့ နှိုက်လိုက်တော့ ဓါတ်ပုံလေး တစ်ပုံပါလာသည်။

ကာလကြာရှည်ခဲ့ပြီမို့ အဖြူအမဲ ဓါတ်ပုံလေး၏ ဆေးသားတို့က ဝါကျင့်ကျင့်ပင် ပြောင်းလဲနေခဲ့ပြီ။

ပြည့်ဝန်းလှသော အမေ့မျက်နှာက ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်မှ စပါး တင်မဲ့နက်ကလေးကြောင့် ပို၍တင့်တယ်နေပြန်သည်။

“ဒါ အမေ အဖျိုတုန်းက ပုံပေါ့... ဒီပုံရိုက်တော့ ဆယ်တန်း အောင်ပြီးစပဲ ရှိသေးတာ... ဘယ်နှယ်လဲ သမီးတို့ အမေမလှဘူးလား”

ဘယ်နေရာက ပြန်တွေ့လာမှန်း မသိသော ဓါတ်ပုံလေးကို ရှေ့ မှထိုးပြု၍ ခပ်ကြားကြားလေး ပြောခဲ့ဖူးသော အမေ့မျက်နှာ ပြုံးပြုံးလေး ကို လွမ်းမောစွာ ပြန်တွေ့မိသည်။

ဓါတ်ပုံကိုင်ထားသည့် လက်တို့ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ဓါတ်ပုံ လေးက မမြိမ်သက်နိုင်...

အမေဘယ်မှာလဲ...

သမီးတို့ဆီ အမေပြန်လာမယ်ဆို...

သွားခါနီး သမီးကို ပွေ့ဖက်ပြီး ငိုခဲ့တဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ ဘာကယ် ထာဝရခွဲတော့မှာမို့ အားရပါးရငိုခဲ့တဲ့ မျက်ရည်တွေလား ဟင်...

မဟုတ်ဘူး... သူတို့ဘာပြောပြော သမီး မယ့်ဘူးအမေ...

ဒါဆို အမေ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ... အဖေ တစ်ခုခု ဖြစ်သွား ခဲ့ပြီလား... အဖေရော... အဖေကတော့ ဆုံးပြီးဆိုတာ သိခဲ့ပြီးပြီ... အမေ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ ဟင်...

ထိန်းချုပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာပါပြီ။

ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်တာတမံ ကျိုးပေါက်ပြိုကျလာသည်။ အားလုံးအတွက် အခံမာန်တင်းနိုင်ပေမယ့် ညတိုင်း အမေ့ဓါတ်

ပုံရေ့မှာ စကားတွေ တတွတ်တွတ် ဆို၍ ရှိခိုးမိတိုင်း အမေ့ရေ့မှာ ထိန်းချုပ်လို့မရ။ နေ့တက်မှာ ရှိသိပ်ခဲစားရသမျှ ညဘက်ဆို အမေ့ခါတ်ပုံလေးရေ့မှာ ငိုချလိုက်ခြင်းဖြင့် ဖြေဖျောက်ခဲ့ရလေသည်။

ဒီအိမ် စရောက်ကတည်းက သစ်ရိပ်တို့အပေါ် မကြည်လင်သော ဒေါ်တမာခိုင်သည် အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေ ခိုးဖွမ်းကြတာကိုပင် သဝန်တို့သည်။

“ဟယ်... ကလေးလေးတွေက ချောလိုက်ကြတာ”
“သုံးယောက်စလုံး မခိုင် ကလေးတွေပဲလား...”
“အကြီးလေး နှစ်ယောက်က ပိုချောတယ်နော်”
မသိတတ် ဆိုးဝါးစွာ လူတွေက တင်မာသွဲ့ကို သိပ်မချောပါဟု ဖွင့်ပြောကြသည်အထိ အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိကြ။

အားလုံးအပေါ် ဒေါ်တမာခိုင် မဲလေသမျှ ပေါက်ကွဲခြင်းက သစ်ရိပ်စံ အပေါ်မှာသာ...

“နောက်ဆို အိမ်မှာ ဧည့်သည်လာရင် ညည်းလုံးဝမထွက်လာခဲ့ဖူးကြားလား... ငါ ခေါ်မခိုင်းဘဲ ဘယ်သူပြောလို့မှ ဧည့်သည်တွေ ရွေ့မလာရဘူး” တဲ့

နောက်များတော့ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာပြီဆို သစ်ရိပ် အခန်းအောင်းရတော့သည်။ ညအိပ်ဧည့်သည်ဆိုလျှင် တစ်ခါတလေ အခန်းထဲမှာ သစ်ရိပ်ကို ထမင်းပို့မည့်လူပင် မရှိဘဲ ခွေခွေခေါက်ခေါက် ပုံကျခဲ့ရတာမျိုးတွေ မကြာခဏ။

ဧည့်သည်ဆိုသော အသံကို သစ်ရိပ် ခါးသီးလာခဲ့သည်။
ပိတ်လှောင်ခံရသည့် ဘဝကို နာကျည်းခဲ့ရ၏။
သူများတကာတွေ မက်မောကြသည့် အလှအပူဆိုတာကို

လည်း မခုံမင်တော့ပါ။ မိုးလင်းက မိုးချုပ်ထိ ရေသာချိုးဖြစ်လိုက်သည်။
မျက်နှာပေါ် သနပ်ခါးလိမ်းဖို့ကို နာကျည်းစွာ မေ့ထားလိုက်၏။

“ကြီးသန်းရယ်... ဒီမျက်နှာကြောင့်သိလား... သစ်ရိပ် မျက်နှာကို အချွန်တစ်ခုခုနဲ့ ရုပ်ဆိုးသွားအောင် ခြစ်ပေးစမ်းပါ... သစ်ရိပ် အလှပျက်သွားမှ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေရမှာ၊ ခြစ်ပေးပါ ကြီးသန်းရယ်”

ကိုယ်တိုင်လုပ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားဖူးပေမယ့် ကြောက်စိတ်က ဖိစီးလျက် မအောင်မြင်။ ဒါကြောင့် သူမအပေါ် သားသမီးသဖွယ် ကြင်နာရှာသော ကြီးသန်းရေ့မှာ မျက်လုံးစုံစိုက်၍ မျက်နှာတိုးပေးမိသည်။

“မကြံစည်အပ်တာ သမီးရယ်... ငါ့သမီးဘဝမှာ ဒီအလှလေး တစ်ခုပဲ အားကိုးစရာရှိတာ သမီး... သူတို့ခြေဖဝါးအောက်မှာ သေတဲ့ အထိ နေသွားဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တာလား”

ကြီးသန်း ဂရုဏာဒေါသနှင့် ပြောခဲ့ဖူးသည်။
သစ်ရိပ်နားလည်တစ်ချို့၊ မလည်တစ်ချို့နှင့် ငေးငိုင်သွားခဲ့သည်။ တစ်စက္ကန့် တစ်မိနစ်သော်မျှ မပျော်ပိုက်ပါသော ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်သက်တာ နေဖို့ရာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပိတ်လှောင်ခံခဲ့ရသည့် ပြစ်ဒဏ်သည် ဒီအလှကြောင့်...

“ကျွန်တော်က ပြင်ဆင်ထားမှ လှနေတာမျိုးကို မကြိုက်ဘူး... သဘာဝအတိုင်း ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးမှ” သားရော မအေးရော တစ်လေ သံတည်းထွက်ခဲ့ကြသည်။

တင်မာသွဲ့ကို စေ့စပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းထားသည့် ခေါက်တာတို့ သားအမိ သစ်ရိပ်ကို ခြံအဝင်ဝမှာ လှစ်ခနဲ မြင်သွားပြီး စခဲ့တဲ့ပြဿနာ...
သစ်ရိပ်ကို မျက်နှာ အသေအချာ မြင်လိုက်ရစဉ် ဖျတ်ခနဲ

လှည့်ပြေးသွားသဖြင့် ဝေဒတက်သွားသည့် ဆံနွယ်ရှည်ကြီးများကိုပါ မြတ်နိုးသွားမိပါသည်ဆိုသော ဒေါက်တာ... .

လုံးဝမမျှော်လင့်မိပါဘဲ သူတို့ပါးစပ်က သစ်ရိပ်ကိုသာ စေ့စပ်လိုပါသည်ဆိုတော့... .

အဲဒီနေ့က ဦးဘလှနှင့် ဒေါ်တမာခိုင်တို့ အကြီးအကျယ် စကားများကြသည်။ ရှက်လှပါသည်ဟု ဆိုကာ တင်မာသွဲ့ ချိုးပွဲချင်၏။

တကယ်တော့ သစ်ရိပ် တမင်မြင်အောင် ပြတာမဟုတ်ပါ။

နောက်ဖေးမှာ အဝတ်လှန်းနေစဉ်... .

တောင်ပံတစ်ဖက် ဒဏ်ရာရထားလျက် ဖုတ်လဲ့ဖုတ်လဲ့ ပျံသန်းလာသော ကြက်တူရွေးလေးနောက်သို့ ရုတ်တရက် အမေ့တလျှော့ လိုက်သွားမိခြင်းသာ။

သူ့ကိုမြင်လိုက်၍ ခြံမှာ နေ့သည်တွေ ကားရပ်သွားတာလည်း သစ်ရိပ် သတိမထားမိ။ မြေပြင်မှာ ဖလပ်ဖလပ်နှင့် ပြုတ်ချီပျံချီဖြစ်နေရှာသော ကြက်တူရွေးလေးကို အတင်းလိုက်ဖမ်းနေတုန်း အမှတ်မထင် မော့ကြည့်လိုက်မှ... .

သူ့ကို အငေးသားကြည့်နေကြသည့် မျက်နှာတွေကို သတိထားမိကာ အလန့်တကြား ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့မိသည်။

ကံကြမ္မာသည် သစ်ရိပ်အတွက် စိတ်ချမ်းသာခွင့် ပေးဖို့ရှာလွန်စွာတွန့်တိုနေလေသည်။ သစ်ရိပ်ရှေ့မှ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ရပ်လာလျက် ဒေါ်တမာခိုက် လက်တစ်ဖက် ရိပ်ခနဲမြောက်တက်သွား၏။

ထိတ်လန့်စိတ်ဖြင့် သစ်ရိပ်မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ချလိုက်သည်။ ရိုက်ချက်က သစ်ရိပ်ပေါ်ကျမလာ... .

ဟု မှာသည်။ တကယ်တော့ ဦးဘလှ တူမအတွက် ထွက်ပေါက်ပေးရှာတာပါ။ ဘယ်မှ မသွားရ။ ဘာမှ မဝတ်ရ။ ဒီတူမလေးအတွက် ဘယ်လိုမှ ရတက်မအေးရှာသူ။

ဒါကြောင့် သစ်ရိပ် အပြန်နောက်ကျလို့ ဒေါ်တမာခိုင်တို့နှင့် ဘိုးနေလျှင် ကြားထဲက ဘဘကြီးပင် သူမအတွက် စကားများ စိတ်ဆင်းစဉ်းမည်မို့... .

“ကျွ... .”

“ဟဲ့... . ပလုတ်တုတ်”

အလန့်တကြား ကြီးသန်းအသံကြီးက ကျယ်သွား၏။

ဆိုင်ကယ်ကို ခွလျက် ဟဲလ်ပတ်ကို ချွတ်လိုက်၍ ပေါ်လာသော သမ်း မျက်နှာက စပ်ဖြဖြ... .

“လန့်သွားလား ကြီးသန်း... . ကန်တော့နော်... .”

သစ်ရိပ်ကို စတာပါ”

ရင်းနှီးနေသူတွေမို့ ကြီးသန်းက မျက်စောင်းကြီးတိုးစေအတူတူ

“လန့်တာပေါ့ဟဲ့... . ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပေါင်နဲ့ပွတ်တော့မ

သက်နှစ်လုံးလောက် ကျပ်ရှေ့တိုးလိုက်မိရင် အတိုက်ပဲ” ဗမ်းကြည်

“မတိုက်ပါဘူး ကြီးသန်းရာ... . ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်

အသက်နဲ့တမျှပဲ... . မာမိုဗိုက်ထဲမှာ ခွလျက်သား ပွေးလာတာ

င် မာမိုကို မေးကြည့်ပါလား”

“တော်ပါတယ်”

ကြီးသန်း ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

“သစ်ရိပ်”

ပြုံးတူးပြုတ်တောင် ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်လုပ်နေသည်

သစ်ရိပ်ကို ယမ်း မေးဆတ်၍ . . .

တစ်ခုခု ပြောဖို့ပြင်လိုက်ပြီးမှ သစ်ရိပ်မျက်နှာကို တမင်တင်း ပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ငါက အလစ်သုတ်မှရတဲ့ဘဝမျိုးပဲဟာ . . . နင်လည်း ကြရာပါ မဖြစ်ချင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား လာ ကြီးသန်း”

ကြီးသန်း တစ်ယောက် သစ်ရိပ်ဆွဲခေါ်ရာသို့ ယက်ကန်ယက် ကန်နှင့်ပါသွားလေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဒိုင်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားသည်။

သစ်ရိပ် ငါသည်းခဲနေသမျှ နင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ဆိုတာ နင် နားလည်ဖို့ကောင်းပြီ . . .

ခြေတစ်ချက်ဆောင့်မှာ ဆိုင်ကယ်က ဟူးခနဲ ပြေးထွက်၏။ သွားမိခြင်းမရှိရင်ထဲမှာ မျက်ရှုနေမိသည်။

သူ့ကိုအနေအထားနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် သစ်ရိပ်ကို သူမုန်းမေ့ပစ်လို့ လည်း သုံးကြောင့်လဲ . . .

ဖြစ်နေရှာကောင်မလေး နှစ်ယောက် အန်တီဒိုင်တို့ တိုက်ပေါ်စရောက် မထင် မော့နောက်ဖေးခြံထောင့်က ပုန်းညက်ပင်ကြီးပေါ်မှ သူ့ချောင်း

မိကာ အလွှာတုန်းက ယမ်းက ငါးတန်းကျောင်းသားဘဝမှာပဲရှိသေး

၍ ရောင်နားဆွဲလေး တန်းလန်းနှင့် ဖြူနေချောမွတ်နေသည့် လွန်စွာသာ ကောင်မလေးက ပြေးကိုင်ကြည့်ချင်လောက်အောင် လှ

မျက်လုံးလာက် . . .

အသားညိုညက်ညက်လေးနှင့် သနပ်ခါးဘာညာမလှ မျက်နှာ ပြောင်အိအိ ဆံပင်ရှည်ဝဲဝဲလေးနှင့် ကောင်မလေးကျတော့ သူ့ရှိနေတဲ့ ပုန်းညက်ပင်ကြီး ခြေရင်းက ခြံစပ်မှာ ပန်းခြံကွယ်လေးမှာ ပုံပုံလေးထိုင်

လာလာ ငိုတတ်ပြန်သည်။

စိတ်ဝင်စားမှုက ဆန်းပြားသည်။ -

‘ထန်’ ဘယ်လောက် ချောချော ရှုတင်းတင်း မှုကုတ်ကုတ်နှင့်

ကို ယမ်း မခင်တွယ်မိဘဲ သူပန်းခူးတဲ့ နေ့တိုင်း သူ့ခြေရင်းမှာ လာ

ငိုတတ်တဲ့ သစ်ရိပ်ဆိုသော ကောင်မလေးကိုသာ မြင်မြင်ခြင်းပဲ သနား

နာစိတ်ဖြစ်မိ၏။

“ဟိတ် . . . နင်ဘာလို့ ငိုတာလဲဟင်”

သူ အပင်ပေါ်မှ ဖုတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းရင် ခြံတိုင်တွေနား ပြေးကပ်

မေးလိုက်မိသည်။ သစ်ရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက သူမေးတာကို ခြေ

ကောင်းမုန်းမသိ။

ယမ်းကို အငိုမျက်ဝန်းလေးများနှင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍ . . .

“နင်မှာအဖေအမေတွေရှိလားဟင်” တဲ့

ကောက်ခါင်ကာ မေးသေးသည်။

“ရှိတာပေါ့ . . . ဒက်ဒီက နိုင်ငံခြားမှာ မာမီက ငါနဲ့အတူတူ

ဘယ်”

ကောင်မလေးက ယမ်း နောက်ဖက်က တိုက်ကြီးကို လှမ်းကြည့်

ကာ . . .

“နင်တို့က ချမ်းသာတယ်နော်”

“အင်း” ဆိုသော စကားကိုပင် ကလေးဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီအချိန်

ဘည်းက ယမ်း မပြောရက်ခဲ့တာ . . .

“ငါ့အဖေနဲ့ အမေကတော့ ဆင်းရဲတယ်လေ . . . ဒါ့ကြောင့်

ဘို့ကို ခွဲသွားရတာ”

သူပြောစာတွေ ယမ်း နားမလည်ပေမယ့် နားထောင်ပေးခဲ့

သည်။ ထမ်း သေးသမျှ မကြားသလို ဂရုမစိုက်သလို ပုံစံနှင့် မဖြေဘဲနေ
လျှင် သူ့သေမှု သူ့ပြောသမျှကိုသာ ယမ်းဖြေပေး နားထောင်ပေးခဲ့ရ
တာ...

ငယ်ငယ်လေးထဲက ယမ်းရဲ့ နားလည်ကြင်နာခြင်းတွေပဲ
တော်ဘူးလား။ ထန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြာကြာမတွေ့လိုက်ရ။
သူများ မွေးစားဖို့ ခေါ်သွားသလိုလို ထွက်သွားသလိုလို မရေရာ။

သစ်ရိပ်ကို မေးလျှင်... "

"မမက ငါ့ကိုလာခေါ်မှာ... "

ဒါပဲ ပြောသည်။

"ငါ အမေ့ကို သိပ်လွမ်းတာပဲ... "

"သူတို့ အမေ့ကို မတရားပြောကြတာ"

သူပြောချင်တာတွေ တွတ်တွတ် ပြောနေတတ်လျက် စိတ်မ
ထင်လျှင် အီးခနဲ ငိုချတတ်သေးသူ။

သစ်ရိပ်ဘဝကို နားလည်တော့ အိမ်မှာ သူ့ဘာစားစား မျှီလို့
မကျ။

"မာမိ သား... ဟိုဘက်က ကောင်မလေးကို ဒီမုန့်သွားကျွေး
မယ်နော်"

ခွင့်ပြုချင်ပုံမရပေမယ့် မာမိ ခေါင်းညိတ်ရှာပါသည်။

"စာမတတ်ရင် ဘာဖြစ်တတ်လဲ ဟင်... မာမိ"

"စာမတတ်ရင် အသိပညာမဲ့တာပေါ့ သားရဲ့... "

"စာတော့ ဖတ်တတ်ပြီး အတန်းကြီးကြီး မရောက်ဘူးဆိုရင်
ရော... "

"တူတူပဲပေါ့... ဒါပေမယ့် အမိသန္ဓေစိတ်က အပြုအမူရီ

... ပညာနည်းသူတိုင်း အသိပညာ နည်းပါးတယ်လို့တော့ ပြောလို့
မတားပေါ့"

အဲဒီအချိန်ကတည်းက သစ်ရိပ်အတွက် သူ့ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ
ဘာ ခေါင်းထဲမှာ မပြတ်တမ်း တွေးနေခဲ့သည်။

နောက်တော့ သစ်ရိပ်အတွက် ဖတ်စရာ စာအုပ်တွေ အိမ်မှာ
မရှိသမျှ ရှာကြံပေးခဲ့သည်။ အရွယ်လေးရလာတော့ လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့

စာစောင်တွေ ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ သစ်ရိပ်ဖျက်နာလေး ပြုံးရွှင်နေလို့ပါ။
သူ့အပေါ် လှိုက်လှဲစွာ ခင်တွယ်ခဲ့ဖူးသော သစ်ရိပ်တစ်ယောက်

ကြာသေးသောကာလများမှ စ၍ လုံးဝပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။
မတွေ့အောင် ရှောင်သည်။ ပေးသမျှ ငြင်းသည်။ ဘာစကားမှ

ကောင်းပြောမရ။ ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်မိတာ မှားသလား...
ဒါကြောင့်ဆိုလျှင် ယမ်း ဂရုမစိုက်ပါ။

ချစ်လို့ချစ်တယ် ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ...
ယမ်း နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ ဖြစ်၏။

နင်လည်း ချစ်တာ သိသားပဲ...
⊗ ⊗ ⊗

အခန်း(၄)

မနင်းရက်စရာ ဖောင်းဖိခန်းညွှလှသော ကျောက်ခင်းရောင် ကတ္တီပါကော်ဇောပေါ်မှာ နင်းလျှောက်ဖြတ်သန်းလျက် အခန်းတစ်ခန်း ရှေ့သို့အရောက်...။ သူတို့ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

ကြေးဘောင်ခွေလျက် မှန်တံခါးတွေ ပတ်ပတ်လည် ကာထားသော ခမ်းနားသန့်ပြန့်သည့် အခန်းကြီးတစ်ခန်း။

ကြေးရောင်မှန်ရောင်ကြောင့် ဝင်းလက်နေသည့် အခန်းတွင်းမှာ ပန်းပုလက်ရာ ရုပ်ကြွတို့ဖြင့် ကျွန်းကုလားထိုင်ကြီးများက အနီရောင် ကျောမှိုတို့နှင့် သားနားလှသည်။ လှပသော ပန်းဆွဲမီးဆိုင်းကြီးအောက်မှာ

ငွေခြည်ထိုး အနက်ရောင် ဇာဝမ်းဆက် လည်ဟိုက်လက်ပြတ် ကို ဝတ်လျက် ဘယ်ဘက်ဦးပေါ်သို့ ညာခြေချိတ်၍ လက်နှစ်ဖက်ပိုက် ကာ နိုင်ငံခြားဗီဒီယိုကားကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည့် မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်...။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မှ ငဲ့မကြည့်။

တီဗီဖန်သားပြင်မှ ရှုပ်ခနဲ ရှုပ်ခနဲ ပြောင်းသွားသည့် အလင်း ရောင်ကြောင့် သူမ၏ လည်တိုင် နားကပ်နှင့် ဆံပင်တို့ပွပွမှ ထိုးကပ် ထားသော စိန်ဘီးကုတ်တို့ဆီမှ ပြိုးပြက်နေသည့် အရောင်တို့က မလှုပ် မယှက်ထိုင်နေသော နတ်မိမယ်လေး တစ်ပါးနှယ်ရှိတော့သည်။

“အဲဒီနားမှာ အားလုံးခဏရပ်ဝါ”

ဒုတိယအကြိမ် ကြားရပြန်သော အမိန့်သံဆန်ဆန် အသံကြောင့် ဒါသနှင့် ခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်တန့်စေလိုက်ရပြန်သည်။

“သူအပန်းဖြေတဲ့ အချိန်အရေးကြီးသလို ကျုပ်တို့လာတဲ့ ကိစ္စ အလည်း အများကြီး အရေးကြီးပါတယ်... ကျုပ်တို့ ထပ်မစောင့်ပါရ ခနဲ့... မင်းတို့ သူဌေးကို သွားအကြောင်းကြားပေးပါ”

“ကျုပ်တို့ကလည်း အပြတ်ပြောပြီးသားပဲ... လူကြီးမင်းတို့ဟာ ဆန်ကိုယ်တိုင် လက်ခံတွေ့ဆုံဖို့ ချိန်းထားတဲ့ ဧည့်သည်တွေပို့ ဒီအပြင် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ခွင့်ရတာ... မဟုတ်ရင် ခြံတံခါးတောင် ဖွင့်မပေးဘူး ဒါ မထန် အနားယူတဲ့အချိန်”

သန်ဟာထွားကျင်းသော လူတစ်ယောက်နှင့် အလွန်ပု၍ ကြွက် သားများ ဖုထစ် ရုန်းကြွနေလျက် ခါးမှာခါးပတ်သဖွယ် အနက်ရောင် ဝါစကို ခပ်စောင်းစောင်း ချည်ထားသည့် အပေါ်ပိုင်း ကိုယ်ဗလာ ရှမ်း ဘောင်းဘီရှည် ပွပွကြီးများနှင့် ဆန်ကျင်ဘက် လူနှစ်ဦး...။

လူထွားကြီးက မထန်ဟု ခေါ်လျက် လူပုလေးက သူဌေးဟုခေါ် သူ နှစ်ယောက်လုံး မေမြတ်ထန်ရဲ့ လူယုံများပင်။

သူတို့ဝင်လာခွင့်ရသော်လည်း အထဲရောက်တော့ ဤလူပုလေး ဒါ စစ်ဆေး မေးမြန်းခြင်း အစုံကို ပြောကြားပြီးမှ လူထွားကြီး၏ အဆုံး အဖြတ်နှင့် ‘ထိုင်စောင့်ပါ’ ဆိုသော အမိန့်ကိုချသည်။

သူတို့မှာ အောင်သက်သက်နှင့် ထိုင်စောင့်နေလိုက်ကြရတာ...။

မစောင့်နိုင်သည့်အဆုံး တစ်ဖက်မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် အတွင်း ခန်းဆီသို့ လှမ်းအလာမှာ ဒီဆန်ကျင်ဘက် လူနှစ်ယောက် ပြန်ရောက် ကာကြတာ တကယ့်ကို ဘွားခနဲ...။

ဦးသန်းထိုက် သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

မေမြတ်ထန်နှင့် တွေ့ရပါမယ့်အရေး ဤမျှထိ ခက်ခဲနေရော သလား...

“ကျုပ်တို့က သူနဲ့ဖုန်းဆက်ပြီး သေသေချာချာ ဖိတ်ထားလို့လာတာ... မင်းတို့က ကျုပ်တို့ရောက်တဲ့ အကြောင်းသွား အကြောင်းကြားမပေးဘဲနဲ့... ဒီလောက် အကြာကြီး ထိုင်စောင့်ခိုင်းထားတော့ မလွဲလွန်းဘူးလား”

“မလွန်ဘူး”

ယတိပြတ်ပြောသည့် လူပုမျက်နှာက တင်းနေသည်။ လူသန်ကြီးက ခါးထောက်လိုက်၍...

“ဂါ... မထန် အနားယူတဲ့ရက် ကုမ္ပဏီကိစ္စ အလုပ်ကိစ္စ တမှမလုပ်ဘူး... သူခေါ်တွေ့မယ့် အချိန်ထိ မစောင့်နိုင်ရင် ပြန်ပါ” ထိုစဉ်...

မှန်လုံခန်းထဲမှ မေမြတ်ထန်က နောက်သို့တစ်ချက်မှ လှည့်ကြည့်ဘဲလျက်...

“အထဲကို လွှတ်လိုက် ဘသာ”

အားလုံးကို မြင်နေကြားနေရသည့် အလား...

ကြည့်စမ်း...။ ဦးသန်းထိုက်နှင့်အဖွဲ့ ဝေါက်သွားရသည်။ သူတို့လို လူကြီးလူကောင်းတွေကို အိမ်စောင့်ခွေးတွေနှင့် လွှတ်ထားရသတဲ့လား...။ ရင်ထဲမှာ အသီးသီးတွေ ဖြစ်လိုက်ကြသည်။ မေမြတ်ထန်...။ မင်း နာမည်ကြီးသလောက် တော်ပါပေတယ်...

ပြောမယ့် ကြံဖူးမှ သိမှာပါ...

မေမြတ်ထန်ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ လှပချောမွေ့ခြင်းတွင် နူးညံ့ခြင်း ခန့်ညားခြင်း ထည်ဝါခြင်းများနှင့် အမြဲတင်းတင်းဝေဝေ

သော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာတို့က သူမမှလွဲ၍ အားလုံးအပေါ် အထင်မကြီးဘတ်ခြင်းတွေ အပြည့်။ မျက်ဝန်းများက တစ်ဖက်သူ မျက်လွှာချသွားရသလောက်အောင် ဖူးရဲအေးစက်နေ၏။ အဲဒီမိန်းမ အဲဒီလောက်ထိ ဟိတ်ရှိပါဘယ်လို့ အပြင်မှာ မွန်းရင် ယုံမိမည်မထင်။

“ထိုင်ပါ ဦးသန်းထိုက်”

အားလုံးလာကြသည့် ယောက်ျားသား လေးဦးထဲမှာ သူမ သိသော ဦးသန်းထိုက်ကိုသာ ဦးတည်ခေါ်လျက် မေမြတ်ထန် လက်ထဲက ခိုမုကိုချလိုက်သည်။ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ...

မီးဖွားရေးလောကမှာ နိုင်ငံအရပ်ရပ်ထိ အောင်မြင်စွာ ချဲ့ထွင်နှမ်းမိုးထားနိုင်သော နိုင်ငံကျော် သူဌေးကြီး ဦးမိုးဈာန်...

သူတို့အားကိုးအားထား ပြုနေရသည့် ဦးမိုးဈာန်။

ဦးမိုးဈာန်၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်သွားကာ တဒဂံခြောက်သွေ့သွားသည့် လည်ချောင်းကို ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်၍ ရှင်းလိုက်သည်။

“ဖုန်းနဲ့ပြောထားတဲ့ ကိစ္စပဲထင်တယ်... ထပ်ပြောစရာရှိရင် ပြောနိုင်ပါတယ်”

ငါးဦးသော လူတို့ကို ဝေကြည့်၍ မေမြတ်ထန် စကားခင်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ်...

ရွှေရောင်ဝင်းဇွန်ကနေသော လင်ဖန်းတစ်ချပ်နှင့် အဖောပုလင်းဘွဲ့ကို သယ်ဆောင်လာလျက် တစ်ယောက်စီ ရှေ့မှာ လိုက်ချပေးပြီး အလုပ်သမားကလေးက ငန်းကိုယူကာ ပြန်ထွက်သွား၏။

အားလုံး၏ မျက်ဝန်းတို့က ရွှေရောင်ဝင်းသော လင်ဖန်းကလေး

ကြည့်၍ သို့လော သို့လော အတွေးများနှင့်...

ဦးသန်းထိုက် ဘာမှမပြောရသေးမီ နံဘေးမှ ဆန္ဒစောနေပုံပေ
သောလူက...

“ကျွန်တော်တို့က M. I. T အိမ်စိပီအင်ပို့က ဝါရိုက်တာဝေ
ပါ.. ကျွန်တော်တို့က ဝင်တာမကြာသေးတော့ သူဌေး သိချင်မှ သိမှာပါ

“အင်း.. . ပြောပါ”

အများအပြားရှိသော လုပ်ငန်းတွေထဲက ရှိသမျှလူတွေကို မေ
မြတ်ထန် မှတ်မထားနိုင်ပါ။ အဓိက တာဝန်ခံတွေမှ လွဲ၍ ဘယ်သူ
ဂရုမစိုက်မိနဲ့။ ပြီးတော့ အရင်တစ်ပတ် ဦးမိုးစွန် ပြန်ရောက်လာတုန်းက
ပြောင်းလဲပေးသွားသည့် အတွက်လည်း မေမြတ်ထန် မသိလိုက်တာ ဖြစ်
သည်။ ထိုလူက ဆက်၍...

“ကျောက်ပုစွန်တွေ ရုတ်တရက် သေကုန်ကြတဲ့ကိစ္စမှာ ရာခိုင်
နှုန်းအလိုက် ဒီက ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြန်လျှော်ပေးရမယ်ဆိုတာ”

“အဲဒီ တာဝန်ခံက ရှင်လား”

မေမြတ်ထန်၏ အကြည့်နဲ့ အပြောကရင့်သည်။

“တလွဲမထင်ပါနဲ့ မထန်.. . ကျွန်တော်တို့က တာဝန်ခံတော့
မဟုတ်ပါဘူး.. . ဒါပေမယ့်.. .”

“ကျွန်မ လုပ်ဆောင်ချက်အပေါ် ကြားဝင်ပေးကြတယ် ဆိုပါ
တော့”

ဦးသန်းထိုက် ဖင်တကြဲကြဲနဲ့ ရှင်းပြနေသည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ် မထန်.. . ကျွန်တော်က အခုသင်္ဘောကျင်းမှာ
ပြောင်းလုပ်နေရပေမယ့် ဒီပုစွန်ကုမ္ပဏီမှာလည်း နှစ်များစွာ လုပ်ဖူး
ပါတယ်.. . ကျွန်တော်နဲ့ မထန်တို့ဟာ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားအဖြစ်
ခွဲရော နောက်ရော တစ်သက်လုံး ဆက်ဆံသွားရမှာပါ.. . ဘားလုံး

ကုမ္ပဏီအပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်.. .”

“အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ သံယောဇဉ်ဟာ အမှိုက်ပဲ.. . ကျွန်မ
လိုချင်တာ သံယောဇဉ် မဟုတ်ဘူး.. . အလုပ်အပေါ် တာဝန်ကျေဖို့
ဥဿုန်းရဖို့”

“ဥပဒေအရ ကြည့်ရင် လူမှုရေးက အကျုံးမဝင်ပေမယ့်.. .
အခု.. .”

မေမြတ်ထန် ခေါင်းခါပစ်လိုက်သည်။

“စီးပွားရေး နယ်ပယ်မှာ လူမှုရေးကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ
တွေ လက်ညှိုးထိုးပြလို့ရတယ် ဦးသန်းထိုက်.. . ဒါတွေ ရှင်က ပိုသိမှာပါ”

ဦးသန်းထိုက် သက်ပြင်းချသည်။

“သိတယ် မထန် အထူးသဖြင့် ကုမ္ပဏီရဲ့ တိုးတက်မှုဟာ ဝန်
ဆမ်းတွေနဲ့ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်နေသလဲ ဆိုတာ ပိုသိတယ်.. . သူတို့တွေ
ဒီကိစ္စမှာ မပေါ့ဆကြပါဘူး.. . အသက်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေဆိုတော့ ကုန်
ပစ္စည်းတွေကို ထိန်းသိမ်းဖို့ခက်တယ်.. . တစ်ခါတလေ.. .”

“အခု ကျောက်ပုစွန်တွေ သေကုန်တာ တစ်ဖက်က လုပ်ကြံ
သွားတာရှင်.. . သတ္တဝါဖို့ နာလို့ အထားမတော်လို့ ဘယ်လိုမှားလို့ပဲ
သေသေ ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်.. . ခုဟာက ဟိုတစ်ဖက်က
အသောက်အစားနဲ့ မိန်းမနဲ့ ဖြားယောင်းပြီး.. . .”

စကားကို ရပ်၍ မေမြတ်ထန်က ကျန်သည့်လူတွေကိုပါ စူးစိုက်
ကြည့်ကာ.. .

“သူများ ဖြားယောင်းလို့ ခံလိုက်ရတာဟာ.. . မတော်တဆ
တိမ်းစောင်းသွားခြင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး.. . အဲဒါ သူ့အရည်အချင်းပဲ.. .
ကျွန်မ ကျေညာထားပြီးသား.. . ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ပုစွန်အရေအတွက်

အတိုင်း ပြန်လျှော်နိုင်ရင် လုံးဝ လွတ်လပ်စွာ နှုတ်ထွက်ခွင့်ပေးမယ်”
 “သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ အချိန်ကလည်း တိုလွန်းပါတယ်
 ပြီးတော့ လျှော်ပြီးတော့လည်း အလုပ်က ထွက်ရဦးမယ်ဆိုတော့
 စဉ်းစားပါအုံး မထန်... အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားဆိုတော့ ပြဿနာ
 ဖြစ်ရတာ သတင်းကြီးသွားတာပဲ ရှိမှာပါ... ဘယ်သူ့မှာမှ အကျိုးမရှိ
 ပါဘူး... ပြီးတော့ ကျွန်တော့်တို့ ကိုမိုးနဲ့လည်း ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ”

“ဘာ”

မေမြတ်ထန် အသံမာသွားသည်။

“ကိုမိုးက မထန်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ငွေဆွေးနွေးပေးဖို့ ကတိပေးပြီ
 သားပါ... ဒါပေမယ့် သူက စင်္ကာပူမှာ ခုထိပြန်မရောက်ဘူး... မထန်
 ပေးထားတဲ့ ရက်ကသိပ်ကပ်လာလို့ ခုလိုလာပြောရတာပါ”

မေမြတ်ထန်က နှုတ်ခမ်းကို လှလှပပလေးမဲ့၍ ခေါင်းတဆတ်
 ဆတ် ညိတ်သည်။

“မှီတယ်လေ... ဦးမိုးလာတဲ့အထိ ကျွန်မ ရက်ရွှေ့ပေးမယ်...
 ရှင်တို့ ကြိုးစားကြည့်အုံးပေါ့”

နှုတ်ဆက်ခြင်းကင်းစွာ မေမြတ်ထန် သူတို့အနီးမှ ထွက်ခွာသွား
 လေသည်။ ဦးသန်းထိုက် မျက်မှောင်ကြီးကုတ်လျက် တော်တော်နှင့် မလှုပ်
 ရှားမိသလို ကျန်တဲ့လူတွေပါ။ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေကြကာ တအိတ်
 တိတ်ဆိတ်သွား၏။ မေမြတ်ထန် ဆိုတဲ့ မိန်းမအကြောင်း သူတို့
 ကိုယ်တွေ့။ သိလိုက်ကြရပြီ မဟုတ်ပါလား...

ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်ကို ကျောခိုင်းလျက်
 နောက်ဆုံးပေါ် ကားလှလှလေးက ညင်သာစွာ ပြေးနေသည်။

“ထန်လေး...”

မေမြတ်ထန်က ခေါင်းကို အနည်းငယ် စောင်း၍ မျက်လုံးလေး
 ခွေကြည့်သည်။

“ဟိုကိစ္စ ပြေလည်သွားရဲ့လား”

မေမြတ်ထန် မျက်နှာပေါ်မှာ အလိုမကျခြင်းတွေ ရှုပ်တိုက်ပြေး

သိ။

“အဲဒီကိစ္စတွေ အိမ်ကျမှ ဆွေးနွေးလို့ မရဘူးလာ ဦးမိုး”

စကားပြောလျှင် အနုတ်အသိမ်း ညင်သာလျက် တစ်ခွန်းချင်း
 မလေးလေး ပြောတတ်ကာ တစ်ဖက်လူကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောပုံက
 အမိန့်ဆန်နေပေမယ့် ဆွဲဆောင်မှု တစ်မျိုးလို့ ဖြစ်ရကာ ရုတ်တရက်
 နားဝင်ချိုသလိုလိုပင်။

နောက်ဆုံးကျမှ တစ်ဖက်သားကို အလဲထိုးသွားတတ်သည့်
 အနိုက်ထိ စကားလုံးများက ရယ်ရခက် ငိုရခက်...
 ဦးမိုးဇာန် ပင့်သက်မျှင်မျှင်ချ၍ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့

သည်။ တကယ်ဆို ထန်လေး ဘာလုပ်လုပ် သူလိုက်မေးတာ အကြံဉာဏ် ပေးတာ အားလုံးဟာ ထန်လေး မမှားသင့်တာ မမှားရအောင်...

ဒါကို ထန်လေးက မကြိုက်။

“ကျွန်မ စီးပွားရေးနဲ့ ဘွဲ့ရထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ ဦးမိုး ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဦးမိုး အတတ်နိုင်ဆုံး ဝင်မစွက်ဖက်ပါနဲ့”

ထန်လေးက ပြောစရာရှိလျှင် အဲလိုပြတ်သည်။

ဒါဟာ ချစ်လို့ သတိပေးတာ တားဆီးတာလို့ ဘယ်တော့မှမ မြင်။ ဦးမိုးဈာန် ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါ၏။

မေမြတ်ထန်ကို သူ့ချစ်သောအချစ်သည် ဇနီးမယားလို ယုယ ကြင်နာလိုလျက်...

သမီးလေး တစ်ယောက်လိုလည်း ခွင့်လွှတ်လိုက်လျော့ချင်တာ မှီး...

“ချစ်သလားလို့ ဘယ်တော့မှ မမေးပါနဲ့ ဦးမိုး... သိပ်ချော့ သိပ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ အပျိုစစ်စစ် ဘွဲ့ရပြီးသား လူကုန်တန်း မိန်းမကောင်း တစ်ယောက်အတွက် သူ့ဌေးဆိုတာတွေကို ခေါင်းခေါက်ယူလို့ရတယ် ဒါပေမယ့် ကိုက်နဲ့ကားနဲ့ နေနိုင်ရင် လူချမ်းသာဆိုတဲ့ သီဘိုရီကို တံကုပ် ထဲက ဆင်းရဲသားတွေပဲ လက်ခံမှာ ကျွန်မ လက်မခံဘူး... ချမ်းသာ တာတွေထက် ပိုချမ်းသာချင်လို့ ဦးမိုးကို လက်ထပ်တာ အချစ်အတွက် လောဘ ထပ်မတက်ပါနဲ့”

အဲဒီစကားတွေကို မင်္ဂလာဦးညှောက်တည်းက မျက်နှာကို တည့် တည့်ကြည့်၍ အပီအပြင် ပြောချသွားခဲ့တာ...

ကိုယ်က မေးခဲ့မိတယ်လေ... ဒါလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့တာပဲ။

ပဲ...

ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် မချိပြီးလေးတော့ ပြုံးနိုင်ခဲ့ သေးသည်။ မေမြတ်ထန်ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဦးမိုးဈာန် ဘယ်တော့မှ နောင်တရမည် မဟုတ်ပါ။

အသက်အရွယ် ကွာခြားပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာ မယားဝတ္တရား ဘာမှ ပြောစရာမရှိ။ သစ္စာ စာရိတ္တ လွန်စွာစောင့်သိသည်။

ဘယ်လိုအလှအပ သာယာမှုအပေါ်မှ တိမ်းညွတ်လွင့်ပါခြင်း မရှိသော ထန်လေးမျက်နှာက ကျက်သရေ မင်္ဂလာနှင့်ခန့်ထည်နေတတ် သူ။ ဒါပေမယ့် လူအများ ယုံကြည်လေးစားကြပေသည့်တိုင် ချစ်ခင် ရင်းနှီးမှုတော့ မရခဲ့ပါ။ ထန်လေးဆိုတဲ့အတိုင်း ပြောလျှင် ပြတ်သူ၊ လုပ် လျှင် ရှင်းသူ။

လူမှုရေး သံယောဇဉ် ဘာညာဆိုတာ ခေါင်းထဲ သိပ်ထည့်သူ မဟုတ်သည်မို့ လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ မပြေလည်ဖြစ်ခြင်းတွေ မကြာခဏ ဖြစ်ရ သည်။

“မြန်မာ့နိုင်ငံမှာ ရှိသမျှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ဦးမိုး ကျွန်မ ကို အားလုံးလွှဲပေးပြီးပြီနော်... ကျွန်မ စပြီးအုပ်ချုပ် လုပ်ကိုင်ကတည်း က ဦးမိုး ဘေးထွက်ရပ်နေပါ... စေတနာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အကြင်နာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နေရာမှ ဝင်မပါပါနဲ့... ဦးမိုး ကျွန်မ ခင်ပွန်းဆိုတာ ဒီပြင်နေရာ မှာ ခဏထား ကျွန်မလုပ်ငန်းမှာတော့ နေရာမပေးနိုင်ဘူး”

သူ မနေနိုင်စွာ မကြာခဏ ဝင်သတိပေးမိသည်။ ထန်လေး၏ အထင်လွဲခြင်းကိုလည်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံခဲ့ရသည်။

“ကျွန်မကို မအုပ်ချုပ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး အထင်သေးတာလား” ကျားသစ်မလေးလို အမြဲဖြူရု ရန်လုပ်ခဲ့သည်ချည်း။ ဦးမိုးဈာန် အစစအရာရာ ခွင့်လွှတ်ထားခဲ့သည်ပဲ။

ကံကောင်းချင်တော့ ထန်လေး လက်ထဲမှာ လုပ်ငန်းတွေက ဆက်လက်တိုးပွားနေသည်။ အဲဒီ အောင်မြင်ခြင်းတွေကို ထန်လေး ထာဝရပေ့ပိုင်ကိစ္စသွား စေချင်သည်။ အများ၏ ချစ်ခင်အားကိုးမှုဖြင့် မျက်နှာပန်းပွင့်စေချင်သည်။ ဒါပေမယ့် မေမြတ်ထန် လက်မခံ။

နားမလည်စွာ ရှိနေတတ်သည့် ထန်လေးအပေါ် နေရာတကာ ဝင်မပြောမိဖို့ ကြိုးစားရင်း သူ ရေငံနေခဲ့တာ များပါသည်။

တကယ်တော့ ထန်လေးက ဦးမိုးဈာန်ရဲ့ အိမ်သူသက်ထားရယ် လို့ ခပ်ယိုယိုလိုက်ပါ ပွဲတက်ချင်တဲ့ မယားမျိုးမဟုတ်ပါ။

သူနှင့် ရင်ဘောင်တန်း၍ အောင်မြင်ချင်သည်။ နိုင်ငံအရပ်ရပ် ထိ နယ်ချဲ့ဖို့ ရည်ရွယ်သည်။

ဒါတွေကို မြင်လာရတော့ ထန်လေးလောဘာမာနတွေ အတွက် ဦးမိုးဈာန် အံ့ဩမိရသည်။

ကားလေးက မီးပွိုင့်စိမ်းသွားမှ လျှောခနဲ ပြေးထွက်၏။

သွေးကြောလေးတွေ ယှက်သမ်းနေသော မေမြတ်ထန် ပါးမို့ပို လေးကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ဦးမိုးဈာန် အတွေးတို့က မပျယ်။

ဦးမိုးဈာန် နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ်ထင်၏။

အဲဒီလိုပြောခဲ့တုန်းကလည်း သူ့အလွယ်တကူပဲ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ တာ။ နှစ်ကြိမ်မျှသာ တွေ့ဖူးခဲ့လျက် မေ့မရနိုင်အောင် မြှောက်ခွဲလမ်း ခဲ့ရပါသော မေမြတ်ထန်ဆိုသည့် ခပ်ထန်ထန် မိန်းကလေးအတွက် အရာအားလုံးကို သူလိုက်လျော ပေးခဲ့သည်။

သားတစ်ယောက်နှင့် ဇနီးရှိပေမယ့် မိဘသဘောအရ လက်ထပ် ပေးခဲ့သည်မို့ အချစ်မရှိသော အိမ်ထောင်ရေးက မစိုပြေခဲ့။

မေမြတ်ထန်ကို လက်ထပ်ယူရန် ဇနီးဖြစ်သူကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း

ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ သူမကလည်း မပ်မာမာပဲ . . .

“ရှင်နဲ့ကျွန်မရဲ့ အိမ်ထောင်သက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ ရှင် အနေနဲ့ အခွင့်အရေးပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ပါလျက်နဲ့ အမှားတစ်ချက်မှ မရှိခဲ့ ပဲလှပဲဘူး . . . အဲဒီအတွက် အခုတိစ္စကို ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တယ် လားလည်နိုင်တယ်”

အတိအလင်း ခွင့်ပြုခဲ့သည်ပင်။

“သားလေးလည်း ရေနှစ်လို့ ဆုံးသွားခဲ့ပြီ . . . ရှင်နဲ့ကျွန်မကြား က ငဲ့ကွက်ထောက်ထားစရာ ဘာမှမရှိတော့တာ . . . ကိုယ်လျှောက်ချင် ကို လမ်းကိုယ်လွတ်လပ်စွာ လျှောက်ကြရုံပေါ့ . . . ရှင်ကြိုက်သလိုလုပ် ကျွန်မက အဆင်သင့်ပါပဲ”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ နှလုံးသားကို တကယ်ပဲ နားလည်ပေးလိုက် တာလား . . .

နာကျင်ခံခက်စွာ ခွင့်ပြုခဲ့တာလား မသိပေမယ့် မေမြတ်ထန်နဲ့ ခက်ထပ်သည့် အချိန်မှာတော့ ဦးမိုးဈာန်ဘက်က အားလုံးကင်းကင်း ခင်းရှင်း။

အဲဒီလောက်ထိ တုန်နေအောင် ချစ်တာများ သင်းလေးက နား မသည်။ ချစ်ရဲ့လားလို့ မေးမိတာလေး အတွက် ခါးခါးသီးသီး။

တကယ်ဆို ဦးမိုးဈာန်ဟာ မေမြတ်ထန်နှင့်စာလျှင် အသက်ကြီး သည်ဆိုသော်ငြား ချောမောခန့်ညားဆဲ တောင့်တင်းနုပျိုဆဲပါ။

မိန်းမချောလေးတွေ များစွာကို ခေါင်းခေါက်ယူနိုင်သူပါ။

ဒါပေမယ့် မေမြတ်ထန်ကို ဦးမိုးဈာန် ချစ်တာတွေထက် ပိုနေ သည်။ ယုယလိုချင်သည်။ ကြည်ဖြူမြတ်နိုးချင်သည်။

သူ့လေးတောင်းဆိုသမျှ ပါးစပ်ပိတ် သက်ပြင်းချ၍ လိုက်လျော

သည်းခံလိုက်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်လို့မဆုံး။

အိမ်ထောင်ပျက် တစ်ခုလပ် အသက်ကြီးကြီးဆိုပေမယ့် ရင်ထဲက ချစ်စိတ်က သည်မိန်းကလေးနဲ့ကျမှ လူယိုရိုင်းလို ရင်ခုန်တိမ်းမူးခဲ့ပါသည်ဆိုတာ လက်ခံမည့်သူ နည်းလိမ့်မည်။

ရှိပါစေတော့ . . .

သူမချစ်လည်း ကိုယ်ချစ်သည်လေ . . .

“ကျွန်မဘက်ကလည်း အဆင်သင့်ပဲ ဦးမိုး ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် ဘယ်သူကျေနပ်နပ် မနပ်နပ် ဘယ်လိုလူမျိုးပဲလာလာ အသင့်ပဲ”

“ပြဿနာ တစ်ခုဖြစ်လာရင် သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက်မျှ ကြည့်ပေးဖို့အတိုင်း လိုမယ် ထန်လေး”

မေမြတ်ထန် ဆတ်ခနဲ လှည့်လာလျက် ဦးမိုးချာန် မျက်နှာကို ဝေးဝေးစိမ်းစိမ်း ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်တာ မတရားဘူးလို့ ဦးမိုး ပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ထန် . . . ထန်လေး ကိုယ်ပြောတာကို နည်းနည်းလေး ဖြစ်ဖြစ် အကောင်းဘက်က မြင်ပေးစမ်းပါ . . . ဖြစ်တဲ့ကိစ္စက အားပေးပြန်ကြည့်ရင် တစ်ဘက်မှာ အပြစ်ရှိတာ မှန်တယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်မ မြင်စေချင်တာ ဒါပဲ”

“မြင်တာပေါ့ ထန် . . . ဒါကိုမြင်ပေမယ့် သူတို့ကို ပေးတဲ့အပြစ်က ကြီးနေတယ် . . . ပြန်လျှော်ရမယ့် သိန်းပေါင်းများစွာကို သူတို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မရှာနိုင်ဘူး”

“ဒါ . . . တန်ကြေးအတိုင်းပဲလေ . . . ကုန်အောင် လုပ်နိုင်ရင် ရအောင် ပြန်ရှာနိုင်ရမှာပေါ့ . . . ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ငွေကို မက်မောလို့ ကျွန်မ

ပြန်တောင်းတာ မဟုတ်ဘူး... တစ်ဖက်က အားရကျေနပ်စွာ အနိုင်ယူ သွားတာကို မခံနိုင်တာ... ဒီလိုဖြစ်လာရင် မေမြတ်ထန် ဒီလိုလုပ်ပါ လားဆိုတာ မှတ်သွားမယ်... အပြစ်ကို အပြစ်အတိုင်းပဲ စီရင်ရမှာပဲ။

မေမြတ်ထန် အသံတွေက မာထန်နေ၏။ နိမြန်းနေသည့် မျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ ဦးမိုးစွာန် သက်ပြင်း ချရပြန်ပြီ။ ကုမ္မဏီအစည်း အဝေးတိုင်း၏ စားပွဲထိပ်မှာ ပွဲလမ်းသဘင် အခမ်းအနား အမျိုးမျိုးမှာ...

ဦးမိုးစွာန်...

သူ၏ စိမ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြင့် အားလုံး ခေါင်းညိတ်နာခံစေခဲ့သည် သာ အမြဲတမ်း ခေါင်းဆောင်ဦးရွက်ပြုခဲ့သူ။

မေမြတ်ထန်ဆိုသည့် မိန်းကလေး ရှေ့ရောက်လျှင်...

သူစိပ်သမျှ ဆုံးဖြတ်သမျှ ခါးသီးစွာ ပယ်ချသည်။

အကြံပေးတိုင်း အချည်းအနီး...

သူဘာပြောပြော လက်မခံတတ်တဲ့ ကောင်မလေး။

“ဦးမိုး ပြောတာကို ခေါင်းအေးအေးထားပြီး နားထောင်ဦး ထန် ခုကိစ္စမှာ ထန်ကမုန်ပေမယ့် ဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့နေရာမှာ ထန်ဟာ အလုပ် သမားတွေအပေါ် သဘောထားကြီးစွာ ခွင့်လွှတ်ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်တယ် ဆိုတာမျိုး ဦးမိုး ဖြစ်စေချင်တယ်”

စကားရပ်၍ ထန်မျက်နှာကို သူ့အကဲခတ်သည်။

နှုတ်ခမ်းလေး စေ့လျက် ငြိမ်သက်နေ၏။

“ပြီးတော့ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို ထန်က ဦးစီးတာ မကြာသေးဘူး ... စိမ်းနေသေးတယ်လေ”

ဦးမိုးကလည်း ထန်အနားမှာ အပြုရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး... သူ တို့ရဲ့ အမြင်မှာ ထန်ဟာ စတွေ့ကတည်းက ခက်ထန်တင်းပြတ်နေတဲ့

အလုပ်ရှင် ကပ်ယောက်လို မမြင်စေချင်ဘူး... ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ နွင့်လွှတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး ထန်လေးရယ်”

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး ဦးမိုး... တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှားတာကို ခွင့်လွှတ် ပေးလိုက်ရင် နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်လွန်ဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ ဒီလောက်များပြားတဲ့ လူတွေကို အုပ်ချုပ်ဖို့ ဒီလိုကုမ္မဏီတွေကို ကိုင်တွယ် နိုင်ဖို့ ကျွန်မမှာ တွေဝေတတ်တဲ့ သည်းခံတတ်တဲ့ စိတ်တွေရှိနေသင့်သ သား... ကောင်းရင် ကောင်းသလို ခံစားခွင့်တွေ တိုးပေးထားတယ်... ဆုံးရင်လည်းခံပေါ့”

မေမြတ်ထန်က နဖူးပေါ်ဝဲကျနေသည့် ခပ်ကွေးကွေး ဆံနွယ်စ လေးတွေကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထိုးတင်သည်။

“ဦးမိုး စက်ပူမှာ မအားလပ်တဲ့ကြားက မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာ ဘာဟာ... ကိုယ့်ခန်းမယားနဲ့ အေးချမ်းစွာ အနားယူဖို့ပဲလို့ ကျွန်မ ထင် တယ်”

“ထန်လေးရယ်... ဦးမိုးကို ညည်း နားမလည်ဘူးကွာ”

ဦးမိုးစွာန် စိတ်ပျက်စွာ ညည်း၏။

မေမြတ်ထန် လက်ကိုင်လိုက်၍ မျက်နှာလေးကို မော့သည်။

“ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ ကျွန်မဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့က နဲ့ရင် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတောင် နားလည်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဘူး... တခြား သူ ကျွန်မကို နားလည်နိုင်အောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ကြိုးစားမှာ မဟုတ် ဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘယ်လိုလူမျိုးကြောင့်မှ ထန်ဆိုတဲ့ မိန်းမ ငါ့ဘက်ညှစ်မခံနိုင်လို့ပဲ... ကျွန်မ ပြောတာတွေ အတွက် ဦးမိုး စိတ်ထိခိုက် သွားတယ်ဆိုရင် ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက တိရစ္ဆာန်ဆို ခွေး၊ ဝက်၊ ကြောင် ပုပုရွရွ ဘာကောင်မဆို မေမြတ်ထန် ရွံ့သည်။

မိုးတွင်းဆို တိမ်ပေါ်ကနေ တိမ်သာဆီကို လမ်းဆင်းမလျှောက် နိုင်ပါဟုဆို၍ အဖေ အလုပ်တစ်ရက် မဆင်းနိုင်ဘဲ တိမ်နဲ့ တိမ်သာကို တံတားလေး ထိုးပေးခဲ့ရသည်။ အဖေကတော့ သမီး လုပ်သူကြီးကျယ်သူမှ အပြုံးမပျက် ဖြည့်စွမ်းပေးရှာသူ။ တစ်ခါတလေ အမေက ဝင်ပြောသည်။

“နင်ကလည်း သမီးကြီးနဲ့ အငယ်မဆို အကြီးမအတွက်ပဲ ဘာ

ဝယ်လာတာ ဘာဝယ်ကျွေးကျွေး အကြီးမဖို့ဘဲ... သမီးငယ် အားငယ် သွားပါမယ်... မခွဲခြားပါနဲ့”

အဲဒီလို အမေကပြောလျှင် အဖေရယ်လို့ မဆုံး။

“မိဘမေတ္တာဆိုတာ ကွက်ကွားရွာတဲ့ မိုးလား သက်ထားရယ် သမီးနှစ်ယောက်လုံး ဒို့သမီးလေးတွေပဲဟာ... ဘယ်သူ့ကို ပိုတယ် ဘာ ညာရှိပါ့မလား... ထန်က သစ်ရိပ်ထက် သုံးနှစ်ကြီးတယ်လေ... ငါ တန်းတောင်ရောက်နေပြီ... ဂုဏ်တူဂုဏ်မြိုင်တွေ ပိုများလာပြီမို့လား”

အမေက သေသေချာချာ ပြောပြနေသည်။

“ကြီးတဲ့သူကို ပိုဆင်ရမယ်... ဂရုစိုက်ရမယ်... ပြီးတော့ မိ သမီး အကောင်းကြိုက်တာလည်း မင်းသိသားနဲ့... သမီးငယ်က ငယ် ပေမယ့် ဘိတ်တတ်တယ်... မိဘရှိတာ မရှိကိုနားလည်တယ်... ဘာမှ မပြောရှာဘူး... ဒီတော့ ပြောတတ်တဲ့သူကို ပိုသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ငိုတတ်တဲ့ကလေး နို့တိုက်ရတယ်ဆိုတာ”

အမေပြောတော့ အဖေက ပြုံးနေသည်။

သစ်ရိပ် အမြဲသိတတ်ခဲ့ပေမယ့် မဟာအမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန် ခဲ့မိသည်။ ထိုအမှားကြောင့် မိသားစုတစ်စုလုံး၏ ဘဝတွေ လွင့်ပါး

ကမ်းရတော့မည် ဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ မတွေးမိခဲ့ပါလေ... .

“ဟယ်... တကယ်တုလား သစ်ရိပ်”

“ဟုတ်တယ်... ညီမလေး ညတုန်းက ရှုရှုပေါက်ဖို့ထတုန်း အဖေနဲ့အဖေ ပြောနေကြတာ ကြားရတာ... အဲဒီအလုပ်ကို သွားလုပ် ခင် ပိုက်ဆံတွေ တအားရပြီး ချမ်းသာမှာတဲ့”

ကလေးပီပီ သိထားတာလေးကို ဝင့်ဝင့်ကြားကြား ပြောပြလိုက် ခဲ့သည်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းကျတော့ အလုပ်ထွက်လုပ်ဖို့ မေမြတ်ထန် မအကို တာတွတ်တွတ် ပူဆာပါတော့သည်။

“သမီးတို့ တိုက်နဲ့ကားနဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာနေရအောင် အဖေ

အလုပ်လုပ်မလို့ဆို”

“အဖေက သူများ အဖေတွေလို ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးပါ

ဘား”

“အဖေ အလုပ်မလုပ်ဘူးလား”

နေ့ရှိသရွေ့ အဖေမျက်နှာ မြင်တိုင်း ပူဆာသည်။

အမေ တားလွန်းလို့ တွေ့ဝေနေတဲ့ အဖေစိတ်တွေကို ထိုးဆွပူ

ဆာဆီ။

“ထန်... ညည်း ငွေမက်လှချည်လား”

အမေဆူတော့ မေမြတ်ထန် နှုတ်ခမ်းစုသည်။

“အဲဒီသွားတိုင်း ချမ်းသာမယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ... ညည်း

အဖေ သေမယ်ဆိုလည်း ပိုက်ဆံရမယ်ဆို ညည်းသွားခိုင်းမှာပဲလား...

ပြောခမ်း”

မေမြတ်ထန် ရက်အတန်ကြာ နှုတ်ဆိတ်သွားပေမယ့်... .

အံ့ပြင်းဖျားတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ ‘အဖေ ပိုက်ဆံတွေ ရအောင်

အလုပ်ထွက်လုပ်ပါနော်' ဘာညာနှင့် ကယောင်ကတန်းတွေ ပြောသည် အထိ စွဲလမ်းဖြစ်လာတော့။ အဖေ ငြိမ်မနေတော့။ တားမြစ်နေသည် ဇနီးဖြစ်သူကို ကျောခိုင်းထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

"ထန်နဲ့ သမီးငယ် လာဦး"

အဖေ အခန်းထဲမှ မထွက်ဘဲ ငိုနေသလို သစ်ရိပ်ပါးပြင် ညက်ညက်ကလေးမှာ မျက်ရည်ကြောင်းလေးတွေနှင့်...

ခရီးဆောင်လွယ်အိတ် လွယ်လျက် မုဆိုးအထောက်ထိုင်၍ သစ်ရိပ်ယောက်ကို ဘယ်ညာဆွဲကိုင်ထားကာ...

"အဖေ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရအောင် သွားရှာမယ်... ရှာလို့ရတာနဲ့ သမီးတို့ကို လာခေါ်မယ်... အဖေ သွားနေတုန်း လိပ်လိပ်မာမာ နေကြနော်... သမီးငယ်နဲ့အတူ သမီးကြီးကလည်း အဖေကို ဝိုင်းကုရမယ်... စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ရဘူးနော်... ကိုယ့်ကိုယ်လည်း ဝန်စိုက် အဖေကိုလည်း ဝန်စိုက်ပြုစု ဟုတ်လား"

မေမြတ်ထန် မျက်နှာလေး ပြုံးနေပေမယ့် အဖေ ပါးတစ်ဘက် နမ်းသည်တွင် သစ်ရိပ် ဟီးခနဲ ငိုချမိလေသည်။

အဖေ ဖြည်းညင်းစွာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်တော့ အဖေရှိုက်သံ အခန်းထဲမှ ပြန်လွင့်လာသည်။ အဖေ ဖာ်ကြိတ်ထားလျက်မှ မျက်ရည် ဝဲလာရင်း သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ ဦးခေါင်းလေးတွေကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်း မပ်တင်းတင်း ဖက်လိုက်သည်။ အဖေ ငိုနေသည့် အိပ်ခန်းဆီသို့ သမီးလည်ပြန် တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

ကွဲအက်သောအသံကြီးဖြင့်...

"ငါ အမြန်ဆုံး လာခေါ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ သက်ထားရယ်... စိတ်ချပါ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

အဖေအသံ အဖေမျက်နှာ အဖေကျောပြင်ကို သစ်ရိပ် မျက်ရည်စက်လက်လေး ငေးကြည့်နေခဲ့ ကျန်ရစ်ခြင်းသည် နောက်ဆုံးဆိုတာ သိနိုင်ခဲ့ပါ။ အဖေ ထွက်သွားပြီး ဘာမှမကြာ။

ဈေးရောင်းလို့လည်း မကောင်း။ သားအမိတွေ မကြာခဏ ဖျားမကြာရလျက် သက်ထားသွယ် ဒုက္ခရောက်တော့သည်။

ခြောက်လခန့်ကြာသည်အထိ ကိုမောင့်ထံမှ ဘာသတင်းမှမရ၊ လင်မယား နှစ်ယောက်ရှိတော့ ဝင်ငွေနှစ်ခု။

တစ်ယောက်က အဆင်မပြေလျှင် တစ်ယောက်က ကူနိုင်သည်။ ကျပ်တည်းလှတယ်လို့ မရှိခဲ့ဖူး။ ခုတော့ ဖားဖို့သောက်ဖို့အပြင် ဘာပဲကဘာကြော့ ညာကြော့ ဆိုတာတွေ ရပ်ကွက်ထဲက သာဇရာနားနေ ဘာညာကြော့တွေ၊ အားလုံးအတွက် လုံးမမ်းနေရတော့ ကြာတော့ သက်ထားသွယ် မတတ်နိုင်တော့...

ဝီကြားထဲ လူမလာ သတင်းမကြားနှင့် ခင်ပွန်းသည်ကို လှမ်း၍ ချစ်စပြုနေပြီမို့ စိတ်က ဘာလုပ်လုပ် မမြောင့်...

တယ်လိုမှ အဆင်မပြေလို့သာ မဆက်သွယ်တာပဲဆိုတာ သက်ထားသွယ် သိနေသည်။ ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးရုံမှ ချစ်ခဲ့ ဘာမှမတတ်နိုင်။ အရောင်းအဝယ်နှင့် မလောက်ငှပြီမို့ သက်ထားသွယ် ဖိနပ်ချုပ်တဲ့ အလုပ်ပါ လုပ်နေရသည်။

လမ်းထဲမှာ ဖိနပ်ရုံက အလုပ်သမားတွေကို အကူအညီတောင်း၍ သူတို့ခွဲပေးတဲ့ ဖိနပ်တွေကို တစ်ရံ လေးကျပ်နှင့် ချုပ်ခဲ့သည်။

မကျွမ်းကျင်သည်မို့ အလုပ်ကမတွင်။

အပ်စူးမိ၍ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကျမဲ့အခါမျိုးတွေ ရှိသည်။ လက်ထိတွေ အထိမခံနိုင်အောင် နာလိုက်တာ ထမီပြင်ဝတ်တာပင် မြအောင်

မဆပ်နိုင်၊ ဒါပေမယ့် ကိုမောင်မောင် တစ်နယ်ထစ်ကျေးမှာ ဆင်းရဲပင်ပန်း ခံ၍ ငွေရွာနေသေးတာ ကိုယ့်က ဖိနှိပ်ထဲမှာ လွတ်ရတာ...

လုပ်ကာစက ငွေလေးဆယ်ရဖို့ ဖိနှိပ်ဆယ်ရက် ညှဉ်နက်သန့် ခေါင်ထိ ချုပ်ခဲ့ရ၏။ ခဆိ တစ်နေ့ အရံနှစ်ဆယ် အစိတ်တော့ ချုပ်နိုင် နေပြီ။ သို့သော် တစ်ဖက်က ငွေဝင်လာပေမယ့် အသွတ်ဆိုင်လေးက အရင်းပြတ်လုနေပြီဦး မဟာသာ။

“ဘုတပါပဲ... ညနေကျရင် မီးကင်းကြေး လာတောင်တော့ မယ်... ဖိနှိပ်တွေက ချုပ်ပြီးသေးတော့ ဝိုက်ဆံရှင်းပေးမှာ မဟုတ် သူ့...”

မအေလုပ်သူ ညည်းတော့ ကျောင်းကအပြန် လွယ်အိတ် ကလေးကို ချိတ်မှာ လာချီမိရင်း သစ်ရိပ် တွေတွေလေး ရပ်၍ နား ထောင်နေသည်။

“အရင်လကလည်း မပေးနိုင်ဘူး... ညနေ အိမ်ရှေ့ကနေ လာ တော့တော့မှာပဲ...”

ဗူးသီးစိပ်တွေကို ကုဆေးပြီး မီးဖိုဘက် ထွက်သွားသည့် မအေ လုပ်သူကျောပြင်ကို သစ်ရိပ် ငေးကြည့်နေမိသည်။

အိပ်ထောင်ရေး စီးပွားရေးကို ဘာမှနားမလည်နိုင်ပေမယ့် အဖေ မရှိမှ အမေဝင်ပန်းနေတာကိုတော့ သိပါသည်။

ညနေ ဝါးနာရီသာသာလောက်မှာ ဖိနှိပ်ချုပ်ဖို့ အပ်ချည်ဝယ် ရန် ရှေးဘက်ထွက်ခွဲမိသည်။ အပြန်ကတော့...

အိမ်မရောက်မီကတည်းက သမီးငယ်၏ ခူးပူးဝါးဝါး ပိုသက် ကြားလိုက်ရသည်။ ရွှေလှမ်းတွေ ဘယ်လိုလှမ်း၍ အိမ်ထဲဖြူးဝင်လိုက် မိပုန်း မသိ။

အထဲရောက်တော့ ဝါးစိမ်းပြားကြီးကိုင်လျက် ထန်ဖျက်နာ ဒေါသတကြီးရှိနေ၍ အရိုက်ခံထားရသော ထက်ဖျားလေးတွေ ဆတ်ဆတ် ခါလျက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသော သစ်ရိပ်စံ။

ငယ်ငယ်လေးတည်းက အကြင်နာနည်းသပိပီ စိတ်မထင် သွင် တစ်ချက်လွတ် ရှိက်ထတ်သည့် အစ်မဖြစ်သူကို သစ်ရိပ်စံ ကြောက် ခဲ့ရသူပါ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အစ်မဖြစ်ကြတာလဲ ထန်” လက်ထဲက ချည်ထိုးကို လှောင်ချရင်း သမီးငယ်လက်ကို ဆွဲ ကြည့်လိုက်တော့ နဖက်သည့် လက်ဖုတ်လေးတွေ ညီဝတ်အောင်ကိုင်း နေလိုက်တာ...

သက်ထားသွယ် ရှေ့သွကာ တောင်ခနဲ ထာသွားသည်။

“ကြည့်စမ်း... ဘာအပြစ်တွေရှိလို့ ကလေးကို ဖိနှိပ်လက် ရိုက် သားရတာလဲ”

“အဖေအမီးလေး... သူများအိမ်နောက်ပေးကာ အရိုက်တွေ သွားကူးနေ ထယ်... ဝမ်းထိပ်က ပန်းသည်တွေအိမ်ထဲ ပေါက်လွတ်ပဲ ဝေးတွေနဲ့”

“ဟင်”
ငွေကြေးချမ်းသာသူတို့နှင့် ကလေးငယ်တွေထက် သူ့ကို သက်ထား သွယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သစ်ရိပ်စံကို ရိုက်ကြည့်၏။

ဘာမျိုး ခံစရာမလိုကြောင်း မကြာခင်မှာ မြေကြီးပျက်ခဲ့ နိုင်ခဲ့ရသော် ဆံ ဘာမျိုး ခံစရာမလိုကြောင်း မကြာခင်မှာ မြေကြီးပျက်ခဲ့ နိုင်ခဲ့ရသော် ဆံ

“သစ်ရိပ်”
ခေါ်သံကြောင့် သစ်ရိပ် ကိုယ်လုံးလေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရှာ

သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အမှိုက်သွား ကျုံးတာလဲ ပြောစမ်း”
ခေါင်းလေး တခါခါနှင့် သစ်ရိပ်ဘာမှ မပြောတတ်ရှာ...
ထိုစဉ်...

အကို့ပိုက်ပြ ချက်ပေါ်လေးတွေ ဝတ်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံ
အလိမ်းလိမ်း ချေးအထပ်ထပ်နှင့် ကလေးတစ်သိုက် အိမ်ထဲပြေးဝင်လာ
ကြသည်။

ပိုက်ဆံရှိသူတွေ ဘယ်သူ ခေါ်ခိုင်းမလဲ စောင့်၍ ဒါမျိုးလုပ်စား
နေကြသည့် ကလေးတွေနှင့် ပေါင်းလို့သင်းလို့။

ကိုယ်ဘယ်လိုပဲ ဝတ်ရ ဝတ်ရ ဘယ်လိုပဲ စားရ စားရ သားသမီး
ကို ကြောနေအောင်ထားသည့် သက်ထားသွယ်။

ဒေါသမီးက သမီးငယ်ဆီ စုပြုံသွားသည်။

“သစ်ရိပ်စံ”

“သစ်ရိပ်စံ ရော့လေ... နင့်အတွက် အန်တီစိုးက အမှိုက်
ကျုံးခ ပေးခိုင်းလိုက်တယ်... ဒို့က တစ်ယောက် သုံးခေါက်စီပဲရတော့
ဆယ်ငါးကျပ်တည်းရတယ်... နင်က ခြောက်ခေါက်ဆိုတော့ သုံးဆယ်
တောင်”

“ဒို့တော့ မုန့်သွားဝယ်စားဦးမယ်”

“နင်လည်း သွားဝါးတော့”

ကလေးတွေက အခြေအနေကို အကဲမခတ်။

ဘယ်သူမျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဘဲ သစ်ရိပ် လက်ထဲ ပိုက်ဆံတွေ
ကို ထိုးထည့်ပေးကာ ပြေးထွက်သွားကြသည်။

“တောက်”

မေမြတ်ထန် လက်ထဲက ဝါးစိမ်းပြားကို သက်ထားသွယ် လှမ်း
ယူလိုက်သည်။

“အမေ”

အနိုက်ခံထားပြီးပြီမို့ သစ်ရိပ်စံ အလန့်တကြား အော်၍ နောက်
ဆုတ်သွားသည်။

“သစ်ရိပ် ညည်း ညည်းကို ငါက သွားရည်စာ ဝအောင်မကျွေး
နိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး သူများအိမ်မှာ အမှိုက်သွား ကျုံးလိုက်တယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး အမေ”

သစ်ရိပ် ထိုင်လိုက် ထလိုက်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို မလုံမလဲ
ကာကွယ်ရင်း တအားငြင်းနေသည်။ သက်ထားသွယ် လက်မခံနိုင်။

ရွမ်းခနဲ တုတ်ချက်ကြောင့် ကိုယ်လုံးလေး ကော့တက်သွား၏။

နောက်တစ်ချက်...

သစ်ရိပ်စံ မြေကြီးပေါ် ပုံခနဲ ခွေကျသွားသည်။

နောက်တစ်ချက် တုတ်ကို မြှောက်သည်တွင် သစ်ရိပ်စံလေး
ဘက်တွားလာလျက် မေ့စွဲ ခြေထောက်ကို အတင်းပြေးမက်လိုက်သည်။

“ဟီး... ဟီး... ကြောက်ပါပြီ အမေရဲ့... သမီး နာလွန်းလို့

ပါ... ဟီး... ဟီး”

သက်ထားသွယ် အကြိတ်လိုက်သည်။

“ညည်း ဒီလောက် ပိုက်ဆံကိုင်သုံးချင်သလား... ထစမ်း”

မာန ဒေါသကြောင့် ဘာမှမမြင်...
သစ်ရိပ်ကို အတင်းဆွဲတုတ် ထပ်ခိုက်ဖို့ပြင်၏။

“မဟုတ်ဘူး... သမီး... သမီး မုန့်ဝယ်စားဖို့ မဟုတ်ဘူး...
အမေ ဝါးကင်းကြေးပေးဖို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုလို့ မမ မသိအောင် သမီး

တိုးအောင်တို့နဲ့လက်ပြီး အမှိုက်ကျားတာပါ... အမေ့ကို ပေးဖို့ပါ...
အမေ့ကို သမီး သနားလို့ပါ"

"ဘယ်လို"

တရွယ်ရွယ်ဖြစ်နေသည့် တုတ်က လွတ်ကျသွားသည်။

ရင်ထဲမှာ စူးစနဲ ပူလောင်သွားလျက် မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ပြည့်တက်လာ၏။ သက်ထားသွယ် မတ်တပ်ရပ်ပြီး သေသွားသလို ရင် နေပါသည်။ ဒီသမီးလေးက ဒီလိုအသိမျိုး ရှိသတိလား...

"သမီး... အမေ့ကို သနားလို့ပါ" တဲ့

ကြည့်ဝမ်းပါဦး...

မျက်နှာမလေးကို ဆွဲမော့လိုက်တော့ ရိုက်လို့နာလွန်းထားတဲ့ ဝက် နဲ့ ထပ်ရိုက်မှာ ကြောက်တတ်စိတ်နဲ့ နှုတ်သီးသားလေးတွေ ပြုစုဖွေးသွေးစုတ် နေတာပါ။

"ဖြစ်ရလေ သမီးလေးရယ်..."

ယုကျားမရစွာ သမီးလေးကို ကျွမ်းမက်၍ သက်ထားသွယ် မျက်ရည်တွေ သွန်းကျလာသည်။

မအေးမျက်နှာကို အရိပ်လို ကြည့်နေတတ်တဲ့ သမီးလေး...

ဒီသမီးလေးကိုပဲ သားအိမ်နုတ်ယောက် အားပါးတရ ဝိုင်းရိုက် နေမိကြသည်။

ချွေးတွေချွေးတွေနဲ့ တန်ဖက်နေသည့် လက်ကလေး ဘစ်ဖက် တ်မဖောက် ဖိပ်ဖို့ ငွေစားသယ်ကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထား...
... ဝိမြမရဲ့လူ ဝိမြမရဲ့လူ ဝိမြမရဲ့လူ

... သူ့လူပုဂ္ဂိုလ်တွေမှ သိလေ ... သိလေ ... သူ့လူပုဂ္ဂိုလ်မ"

... သိလေ ဝိမြမရဲ့လူ မမ ဝိမြမရဲ့လူပုဂ္ဂိုလ်မမ ဝိမြမရဲ့လူပုဂ္ဂိုလ်မမ မမ

... အမေ့ကို ပေးဖို့ပါ... အမေ့ကို သနားလို့ပါ"

"ဘယ်လို"

တရွယ်ရွယ်ဖြစ်နေသည့် တုတ်က လွတ်ကျသွားသည်။

ရင်ထဲမှာ စူးစနဲ ပူလောင်သွားလျက် မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ပြည့်တက်လာ၏။ သက်ထားသွယ် မတ်တပ်ရပ်ပြီး သေသွားသလို ရင် နေပါသည်။ ဒီသမီးလေးက ဒီလိုအသိမျိုး ရှိသတိလား...

"သမီး... အမေ့ကို သနားလို့ပါ" တဲ့

ကြည့်ဝမ်းပါဦး...

မျက်နှာမလေးကို ဆွဲမော့လိုက်တော့ ရိုက်လို့နာလွန်းထားတဲ့ ဝက် နဲ့ ထပ်ရိုက်မှာ ကြောက်တတ်စိတ်နဲ့ နှုတ်သီးသားလေးတွေ ပြုစုဖွေးသွေးစုတ် နေတာပါ။

"ဖြစ်ရလေ သမီးလေးရယ်..."

ယုကျားမရစွာ သမီးလေးကို ကျွမ်းမက်၍ သက်ထားသွယ် မျက်ရည်တွေ သွန်းကျလာသည်။

မအေးမျက်နှာကို အရိပ်လို ကြည့်နေတတ်တဲ့ သမီးလေး...

ဒီသမီးလေးကိုပဲ သားအိမ်နုတ်ယောက် အားပါးတရ ဝိုင်းရိုက် နေမိကြသည်။

ချွေးတွေချွေးတွေနဲ့ တန်ဖက်နေသည့် လက်ကလေး ဘစ်ဖက် တ်မဖောက် ဖိပ်ဖို့ ငွေစားသယ်ကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထား...
... ဝိမြမရဲ့လူ ဝိမြမရဲ့လူ ဝိမြမရဲ့လူ

... သူ့လူပုဂ္ဂိုလ်တွေမှ သိလေ ... သိလေ ... သူ့လူပုဂ္ဂိုလ်မ"

... သိလေ ဝိမြမရဲ့လူ မမ ဝိမြမရဲ့လူပုဂ္ဂိုလ်မမ ဝိမြမရဲ့လူပုဂ္ဂိုလ်မမ မမ

တားတဲ့ ကြားက နင့်သမီးအတွက် နှင်သွားတာ... သမီး ချမ်းသာဖို့
သေတွင်းထဲ ဆင်းတာ ငါတဝပျက်ပါပြီ ထန်ရယ်... ညည်း ငါ့ကိုပါ
သတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ... သတ်ပါ/အေ"

သောကကြောင့် ထိန်း သိမ်းနိုင်ခြင်းမဲ့ခဲ့သော အမေ့စကားလုံး
တွေကို အဲဒီကတည်းက မေမြတ်ထန် နာကျည်းခဲ့သည်။

"ဖအေကို သတ်တဲ့သမီး"

အမေ ပြောပြောတိုင်း လူတွေက ထန်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။
အခြေအနေကြောင့် ထိတ်လန့် အားငယ်သွားသော နှလုံးသားမှာ အမေ
စကားကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် မျက်လုံးများကြောင့် ရှက်ရွံ့နာကျည်းခြင်း
များ နေရာယူသွားခဲ့သည်။

သောကဝေနေသည့် သက်ထားသွယ် ဘာမှ သတိမထားမိခဲ့ပါ။
ကိုမောင့်ဆီကို ဘယ် လိုသွားမလဲ...။ ဘယ်မှာလဲ ငွေ...
ရပ်ဝေးမြေခြား တစ်ဖမ်းတစ်ရံတွေကြားမှာ သေအံ့မှူးမှူးရှိနေဆဲ
လား... ကိုမောင် ဆုံးသွားပြီလား...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြုံးထလိုက် သွားချင်သည့် စိတ်ကို အတင်း
ချုပ်ထိန်းနေရသည်။ ကလေး နှစ်ယောက်လုံးက တတိယပတ် အတန်းတစ်
စာမေးပွဲကြီး ပြေရတော့မည်။

ညနေဘက်ကျနေ က အမှောင်ရိပ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း သက်
ထားသွယ် ခေါင်းပူမတတ် စဉ်းစားရသည်။ စဉ်းစားရင် ငိုရင်းနှင့် ဘာအ
ကြံမှလည်း ထွက်မလား။ မေမြတ်ထန်က သူ့ဖာသာသူ ဖယောင်းတို့
ထထွန်း၍ စာကျက်နေသည်။ သစ်ရိပ်စာအုပ်ကြီး ရှေ့ချထားသည့်တိုင်း
မျက်လုံးတို့က မအော့ဆီမှ...။

"အမေ ဘာဖြစ်သွားလို့ အမေ ဒီလောက်ငိုရတာလဲ" ဆိုသော

မေးခွန်းလေးကို အသံတိတ်မေးနေမိတာ ပြေမယ့်သူက မရှိသေး။
အမေ့ကို လာရောက် အားပေးကြသော တိမ်နိုးချင်းတို့လည်း
ပြန်သွားကြပြီ။ ဆင်းရဲကြသူချင်းဖို့ နှုတ်ဖြင့် စောင်မခြင်းဖြင့်သာ တတ်
နိုင်ကြသည်။

"အမေ"

သူမှာဖိုးပေမယ့် သစ်ရိပ် မနေနိုင်ဘဲ အမေ့နားကပ်သွားမိသည်။

"အမေ့နောက်ကို အမေလိုက်သွားလေ... သမီးတို့ တိမ်မှာပဲ
နေခဲ့လို့ရတာပဲ... အမေ့ကို ခေါ်ပြီး အမေ မြန်မြန်ပြန်လာပေါ့...
သမီး ထမင်းချက်တတ်တယ်လေ... အကြော်ဝယ်ပြီး ထမင်းစားမယ်...
မမအတွက် ဝက်ဆီဖတ်ကြော် သမီး သွားဝယ်ကွေးပါမယ်"

သက်ထားသွယ် မျက်ရည်တွေ ဖြိုက်ခဲနဲ ကျပြန်လေပြီ။

ငိုကြွေးခံစားရလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာ အောင့်တက်နာကျင်နေသည်။

- ချမ်းသာခြင်း တစ်ခုကိုပဲ ခံမင်မက်မောနေသော သမီးက တစ်
ယောက် မိဘအပူကို မျှဝေခံစားလိုသော သမီးကတစ်ယောက်။

သမီးတွေ ကောင်းစားဖို့အရေး အသက်စွန့်၍ စီးပွားရှာထွက်ခဲ့

သော ခင်ပွန်းသည်က တစ်ဖက်နှင့်...။

သက်ထားသွယ် ဘယ်လိုစားဖို့နှင့် တောင့်ခံနိုင်ပါမည်နည်း။

"အမေ အပေ ပင့်ပါနဲ့တော့နော်... အမေစားဖို့ သမီး ထမင်း
အဖေမယ်... ဝေဠင်းသီးတွေလည်း သမီး ဖုတ်ထားပြီးပြီ အံ့မေရဲ့ ငါ့ပဲ
ညည်းလေ... စားမယ်ဖို့လား ဟင်... ဟင် အမေ"

သမီးလေးရယ်...။

စကားတစ်လုံးမှ ပြောမထွက်နိုင်ဘဲ နှလုံးသားကို ဆတ်ဆတ်
နှိပ်နှိပ် ပေစေ တစ်ချက်ညည်းလိုက်သည်နှင့် 'ငါဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ'

လို့တွေးတောတတ်တဲ့ သမီး၊
 သိပ္ပံပညာရပ်အရ သက်တမ်း အနည်းဆုံးကို ဖက်ရှု သက်ထားသွယ် ငိုတော့ ခပ်လှမ်း
 လှမ်းမှာ စာကြည့်နေသည့် မေမြတ်ထန် ခပ်စူးစူး တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
 သည်။ ချက်ချင်း မျက်လွှာပြန်ချ၍ မသိသလိုနေ၏။

“ထလေ အမေ... ထမင်းစားရအောင်” မခရစ်

“အဘယ့်လို့လဲ၊ ဝမ်းရမ်း... ဟူး... မမနဲ့အတူ တကျက်ချေ...
 မနက်... စားမင်းပိုရှိတယ်လို့လား” ဝမ်းရမ်းက မကြာခင်မှ ချက်ချင်း

သက်ထားသွယ် ကလေးတွေလည်း စားမေးပွဲ မပျက်ရအောင်
 ကိုစောင့်စိတ်လည်း ဆွားဖို့ စားမစိတ်ရအောင် နောက်ဆုံး အကြံတစ်
 တော့ရလိုက်ပါ၏။

...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

ဆိုးသေး ရုပ်လှတာလေး တစ်ခုတည်းနဲ့ ကိုမောင်ထက်တောင် ဘဝမြင့်သေးတယ်... ခိုင်တို့ အလှူဖိတ်တုန်းက လှည့်တောင်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကဲပါ... ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့... သူ့ဓမ္မာ ဆင်းရဲမယ့် မာနရှိတာ ရှိက ကျေနပ်ရဦးမှာ သူမာနကြီးတော့ ရှိ ပေးရသေးတာပေါ့... ခုတစ်ခါ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးနေမှာပဲ”

ကိုဘလှ ဇနီးသည် နားလည်အောင် ကြိုးစားနေမိသည်။

ကိုမောင်မောင်နဲ့သူက ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုဆိုပေမယ့် တကယ်ပယ်ချင်းရင်းချာလိုလည်း ရင်းနှီးခင်မင်ကြသည်။

တိမ်ထောင် အသီးသီး မကျွမ်းအထိ တတွဲတွဲ နေခဲ့ကြတာ... ကိုဘလှ တိမ်ထောင်ကျစေမှာပဲ ကိုမောင်မောင် သက်ထားသွေးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်သည်။

မိဘ သဘောမတူသည့် တိမ်ထောင်ရေးမှီ မပြေလည်ခဲ့ပေ။ ဒီကြားထဲ “ဒီကောင်ကို အမွေပြတ်” ဆိုသည့် အသံကြောင့် ကိုမောင်မောင်က မိဘများနှင့် မဆက်သွယ်တော့...။

တိမ်ကို နှိုးနှိုးသားသား လာလည်တာတောင် တောင်းနှိုးနိုး ရုန်းနိုးနှင့် ခိုင်ရဲ့ ခပ်နှိပ်နှိပ် စကားတွေကြောင့် နောက်ပိုင်း အသွားအလာ မရှိခဲ့တော့ပေ။ သက်ထားသွယ်ကိုတော့ တိမ်ကိုတစ်ခါမှ ခေါ်မလာဖူးပေမယ့် မျက်မှန်းတန်းမိနေကြသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောဖြစ်ကြတာ ဒါပထမဆုံး...။

“ခုကျဖြစ်လာတော့မှ ပြန်ပြန်ပြန်နဲ့ ဆွေမျိုးလာတော်မို့ ကြီးစားတာ ဟိုပါရဲ့”

ခိုင်ကိုကြည့်၍ ဦးဘလှ စိတ်မရည်သလို ဖြစ်လာရသည်။

တိမ်ထောင်စကျကတည်းက မိန်းမ မသိအောင် မလုပ်ဖူးသလို မိန်းမ စိတ်မြို့ပြင်မှာကိုလည်း မခံရဲသူမို့ ကိုယ်ထင်သလို လုပ်ပစ်လို့လည်း မပြင်သေး။

“သူ့ဓမ္မာ စောင့်ရတာ အားနာစရာကွာ... မိုးချုပ်ရင် သွားရတာရ ခက်တုံးမယ်”

“ဟို အစ်ကိုဘာသိလို့လဲ... အစ်ကို မူဆယ်ဘက်သွားရင် ခိုင်နိုးသားအမိလည်း ဈေးဝယ်လိုက်ချင်လို့ အမေ့အတွက် လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းရအောင် ကလေးတစ်ယောက် ရွာခိုင်းထားတာ... ညနေမှာ လာပို့ရင် ပိုက်ဆံပေးရဦးမှာ”

“ခိုင်အမေ ကျန်ခဲ့ပေမယ့် တိမ်မှာ မသောင်းလှလည်း ရှိနေမှာ... ခိုင်းဖို့ ကလေးထပ်ခေါ်တာ အဓိပ္ပာယ် မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ... ကလေးကရော ဘယ်လောက် အားကိုးရမှာမို့လဲ”

တမာခိုင်ကလည်း အလျှော့မပေးပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆေးပေးမီးယူပေါ့... မသောင်းလှတို့က ဆွေဈားအတိုင်း လုပ်ကိုင်ပေးပြီး သူ့အခန်းသူပြန်၊ တိမ်မှာ အမေက ခုတစ်ခုက ကျန်းမာရေးကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး... ကလေးတစ်ယောက် ခေါ်ထားပြီး အမေနဲ့ အခန်းထဲမှာ အတူသိပ်မယ်... အဲဒီကလေး လည်လည်လည်လည်နဲ့ အမေနဲ့ အဆင်ပြေရင် ခိုင်တို့ ပြန်လာလည်း သူ့ကိုပြန်မလွှတ်ဘဲ ဆက်ခေါ်ထားလိုက်ရုံပဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း ဝိုအဆင်ပြေအောင် လူကြီးပဲခေါ်ပေါ့ကွ”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး... လူကြီးဆို မိန်းမမှ အဆင်ပြေမှာ အသက်ကြီးတော့လည်း ခိုင်းရတာ အဆင်မပြေဘူး... မိန်းမငယ်ဆိုလည်း နေရာတကာ စိတ်ချလို့မရဘူး... မသောင်းလှလို ရုပ်ဆိုးဆိုး မိန်းမလိုက်

ပြေသွားပြီ ဆိုရင်ပြီးတာပဲ... မမစိန် ပြန်ဦးမယ်နော်... ကောင်းပါ
တယ်... မိန်းကလေးဆိုတော့ ခိုင်းရသက်သာတယ်... စိတ်ချရတယ်”

မမစိန်က ပြောချင်ရာ ပြော၍ထသွားသည်။

သက်ထားသွယ် မခံချင်စိတ်ကြောင့် ဒေါသက ဟုန်းခနဲထ၏။

သမီးလေးကို ခိုင်းဖို့ခေါ်ထားတဲ့ ကလေးလို့ ပြောသွားလိုက်တာ
တမာခိုင်ကလည်း ဟုတ်သလိုလို ပုံစံနှင့် အပြူးမပျက်...

သက်ထားသွယ် မျက်နှာပျက်ပျက် ဖြစ်နေတာကို မြင်လျက်
ကိုဘလု မျက်နှာမှာလည်း အားနာဟန်တွေ အထင်းသား...

“ကဲ... ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ... မသက်ထားသွယ် ခိုင်တို့မှာ ဒီ
ရက်ပိုင်း အကုန်အကျတွေများ လွန်းနေတော့ ကိမ်ဖေါ်တောင် လူကြီးမ
ခေါ်နိုင်ဘူး... ခိုင်တို့ ခရီးသွားရင် အမေက ကျန်ခဲ့မှာဆိုတော့ လက်
တိုလက်တောင်း ခိုင်းဖို့ကလေးတစ်ယောက် မမစိန်ကို ရွာခိုင်းထားခဲ့တာ
အခု... မသက်ထားကလည်း အကူအညီတောင်း ကလေးတွေလည်း
ထားခဲ့မှာဆိုတော့ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ...”

တမာခိုင်စကားက ဟိုသည်ဝေဝိုက်လျက် ဘာကိုရည်ရွယ်မှန်း
မသိ။

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ... မခိုင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ”

တမာခိုင် မဖြေမီ မသောင်းလှ လာချပေးသည့် ကော်ဖီပန်းကန်
တွေကို သူကိုယ်တိုင် ယူ၍ ကမ်းပေးသည်။

“ရှေး... ဟိုကောင်မလေးလည်းသောက်”

ပြီးမှ ဆိုဖာမှာ ကျောပို၍ ခပ်မိန့်မိန့်ပြန်ထိုင်ကာ...

“ခိုင်းဖို့ကလေး မခေါ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့... ခရီးသွားမှာဆိုတော့
ငွေက တအားကုန်နေတာ... ဒီကလေးတွေ ကျန်နေခဲ့ရင် အမေအတွက်

အဆင်ပြေမှာပါ... မသက်ထားသွယ်ကို ကလေးငှားမယ့် ပိုက်ဆံပေး
လိုက်ရမှာလေ... ဒီကလေးတွေ လာပြန်ခေါ်ရင်တောင် ကျွန်မက
ကလေး အသစ်ထပ်ရှာပြီ အသားမကျဖြစ်ရအုံးမှာ”

သက်ထားသွယ် မခံရပ်နိုင်စွာ တစ်ခုခု ထပြောဖို့ပြင်ဆဲ...

“တလွဲမထင်ပါနဲ့ သက်ထားသွယ်... ခုချိန်မှာ စကားတွေ
အကျအနကောက်ပြီး လွဲကုန်ကြရင် အားလုံး ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ကုန်
ကြမှာပဲ... ဟိုမှာပဲ ဆေးရုံပေါ်မှာ ဆွေမရှိ ချီးမရှိနဲ့ သေသလား ရှင်သ
လားမသိ၊ ခင်ဗျားလည်း မသွားနိုင် မကူနိုင်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေရတာပဲ
ဒီတော့ ငွေယူပြီး သက်ထားသွယ် အမြန်ဆုံးလိုက်သွားလိုက်ပါ၊ ဟိုမှာ
အားလုံးပြီးစီးတော့ ပြန်လာခဲ့ပေါ့... ဒီမှာလည်း တစ်ခမ်းတွေမှ မဟုတ်
ဘာ... ဘာမှမပူနဲ့ စိတ်ချလက်ချသွား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဒီမှာ နေခဲ့ရင်တော့ ပိသားစုပဲ၊ စားလည်း
စားရမယ်... လုပ်လည်းလုပ်ရမယ်”

ဦးဘလု ဘယ်လိုဖာထေးပြောနေနေ တမာခိုင်က ဒီသဘော
ကိုပဲ ဦးတည်ပြောနေ၏။ ရှိစေတော့...

သက်ထားသွယ် အံ့ကြိတ်လျက် မသိမသာ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်
သည်။ ကိုယ့်အခြေအနေက ဒီလိုလုပ်ရုံမှ လွဲ၍ ဘာမှမရှိတော့။

ကလေးတွေကို မထားခဲ့နိုင်ဘဲ ခေါ်သွားပြန်လျှင် တန်ဖိုးရှိလှ
သော စာသင်နှစ် တစ်နှစ်ကို ရက်ပိုင်းလေးမျှနှင့် ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့
သည်။ ဒီပြင်မှာထားခဲ့ဖို့ရာလည်း ဆွေမျိုးဆိုလို့ အနီးအနားမှာ ဘယ်သူ
မရှိ၊ ပြီးတော့ တမာခိုင်ပုံစံက ကလေးတွေ မထားခဲ့လျှင် သူဘူးရမည့်
ခိုက်ဆံကို ထုတ်ပေးမည့် ပုံပင်မပေါ့။ လုပ်ရတော့မှာပါ။

သူတို့ရှေ့မှာပင် ကျိုးကျပျက်စီးခံရသည့် မာနမျက်ရည်မိုးတို့

ညိုတက်လာသည်။ ကိုယ့်မှာ စောဒကတက်စရာ စကားလုံးတို့ ရှားပါးခဲ့ပြီ။ ကံလေးဆိုတော့ နားမလည်။ ပိုက်ဆံပေးမည့်သူက ပေးနေပါလျက် မျက်ရည်တွေဝဲနေသည့် အပေ့ကို သစ်ရိပ်စ် မျက်တောင်လေး တဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍ ကြည့်နေမိသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ပိုက်ဆံထုတ်ကို ပစ်ချကာ သက်ထားသွယ်တအင့်အင့် ရှိုက်ငိုလိုက်မိသည်။ ရက်စက်လိုက်ကြတာ...။

ပြောရက်လိုက်ကြတာ...။
တစ်သက်လုံး ရွှေလိုဥ၍ မွေးလာခဲ့သည့် သမီးလေးတွေ...။
မေမြတ်ထန်...။

သမီးကြီး...။
--လူတကာအပေါ် အောက်ကျမခံနိုင်သူ...။

အထက်စီးက အမြဲပြောချင် ဆိုချင်လျက် ချမ်းသာချင်လွန်းတဲ့ သမီး။ စီသမီးတွေကို သူများအိမ်မှာ ငွေနှစ်သောင်းနှင့် အပေါင်ထားခဲ့ရတော့မည်။ သက်ထားသွယ် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ပျက်စွာ တစ်အိမ်လုံးကို ဝေဝဲကြည့်မိသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဆိုလို့ ကက်ဆက်စုတ်လေး တစ်လုံးပဲရှိသည်။ အိမ်က သူများအိမ်...။

သောင်းကျော်ဖိုမပြောနှင့် တစ်အိမ်လုံးမှာ ရှိသမျှ ပံ့ပွားအားလုံးပင် ငါးထောင်ကျော်ဖိုးထိ ရှိပါမလား။

တမာနိုင်တို့အိမ်သို့ ခေါ်မသွားခဲ့သော မေမြတ်ထန်က ခေါင်းရင်းအိမ်မှာ သူတို့သားအမိ ဘာတွေဖြစ်လာသည်ကို မသိ။

တကယ်လို့ သူများခိုင်းဖို့ သူများအိမ်မှာ အမေ ငွေနှစ်သောင်းနဲ့လဲ ထားသွားပြီဆိုတာသာ သိသွားလျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်း။

သမီးငယ်ကို ဖက်ထား ငိုကျွေးနေပေမယ့် သမီးကြီးအတွက်

အပွဲမီးက ပို၍ တောက်လောင်နေသည်။ သမီးကြီးရဲ့ အမြင်အတွေးအားလုံးဟာ အမြဲတစ်ဖက်ဖောင်းခင်းရှိနေတတ်တာ သူ့အသိ...။

သမီးကြီး ဘယ်လောက်ထိ ခံစားသွားရှာမလဲ...။

“အမေ ဘာလုပ်ရမလဲ သမီးရယ်... ဟိုမှာ ညည်းတို့အဖေ ဒီမှာလည်း သားသမီးတွေကို ကျွန်လိုခိုင်းမယ့်အဖြစ်”

သစ်ရိပ်က မအေကို ပြန်၍ ဖက်ထားကာ...။

“မငိုပါနဲ့ အမေရယ်... အမေက ခဏသွားမှာဆို သမီးတို့ သူ့အိမ်မှာ နေနိုင်ပါတယ်... သူတို့ ခိုင်းလည်း သမီးပဲလုပ်ပေးမှာပေါ့... မမကို မခိုင်းပါနဲ့လို့ အန်တိုကို သမီးပြောမယ်... တကယ်လို့ ခိုင်းလည်း အတွက်ရော သမီးအများကြီး ပိုလုပ်ပေးမှာပါ... အမေတို့ ပြန်လာတာနဲ့ သမီးတို့ အားလုံးအိမ်ပြန်နေကြမယ်လေ”

“သမီးရယ်”

သက်ထားသွယ် ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီနေရာမှာ တုံးခနဲ လဲကျသေဆုံးသွားနိုင်မည့် စီရင်ထုံး တစ်ခုခုဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိစ္စတုံး လုပ်ပစ်လိုက်မိပါ၏။ ပြေးစရာလည်း မြေမရှိ။ ပေးစရာလည်း ငွေမရှိ။

တကယ်လို့များ ကိုမောင့်ဆီ လိုက်သွားလို့ ကြေကွဲစရာတွေ မိမိကြုံတွေ့လာခဲ့ပါမူ...။

ဘုရား... ဘုရား...။

ငါတစ်ခုခု ဖြစ်သွားလို့များ ငါ့သမီးလေးတွေဆီ ပြန်မလာနိုင်နင်း...။

တစ်ပုံကြီး”

မေမြတ်ထန်နှင့် တမာခိုင်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ မရပါ။

ကံအကျိုးမပေးလို့ ဆင်းရဲနေပေမယ့် မေမြတ်ထန်က သူ့ကိုယ်သူ ဆင်းရဲသည်ဟု ထင်သူမဟုတ်။

တံလေးနှင့် မလိုက်ဖက်သော မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် မာနကြီးလွန်းတဲ့ကောင်မလေးမှန်း မြင်တာနဲ့ သိသာသည်။

အဲဒါကိုပဲ တမာခိုင် မကျေနပ်နိုင်...

“နေစမ်းပါအုံး... ညည်းက ကျုပ်အိမ်မှာ လုပ်ရကိုင်ရမှာများ ရှောင်မယ်မယ် နေရအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်အုံး... သူငွေသမီးလား အိမ်မော်လားဆိုတာ”

တမာခိုင်ကလည်း ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောသည်။

မေမြတ်ထန်က စူးစူးရဲရဲ ပြန်မော့ကြည့်၏။

“ဘာအိမ်မော်လဲ၊ အမေက ခဏထားသွားတာ... ထန်တို့က ဘယ်တော့မှ သူများခိုဝ်းတာ မလုပ်ဘူး၊ ကိုယ်ကပဲ ခိုင်းမှာ...”

“ဘာပြောတယ်... ဘာပြောတယ်... လက်မလောက်ဟာ လေးကများ ငါ့ကိုခံကိုင်နေလိုက်တာ... ညည်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ဝါအိမ်မှာ နှစ်သောင်းနဲ့ပေါင်သွားတာလေ... ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ... အဖေါင်ပစ္စည်းကို ဘိမိထဲထည့် သောခတ်ထားလို့ ရသလား... နေ့တိုင်း ကျွေးနေရတယ်... ဒီကြားထဲ ကျောင်းထားပေးရသေးတယ်... အိမ်က အလုပ်ကျတော့ လုပ်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့...”

တမာခိုင် ဆွေဆွေခနဲအော်နေတော့ ကိုစာလှ အနားရောက်သာသည်။

“ရှင်တူမ... လူရည်မွန်လေး ပြောတာကြားလား... သူများ

“အမလေး... ဒီလောက် ပိုးကြီးကို မခိုင်မနင်း မလာရသလားတဲ့... မတော်တဆ ကျကွဲရင် သက်သက်ပိုက်ဆံ ငါးရာခြောက် ရာထပ်ကုန်အုံးမယ်... ဟိုကြီးတဲ့ကောင်မက ဘာလုပ်နေလဲ”

လက်ဆွဲကော်ပုံးကြီးအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးစွာနှင့် ဂေါ်တမာခိုင် ရင်ဘတ်ထုနေသည်။ ရေအိမ်ထဲမှာ ပိုက်ပျက်နေ၍ ရေဆွဲခိုင်းလိုက်တာပါ။ ခိုင်းတာက ထန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး... ထွက်လာတာက သစ်ရိပ်စံ။ ဘာပဲခိုင်းလိုက် ခိုင်းလိုက် ဒီကောင်မလေးပဲ ပြေးထွက်လာတတ်သည်။ အကြီးမ ထန်က အချိုးတစ်မျိုး ဂျစ်ကန်ကန် ရှုတင်းတင်းနှင့် မကြည်မလင် အမြဲရှိနေတတ်သူ။

“ခု... ချထားလိုက်စမ်း... ဘယ်မလဲ ဟိုကောင်မလေး”

“မမ... မမ... စာကျက်နေလို့ပါ ဂေါ်လေး”

“ဪ... သူက စာကျက်နေတယ်ဆိုတော့ ညည်းကတော့ အလကားပေါ့”

“သစ်ရိပ်က စာကျက်ပြီးပါပြီ”

တမာခိုင်က မကျေနပ်။

“စောစောကမှ ကျောင်းကပြန်လာတယ်... စာအုပ်နဲ့ မျက်နှာချက်ချင်း ပြေးကပ်လို့ရမလား... သွားခေါ်စမ်း... ဒီမှာ ခိုင်းစရာတော့

ခိုင်းတာ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးတဲ့... သူကပဲ ခိုင်းမယ်တဲ့”
 မေမြတ်ထန်က အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ထက်မြက်သူ၊
 သူ့ကို ဖက်၍ ကြောက်ရွံ့နေသည့် သစ်ရိပ်ကို ခွာချ၍ ကိုဘလှ
 ရွေ့ထိ ဇိုးဇိုးဆတ်ဆတ် လျှောက်သွားကာ...

“သူက ကျွန်မကို အိမ်ဖော်လို့ ပြောတယ်... ကျွန်မ အိမ်ဖော်
 မတူတဲ့လို့ သူများခိုင်းတာ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ အပြစ်ရှိသလား”
 တမာခိုင်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ တမာခိုင်ရဲ့ ဟိုတစ်
 မျိုး ဒီတစ်မျိုး ပြောတတ်ခြင်းကို ဖော်ပြသည်။

ကိုဘလှပင် ရုတ်တရက် ဘယ်လိုရှင်းရမှန်း မသိဖြစ်သွား၏။
 “ဘာကြီးရယ်... သမီး ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်... သမီးကို
 ဘာခိုင်းခိုင်း ကြိုက်သလိုခိုင်းပါ... မမကို မခိုင်းပါနဲ့နော်... မမပြောတာ
 ကိုလည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အဘကြီးရယ်... သမီး ရှိခိုးပါတယ်”

ကြမ်းပြင်မှာ ဖုတ်ခနဲ ထိုင်ချ၍ သူ့ကိုအကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုး။
 မျက်ရည်လူးလူးနှင့် တထွတ်တွတ် တောင်းပန်နေသော သစ်
 ရိပ်ခံဆိုသည့် အငယ်မလေးအပေါ် ကိုဘလှ အဲဒီကတည်းက ကရုဏာ
 ပိုမိခဲ့လေသည်။ ဒါပေမယ့် သနားကရုဏာတွေကို ဖွင့်မပြရဲခဲ့ပေ။

မေမြတ်ထန် အပြောအဆို ရိုင်းစိုင်းလှတာကို လက်ညှိုးထိုး၍
 တမာခိုင်နဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ပြဿနာကြောင့် အိမ်မှာ အမြဲဆူညံတူညီ
 ဖြစ်နေရလေသည်။

မေမြတ်ထန် ရင်ထဲမှာလည်း ဒေါသလှိုင်းထန်နေသည်။
 “ဟို မိန်းမကြီး ပြောသလို အမေက ငါတို့ကို ဒီအိမ်မှာ... ကယ်
 နှစ်သောင်းနဲ့ ပေါင်သွားတာလား သစ်ရိပ်”
 မေမြတ်ထန် အသံက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်

ဘင်းမာအေးစက်နေ၏။ နှလုံးသားဖြူစင်သူလေးမို့ သစ်ရိပ် မညာတတ်
 ပါ။ ဒါပေမယ့် ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်လျှင် မလွယ်ဘူးဆိုတာတော့
 ကလေးပေမယ့် တွေးတတ်တဲ့သည်ပင်။

“မဟုတ်ပါဘူး မမရာ... အမေက ရိုးရိုးငွေချေးတာပါ...
 ဒေါ်လေးက သူဟာသူ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိတာ”

“ငါ အိမ်ဖော်ငှားပေးမယ့် ပိုက်ဆံကို ညည်းတို့အမေယူပြီး...
 ညည်းတို့ကို ခဏခိုင်းထားပါလို့ ပြောထားသွားတာသိလား... ခုတော့
 ကလေးတွေကို နှစ်သောင်းနဲ့ ပေါင်ထားခဲ့ပြီး လူက စုပ်စမြုပ်စပျောက်
 သွားတယ်... ဒီခုကွထုပ်တွေကို ငါ့ဆီမှာ ထိုးထားခဲ့ပြီး သူကတော့ နောက်
 လင်ယူပြီး လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ပြေးပြီနေမှာပေါ့”

နေ့စဉ် တမာခိုင်ပါးစပ်က အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ပြောနေ
 ဘတ်တဲ့စကား သစ်ရိပ် ဘယ်လိုကာပြောပြော မေမြတ်ထန် မယုံတော့။

ငွေချေးတာ ရိုးရိုးပဲ ချေးချေး တကယ်ပေါင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်
 ပြန်လာခဲ့ပါလား... ခုတော့ လမုနှစ်သိပ္ပံ ပြောင်းခဲ့ပြီ။

အစတုန်းက တမာခိုင် ဒီလောက်မဆိုးပေမယ့် ကြာလာလေ
 ရက်စက်လေ ရင့်သီးကြမ်းတမ်းသော စကားတွေ ပြောလာလေ...။

ခုဆို အိမ်ဖော်တွေလို ထုတ်ပြော ခိုင်းတတ်လာပြီ...
 သူ့ကိုဘဝက မိဘစွန့်ပစ်ခံ သားသမီးများသာ...။

မေမြတ်ထန် အဲကလေးကြိတ်လျက် မျက်ရည်ပဲနေတော့ အမေ
 ကို တွေး၍ အထင်လွဲနေပြီဆိုတာ သိလျက် သစ်ရိပ် ဘယ်လိုဖြေပေးရ
 မည်မှန်းမသိ။

“ခုတော့ အမေက သမီးတွေကို ပေါင်ထားခဲ့ရသလို ဖြစ်သွား
 ပြီပေါ့”

“အမေ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့မယ်... သမီးတို့ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော်”

အမေ တတွတ်တွတ် မှာခဲ့တာပါ။

သစ်ရိပ်က အငယ်ပေမယ့် အမေ့ရဲ့ တိုးတိုးဖေါ်လို့ အမြဲနေခဲ့သူမို့ ဒေါ်တမာခိုင်နဲ့ အမေတို့ ပတ်သက်ခဲ့ပုံကို အစကအဆုံး အားလုံး သိထားခဲ့သူ...

ဒါကြောင့်လည်း သွားခါနီးတော့ အမေငိုယိုရင်း ပါးပြင်ကို အထပ်ထပ်နှမ်း၍ တဖွဖွမှာသွားခဲ့တာလည်း သစ်ရိပ်ကိုပဲ...

သမီးကြီး ထန်ကိုထော့ စေ့စေ့ကြည့်၍ ယုကျုံးမရ ပွေ့ဖတ်ကာ ဘာမှလည်း ဖွင့်မမှာရက်သည့် မျိုးသိပ်ခြင်းပျားနှင့် အမေ အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့မယ်နော်... သမီး... အစစ အရာရာ သည်းခံ ညီမလေးကို ဂရုစိုက်”

ဒါပဲမှာခဲ့နိုင်သည်။

သစ်ရိပ် အမေ့ကို နားလည်စွာ စောင့်စားဆီရိုပေမယ့် မေမြတ်ထန် အမေ့စကားတွေကို တရစ်ရစ် ထွေး၍ ဒေါသတွေ ထလိပ်လိပ် တက်နေသည်။

“အစစ သည်းခံတဲ့”

“မတုတ်ပါဘူး မမရယ်... အမေ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့... အမေက”

“တော်စမ်း... ရိုးရိုးဆိုရင် ခု ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ကို ဂကမခေါ်သလဲ... အဖေဆုံးလို့ သွားနေတာ နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြာစရာလဲ

သစ်ရိပ် ဘာမှမပြောတတ်တော့...။

တမာခိုင်ကလည်း မေမြတ်ထန်ကို ကြည့်မရလေ... တစ်ခြား

သူတစ်ယောက်ယောက်ဆီ ပေးပစ်ဖို့ နေ့စဉ်မပြတ် ကြံစည်နေလေ...။

“ဒီလိုဆို... ကိုယ်တို့ ငါးသိန်းထိပေးမယ်... အကြီးမလေးကို ပြန်ရောင်းမလား”

ခင်မင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ချို့ကလည်း နောက်ပြောင်သလိုလို ဘကယ်လိုလို ကောင်းသူကတောင်း ဝယ်သူကဝယ်။

တစ်ပြားမှ မယူဘဲကို အဲဒီထန်ဆိုတဲ့ ဟာမလေးကို ပေးပစ်လိုက်ချင်တာ...။

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဖြစ်မလားခိုင်... သူ့မအေဟာ မင်းပြောသလို ဆက်လွတ်စပယ် လုပ်သွားမယ့် မအေမျိုး မတုတ်ဘူး... တကယ်လို့ ပြန်ရောက်လာရင် တယ်လိုရှင်းမလဲ... ငါတို့ အချိန်အခါနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်တို့ မကျွေးနိုင်လို့ သူ့များပေးစစ်လိုက်ရတယ်ဆိုရင် လူကြားလို့ ဘာမလား”

“တော်တော် မတော်တော် ခိုင် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး... အစ်ကို... အကြီးမကို နည်းနည်းမှ ကြည့်မရဘူး... အိမ်မှာနေတာ သူ့ဘယ်သူ သူ့ငွေသမီးကျနေတာပဲ... ခိုင်ကို ပြန်ပြန်ပြောတာလည်း အစ်ကို ကြားသားပဲ”

ဒါကျတော့ ဦးဘလှ မချေပနိုင်။

မေမြတ်ထန်ဆိုသည့် ကောင်မလေး ပုံစံကိုသူလည်း အကဲခတ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း မိနဲ့ဖနဲ့ စနစ်တကျ နေခဲ့ကြရသည့် ကလေးတွေပဲ။ အောက်သက်ကျော နေနိုင်ပါ့မလား။

တုမာခိုင်ကတော့ ဘယ်လိုမှ နားချလို့ မရတော့...။

“တော်ပြီ... တော်ပြီ... ဒီနှစ်တော့ ဘယ်သူမှ ကျောင်းထားသေးနိုင်တော့ဘူး... ဘယ်နှယ် သူများ သားသမီးကို ကိုယ်က စော်ကား

ခံပြီး တာဝန်ယူနေရတယ်... လူကြားလို့မှ မကောင်း”
 ဦးဘလှ မရှုနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်နေချိန်...
 “အကြီးမလေးနဲ့ မခိုင်တို့ အဆင်မပြေရင် ကျွန်မတို့ကို ပေးမလား...”
 “ဟုတ်တယ်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့မှာ သားသမီးမရနိုင်တော့ဘူး ဆိုတော့ မျိုးဆက်ပြတ်ရတော့မှာ ဒီကလေးကို အမွေစားအမွေခံ မွေးမယ်ဗျာ... ဘယ့်နှယ့်လဲ”
 ဦးသိန်းဟန်၊ ဒေါ်ခင်ဦး...
 အစိုးရဝန်ထမ်းတွေပေမယ့် နှစ်တက်မိဘ အမွေပစ္စည်းများနှင့် ကြွယ်ဝသူတွေပါပဲ...
 ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် ခြံခြင်းကပ်လျက် နှစ်အတော်ကြာအောင် နေခဲ့ကြဖူးသည်ရှိသော်လည်း ခင်မင်မင် ရှိခဲ့ကြသည်။
 မေမြတ်ထန်ကို ဘယ်သူတောင်းတောင်း ပေးဖို့တက်ကဲ ဖြစ်နေခဲ့သော တမာခိုင် ဒီတစ်ခါ ခေါင်းခါနေသည်။
 မခွဲနိုင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါ။ မောက်မာလှသည့် ဤကလေးမ ဒီလို သူငွေတွေက အမွေစားအမွေခံများ မွေးလိုက်လို့ကတော့...
 “တကယ် အမွေစားအမွေခံ အစီအစဉ်ခင်ခင် မွေးမှာဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့လည်း ဆန္ဒပြည့်ရအောင် ကလေးလည်း ကောင်းစားမှာပဲ ပေးချင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူမိဘတွေက...”
 “ဖအောက ဆုံးသွားပြီဆို”
 “ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် မအောကရှိသေးတယ်လေ... ကျွန်တော်တို့က ပေးပြီးမှ ပြဿနာ ထပ်ရှုပ်လာရင်”
 စကားမဆုံးမီ လက်ဝါးကာလိုက်၍ ဒေါ်ခင်ဦး ပြောသည်

စကားများက အံ့ဩလောက်စရာပါ။
 “ဒီကလေးတွေ အကြောင်းကို သိပြီးကတည်းက ဒါကို တွက်မိပါတယ်... ခုလို တောင်းမိတာကလည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ထပြောလိုက် ဘာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”
 “ဟုတ်ပါတယ် ကိုဘလှ... ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ တည်းခိုဖြစ်ကြတာလည်း ဒီကလေးကြောင့်ဆိုရင် မမှားပါဘူး... စမြင်လိုက်ကတည်းက ကျုပ်တို့ နှလုံးတွေ တုန်ခါပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုး တံကယ့် ကိုယ့်ရင်သွေးလေးလို ချစ်မိသွားကြတာ တော်တော်ကို ဆန်းလှပါတယ်”
 လင်မယားနှစ်ယောက် အမြတ်တနိုး ရှိလှသည်။
 မေမြတ်ထန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ခိုင်းစိုင်းတယ်... ဘဝင်မြင့်တယ်... တမာခိုင် ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော သူတို့ကတော့ ချစ်စိတ်မပြယ်။
 တမာခိုင်၏ ငြုစုစောင်းမြောင်းမှုခံနေရသူလေးမို့လည်း ပို၍ ဘရဏာဖြစ်ကြရသည်။
 “ဒီကလေးနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ကျွန်မတို့ ပြေလည်အောင် ဆောင်ရွက်သွားမှာပါ... စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အမွေစားအမွေခံမွေးမယ်ဆိုပေမယ့် သူမအပေါ်လာလည်း ဘာပြဿနာမှမရှိစေရဘဲ ကလေးစိတ်ချမ်းသာသလို ဖြစ်စေမှာပါ... ကျွန်မတို့ စေတနာက ကလေးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သားပြီး စောင့်ရှောက်ပေးသွားချင်တာ တစ်ခုတည်းပါ... ဧည့်ရေစက်ပေါ့ရှင်”
 “ဟုတ်ပါတယ်... အခု ခင်ပြောတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေ အပေါ် ကိုဘလှတို့ ကျေနပ်အောင် စာချုပ်ထဲမှာပါ ထည့်ပေးအုံးမှာပါ”
 လူတိုင်းကြံချယူရလောက်အောင် ဖြူစင်လှသူတွေပါ။

သူတို့နှစ်ကျမှ မေမြတ်ထန်ကို ပေးဖို့ တမာခိုင် တွန်တိုနေ သံလောက်...

တူမလေး ငြုစုဘဝမှ လွတ်မြောက်၍ ချမ်းသာစေရေးအတွက် ဦးဘလှ တလေးပေးရေးကို ရုံးပမ်းနေပါတော့သည်။

“လိုက်မသွားပါနဲ့ မမရယ်... ညီမလေးနဲ့ပဲ နေပါနော်... ဒေါ်လေး ဘာမှမခိုင်းအောင် ညီမလေး တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ သူတို့အလုပ် အတွက် လုပ်ပေးထားပါမယ်... ညီမလေးကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ ပါနဲ့”

ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ဖက်ငိုကြရင်း မေမြတ်ထန်က အရင်ခွာ ခဲ့။ မျက်ရည်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ ဒီမှာ မနေနိုင်ဘူး သစ်ရိပ်... ငါတို့ကို အမေရောင်းစား သွားပါတယ်လို့ လာသမျှ လူကိုထိုင်ပြောပြီး ကျွန်ခိုင်းခိုင်းတာ ငါမခံနိုင် ဘူး... ငါ့ကို မွေးမယ့် ဒေါ်ခင်ဦးဆိုတဲ့ အန်တီက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာ... ဦးတော့ သူတို့ထက် ချမ်းသာတယ်... သူတို့ ချမ်းသာသမျှ ငါ့ကိုပေး တာတဲ့... နင့်ကို ချစ်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ ငါတစ်သက်လုံး ကျွန်မခံနိုင် ဘူး”

“မမရယ်... ညီမလေးကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တော့မှာ ပေါ့... ညီမလေးကိုပါ ဒေါ်လို့မရဘူးလားဟင်”

“မရဘူး... အန်တီက ငါတစ်ယောက်ကိုပဲဒေါ်မှာ စိတ်ချ... ငါ့နင့်ကို လာခေါ်မှာ”

“တကယ်”

“အင်းပေါ့... ဒါပေမယ့် ခုချက်ချင်းတော့ မဟုတ်ဘူး... ငါ ကြီးလာမှ သူ့ဌေးမကြီး ဖြစ်မှလာခေါ်မှာ”

သစ်ရိပ် မျက်ရည်လေး ရွဲရွဲနှင့် ခေါင်းခါသည်။

“သူ့ဌေးဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် လာခေါ်ပါ မမရယ်... သစ်ရိပ် မမ ဘယ်မှာပဲ နေနေ လိုက်နေရဲ့ပါတယ်... မမ တကယ်လာခေါ်ပါ နော်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖက်ငိုနေ ကြတာကို ဒေါ်ခင်ဦး မြင်ရတော့ စိတ်မကောင်း။

“အန်တီ... ညီမလေးကို ခေါ်ခဲ့မယ်နော်”

မေမြတ်ထန် ပုဆာခဲ့ဖူးသည်။

သမီးလေး အဖော်ရအောင် သူတို့လည်း ခေါ်ချင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် တမာခိုင်က စကားပင် အတမခဲ...။

မေမြတ်ထန်ကို ပေးလိုက်ရတာပင် မကျေနပ်သည့်ပုံမို့ နောက် တစ်ယောက်ကို ထပ်မတောင်းဆိုရဲ့ပဲ။

သွားမယ့် မနက်ကျတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘယ်သူမှ မနီးခင် ဖက်ငိုနေကြသည်။ တကယ်ဆို သစ်ရိပ် တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ တာပါ။ မနက်ကျ မမ ငါ့ကိုခွဲသွားတော့မည်ဟူသော အတွေးနှင့် အိပ် မောကျနေသည့် မေမြတ်ထန် မျက်နှာကို တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့် နေခဲ့သည်။

တအင့်အင့် ရှိုက်သံတွေ နားမခံနိုင်အောင်ကြားတော့ မနက် လေးနာရီ မထိုးမိလောက်ကျမှ မေမြတ်ထန် နိုးခဲ့သည်။

“မမ... မမ သွားရင် ညီမလေး လွမ်းလို့သေမှာ”

“ဘာလို့ သေရမှာလဲ၊ ငါ လာခေါ်မှာ ဥစ္စာ”

ဒေါင်းလေး တခါခါနှင့် သစ်ရိပ် သူ့ကိုဖက်၍ တအားငိုသည်။ သွားကြခါနီးတော့ မေမြတ်ထန် ဒေါ်ခင်ဦး ကားတံခါးဖွင့်ပေး ။ သည်ကို မတက်ဖြစ်သေးဘဲ ညီမငယ်ကို ပြန်လှည့်ရှာကြည့်မိသည်။

မိုးလင်းကတည်းက ညီမလေးကို ခေါ်ခိုင်းခနလိုက်တာ ဘဲဆက်ဖို့ပင် ပေးမတွေ့ဖြစ်အောင် ဖြစ်ရသည်အထိ...။

တွေ့ပါပြီ... ကြမ်းသုတ်အဝတ်ကလေး ကိုင်လျက် နောက်ဖေး ။ မှ မတ်တပ်ကလေး ချောင်းကြည့်နေသည့် သစ်ရိပ်။

မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေ ရွဲရွဲစိုလျက်...။

ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသည့် တမာခိုင် အသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရ သည်။ ဘာပြောလိုက်မှန်း မသိ။

သစ်ရိပ် မျက်ရည်လေးသုတ် ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချကာ ကြမ်းတိုက် ဇာလေသည်။ မေမြတ်ထန် အံကြိတ်လျက် တမာခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကို ငူးဝေးဝေး ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ ဘီလူးမကြီး...။

မျက်ရည်တစ်စက်နှင့်အတူ နှလုံးသားမှာ နာကျည်းသော အတေးမှတ်ကြီး တစ်ခု စွန်းထင်းသွားလေသည်။

သူတို့ ကားထွက်ဖို့ ငှားခနဲ စက်သံထွက်လိုက်သည်နှင့် သစ်ရိပ်စံ ခတ်ခနဲ မျက်နှာလေးမော့ အလန်တကြား ထရပ်လိုက်သည်။

ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်စွာ နောက်ဆုံးအဖြစ် အာခေါင်ခြစ် ခေါ် ခိုက်သည့် ငိုသံကွဲလေး...။

သို့လျောင်းချလိုက်၏။ ကောင်းကင်မှာ တစ်ခြမ်းပဲ့ လခြမ်းလေးက
ပပ်ကွေးကွေး။ တိမ်ကင်းစင်နေသည်မို့ လခြမ်းနှင့်မိုးသားတို့က ကြည်စင်
နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေ၏။

မေမြတ်ထန် ခုချိန်မှာ မာနတွေ ဒေါသတွေမဲ့လျက် စိတ်တို့က
အတိတ်၏ ကြေးမုံပြင်ဆီ လွင့်ဝဲပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။

မာမိတို့ဆီမှာ အခြေကျကတည်းက သစ်ရိပ်ဆီ သူ ဖုန်းဆက်
ခဲ့သည်။ နှစ်ကြိမ်မျှသာ စကားပြောခွင့်ရခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း စာရေးတော့
သည်။ ပြန်စာမလာ ကြာတော့ သည်းမခံနိုင်...။

“မာမိ သမီး ညီမလေးဆီ သွားချင်တယ်... ခဏလောက် လိုက်
ခဲ့ရအောင်”

“မသွားပါနဲ့တော့ သမီးရယ်”
မာမိ ဒေါ်ခင်ဦး စိတ်မကောင်းစွာ ဆို၍ စာတစ်စောင်ထုတ်ပြ
သည်။

“သူတို့ ပြောင်းသွားကြပြီ သမီးရဲ့”
“ဟင်”

မေမြတ်ထန် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားလျက် ပါးစပ်ကလေး အ
ဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။

“သမီးလေး နောက်ဆုံးပတ် စာမေးပွဲ ဖြေနေတုန်းက လာသွား
တာ... ဒါကြောင့် မာမိ ထုတ်မပြုဖြစ်တာပါကွယ်... သူ့စာထဲမှာ သူတို့
ပြောင်းသွားကြပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ဘယ်အရပ်ကို ပြောင်းတယ်ဆိုတာ
မခံစမ်းဖို့နဲ့ နောက်ကို လုံးဝမဆက်သွယ်ဖို့ပါ တားမြစ်ထားတယ်... မခိုင်
နဲ့ သဘောထားကို မာမိတို့ လိုက်လို့မမီတော့ပါဘူးကွယ်”

“နောက်မဆက်သွယ်ရဘူး ဟုတ်လား မာမိ... ဒီလိုပြောလို့

အိပ်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။
နည်းခုန်သံက တဒိန်းဒိန်း မြည်နေဆဲ...။
သစ်ရိပ် ညီမလေး...။

အိပ်မက်ထဲမှာ ညီမလေး ခေါ်သံက တကယ့်ကို ကြေကြေတုံ
ကွဲ။ ဒီလို ညီမလေး လိုက်လိုက်ခေါ်တယ်လို့ အိပ်မက် မက်တတ်တာ
ငယ်ငယ်တုန်းက မကြာခဏ ရှိခဲ့ဖူးပေမယ့်...။

မမက်ဖြစ်တာ နှစ်တွေ တော်တော်ကြာခဲ့ပြီ။

အိပ်မက်ထဲမှာ သစ်ရိပ်က ဟိုအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ပုံစံလေးစား
တိုင်း၊ ကြမ်းတိုက်စွဲ ဂါဝန် တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းခြောက် မျက်ရည်စက်
လက်နှင့် သစ်ရိပ်...။ ငါ့ညီမလေး ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ...။

မျက်ရည်မကျတတ်သော မေမြတ်ထန် အိပ်မက်ထဲမှာ ငိုလိုက်
ရတာ အူလိုက်သလိုက်...။

ပါးပြင်မှာ စိုစွတ်ဆဲ မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ပစ်၍ နာရီကို မော
ကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်က ညဉ့် နှစ်နာရီတိတိ။

ဖန်ချိုင့်ထဲက ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်၍ အိပ်ရာပေါ်က ဆင်
လိုက်သည်။ လသာဆောင်မှာ အသင့်ခင်းထားသည့် ဒရင်းဘတ်ပေါ်

ရမလား... သစ်ရိပ်က သမီးညီမပဲ”

အရွယ်မရောက် တရောက်ပေမယ့် ခုနှစ်တန်းကျောင်းသူ ဖြစ်နေပြီမို့ ထက်မြက်သည့် မေမြတ်ထန်က အမှန်ကို မြင်သည်။

“ကိုယ့်ညီမ မှန်ပေမယ့် သူတို့က ခြေရာဖျောက်သွားကြပြီကိုး၊ ဒါပေမယ့် မြန်မာပြည်က ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ သမီးရယ်... သမီးညီမလေးကို တစ်နေ့တော့ တွေ့ရမှာပါ... နွေကျောင်းပိတ်တော့လည်း သမီးဒက်ဒီကို မာမိရှာခိုင်းပေးမယ်”

မေမြတ်ထန် အကြိတ်နေခဲ့ရတာ နှစ်တွေဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ... နေပစေ မရှာသေးဘူး...

ဒက်ဒီက မေးတာတောင် မရှာပါနဲ့တော့ ဒက်ဒီ... တစ်နေ့တော့ ပြန်ဆုံမှာပါလို့ သူပြောခဲ့သည်။

ခုသွားတွေ့လည်း ဒီမိန်းမကြီးကို အနှံ့ပေး၍ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ငိုကြွေးချက်မနှင့် ခွဲခွာကြရအုံးမည်သာ...

“သူတို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောပြီး ငါ့ညီမကို အပြီးအပိုင် ဆွဲခေါ်လို့ရတဲ့ တစ်နေ့ကျမှ ငါသွားမယ်”

စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သစ်ရိပ်ကို သတိမရအောင် ကြိုးစား၍ သူပညာကို ကြိုးစားသင်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ ဒီအိပ်မက်မျိုးတွေ မမက်ဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပြီပဲ...

မေမြတ်ထန် သက်ပြင်းချလျက် မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်စဉ်...

နဖူးပေါ်သို့ နူးညံ့သော လက်တစ်ဖက် လာရောက်ထိကပ်လေသည်။

“တရားနိုးလို့ ဘေးမှာစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထန်လေး မရှိတာနဲ့ ဦးမိုး စိုးရိမ်သွားတာ၊ အချိန်မတော် ဒီလိုထမသွားတတ်တော့ ရင်ထဲမှာ သွားတာပဲ... ကလေး နေကောင်းရဲ့လား”

ဘေးက ဒရင်းဘတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်၍ မေမြတ်ထန် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို စုကိုင်းထားလိုက်ရင်း မေးသည်။

“နေကောင်းပါတယ်... အိပ်မက်ထဲမှာ ညီမလေးကို တွေ့ရတဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မျက်စိတွေကြောင်သွားတာနဲ့ ဒီဘက်ထထွက်လာတာ ဦးမိုး သွားအိပ်ပါ... ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့”

“မနေပါနဲ့ ကလေးရယ်... မိုးရိပ်ကင်းစင်နေပေမယ့် မိုးရာသီဆိုတာ လေတိုက်ခဲလို့ မကောင်းဘူး... မိုးသက်လေဓာတ်နဲ့ နေကောင်းဖြစ်တတ်တယ်၊ လာ... ထ... ထ... တရားနိုးဆိုတော့ ခြိတ်ထဲမှာတာ နေမှာပေါ့”

ဦးမိုးဈာန်က အတင်းဆွဲထူနေသည်။

“ဘယ်သူမှမနှိုးဘဲ ဦးမိုးကိုယ်တိုင်ကလေးကို စားစရာ တစ်ခုခု ထပ်ကျွေးမယ်... စားရင်းနဲ့ စကားပြောမယ်... ဆန္ဒရှိရင် ကလေးအိမ်ထဲကအကြောင်းလေးတွေ ပြောပြ၊ ဦးမိုး နားထောင်မယ်... အဖော်မပေးဘဲ... ဟဲ”

သူ မဲ့ပြုံးလေး ယုံယုံနှင့် ဦးမိုးဈာန် ခေါ်ရာသို့ ပါလာခဲ့သည်။ သူ့အပေါ်ဤမျှ ချစ်တတ်တဲ့ ဦးမိုးဈာန်အပေါ် ဒီနေ့အထိ မေမြတ်ထန် ချစ်စိတ်မဝင်ခဲ့မိတာ ဘာကြောင့်လဲ...

တစ်ခါမှလည်း ဂရုစိုက်၍ တွေးမကြည့်ဖြစ်ခဲ့... ဒါလည်း အတ္တတစ်ခုပဲလား...

တော့လို့ ငါပြောထားပြီးသားကို ဘာဖြစ်လို့ ငါအခန်းထဲ ပြန်သွင်းထား
ဘာလဲ... နင်က ငါအကျိုးတွေကို မဝတ်ချင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမာ၊ နင့်အဝတ်တွေနဲ့ ငါနဲ့တော်မှာ မဟုတ်
သို့ပါ”

“ဘာလို့ မတော်ရမှာလဲ... ချောင်ရင်လည်း သိ... ကျပ်ရင်
လည်း ဖြုတ်ဝတ်ပေါ့”

“နေပါစေ... မာမာ၊ ငါ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...
ဒါတွေ ပြန်ယူသွားပါ”

တင်မာသွဲ့က ခါးနှစ်ဖက်ထောက်၍ နှုတ်ခမ်းကို ရုပ်ဆိုးသွား
အောင် မှဲပစ်လိုက်သည်။

“ဒါပေါ့လေ... နင်က ဒက်ဖီ အားကိုးနဲ့ မယူလည်း ဝတ်နေရ
ဘာကိုး၊ ငါကလည်း နင့်ကို ဝတ်ပါစေတော့လို့ ပေးတာပါ။ ငါဝတ်စုံ တစ်စုံ
ဘယ်လောက်တန်သလဲ ဆိုတာ နင်သိရဲ့လား”

“သိပါတယ်၊ ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတာတွေလည်း ငါ့အတွက်
လို့ပါဘူး မာမာရယ်... ငါ့မှာ သင့်တော်ရုံရှိရင် ရပါတယ်...
ဘာကြီးကိုလည်း ငါ့ဆန္ဒနဲ့ ငါ ဘာတစ်ခုမှ မပူဆာခဲ့ပါဘူး... အဲဒါ
ပါ”

“ယုံတာပေါ့... နင်ပူစရာမှမလိုတာ ဒက်ဖီက နင့်အတွက်
ခြံတ်ကြိတ်ဝယ်ပေးတာ ငါတို့အားလုံး သိတယ်... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါ
နင့်ကိုယ်နင်သိဖို့က သူများ အဝတ်အစားကို မဝတ်ချင်ရလောက်အောင်
ဘဝင်မြင့်နေလို့ မရဘူးဆိုတာပဲ... ဟင်း... မာမိသိရင် နင်မလွယ်ဘူး”
တင်မာသွဲ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

သစ်ရိပ် မျက်နှာလေး နာကျင်ကြေကွဲစွာ ညှိုးဖျော့နေစဉ် အခန်း

“ဟဲ့... နင့်ကို ခေါ်နေတယ်လေ”

မျက်နှာမှာ အိပ်စွန်းစွာ အရာတွေ အလုံးလိုက်ပစ်မှန်၏။

သစ်ရိပ် ကိုယ်လုံးလေး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလျက် သတိဝင်လာ

၏။ သူ့ရှေ့မှာ ဒေါသကြီးစွာ ပြုစုထားပြီး ကြည့်၍ ရပ်နေသူတစ်
တင်မာသွဲ့...။

စောစောက မျက်နှာမှာ လာမှန်သည့် အရာတွေက သစ်ရိပ်
ပေါင်ပေါ်မှာ လုံးထွေးလျက်။ ထမီနှစ်တွင်းနှင့် အကျိုးတွေ။

“ဒါတွေပဲ ပြန်ပြန်တွေးပြီး ငုတ်တုတ် မေ့မေ့နေတာကို မုန်းလွန်း
လို့ တစ်ချက်မှ မနားရအောင် ခိုင်းထားတာတောင် အားတာနဲ့ ဒီရုပ်
ဖြစ်တော့တာပဲ... နင့်ရှေ့မှာရပ်ပြီး ငါခေါ်နေတာ သုံးခွန်းရှိပြီ... မှတ်
လုံးပြုစုပြီးနဲ့ မော့ကြည့်ပြီး သေနေတဲ့ အတိုင်းပဲ”

သစ်ရိပ် အဝတ်အစားတွေကို ဝိုက်ပြီး ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်
သည်။

“နင် ဘာခိုင်းမလို့လဲ မာမာ၊ ဒါတွေ သွားလျှော်ပေးရမှာ
လား...”

“လျှော်ဖို့ မဟုတ်ဘူး... အဲဒါတွေ ဖွတ်ပြီး နင်ယူထားလို့

ထဲသို့ ကြီးသန်း ဝင်လာ၏။ အားလုံးကို မြင်တွေ့ကြားသိလိုက်ရသည်မို့ မျက်ဝန်းမှာ ကရုဏာများစွာနှင့်ပါ။

“ဆရာ ခေါ်နေတယ် သစ်ရိပ်”

ဝဲလာသည့် မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်လေးများဖြင့် ပုတ် ခတ်သိမ်းဆည်းလိုက်၍ လက်ထဲက အဝတ်တွေကို ကြီးသန်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ဒါတွေ မာမာအခန်းထဲ သွားထားလိုက်ပါ ကြီးသန်းရယ်”

“တော်ကြာ မခိုင် ဆူနေအုံးမယ် သစ်ရိပ်ရယ်... မဝတ်ချင် မဝတ်နဲ့ပေါ့... ယူထားလိုက်ပါ”

သစ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်လျက် သူများ လက်ညှိုးအောက်မှာ အသက်ရှင်နေရသည့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရင်နာမိရသည်။

သူများစီးတဲ့ မိနပ်ကို တိုက်ပေးဆေးပေးနေရတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို သိပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူများ အဝတ်အစားကို မဝတ်တတ်တာ ငယ်ငယ် တတည်းက ရှိနေခဲ့သည့် မသိစိတ်ကမာန။

ဒီအိမ်စရောက်သည်မှ ကာလအတော်ကြာတဲ့အထိ ဘာအဝတ် အစားမှ ပေးမဝတ်ခဲ့ပါဘဲ...။

ဦးဘလှ ကိုယ်တိုင် သစ်ရိပ်အတွက် ဂါဝန်လှလှလေးတွေ အင်္ကျီ လှလှလေးတွေ ဝယ်ခြမ်းပေးလာတာမြင်မှ...။

“အစ်ကို့ကို ညည်းဘာတွေ သွားပူသလဲဟင်...။ အဝတ်အစား လိုချင်ရင်လည်း မာမာ အဟောင်းတွေ ပေးမှာပေါ့...။ အဲဒီ ဂါဝန်အသစ် တို့ ညည်း ဝတ်ရရင် ဝတ်ကြည့်”

အဲဒီလို ကြိမ်းမောင်း၍ ဟောင်းပေ နွမ်းပေဆိုသော မာမာ အဝတ်အစားတွေကို သစ်ရိပ်မျက်နှာဆီ ပစ်ပေါက်၍ သူတောင်းစား ပေး

သလို ရက်စက်ရင့်သီးစွာ ပေးခဲ့ဖူးသည်။ သစ်ရိပ် နှလုံးသားမှ အဲဒီကစ ၍ နာကျည်းမှု အခြေခံသော မာနကလေး ခေါင်းပြုလာခဲ့သည်။

ဦးဘလှ ဝယ်ပေးသော အဝတ်အစားများထဲမှ တော်ရုံသင့်ရုံ လောက်ကို ဝတ်၍ စွန့်ကြဲပေးစာမ်းမှု အားလုံးကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံ၍ ခေါင်းခါခဲ့သည်။ ဒေါ်တမာခိုင်က စိတ်မထင်လျှင် ပါးရိုက်နားရိုက် ကိုင်ဆောင်တတ်သူပါ။ သစ်ရိပ် အကြိတ်ခံ၍ မဝတ်ဘဲနေပြခဲ့သည်။

လက်ခံထားခဲ့သည်များက ပြဿနာဖြစ်၍ ဘာကြီး စိတ်မညစ် ရအောင်ပါ။

“ဘာကြီး ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“အေး...။ ထိုင် သမီး”

ခုတလော ဦးဘလှ သိပ်နေမကောင်းသဖြင့် အိမ်မှာရှိသည့် ရက်ကများနေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီရက်တွေမှာ သစ်ရိပ်အတွက် နားပူသက်သာတာတော့ အမှန်ပင်။

ဦးဘလှ ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ မျက်လုံးတွေ စင်း၍ မှိန်းနေရာမှ ကိုယ်ကို မတ်မတ် ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟိုဘက်ခြံက မသန္တာတို့တိုက်မှာ ယမ်းရဲ့မွေးနေ့ လုပ်ကြလိမ့် မယ်... မနက်ဖြန် ညနေထင်တယ်... သမီးနဲ့ ယမ်းကလည်း သူငယ် ချင်းတွေပဲ သွားသင့်တာပေါ့”

သစ်ရိပ် မျက်ခုံးလေးတွေ တွန့်ကွေးသွားသည်။

“ယမ်းကိုယ်တိုင် သစ်ရိပ်ကို လွှတ်ပေးပါလို့ တစ်ခါတည်း ဖိတ် သွားတာ သမီးရဲ့”

“သစ်ရိပ် မသွားချင်ပါဘူး ဘာကြီးရယ်...။ အဲဒီ လူအများ ကြီးထဲလည်း မတိုးရပါဘူး”

ဦးဘလှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ညီအစ်မချင်းတူပြီး ဘဝပေးကုသိုလ် ကံခြင်းခြားနားစွာ နဲ့ချာခဲ့ရသည့် မိန်းကလေး။ ပညာလည်း မသင်ခဲ့ရ။

ဘယ်လို သာယာပျော်ရွှင်မှုမျိုးမှ မရှိခဲ့ပါဘဲ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုတွေထဲမှာ ဘဝလေး နစ်မွန်းနေရှာသူ။

ငယ်ငယ်တုန်က အသားညိုညို၊ ခုတော့ ဖြူညက်ညက် ဝါလွင်လွင်လေးနှင့် ရွှေလိုဝင်းသော အသားလေးပေါ်မှာ ကော့ရွန်းနက်မှောင်သော မျက်တောင်ရှည်တို့ ကာရံလျက် မျက်နက်ဝန်းလေးက ကြည်လုံနေသည်။ အပြစ်အနာသာ ပြောစရာမရှိလောက်အောင် စင်းကော့နေသည့် နှုတ်ပေါ်ပေါ်အောက်မှာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ထူထူတိတ်တိတ်နှင့် ပုံပန်းကျလှသည်။

စိန်နှင့်ရံ၍ ရွှေကွပ်ထားသည့် ပတ္တမြားနှင့် နွဲ့နစ်နေသော ပတ္တမြားက အရည်အသွေးချင်း တူပေမယ့် တန်ဖိုးအားဖြင့်တော့ ကွာနေပါလိမ့်မည်။

မေမြတ်ထန်၏ဘဝနှင့် သစ်ရိပ်ဘဝက အဲဒီလို ခြားနားချက်တွေ ပြည့်သိပ်လျက် သစ်ရိပ်ဘဝ ကံမကောင်းမှုများအပေါ် တာဝန်မကင်းစွာ ခံစားရရင်း ဦးဘလှ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချမ်းသာနိုင်ပေ။

တစ်ခါတလေ...

ခိုင်လုပ်ရပ်တွေ သိပ်ကို တစ်ဖက်စောင်းနင်း နိုင်တာသူသိသည်။ တကယ်ဆို ကိုယ့်သမီးလေးအရွယ်လေး...

ဖေးမခြင်း မပြုသော်မှ မိနိပ်မထားသင့်။

“ရှစ်တန်းလောက်တော့ ရောက်အောင် သင်ပေးလိုက်ပါ ခိုင်ရယ်... ခုခေတ်မှာ အလယ်တန်းဆင့်လောက်မှ ပညာမတတ်ရင် ဘာ

...လို့ရမှာလဲ”

“ခိုင်းလို့ရတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်... ဒီအရွယ်ကတည်းက သူများ... အဲဒါ အင်မတန်ဆင်ရတာနဲ့ အဲဒါကြိတ်ရတာနဲ့ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ ညီအစ်မတွေကို ဒီလိုနိမ့်ထားမှ တော်ကာကျမှာပေါ့။ ဘာပညာမှမတတ်မှ... မသိတော့ အာမခံရဲတော့ဘူးပေါ့”

မေမြတ်ထန်နှင့် ပတ်သက်၍ ခိုင်းအတော် သည်းညည်းခံခဲ့ရတာနဲ့ အဲဒီတုန်းက ဦးဘလှ အတိုက်အခံ မပြောဘဲ နေခဲ့မိခြင်းသည် သစ်ရိပ်ညွှားရေးအတွက် မဟာဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဘဘကြီး ပြောစရာမရှိတော့ရင် သမီး သွားတော့မယ်နော်”

“နေဦး သမီး... ယမ်းရဲ့မွေးနေ့ကို ညည်းမသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။

...ကိုယ်တိုင် ဖိတ်မလို့ ညည်းကိုလိုက်တောင် ရှာသေးတာ... မာမာက... နေတယ်ဆိုလို့ အဲဒါ ဘဘကို သေသေချာချာ မှာသွားတယ်... ညည်းမသွားရင် လူကြီးတွေကိုပါ တစ်မျိုးထင်ဦးမယ်”

“ဘာမှထင်စရာမလိုဘူး... ဒီပွဲမျိုးမှာ သူမတက်လို့လည်း... ခံပွဲကြီး ခြောက်သွေ့သွားမှာ မဟုတ်ဘူး... မလွန်ကကော ခိုင်တို့... ခကျနပ်ပျံမလား”

ရုတ်တရက် ဒေါ်တမာခိုင် ဝင်လာ၍ ရင့်သီးစွာ ပြောချလိုက်

...သည်။

ဦးဘလှ မျက်နှာတင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ခုဟာက မွေးနေ့ရှင်က ဖိတ်တာကွ... မလွတ်ရင် ယမ်းက

...ဘယ်လိုထင်မလဲ”

ဒေါ်တမာခိုင်က နှုတ်ခမ်းမဲ့၍...

“ဒါကတော့ ဘဘတို့ မလွတ်လို့ မလာရတာပါလို့ သူမပြော

ရင် ပြီးတာပဲ... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပွဲမတိုးနိုင်မှန်း သိနေရင်လည်း ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုရတယ်”

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ခိုင်... ဒီမှာ သစ်ရိပ် ညည်း ဒီပွဲကို သွားကိုသွားရမယ်... လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ရအောင် ဘာကြီး ပိုက်ဆံထုတ်ပေးထားမယ်... ပြီးတော့ လာယူ”

“အစ်ကို ဘာပြောလိုက်တယ်”

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးနှစ်လုံး စစ်ခင်းနေကြသည့် ကြားမှ သစ်ရိပ် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“မသွားဘူး ဘာကြီး... ဒီပွဲကို သစ်ရိပ်မသွားဘူး... ဒေါ်လေး ပြောတာမှန်ပါတယ်... စိတ်ချပါ ဒေါ်လေးရယ်... သစ်ရိပ် သွားမယ်လို့ စိတ်နှံ့တောင် မကူးမိခဲ့ပါဘူး”

အားလုံးရှေ့က ထွက်လာခဲ့သည်အထိ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနေဆဲ...

ဒီပွဲကို မသွားရလို့ မဟုတ်ပါ။

ဘာကြီး...

နေရာတကာ ချစ်ဖနီးအလိုကျ နေလာခဲ့သူ...

ဖနီးသည်အပေါ် ဘယ်သောအခါမှ အတိုက်အခံ မလုပ်ခဲ့ဘူး ဒီနေ့လို ပဋိပက္ခတွေ မကြာခဏ ဖြစ်လာခဲ့ရတာ သစ်ရိပ်ကြောင့် ဘာကြီးကို သစ်ရိပ်သနားသည်။

ဘာကြီးသည် သူမဘဝရဲ့ ကောင်းကင်ကြီးပင် မဟုတ်ပါလား

အခန်း (၅)

“သမီးရေ... ”

“အမလေး... ”

ကိုယ်လုံးလေးတုန် အော်လည်းအော်၍ သစ်ရိပ် ဒီဘက်ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်တော့ ကြီးသန်း အသံထွက်အော်ရယ်လေသည်။

“ကောင်မလေး သူ့ခိုး လူမိလို့ တိုးတိုးလေးပဲ ခေါ်တာတောင် သန့်သွားလိုက်တာ ကြည့်စမ်း... ပြော... ဘာတွေ ချောင်းနေတာလဲ”

သစ်ရိပ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေးရယ်၍ ပြတင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

“ဟိုဘက်က မွေးနေ့ပွဲကို မှန်းပြီး ချောင်းကြည့်နေတာ ကြီးသန်းနဲ့... ခုန ယမ်း သိချင်းဆိုတာလည်း ကောင်းတယ်နော်... သစ်ရိပ်လေ ဒီလိုပွဲမျိုးတွေ သေသေချာချာတောင် မမြင်ဖူးဘူး”

“ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်... ”

ကြီးသန်း တကယ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရှာသည်။

“ကြီးသန်း ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“သမီး ထမင်းစားပြီးပြီလား”

သိမ်းဆည်းထားပြီးသော ထမင်းစားပွဲကို ကြည့်၍ ကြီးသန်းက မေးသည်။

“ကြီးသန်းရော... သစ်ရိပ် ဗိုက်ဆာလို့ ခုပဲစားလိုက်တာ... ကြီးသန်း စားတော့မယ်ဆို ခူးလိုက်မယ်”

“နေပစေ သမီး၊ ဒီနေ့ ကြီးသန်း လက်ဖက်သုတ်တွေ အစားများပြီး ရင်ပြည့်နေလို့ ထမင်းမစားတော့ဘူး... အဲဒါ လာပြောတာ သမီး စားပြီးရင် အားလုံးသိမ်းပြီ မီးဖိုခဲခါးပါ အားလုံးပိတ်ခဲ့တော့”

“ဟုတ်”

“ဆရာ့ကိုလည်း ဆေးတိုက်ပြီးပြီ၊ ဒီမှာ သမီးဖတ်ဖို့ ဆရာပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ် ဘာမှမလုပ်နဲ့တော့... အားလုံးပြီးပြီ၊ သမီး အိပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မွေးနေ့ပွဲကို သစ်ရိပ် သွားချင်ရာမှာပဲလို့ ဦးဘလှ တွေးမိလျက် စာအုပ်တွေ ဖတ်ခိုင်းပြီး တမင် အိပ်ဖို့ပြောခိုင်းလိုက်တာပါ။

ဒါကို သစ်ရိပ်လည်း သိသည်။

ဘာမှမဖြစ်သလို ကြီးသန်းကို ပြုံးပြ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူနဲ့ကြီးသန်း မီးဖိုထဲမှာပဲ ထမင်းအတူစားနေကျ... အားလုံး သိမ်းဆည်းပြီး အပေါ်ထပ်တံခါးတွေကိုပါ လိုက်ကြည့်မိသေးသည်။ ကြီးသန်းက အားလုံးပြီးပြီဆိုပေမယ့် တံခါးအားလုံး ပိတ်ထားပြီးတာ သေချာမှ စာအုပ်ကလေးပိုက်ရင်း ကိုယ့်အခန်းဆီ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်၍ ညဝတ်အင်္ကျီလဲရန် အင်္ကျီအပေါ်ကြယ်သီးကို ဖြုတ်လိုက်စဉ်...

“ဟေ့... အင်္ကျီတော့ မချွတ်လိုက်နဲ့နော်... ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်”

“ဟယ်”

သစ်ရိပ် နောက်ကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ “ယမ်း... ယမ်း... နှင်... နှင်... အို... ဒုက္ခပဲ”

ယမ်းကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ တံခါးကို ပိုရပ်နေရာမှ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်တွေထဲ လက်နှစ်ဘက်

သွင်း၍ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။ သစ်ရိပ် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ဘာမှမပင် ပြောလို့မထွက်တော့...

ခုနုတင်ပဲ မွေးနေ့မှာ သီချင်းဆိုလို့... လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့်...

ချက်ချင်းကြီး ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေပြန်သည်။ ဘုရား... ဘုရား ဒေါ်လေးတို့များ မြင်သွားမှဖြင့်...

“ယမ်း... နှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ... သွား သွား... ခူး

သွက်သွား” “ဘာလို့ သွားရမှာလဲ... ရှင်းစရာရှိလို့ လာတာ”

“မရှင်းဘူး... မလိုဘူး... နှင် ပြန်တော့ဟာ... ဒေါ်လေးတို့ တွေ့သွားရင် ငါ ဘဝပျက်မှာ နှင်သိရဲ့လား”

“ဘယ်ကလာ ဘဝပျက်ရမှာလဲ... ကောင်းစားမှာ ဟောဒီ အိမ်ထဲက ခင်ဗျား ငိုပြီးထွက်ပြေးလာတာနဲ့ မျက်ရည်အသာ သုတ်ပေးပြီး

မေးမေးမမ စောင့်ခေါ်သွားမှာ မယုံမရှိနဲ့”

ယမ်းက ပြောပြောဆိုဆို သစ်ရိပ် အိပ်ယာပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ သစ်ရိပ် မျက်လုံးပြုန်းသွားရပြန်သည်။

“သိပ်ကြောက်နေရင် တံခါးသွားပိတ်ပြီး ဂျက်ပါချထားနော်... တော်လို့ တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားရင် ခင်ဗျား မချစ်ဘဲနဲ့ ကျွပ်

က အချောင် မိန်းမရနေအံ့မယ်”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း သစ်ရိပ် သနားစရာ သူ့ကို ရန်မတွေ့နိုင်ရှာ မပိတ်ခဲ့သည့် တံခါးကို အပြေးအလွှား သွားပိတ်လေသည်။

ပြန်လှည့်လာတော့ မျက်နှာမှာ ဒေါသအပြေးအလွှား ဗလပွ နှင့်...

“နင် သိပ်ကိုလွန်နေပြီ ယမ်း၊ ဒါ မိန်းကလေးတစ်ယောက် နေတဲ့ အခန်းဆိုတာ နင်သတိရရဲ့လား”

“နင့်အခန်းလေ... ငါသိသားပဲ”

သစ်ရိပ် ဆွေ့ခုန်နေသလောက် ယမ်းက ခပ်တည်တည် အေးစက်စက်နှင့် အိတ်ထဲက ချောကလက်တောင်တွေပါ ထုတ်၍ ဝါးနေလိုက် သေး...

“ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်လိုလုပ် ဝင်နေတာလဲ”

“ဘယ်လိုပဲ ဝင်ဝင်ပေါ့... ဘာလဲ နောက်တစ်ခါ မဝင်နိုင် အောင် ပိတ်ဆို့ထားမလို့လား...”

သစ်ရိပ် သူ့ကို ထုဖိုက်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်နေ တာကို ကြည့်၍ ယမ်းက ပြုံးသည်။

“မသိရင် မှတ်ထားပေါ့... နင်တို့ ညီအစ်မ ဒီကိုရောက်စတုန်း က ဒီအိမ်မှာ လုပ်တဲ့ ဒေါ်သောင်းလှဆိုတဲ့ အန်တီကြီးလေ... သူက ခုလို အိမ်မှာလူမစုံတဲ့ညဆို သူ့ရည်းစားကို ခြံထဲခေါ်ခေါ်သွင်းပြီး သူ့ အခန်းထဲမှာ ချိန်းတွေ့တာဗျ”

“ဘုရား”

“တကယ်ပြောတာ... သူကသာ ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်တာ သူ့ ရည်းစားကျတော့ တစ်စက်မှ မလှဘူး”

အဖျားရှူးသွားသော ယမ်းစကားကြောင့် သစ်ရိပ် သတိလက် ထုတ် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“အဲဒါ အန်တီတို့ သိပြီးနင်ချတော့ အဲဒီရည်းစားနဲ့ လိုက်ပြေး တာပေါ့... ငါလည်း အဲဒီ လူကြီးဝင်ထွက်နေတာကို မြင်ဖူးလို့ မှတ်ထား တာ... နင်က အန်တီ မသောင်းလှ အခန်းမှာ နေတာဆိုတော့ ဘာခက် လို့လဲ”

“ငါကတော့ နင့်ကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး... ခု ချက်ချင်း ထွက် သွား နင်တော်တော် ရဲတဲ့လူ”

“ရဲ့မှာပေါ့ ခင်ဗျားက ဘဝင်လေဟပ်ပြီး မွေးနေ့ဖိတ်တာ ဘာ ခြင်လို့ လိုက်မလာရတာလဲ၊ ကဲပြော... ဒီကောင်ကတော့ တမျှော်မျှော် နဲ့ အန်တီနဲ့မာမာတို့ လာတာမြင်မှ သဘောပေါက်သွားတယ်”

“ပေါက်ရင်ပြီးတော့ပဲ... ပြန်ပါတော့ဟာ... ငါ တောင်းပန် ငါ့ဘယ်”

“မတောင်းပန်နဲ့ ငါဆုံးဖြတ်ထားတယ်... ဒီနေ့ နင့်ဆီက ငါ အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်တစ်ခု မရမချင်း မပြန်ဘူး”

သစ်ရိပ် မျက်လုံးလေး ဟိုဒီဝေ့ဝဲသွား၏။ ကိုယ့်မှာ ဘာများပေးစရာ ရှိလို့လဲ... “သစ်ရိပ်”

“ဟဲ့... တိုးတိုးခေါ်လေ... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ မသိဘူး”

“နင်ငါ့ကို ခုတလော ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်နေတာလဲ”

“မတွေ့ချင်လို့ပေါ့”

“ငါ့ကို အရင်လို မခင်တော့ဘူးလား”

“မချစ်ဘူးလား”

“မချစ်ဘူး”

ယမ်းက ဟင့်ခနဲ ရယ်၍ အိပ်ရာပေါ်က ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“နင်နဲ့ငါ အခု အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းရယ်... ငါ့ကို မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ဘူး”

“တကယ်လား”

“ယမ်းနော်... ”

သစ်ရိပ် မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်သွားတော့ ယမ်း ပန်းထွန်းလိုက်သည်။

“နင့်ကို ငါသိပ်ချစ်တာ သစ်ရိပ်... နင့်အချစ်ကို ငါလိုချင်တယ်... နူးနူးည့်ည့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေးပဲ လိုချင်တာ... ဒါပေမယ့် နင် ဆက်ပြီး ခေါင်းခါနေရင်တော့ နူးနူးည့်ည့် ဖြစ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်မနေနဲ့ ယမ်း... ရင်ထဲက အချစ်ကို ချစ်ခိုင်းတိုင်းချစ်ပေးလိုက်လို့ ရသလား... တောင်းတိုင်း ပေးကမ်းလို့ရသလား”

“ရတာပေါ့... နင် ငါ့ကို ချစ်တာပဲဟာ... ဟန်ဆောင်နေတာတွေ ခွာချလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“အို”

လူရှေ့မှာ မားမားကြီးရပ်လာလျက် ယမ်း အသံကျယ်သွားတော့ သစ်ရိပ် ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာ ဖြစ်သွားမိသည်။

“သစ်ရိပ် နင့်အခန်းထဲမှာ အနိုင်ကျင့်သလို ငါဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး... ငါ့စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်မလာခင် တစ်ခုခု ဖြေစမ်းပါ”

“ယမ်းရယ်... နင်တော်တော်ခက်ပါလား... ငါက အိမ်ဖော်၊ နင်က ပညာတတ် သူဌေး၊ နင်နဲ့ငါ ဘယ်လိုလုပ်... ”

“ကျွတ်... သွားစမ်းပါ၊ ရှေးဟောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ လာရွတ်မနေစမ်းပါနဲ့... ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်၊ ချက်ချင်း လှည့်ပြန်သွားမယ်၊ မပြောမချင်း မပြန်ဘူးနော်၊ ... ဧည့်ခံပွဲမှာ မာမိုကို လှည့်ထွက်လာတာ... လူတွေသိကုန်ရင် ရည်းစားတောင်မထားလိုက်ရဘဲ တစ်ခါတည်း အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားမယ်”

ယမ်းက သစ်ရိပ်မမြင်ခဲ့သော မှန်တင်ခုံပေါ်က သနပ်ခါးတုံးကြီး တစ်တုံးကို ကုန်းယူလိုက်သည်။

ကောင်းလိုက်သည့် သနပ်ခါး။

ဝင်းတောက်တောက် အသားပေါ်မှာ ညှိမှောင်မှောင် အပွေးကွက်ကြီးများက မိန်းကလေးတွေ သွားရည်ယိုစရာ...

သနပ်ခါးသွေးတာတောင် မနည်းပြအောင် ကိုင်ရမယ့်အဖြစ်...

“လက်ဆောင်ပေးရမှာ တွန့်တိုပြီးလာမယ့်သူက မလာတော့ ခမွေးနေ့ရှင်ကပဲ လက်ဆောင်လာပေးရတာ”

ယမ်းက သနပ်ခါးတုံးကြီးကို တဆဆလုပ်၍...

“နင့်မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်ပေါင်ဒါဝေးလို့ သနပ်ခါးကို တစ်ခါမှ ဒိမ်းတာ မမြင်ဖူးဘူး... အဲဒါတောင် သိပ်လှနေတာပဲနော်”

သစ်ရိပ် မျက်နှာ ပန်းသွေးဖို့လျက် မျက်လွှာလေးချသွား၏။

“ဒါပေမယ့် ချစ်သူရှိလာရင် လှနေဖို့လိုသလို၊ မွှေးဖို့လည်းလိုဘယ်”

“အံ့ဏား... ငါ့ကိုယ်က နံနေလို့လား”

သစ်ရိပ် မခံချင်စိတ်နှင့် စကားမှားသွားမိလေသည်။

ယမ်း မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားလျက် ပြုံးစေ ဖြစ်သွားသည်။

“မွှေးသလား... နံ့သလားဆိုတာ နမ်းကြည့်မှ သိမှာပေါ့”

“ယမ်းနော်... နပ်... ”

“ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ဒီသနပ်ခါးတုံးကို ယူလိုက်... ပါးစပ်က ဖြေစရာမလိုတော့ဘူး... မနက်ဖြန်ကစပြီး နေ့တိုင်း လိမ်းရမယ်... ပြောထားတယ်နော်... မွှေးနေဖို့ လိုတယ်”

သစ်ရိပ် စကားပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်တုန်း...

“သစ်ရိပ်...”

ဒေါ်တမာခိုင်အသံ။

ယမ်းက မြန်သည်။ သစ်ရိပ်နား ဖျတ်ခနဲ ကပ်လာ၍ နောက်မှ သိုင်းဖက်ကာ သစ်ရိပ် ပါးစပ်ကို ဝိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သစ်ရိပ်”

ဒေါ်တမာခိုင် ထပ်ခေါ်သည်။

ယမ်း ပါးစပ်ကို အတင်းဖိပိတ်ထား၍ သစ်ရိပ် ဘာအသံမှ မထွက်နိုင်။ ဒေါ်တမာခိုင် ပြန်ထွက်သွားသည့် ခြေသံကြားလိုက်ရင်း

ရှက်တရက် ယမ်းကလည်း မလွတ်၊ သစ်ရိပ်လည်း ရုန်းဖို့သတ်မရ။ အပြင်ကို ကြောက်တာရော ရှက်တာရော ရင်တွေတအား ဆောင့်ခုန်နေသည်။ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ ခုလိုမရောက်ခဲ့ဖူး...

“သစ်ရိပ်...”

ပါးစပ်ကို သစ်ရိပ်နားနားမှာ ကပ်၍ တိုးတိုးလေး ယမ်းခေါ်

သည်။

“သိပ်ကြောက်သွားလား”

ခုယိ ဝိတ်ထားဆဲ ပါးစပ်က လက်ကို သစ်ရိပ် ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်

သည်။

“နင် ပြန်ထူးလိုက်ရင် အရစ်ရှည်နေမှာမို့လို့ အိပ်ပျော်နေတယ် ဆင်သွားအောင် လှုပ်လိုက်ရတာ၊ ဆော့ရီး...”

ယမ်းက သစ်ရိပ်ကို ဖြေလွှတ်၍ ပခုံးနှစ်ဖက်မှ ကိုင်ကာ သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“ချစ်သူကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ပြီး ရင်ခုန်ဖူးတာ ဒါပထမဆုံး... လုံးဝမရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး... မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားရတာ... စိတ်ဆိုးလား”

ယမ်း စကားသံ တိုးတိုးက တုန်လှိုက်နေသည်။

သူ့ကိုယ်က ရေမွှေးနံ့တွေ အတွေ့အထိတွေနှင့် သစ်ရိပ် ခွေသိုင်လဲမတတ် ရင်ခုန်နေမိတာ ဘယ်သူမှမသိ။

ရန်လည်းမတွေ့ရဲ့ ဘာမှလည်း မပြောရဲတော့...

ခဲနေ စကားတစ်ခွန်းတံလေ ထပြောလိုက်လျှင် အဖျားတက်သလို မေးရိုက်သံကြီး ထွက်၍ ရှက်စရာကြီး ဖြစ်နေမည်မှာ မလွဲ...

ယမ်းက ကိုင်ထားဆဲရှိသည့် သနပ်ခါးတုံးကြီးကို အေးစက်စက် သစ်ရိပ်လက်ကလေးထဲ ကိုယ်တိုင်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

သနပ်ခါးတုံးကို ကိုင်ထားမိပြီး သစ်ရိပ် အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ချစ်ရည်ရွှန်းလဲ့နေသော ယမ်း မျက်လုံးတွေက ဖူးစိုက်စိုက်။ သစ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ် ခုန်လျက် သီးငယ်လေးလို...

ယောက်ျားနှစ်ယောက်သော အားပေးသော အပြုံးကို သဘောထား

ပြောပြလက်...

“သွားမယ်နော်”

ရှည်လျားသည့် သစ်ရိပ် ဆံပင်တစ်ချို့ကို တို့ထိလိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဪ... ယမ်းရယ်...”

သူ့အပေါ် မထိရက် မတို့ရက် စောင့်ထိန်းသွားခဲ့သည့် ယမ်းအပေါ် ဝိုဏ်းပင် ခင်မင်လေးစားမိရသည်။

ဒီသနပ်ခါးတုံးကို ယူလိုက်ပြီဆိုတော့ သူ့ကို အဖြေပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီပေါ့...

သနပ်ခါးတုံးကို ငေးကြည့်နေရင်း သစ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေး ပြောဖော်သမီးလာသည်။

အစကတည်းက ချစ်ခဲ့တာကိုး...

သူတို့ကို ဦးချ ကန်တော့နေသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်အပေါ် ကြောက်ရွံ့ခြင်း စွက်သော အပြုံးတစ်ချက်နှင့် ဆုပေးဖို့ ပြင်ရပြန်သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားနေရပေမယ့် ကိုသိန်းရင်ထဲမှာလည်း ချိရွာမည်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖော်ခင်ဦးသိနေပါ၏။

“ဒီကိစ္စ သမီးယောက်ျားကရော သဘောတူရဲ့လား”

ကန်တော့ပြီး မေမြတ်ထန် ဆိုဖာပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“သူ သဘောတူပါတယ် မာမီ... ရန်ကုန်ကို ပြောင်းနေမှလည်း အလုပ်အကိုင်တွေ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေမှာမို့ပါ... ညီမလေးကိုလည်း လိုက်ရှာချင်တယ်... ပြန်ခေါ်ပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စောင့်ရှောက်ချင်တယ်... မာမီတို့ကိုပါ ခေါ်သွားချင်တာပါ... ဒါပေမယ့်”

ဖော်ခင်ဦး အားနည်းသော အပြုံးလေး ဆောင်လျက်...

“ရဲ့ပါစေတော့... သမီးရယ်... သမီးလေးကို မာမီတို့ ချစ်ခဲ့တာ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်း ကင်းပါတယ်... သမီး စိတ်ချမ်းသာရင် မာမီတို့ ကျေနပ်တယ်... ဖြောင့်ဖြောင့်သာသွားပါ”

ဝမ်းနဲ့မလွယ် သားမမယ်တဲ့လေ...

အစကတည်းက ဒီကလေး ဘဝတင့်တယ်စေချင်တဲ့ မေတ္တာ

စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ အရင်းပြုခဲ့တာပါ။

ဒီလင်မယူနဲ့ဆို ရအောင်ယူသည်။ ဒီလမ်းမသွားနဲ့ဆို ရအောင် သွားခဲ့သည်။ မိဘရယ်လို့ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်သည်က လွဲ၍ ဘယ်လို ဆွေးနွေး အကြံပြုချက်ကိုမှ လက်ခံခဲ့သူမဟုတ်။

ဒါသည်လည်း ရှိပါစေတော့...

ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့အစာ ဖျိုသိပ်ထားခဲ့သည်။

ဘယ်သူ့ကိုက်တွန်းချက်မှ မပါဘဲ မိဘနေရာကို ဂွတ်ယူခဲ့တာ လည်းကိုယ်။ မိဘနေရာမှ ဆွဲချခံလိုက်ရတာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း ကြည်ဖြူစွာ ဆင်းဖယ်ပေးခဲ့ရတာလည်း ကိုယ်ပဲ။

ဘယ်သူမပြု မိမိမဟု ဆိုထားသည် မဟုတ်ပါလား...

ဒါပေမယ့်လေ...

ဒေါ်ခင်ဦး မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်မိုးတိမ်တို့ ရိပ်ညှိလာသည်။ ဒီကလေးကို မြင်မြင်ခြင်းပဲ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစိတ်တို့ ယိုဖိတ်ခဲ့ရ

လျက်...

ဒီနေ့ စိတ်ဆင်းရဲမှု အပေါင်းစုံနှင့် ထိခိုက်ကြေကွဲနေခဲ့ရတဲ့ အချိန်ထိ ခွင့်လွှတ်ကြင်နာနေမိဆဲ...

တစ်ဖိုး တစ်ဘိမ်ထောင် ခွဲထွက်သွားရုံမက...

တစ်မြို့တစ်ရွာသို့တိုင် ထွက်ခွာအေးတော့မည်။

ခွဲခွာရက်ပါဘိလို့ အပြစ်မဆိုရက်ခဲ့ပါ။

တကယ်တမ်းကျတော့...

မေမြတ်ထန်ဆိုသော ကိတ္တိမ သမီးလေးသည် လွန်စွာစိမ်းကား

ပြတ်တောက်နိုင်သော ဆန္ဒတစ်ခုထက် ဘယ်လိုအရာမျိုးကိုမှ ဦးစား ပေးတတ်သော တိကျပြတ်သားလွန်းသည့် မိန်းကလေး။

ရက်ရက်စက်စက် လှသလောက် လုပ်စရာရှိလျှင် ရက်ရက်စက် စက် လုပ်ပစ်နိုင်သူ။

“တစ်ခုဟော့ မှာချင်တယ် သမီးရယ်”

လည်ချောင်း တစ်ချက်ရှင်း၍ ဦးသိန်းဟန် စကားစသည်။

“ဘယ်နေရာပဲ ရောက်ရောက် အနန္တောအနန္တငါးပါးကို မမေ့ပါနဲ့... လူမှုဆက်ဆံနေရေး နယ်ပယ်မှာ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် မေတ္တာစိတ်ထားပါ... လူအများရဲ့ ချစ်ခင်မှုခံရခြင်းဟာ အောင်မြင်ခြင်း တစ်ပါးပဲ... ဒက်ဒီ ပြောတာကို သမီး သဘောပေါက်ရဲ့လား”

သက်ပြင်းတစ်နှိုက်ခန့် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ မေမြတ်ထန် ခေါင်း ညိတ်သည်။

“သမီး သဘောပေါက်ပါတယ်... ဒက်ဒီ၊ သမီးကတော့

ရည်ရွယ်တာနဲ့ ဆောင်ရွက်ချက် တစ်ထပ်တည်းကျအောင် လုပ်သွားမှာ ပဲ... လုပ်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားသွားမှာပါ”

မြောက်...

ဘေးကွယ်...

ဦးသိန်းဟန် သမီးစကားတို့ကို နားလည်သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ညိတ်သည်။ တုန်ခါသွားသော အသံလှိုင်းတို့ကြားမှ ကြေကွဲခြင်းကို မေမြတ်ထန် သိပါစေစေ...

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ခိုင်ရယ်... လူတစ်ယောက်
ရဲ့ဘဝကို မင်းဖြစ်စေချင်သလို ချုပ်ကိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိဖို့
ကောင်းတယ်”

ဒေါ်တမာခိုင် ဦးဘလှ မျက်နှာကို ခပ်စူးစူးကြည့်၏။

“အစ်ကိုကရော ဒီကိစ္စကို ဖြစ်စေချင်နေတာပဲမို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကိုယ်ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့
ကလေးတစ်ယောက် ကောင်းစားသွားမှာကို အားပေးရမှာပေါ့... ဒုတော့
ပတ်ဝန်းကျင် ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဘယ်သူမှ မကဲ့ရဲ့ဘူး... အစ်ကိုပဲ ခိုင်တို့ကဲ့ရဲ့နေတာ...
သစ်ရိပ်ကို ကိုသာမူးရဲ့သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးသား
လို့ ပြောလိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲ... ဘာကဲ့ရဲ့စရာမှ မလိုဘူး... တကယ်
ကို ပေးစားပစ်မှာ မယုံကြည့်နော်”

ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်တမာခိုင် စကားကို ဦးဘလှ တိုးမချ။

“ဘယ်နှယ် သူငွေသမီးကို ကျော်ပြီး အိမ်ဖော်ကို တောင်းရ
တယ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ နှစ်ခါရှိပြီ... ခိုင်တို့ ဘယ်လောက်သိက္ခာကျလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ သိက္ခာကျရမှာလဲကွ... သူကြိုက်တာ သူယူမှာ
... မင့်သမီးကို မကြိုက်လို့ မယူတာပဲ သိက္ခာကျရောတဲ့လား”

“ကျတယ် ကျတယ်... ယမ်းနဲ့ သစ်ရိပ်ကို လုံးဝမပေးစားနိုင်
ဘူး... သစ်ရိပ်ဟာ ကျွန်မ ပေးစားတဲ့ လူကိုပဲယူရမယ်... ဒါပဲ”

ဒေါ်သဖြစ်လွန်းသဖြင့် ဒေါ်တမာခိုင် ကျွန်မတွေ ဘာတွေနှင့်
ပြောလာသည်။ ဦးဘလှ အတွက်ယူလာသည့် နွားနို့ပူနှင့် ကြက်ဥ
ပင်ထားသော စတီးလ်ဗန်းကလေးကိုကိုင်ရင်း သစ်ရိပ် အခန်းဝမှာတင်
ခြေခုံရပ်နေမိသည်။ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လျက် ဗန်းကိုင်ထားသည့်
သက်ကမမြေ ချင်တော့။ မနေ့က ယမ်းရဲ့မာမိ ဖုန်းဆက်သတဲ့...
ဒေါ်တမာခိုင်တို့ မရှိသည့်အခိုက် ဦးဘလှ ဖုန်းကိုင်ခဲ့သည်တွင်
ယမ်းနဲ့ သစ်ရိပ် အတွက် ကမ်းလှမ်းလိုကြောင်း...
လက်ခံမည်ဆိုလျှင် လူကြီးစုံရာနှင့် လာရောက်ဘောင်းရမ်းမည့်
အကြောင်း၊ သစ်ရိပ် လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့သော သတင်းစကားတို့ကို
ပြောခဲ့ရသည်။ ဟုတ်ရဲ့လား...
ဒေါ်သန္တာက သဘောတူသတဲ့လား...
ဒီလောက် အချိန်လေးအတွင်း ယမ်း ဖွင့်ပြောပစ်လိုက်မည်
မသင်။ ကြီးသန်း ဝမ်းသာအားရ လာပြောမှ တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ရသည်။
“သမီးရေ... ညည်းတော့ ဒီဘဝက ဝင်ကျွတ်တော့မယ်...
သူငွေ ချွေးမဖြစ်တော့မယ်”
အားလုံးလာပြောတော့ ဝမ်းသာမှန်းမသိ ကြောက်မှန်းမသိ
သစ်ရိပ် ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် မယုံနိုင်ပါ။
ဦးဘလှသည်လည်း ကျေနပ်ပီတိတွေဝေလို့...
“ငါ့တူမကြီး ကံကောင်းမှာပါကွယ်... မသန္တာတို့က စည်းစိမ်

ဥစ္စာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးနဲ့ သားလေးတစ်ယောက်တည်းကို သိပ်ချစ်ကြတာ... သဘောထားလည်း ပြည့်ဝကြတယ်"

ဒေါ်လေး သဘောကျပါ့မလား... ဟင်၊

ဒေါ်လေး ခရီးသွားနေတုန်းမို့ သစ်ရိပ် မဝင့်မရဲ ပြောလိုက်သေးသည်။

"ဘာလို့မကျရမှာလဲ... ဝမ်းတောင် သာလိမ့်အုံးမယ်" တဲ့ ဦးဘလှ သူ့စိတ်နဲ့တိုင်း၍ ရိုးရိုးလေး တွေးခဲ့သည်။

ခုတော့...

"ငါက လက်ခံလိုက်ပြီးမှ မင်းက ဘယ်သူနဲ့ စေ့စပ်ပြီးပြီ ဘယ်လိုဘာညာနဲ့ ပြောလိုက်တော့ ငါ ဘာကောင်ဖြစ်သွားလဲ... မင်းကိုယ် ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ"

ဒေါ်တမာခိုင်က ဂရုမစိုက်စွာ မဲ့ပြီးပြုံးလိုက်သည်။

"ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုပဲထင်ထင် ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး... ရှင်းရှင်းပြောမယ် ရှင်... ကျွန်မ သမီးကိုကျော်ပြီး ဒီကောင်ကောင်းစားသွားမှာကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး... အဲဒီလိုလည်း ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေရဘူး... ဒီအတွက် ဘယ်သူ့အပေါ်ပဲဖြစ်ဖြစ် တရားတရား၊ မတရားတရား ဂရုမစိုက်ဘူး"

"အဲဒါ မင်းအတ္တကြီးတာ တရားလွန် လောဘတွေ ကြီးနေတာ ဖြစ်သမျှဟာ ကံတရားအတိုင်းချည်းပဲ မင်းလိုသလို မနိတီးချင်လို့ရမလား"

"ဘာဖြစ်လို့ မရရမှာလဲ... ဒီညနေပဲ ကိုသာမူးကို သူ့သားပေါ် ဒေါ်ခဲဖို့ ပြောထားပြီးပြီ လာတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဝေးစားပစ်မယ်"

"ကိုသာမူးရဲ့ သား ဖိုးချွန်ဟာ မစောတို့တိုက်က အလုပ်သမားပဲ... ငါ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူဘူး"

"အိမ်ဖော်နဲ့ အလုပ်သမားထက် လိုက်ဖက်တာ ဘာရှိအုံးမှာလဲ" ဦးဘလှ ဒေါသကို ထိန်းမရသည့်အဆုံး ဆိုဖာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

"မင်းဟာ... ငါမိန်းမ တမာခိုင်ဆိုတာ ယုံနိုင်စရာကောင် မရှိတော့ဘူး ခိုင်"

"ဟုတ်တယ်... သားသမီးနဲ့ ပတ်သက်ရင် မိဘတွေဟာ အမျိုးမျိုး ရူးကြတာပဲ... ရှင်သာ တူမဘက်က နာပြီး မိန်းမနဲ့သမီးကို ရမ်းနေတာ"

"ဟ... ဒီကိစ္စက လုပ်ယူလို့ရတဲ့ကိစ္စလား... ကံကို လူက ခနဲတီးလို့ မရဘူးကွ"

"ရမရ... ရှင် စောင့်ကြည့်လေ"

"အေး... မေမြတ်ထန်ကိုလည်း ငါခေါ်ထားတယ်... သူ့ ချောက်လာရင် မင်းဘာသာ ရှင်းပေတော့"

"ဘာ..."

ဒေါ်တမာခိုင် ဆံတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါသကြောင့် မျက်လုံးတွေက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေ၏။

"ဒီကောင်မကို ရှင် ပြောလိုက်ပြီပေါ့"

"ဟုတ်တယ်... အိမ်ပြောင်းသွားပြီဆိုပြီး သူတို့ညီအစ်မ မတွေ့နိုင် မပြောနိုင်အောင် မင်း ရှင်ကဲ့ခွဲထားခဲ့တာ ကြာပြီပဲ... မင်းလည်း ဆူရဲကြိမ်းရ သက်သာအောင် ယမ်းနဲ့ မပေးစားနိုင်တာလည်း အဆင်ပြေသွားအောင် သူ့အစ်မနဲ့ ပြန်ထည့်လိုက်ပေါ့"

"ရှင်... ရှင်"

သစ်ရိပ် အသက်ရှူတွေ မှားကုန်လေသည်။

မမ ရက်စက်လှချေရဲ့လို့ ကြေကွဲလိုက်ရတာ...
တကယ်တော့... ဒေါ်တမာခိုင် လှည့်စားခဲ့တာကိုး...

“ပြီးဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ရှင်က ပြန်ဆက်လိုက်တာကို
ဟင်း... ဟင်း... လာပစေ့လေ... မေမြတ်ထန်မကလို့ သက်ထား
သွယ်ပဲလာလာ... ဘာမှဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး... မေမြတ်ထန်က
ဘာမို့လို့လဲ... သူ့ကမ္ဘာနဲ့ချီးပြီး ချမ်းသာနေတာတွေက သူဌေးဦးမိုးစွာ
ကြောင့်ပဲ... သူများလင်ကို ကြောင်တောင်နှိုက်ပြီးမှ ဖိုးထိချမ်းသာတာ
ဘာမှအထင်ကြီးစရာ မရှိဘူး”

ဘုရား... ဘုရား...

ပန်းကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်။

ပန်းစောင်းလေးနှင့် နံရံကို ဖိကပ်ရင်း သစ်ရိပ် တဖြည်းဖြည်း
ညွတ်ထိုင်ကျသွားသည်။

“ကိုယ့်မှာလည်း သမီးရှိတယ် ခိုင်... မင်း တစ်ဖက်သား
ဒီလောက်ထိမပြောနဲ့၊ ဦးမိုးစွာနဲ့တို့ကိစ္စတွေကို ယောက်ျားလေးဖြစ်
ငါက ပိုသိတယ်... စီးပွားရေးလောကမှာ ဦးမိုးစွာနဲ့ ကင်းတဲ့လူ
ခပ်ရှားရှား သူနဲ့သူ့နီး ကွာရှင်းပြတ်ဆဲပြီးမှ မေမြတ်ထန်ကို ကျကျနု
လက်ထပ်ယူတာ၊ မြန်မာနိုင်ငံတင်မကဘူး နိုင်ငံခြားမှာထိ မင်္ဂလာဆောင်
ယူတာ”

“ရုပ်ကလေး ဗန်းပြပြီး ယူတာလေ... ဒီကိုလာပြီး ဗရုတ်ဗရုတ်
လုပ်ကြည့်၊ ဒင်း အရှက်ငြိမ်းငြိမ်း ကွဲသွားမယ်မှတ်”

ဒေါ်တမာခိုင် အပြတ်အသတ် ကြိမ်းဝါးပစ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ပြောချင်တာတွေ ပြည့်လို့လေ...

အမြဲနူးညံ့နေတတ်သည့် မာမိုမျက်နှာ တင်းမာနေသည်ကို
- ခုံး အတွက် မျှော်လင့်ချက် မဲ့ပြီထင်သည်။

ယမ်း မာမိုနားကပ်ထိုင်လိုက်၍...

“လူကြီးတွေကြောင့် သစ်ရိပ်နဲ့သား မဝေးပါရစေနဲ့ မာမိ...”

“မိမိ ပြန်စဉ်းစားပေးပါအုံး”

“ဘာမှစဉ်းစားစရာ မလိုဘူး သား... မာမိဟာ သားမိန်းမရဖို့

အတွက် ဒီလောက်ထိ ကြိုးစားသင့်သလား... မာမိုအဆင့်က ဒီလောက်

မိမိ ပြစ်နေပြီလား... မာမိုသားကရော ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

“အဲဒါတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး မာမိ... ဒီမိန်းမကြီး သတ်သက်

ပိုင်တာ”

“ဒီထိ ဖြစ်လာတာပဲ... မာမို သိက္ခာတွေ တစ်ပြားသားမှ မရှိ

ဘူးဘူး သား... မာမိ ခေါင်းခေါက်ရွေးချယ်ပေးလို့ရတယ်...

ဒီပေမယ့် ပြည့်စုံနေပြီးသား သားရဲ့ဘဝအတွက် မာမိ လောဘမကြီးခဲ့

ဘူး... သားစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ သူများခိုင်းထားတဲ့

ဒီမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ကမ်းလှမ်းပေးခဲ့တာ...

မာမို သူတို့က သဘောမတူနိုင်ပါဘူး... အပြောခံရတာ မာမိုရင်ထဲ သား

ဝင်ကြည့်စမ်း”

“သစ်ရိပ်ဟာ သူတို့နဲ့ ဆွေမျိုးတော်နေတဲ့ မျိုးသန့်ဆွေသန့် မိန်းကလေးပါ မာမီ၊ သစ်ရိပ်ဘဝကို သက်သက် အညွန့်ကျိုးအောင် မိန်းမကြီး ပုံကြီးချဲ့ပြောနေတာ... သစ်ရိပ် တစ်ဘဝလုံးကို လက်ဝါးကြို အုပ်ချင်တာ... တကယ်ဆို သူ့ဒီလောက်ထိ ဘာမှလုပ်ကိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“ဒါဆို... သစ်ရိပ်ကို မင်း ဘယ်သူ့ဆီမှာ သွားတောင်းမလဲ ယမ်း ဘာမှမပြောနိုင်။

သစ်ရိပ်သည် အုပ်ထိန်းသူမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်မလေး။

“စိတ်လျော့လိုက်စမ်း သား... အစကတည်းက ဒီမိန်းကလေးနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မာမီပြောခဲ့ဖူးသားပဲ... သူဟာ ဆင်းရဲတယ်... ပညာမတတ်ခြင်းဟာ သိပ်ကို အဆင်ဆိုးတာပေါ့... ပြီးတော့ သူ့မျှားဖိုမှာ ခိုင်းထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး မာမီသား ပွဲလယ်တင်နိုင်မှာလား”

သက်ပြင်းလေးလေးချပစ်လိုက်၍ ဒေါ်သန္တာ စိတ်ကို လျှော့လိုက်သည်။

“အမြဲတမ်း အောက်က ဆက်ဆံခဲ့ရတဲ့ ဟန်ပန်တွေ အားငယ်ခြင်းတွေ ပြီးတော့ လူတော့မတိုးပုံတာတွေ မာမီချွေးမဖြစ်လာရင် ဒါတွေကို မာမီမဖြစ်စေချင်ဘူး”

“သစ်ရိပ်မှာ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ အထိရှိတယ်... မာမီ ပြောသလောက် ဖြစ်မလာဘူးဆိုတာ သားပြောရဲတယ်၊ နေပါဦး မာမီရယ် အားလုံးကို လက်ခံသဘောစူးပြီးမှ သားမျှော်လင့်ချက်တွေကို ရိုက်ခတ်မပစ်ပါနဲ့”

ဒေါ်သန္တာမျက်နှာ ပြန်လည်တင့်မာလာ၏။

“ကောင်းပြီ... သားပြောသလို မာမီပြောမယ်... သားချစ်လို့ မာမီ ခွင့်လွှတ်ပြီး သဘောတူပေးခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် တမာမီခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမဆီမှာ ဧကောင်းပေးမှ ဒီမိန်းမကို ရမယ်ဆိုရင် သားဘယ်တော့မှ မိန်းမ မယူခဲ့တော့”

ယမ်း မာမီနားက ထရပ်လိုက်သည်။

“သူတို့ သစ်ရိပ်ကို တစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်ပေးတော့မှာ မာမီ”

“ဒါက သူတို့ အုပ်ထိန်းသူ စီစဉ်တာပဲ... သူတို့ဘာလုပ်လုပ် သုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

သားဖြစ်သူကို မကျေမနပ်ကြည့်၍ ဒေါ်သန္တာ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စ ဆက်မဆွေးနွေးနဲ့တော့ သား... မာမီ သားနဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့ စကားမျိုးတွေ မပြောချင်ဘူး... မာမီ သဘောထားကို အမြင်စောင်းနားမှာလည်း မလိုချင်ဘူး... မာမီ သားအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောပေးခဲ့တာတွေ အပေါ်ပြန်မတွေးပြီး သားနားလည်ဖို့ ကြိုးစား”

ယမ်း ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲချင်နေပြီ...

မာမီ ကျောပြင်ကို ဝေးကြည့်၍ နှလုံးသားတို့ ဆယ်ဆက်ခါ နှုတ်ရစ်၏။ ဟုတ်သည်။

သစ်ရိပ်ကို သူလက်ထပ်ချင်တဲ့ အကြောင်းပြောတော့ ဘယ်မိဘဆီ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလောက်ဖွယ် အခြေအနေရှိသည့် သစ်ရိပ်အပေါ် မာမီ လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးခဲ့သည်။

ကမ်းလှမ်းပေးခဲ့သည်။

မာမီဘက်က အစွမ်းကုန် လိုက်လျောခဲ့ရှာသည်။

ဒေါ်တမာမီခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး တမင်ညစ်တာ...

ယမ်း ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်နေလိုက်ရတော့မှာလား...

အတွေးထဲမှာ အကောင်းဆုံး အကြံတစ်ခုတော့ အမြန်ရမှ ပြန်မည်ပင်...

“အို... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကြီးသန်းရယ်... သစ်ရိပ် မတွေ့ချင်တော့ဘူး... ဘာမှလည်း ထူးလာမှာမှ မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ဘူး သမီး... ဒီချိန်မှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့တွေ့ပြီး တိုင်ပင် ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်... ကြီးသန်းတော့ သမီးကို ယမ်းနဲ့ပဲ သဘောတူတယ်... ကိုယ့်ဘဝ တစ်ခုလုံးကို သူများလက်ခုပ်ထဲကရေလို ချယ်လှယ်ခံဖို့ထိ သမီး အင်အားမမဲ့စေချင်ဘူး”

သစ်ရိပ် မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျသျှက် ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်း နေမိသည်။

“ခဏတော့ သွားတွေ့လိုက်ပါ သမီးရယ်... ကြီးသန်းကို ယမ်း သေသေချာချာ မှာလိုက်တာ... ပြီးတော့ ကိုယ့်ခြံထဲမှာ သူ့ခမျာ စောင့်နေရတာ... အန္တရာယ်ရှိတယ် သမီးရဲ့... သွားလိုက်ပါ သမီးရယ်”

ယမ်းရယ်... နင်နဲ့ငါ ဘယ်လိုမှ မဆုံနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း ငါတို့ထပ် ပြောကြရဦးမှာလား...

ငါဟာ နင့်လို လူနဲ့မတန်တဲ့ ပန်းပါ။

ပိုးရိပ်ရှိတော့ လကမသား။ ခြံထဲမှာ မှောင်ပိုက်နေသည်။

ခြေသံမကြားအောင် ဖွဖွလေး လျှောက်နင်း၍ ယမ်းရှိသည့် ခနရာကို မှန်းလာခဲ့သည်။

“သစ်ရိပ်...”

“ဟင်...”

ပန်းခြံနဲ့ဘေးမှာ ခေါ်သံနှင့်အတူ သစ်ရိပ် လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သူက ယမ်း... .

“ယမ်း...”

မှောင်ထဲမှာ မမြင်ရပေမယ့် ယမ်းမျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့် နေမိကြသည်။

“ယမ်းရယ်...”

သစ်ရိပ် အင့်ခနဲ ရှိုက်မိလျက် ယမ်းရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက် သည်။ နှစ်ယောက်သား တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလျက် သစ်ရိပ် တအား ငိုပစ်လိုက်သည်။

ယမ်းက သစ်ရိပ် နဖူးပြေပြေလေးမှာ ပါးနှင့်ပွတ်တိုက်၍ အံကြိတ်နေသလား မျက်ရည်ကျနေသည်လား မသိ။

“ဟိုလူတွေ ဘယ်တော့လာမလဲ သစ်ရိပ်”

“မသိဘူး... လာတာနဲ့ သစ်ရိပ်ကို လက်ထပ်ပေးမှာတဲ့”

လူချင်းခွာ၍ ယမ်းက သစ်ရိပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“အဲဒီလောက်ထိ မပျော့ညံ့နဲ့ သစ်ရိပ်... လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို သူတို့ ဒီလောက်ထိ စိုးမိုးလို့ မရဘူး... သူတို့ လက်ထပ်ပေးတာ နဲ့ပဲ နင်က ဒီကောင်ကို တကယ်ယူလိုက်မှာလား”

သစ်ရိပ် ခေါင်းလေးခါယမ်းလျက်... .

“မယူဘူး... ဒါပေမယ့် နင့်ကိုလည်း မယူရဲဘူး... ငါ... .

ငါ သေချင်တယ်”

“ဘာမှသေစရာ မလိုဘူး... ငါနဲ့လိုက်နဲ့”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ယမ်းရယ်... တကယ်တော့ သူတို့ပြောတာလည်း ဟုတ်မိတယ်... . ငါ့လို မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ နင် နဲ့ မတန်ပါဘူး”

“ကျွတ်... .”

ယမ်း သစ်ရိပ် လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက် နှိပ်

“နင် အဲဒီလို အားငယ်လွန်းလို့ ငါစိတ်မချတော့တာ... ! ဒီပုံစံ နဲ့ ဟိုကောင်လက်ထဲပါဖို့ ကျိန်းသေနေပြီ... မပြန်နဲ့တော့ အခု ငါလာ တာ နင့်ကိုလာခိုးတာ”

“အို... .”

ယမ်းပုံစံက တကယ်ပြောသလို လုပ်တော့မည့်နယ်။ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူလက်ကို သစ်ရိပ် ရှန်းမထွက်လို့မရ... .

“အဲဒီလို ဇွတ်မလုပ်ပါနဲ့ ယမ်းရယ်... နင်နဲ့ငါ ဒီလိုလုပ်သွား မင်း ငါကြောင့် နင်တို့သားအမိ အရှက်တကွဲ ဖြစ်ကြရမှာ... ဒေါ်လေး ဘကြောင်း ငါအသိဆုံး... . ငါ့ကိုလည်း နင့်ကို မဆက်ဆံရဲအောင် သူဒီ ဘတိုင်း ပြောပြပြီးသား... အန်တီသန္တာ့ကို နင်ပြန်ငဲ့ပါ”

“ဘာဆိုလဲ... အပျိုလူပျို ကြိုက်လို့ခိုးပြေးတာ... ဘာ ဘာချက်ကွဲစရာရှိလဲ”

“နင်မသိပါဘူး ယမ်းရယ်... ငါ့ကို လွှတ်နော်... ငါ ပြန်ပါရ နေ... .”

“မပြန်ရဘူး”

“သမီးရေ... .”

သူတို့ ရှန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေဆဲ အသံခပ်အုပ်အုပ် ပြုရင်း

ကြီးသန်း ဖုတ်ဖုတ်ယာ ရောက်လာသည်။

“ဟိုမှာ မခိုင်... သမီးကို လိုက်ရှာနေတယ်... မြန်မြန် ပြောဆိုပြီ လာ”

“ရှာပစေ... ကြီးသန်း၊ သစ်ရိပ်ကို ကျွန်တော် ခိုးပြေးသွားတော့မယ်”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး ကြီးသန်း... ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ယမ်းရယ်... ငါ... ငါလေ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ် ငါ့ကို လွှတ်ပါနော်”

တကယ်ဆို ကြီးသန်းလည်း သစ်ရိပ်ကို ယမ်းနဲ့ထည့်လွှတ်လိုက်ချင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ပြောလည်းပြောထားလို့ ကောက်ကျစ်တဲ့ ဒေါ်တမာ ခိုင်စိတ်က တကယ်လည်း ပြောသလိုလုပ်နိုင်တာမို့ ကျန်တဲ့လူတွေကို ငဲ့ရပါမည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်... ကြီးသန်းလည်း ဝိုင်းကြံပါပြီ မယ်... စိတ်မစောနဲ့နော်... အချစ်စစ်တို့ဟာ ဒီလောက်တော့ အခဲလ အခဲ ရှိမှာပေါ့... က... လိုက်ခဲ့သမီး မြန်မြန်”

ကြီးသန်း လှည့်တွက်သွားသည်။

ယမ်း စကားမဆိုဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေလျက် သစ်ရိပ်လက်ကို ဖြေလျော့ပေးလိုက်သည်။

“ယမ်းရယ်”

သစ်ရိပ် ယမ်းလည်တိုင်ကို ပွေ့ဖက်၍ ခြေဖျားလေးထောက်ကာ နဖူးကို ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားက နှုတ်ဆက်နေတာလား”

သစ်ရိပ် ပါးမြင်ပေါ် မျက်ရည်စတွေ စိုစွတ်လာပြန်ပြီ။

“မဟုတ်ပါဘူး ယမ်းရယ်... ကတိပေးကာပါ... ငါ... ငါ ခင်ကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး... လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ...”

“ဟော... ကိုသာမူးတို့ လာပြီထင်တယ်... သမီး မာမာ သစ်ရိပ်ကို သွားခေါ်စမ်း”

အငှားကားနှစ်စီးနှင့် လူတွေအများကြီး ဆင်းလာကြသည်။ ရွှေဆုံးက ထိပ်ပြောင်ပြောင် နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့် ထောင်ထောင် မောသီးမောင်း လူကြီးက ဦးဆောင်လျက်...

သူဘေးမှာ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ယောပူဆိုးနှင့် သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ဦး...

ဦးသာမူးနှင့် ဖိုးချွန်ခေါ် မောင်သာထူး။

နောက်မှ အရပ်လူကြီးများ အပြင် မိတ်ဆွေတော်တော်များများ... ဒီလို လူသိရှင်ကြား စည်ကားသွားအောင် ဒေါ်တမာခိုင် တစ်တကာ ငွေကုန်လူပန်းခဲ၍ ပြင်ဆင်လိုက်ရတာ အားချင်း။

ဒါစေ့စပ်ပွဲ မဟုတ်ပါ။

လူကြီးစုံရာနှင့် တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ထိမ်းမြားစွဲ သစ်ရိပ်ကို ထည့်လွတ်လိုက်မှာတဲ့... ဘယ်နှယ့်ရှိစ... အိမ်ဖော်ကိုမှ တောင်းချင်ကြတဲ့လူတွေ...

တန်ရာတန်ရာကို တမင်ဆွဲစေပြလိုက်တာ မှတ်လား...

ဒေါ်တမာခိုင်နဲ့ တင်မာသွဲ့တို့ မျက်နှာပြုံးရွှင်နေကြသည်။ တင်မာသွဲ့သည်လည်း ယမ်းကို ကြိုက်၍ သဘောကျနေခဲ့သူ ငါ့ သစ်ရိပ်နဲ့ ချစ်ကြည်သွားမှာကို ဘယ်လိုမှ မလိုလားနိုင်။

ဦးဘလှကတော့ ဘယ်လိုမှ တားမရသည့်အဆုံး ကားကို နှယ်တိုင်မောင်၍ ထွက်သွားလိုက်တာ မနက်စာ စားပြီးကတည်းကပါ။ နေပစေ ဖိပ်ပေါ်ကိုလာတောင်းတာ လူစုံဖို့မှမလိုတာ... “ဟဲ့... သမီး... သစ်ရိပ်ကို သွားခေါ်လေကွယ်”

“ဟုတ်”

ဒေါ်တမာခိုင်က အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားသည့် စားသောက် နယ်ရာတွေကို ကိုယ်တိုင်ကျွေးမွေး၍ တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေသည်။ “ကိုယ့်အိမ်က အလုပ်သမားဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ပဲ မိဘဆိုတော့ ဘဝစအရာရာ ကိုယ့်တာဝန်ပဲလေ... ဟင်း ဟင်း... မိန်းကလေးဆို ဘာ့ ထိန်းသိမ်းရတာ တာဝန်ကြီးတယ်မို့လား... အရွယ်လေးရောက် ဘာတာနဲ့ မတော်တရော် ဖြစ်သွားမှာ စိုးတယ်လေ”

“ဟုတ်ပဗျာ”

“ဖိုးချွန်ကလည်း ညဘက်ခြံစောင့်၊ နေ့ဘက် တက္ကစီဆွဲနဲ့ ဝင်ငွေ ဘာင်းတဲ့ကလေးပါ”

“အိုး... တိုး ကျွန်တော့်သားဘက်က လူနေမှု စာတုတ်စာရိတ္တ ဘဝင်းကိုတော့ စိတ်ချ”

“သိပါတယ်... ကိုသာမူးတို့ မမစောတို့က ယုံကြည်အားကိုး ခရတဲ့ဟာ... မမစောတို့ရဲ့ လူယုံတွေပဲ... ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး... ဒါ့လို့ ခုလို အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပေးရတာပါ”

ထိုစဉ် တင်မာသွဲ့နဲ့အတူ သစ်ရိပ်ပဲ ပါလာသည်။

အားလုံး၏ အကြည့်တွေ သစ်ရိပ်ဆီ ရောက်ကုန်ကြ၏။
 သိထားကြသူတွေပါသလို မသိ မမြင်ဖူးကြသူတွေ လည်းပါ၏။
 “ဟင်... သစ်ရိပ်စံဆိုတာ သူလား”
 “ဟယ်... အိမ်ဖော်ကောင်မလေးဆိုတာ သူလား”
 မည်းနက်ခက်နွယ်သော ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲနှင့် ကိုယ်
 ဟန်သွယ်သွယ် အရပ်မနိမ့်မမြင့်...
 ထူတန်းမဲနက်သည့် မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ အောက်က ပြာလဲ့လဲ့
 မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေက လှလိုက်ပါတီ။
 တင်မာသွဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့သော်မှ ဘာမှမဆိုင်။
 အိမ်ဖော်ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား...
 ဒီမိသားစုထဲမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုများ ရှုပ်ထွေးနေလို့လား...
 သစ်ရိပ်ကို တအံ့တဩငေးကြည့်နေကြရင်း အားလုံးသို့လော
 သို့လောတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။
 “ဖိုးချွန် တစ်ယောက် မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို။
 သစ်ရိပ်ကို မြင်သည်နှင့် အဝမ်းမရ ဖင်တကြွကြွရှိကာ မျက်လုံး
 တို့က သစ်ရိပ်ဆီမှ မခွာ။
 “သစ်ရိပ် ဟိုမှာသွားထိုင်”
 သစ်ရိပ်ကို ဖိုးချွန်နံ့ဘေးက နေရာလွတ်မှာ သွားထိုင်ခိုင်းသည်။
 သစ်ရိပ် မထိုင်ပါ။
 ကြောင်တောင်တောင် ခပ်တောင့်တောင့်လေးနှင့် မလှုပ်မယှက်
 ရပ်နေ၏။ ဧည့်သည်တွေ အားလုံး သစ်ရိပ်ကို တစ်လှည့် ဝေ့... မာအိုင်
 ကိုတစ်လှည့်။ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြလေသည်။
 သစ်ရိပ် ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မကြည့်...။

ဘယ်သူ့ကို ကြောက်ဖို့ဆိုတာလည်း မတွေးမိ...
 သူ့အတွေး သူ့အမြင်ထဲမှာ ရှိနေသည်က ယမ်းမျက်နှာ...
 ယမ်းကို သူကတိပေးခဲ့ပြီးမှ...
 “ဟင်...”
 ဟိုမှာ ယမ်းရယ်...
 သစ်ရိပ် ငေးနေသည့် ခြံဝတည့်တည့်မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ရိပ်
 နေ ကုန်ခနဲ ထိုးရပ်သွားလျက် ဟဲလ်မက်ကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်၍ ပေါ်လာ
 သည့် ယမ်းမျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရပေမယ့် နောက်ဆုံး ထွက်ခဲ့ဖို့
 သာခေါ်ခြင်းဆိုတာ သစ်ရိပ်သိနေသည်။
 “ဟဲ့... လူတွေ ရှေ့မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... သစ်ရိပ်
 ပြောနေတာကြားလား”
 “နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ သစ်ရိပ်... ဟိုမှာ မင်္ဂလာစကား
 ပြောမလို့ လူကြီးတွေ စောင့်နေကြတယ်... သွားထိုင်လေ”
 တင်မာသွဲ့က သူ့လက်ကို တို့ဆိတ်၍ စိတ်မရှည်သလို ပြော
 သည်။ သစ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေး တဆတ်ဆတ် ခုန်လာလျှန် မျက်ရည်တွေ
 ဦးပေါက် ကျလာလေသည်။
 “မပြောမရှိနဲ့ သစ်ရိပ်... ညည်း ယမ်းနဲ့ လိုက်ပြေးကြည့်
 အားလုံး သောက်ရက်ကျပြီး ညည်းကို လင်ပစ်မဘဝရောက်သွားအောင်
 သိပ်ပစ်ရဲတယ်။ ဟင်... အိမ်ဖော်ကို ခွေးမတော်ချင်တဲ့ မိန်းမလည်း
 ပါးစပ်ထဲမှာ သူတောင်းစား ဘဝရောက်အောင် စုတ်ပြတ်ပြီး ခွေးလုံး
 ခွေးဖြစ်အောင် လုပ်ပြမယ်”
 ဒေါ်တမာခိုင် အဲဒီလို ယုတ်ယုတ်မာမာ ကြိမ်းဝါးထားခဲ့တာ...
 သစ်ရိပ် ယမ်းကို ငေးကြည့်၍ အင့်ခနဲ ရှိုက်မိသည်။

ဒေါ်တမာခိုင် ဒေါသတကြီး ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

သစ်ရိပ် ပြေးထွက်လာမလားလို့ မျှော်လင့်၍ ခံစာင့်စားနေသည့် ယမ်းရဲ့ဆိုင်ကုန်ခဲဘေးမှ အနက်ရောင် ကားလေးတစ်စီး ပွတ်ရောင်၍ ခြံထဲသို့ လိုမှီဝင်လာသည်။

သစ်ရိပ်ကို အကျအနာ ဆွဲဖဲ့တော့မလို့ ထရပ်လိုက်သည့် ဒေါ်တမာခိုင် မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်၍ ကားကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူမ ဖိတ်ထားသမျှ လူတွေ ဒီမှာ ခုံနေကြပြီ။

ဒါ အိမ်က ကားလည်းမဟုတ်...။

သူတို့ကားတွေ ရှေ့ကျော်တက်၍ ထိုးရပ်သွားသည့် ကားဆီသို့ လူတွေအားလုံး သမုင်လည်ပြန် ကြည့်နေမိကြသည်။

ဘယ်သူလဲ အားလုံးသိချင်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေမိကြသည်။ သတို့သမီး ငိုတဲ့ မင်္ဂလာပွဲက လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းနေရသည် မဟုတ်ပါလား...။

"ဟင်"

ဦးဆုံး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသူက ဒေါ်တမာခိုင်။

ဒီလို မဖြစ်အောင် သူ့အပြင်းအထန် အမြန်ဆုံး စီစဉ်ခဲ့သည်။

"မေမြတ်ထန်"

ဒေါ်တမာခိုင် အံ့ကြိတ်သံကြောင့် သစ်ရိပ် 'ဟင်' ခနဲဖြစ်သွားသည်။ လုံးဝမထင်မှတ်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်က ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် လူထွားကြီး တစ်ယောက် ဒီဘက်က ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးနေတာ။ ပြီးတော့...

တလက်လက် တောက်နေသည့် အညှီရောင် ခုံမြင့်ဖိနပ်။

ပျော့ဖတ်ဖတ် စိန်ဖုချိန်း ဝတ်ထားသည့် ဖြူဖွေးလှပသော ခြေထောက်လေးတစ်ဖက်၊ ကားတံခါး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားလျက် နွဲ့နွဲ့လေး သွက်လာသက မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

လှလိုက်တာ... အံ့ဩငေးမောနေမိသည်က ဒီမျက်နှာလေးကို ဘရင်းတန်းရိုးဖူး သလိုလို...။

ဒေါ်တမာခိုင် ပါးစပ်က ပွင့်ထွက်လာမှ သစ်ရိပ် 'ဟင်' ခနဲ အံ့ဩသွားလိုက်မိကာ မတ်တပ်ကြီး သေသွားမိသလိုပင်။

ပျော့အိအိ ခဲပုတ်ရောင် လည်ဟိုက်ကိုယ်ကျပ်နှင့် ထမီကိုရိုးရိုးလေးပဲ ဝတ်ထားလျက် မေမြတ်ထန် လည်ပင်းက စိန်ဘယက်က ဖျတ်ဖုတ်ခါနေသည်။ စိန်မွန်းသော ဘီးကုတ်နှင့် ဆံပင်တွေ အားလုံးကို သွန်သိမ်းထား၍...။

ဆံနွယ်ပျော့ ဆံခြိတ်ပါးလေးကို နဖူးပေါ်မှာ ခပ်ပါးပါးလေး ခုထား၏။ တစ်ကိုယ်လုံး စိန်တူ ဖျတ်ဖျတ်လက်၍ လူတွေ မှင်တက်မိနေလောက်အောင် မေမြတ်ထန် အလှက ကျော့ရှင်းပြောင်မြောက်လှသည်။

ကားပေါ်မှ အဆင်း မြေပြင်မှာ ခြေစုံရပ်မိကတည်းက မေမြတ်ထန် မျက်လုံးတွေက မျက်ရည်ကြောင်းလေးနှင့် တောင့်တောင့်လေးရပ်နေသည့် ဆံပင်ရှည်သော ကောင်မလေးဆီ တန်းခနဲ ရောက်သွား၏။

"ညီမလေး... ဒါ... ဒါ သစ်ရိပ်စံပဲ"

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်လုံးမလွဲတမ်းကြည့်ရင်း မေမြတ်ထန် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူမ နောက်မှာ ပုသောသည့်သော ဆန်ကျင်ဘက် လူသားနှစ် ဦးခြံရံလျက်...။

သစ်ရိပ် ဝမ်းသာရလွန်းလျက် နှုတ်ခမ်းတွေ တုန်ယင်လာသည်။

"မမ... မမနော်"

ထိုအခါလေးပေမယ့် အားလုံးကောင်းစွာ ကြားကြရသည်။

မေမြတ်ထန် နှုတ်ခမ်း နူးညံ့လို့လား ချစ်ခင်သော အပြုံးလေး တစ်စွင့် လက်သွားသည်နှင့် သစ်ရိပ် မေမြတ်ထန် ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင် လေသည်။

“မမ... မမ... ပြန်လာတယ်”

ဝမ်းသာလွန်းလို့လည်း ငိုရပြန်ပါပြီ။

မေမြတ်ထန်က သစ်ရိပ်ကိုယ်လုံးလေးကို ဖွဖွလေး ဖက်လိုက်ပြီး မှ အသာပြန်ခွာသည်။

“မမရယ်... သစ်ရိပ်... သစ်ရိပ်လေ”

မေမြတ်ထန်က နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံလေ ပြုံး၍ လူတွေအားလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မမ အားလုံးသိတယ်... ဘာမှမပူနဲ့တော့၊ ငိုလည်း မငိုနဲ့ တော့”

“ဒါဆို... ဒါဆို သစ်ရိပ်”

“မမ အားလုံး စိစဉ်မယ်”

သစ်ရိပ် ဝမ်းသာလွန်း၍ တာပြောရမှန်းမသိတော့...။

မေမြတ်ထန်က ဒေါ်တမာခိုင်ကို ပြုံးပြရင်း အနားထိ လျှောက် သွားသည်။ သူ့နောက်မှ လူပုလေးက လက်ထဲမှ ခေါက်ကိုင်လာသည့် ပစ္စည်းကလေးကို သူ ခြေစုံရပ်သည့်နေရာမှာ ချခင်းလိုက်တော့ ပြောင် လက်လှပသော ကုလားထိုင်လေး တစ်လုံးဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်မက ရှင့်အကြိုက်ဆုံး စကားတွေပြောပြီး မင်္ဂလာပြုဖို့ လာတာမဟုတ်တော့ ဒီမှာ ရှင်က ထိုင်ခွင့်ပြုချင်မှ ပြုမှာလေ... ဆော့နဲ့ နော်”

ကုလားထိုင် ထိုင်ချလိုက်၍ မေမြတ်ထန်က ပရိသတ်ကို တစ် ယောက်ချင်း လိုက်ကြည့်သည်။

“မတရားသဖြင့် ကျင်းပတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို အားနာပါးနာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဖိအားတစ်ခုခုကြောင့် ကြွရောက်လာကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေလို့ သင်ပါတယ်”

အားလုံး နှုတ်ဆိုတနေကြသည်။

“ကျွန်မက သူ့ရဲ့အစ်မ၊ ကျွန်မ ညီမရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ကျွန်မ ကလွဲပြီ သွေးမတော် သားမစပ်တဲ့ ဘယ်လိုစေတနာရှင်မျိုးမှ စီမံခွင့်မရှိ ဘဲအတွက် ခုကျင်းပဆဲ ဒီမင်္ဂလာပွဲ ဖျက်ပါတယ်... အားလုံး ကိုယ့် သာရာလမ်းကို ပြန်နိုင်ကြပါပြီ”

“ဘာ... ညည်း ညည်းဘာပြောတယ်”

သစ်ရိပ် မမကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာလိုက်တာ... လွတ်ပြီ၊ အချုပ် အနှောင်ဘဝက လွတ်ပြီးပေါ့ သစ်ရိပ် ခြံဝကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ယမ်း ရှိနေဆဲ ကြည့်နေဆဲ။ ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့...။

အပြုံးတင်ပွင့် မဟာတဟနှင့် ဒေါ်တမာခိုင်ကို အနိုင်နှင့် ပိုင်နိုင် သေည့် အစ်မဖြစ်သူကို တစ်ချက် ပြန်ကြည့်ကာ တိုက်ပေါ်မှ ပြေး ဆင်းခဲ့သည်။ သူပြေးလာတာ မြင်သည်နှင့် ယမ်းဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်း ဘာ ခြံထဲထိ ပြေးဝင်လာလေသည်။

“သစ်ရိပ်”

“ယမ်းရယ်... ကံကောင်းလို့”

ရှက်ရမှန်းလည်း မသိနိုင်ကြတော့ ဆိုလိုက်မိသည်နှင့် တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိကြသည်။

ဝမ်းသာလွန်းတော့လည်း သစ်ရိပ် တုရှိုက်ရွိုက်ငို...။

ယမ်းလည်း အပျော်လွန်လျက် ဘာမှမေးမြန်းခြင်း မပြုနိုင်...
သစ်ရိပ်လက်ကိုဆွဲ၍ ဆိုင်ကယ်ဆီ ပြေးလာကြသည်။

“ဘယ်သွားမလဲ ချစ်”

“ထွက်ပြေးလာတာ မဟုတ်ဘူးနော်... ညင်သာစွာ ပြေးလာ
တာ”

“ဟိုကေ... နာနာသာ ဖက်ထား... လိမ့်တော့မှယ်”

ယမ်းရဲ့ခါးကို တအားဖက် ကျောပြင်မှာ ပါးလေးကပ် မျက်လုံး
စုံမှိတ်ထားလျက် သစ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးနေဆဲ...
ဆိုင်ကယ်က ဟူးခနဲ ထွက်လျှင်...

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ...

ဪ... ပျော်စရာလေ... ယမ်းကို နောက်များမှ အားရဖို့

ရ ပြောပြပါအုံးမည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ခေါင်းမော့ရယ်လိုက်တော့ ကျော့ရှင်းသော လည်တိုင်နှင့်

အဖျားချွန်ချွန်လေးက ကော့နေသည်။

ပုလဲရောင်သမ်းသည့် သွားတန်းလေးတွေက လှပအောင် တမင်

မီးခွေးသည့်နွယ်...
အလွန်အမင်း မုန်းတီးဖွယ်ကောင်းပါသော ရယ်သံကိုပင် ဆုံး

သွားသည်အထိ ဝေးကြည့်နားထောင်လိုက်မိတာ ညှို့ယူခံထားရသည့်

နံ့... ရယ်ခြင်းသည် ဟန်ဆောင်ရယ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

မေမြတ်ထန် တကယ့်ကို အားပါးတရ ရယ်ခြင်းပါတည်း။

“သေချာလည်း ပြန်စဉ်းစားပါအုံး... ဒေါ်တမာခိုင်ရယ်..

အသီးမှ အရိုးတော်ချင်တာက ဘယ်သူလဲလို့... ဟား... ဟား”

မေမြတ်ထန် ဆက်ရယ်ပြန်သည်။

ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်ပေါင်ပေါ်သို့ ညာခြေချိတ်၍ လက်နှစ်ဖက်

မိတ်လိုက်၏။

“တစ်သက်လုံး သခင်လုပ်နေပြီး လူတစ်ယောက်လုံးကို နွားခိုင်း

မိန်းမလားမှ ဖက်လာဆောင်ခါနီးတော့ မိဘနေရာမှာ နေချင်သတဲ့လား”

ထသူထ၊ ပြန်သူပြန်၊ ကျန်သူကျန်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူတွေ ရှုပ်သွားသည်။ သတို့သားလောင်းနဲ့ သူ့ဖခင်ကတော့ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေဆဲပါ။ ဝင်လာကာစလို မေမြတ်ထန် မျက်နှာပြုံးတုံ့တွဲရုံမတော့...

ဒီအိမ်မှာ သူတို့ညီအစ်မ နေခဲ့ရစဉ်က ဘဝ...

အခုလက်ရှိ သစ်ရိပ်ကို ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ဘဝ...

နှစ်များစွာ အံ့ဖွဲ့နေခဲ့သည့် ငြိုးပေးနာကျည်းမှုများက မေမြတ် ထန်မျက်နှာကို ခက်ထန်ရင့်ရော်သွားစေလေသည်။

သူကပဲ ပြောသေးတယ် 'ဗူးသီးမှ အစိုးလာတော်ရသလားတဲ့ မေမြတ်ထန် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် ဒေါ်တမာခိုင်ရဲ့ သူခိုးလှမ်းဖိုးကြည့်သလို စက်စုပ်စွာကြည့်သည်။

"ဖိုးချွန်ဆိုတဲ့ သတို့သားလောင်းက သူလား"

"ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး... မေမြတ်ထန် ညည်းနားလည်ရမှာက ခုချက်ချင်း ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားဖို့ပဲ"

"ကျွန်မ ပြောချင်တာ ပြောရဦးမယ်... ရှင့်ပါးစပ်က တကယ် ပြောနေတဲ့ အပေါင်ခံ ဆိုတဲ့စကားကို ပြန်ဖျက်ရမယ်... ရှင်ဟာ အပေါင်ခံထားတယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို ကျွန်ပိုင်ရှင်စံနစ်နဲ့ ချုပ်ကိုင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်... ဒီအတွက် ရှင့်အပြစ်ကို ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်ပေး ထင်သလား"

"ဘာပြောတယ်... ဘာပြောဟယ်... ရာရာစစ ညည်းကတော့ ကျုပ်ကျွေးလို့ မွေးလို့ လူဖြစ်လာတဲ့ ကျေးဇူးမှ မထောက်... ငါ့သူရဲအဖွဲ့ထိန်းသူ သူနဲ့ပတ်သက်သမျှ ငါ့မှာ စီမံခွင့် အပြည့်ရှိတယ်"

"ရှင့်စကားကို ပြင်ပြောလိုက်ပါ... အုပ်သိန်းတာလား"

ကျား နွားကျောင်းခဲ့တာလား... ခြံသွင်း မြက်ကျွေးပြီး နို့ညှစ် ထွန် ပေးတင်တာလား... ဘယ်သူမှ မသိကြပေမယ့် ဒါတွေ ရှင့်ကိုယ်ရှင်သိ တယ် ဒေါ်တမာခိုင်... ရှင် ရှက်တတ်ရင် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ဝိတ်ထား ပိုက်စမ်းပါ"

မေမြတ်ထန်နီ နောက်မှ တစ်ဘက်စီရပ်နေကြသည့် လူရှည်နှင့် သူပု (သို့မဟုတ်) ဘသာနဲ့ ဩကြီးတို့ မျက်နှာတွေ အေးစက်တင်းမာ နေကြပြီ။ နောက်ကြောင်းတွေကို သူတို့မသိကြပေမယ့် မလိုအပ်ဘဲ စကား ပြောခဲ့လှသည့် မေမြတ်ထန် တစ်ယောက် စကားတွေ ပေါက်ပေါက်ကျ သလိုဆိုရင်း အသားဆတ်ဆတ် တုန်နေသည့်မို့ သူတို့ဒေါသတွေကလည်း နေမထိ ထိုင်မသား။

မေမြတ်ထန်က ဖိုးချွန်တို့သားအဖနှင့် ကျန်နေသည့် လူတစ် ချို့ကို တစ်ယောက်ချင်း စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

"အားလုံး မပြန်ကြဘဲ နားထောင်ပေးကြတဲ့အတွက် ကျေးဇူး ဘင်တယ်... ဟောဒီ ဒေါ်တမာခိုင်ဆိုတာ မရှိဆင်းရဲလို့ ငွေချေးရတဲ့ ခိန်းမတစ်ယောက် အပေါ်မငိုမကွက်ဘဲ ငွေကို လူပေါင်နဲ့ ထုတ်ချေးပြီး ငွေကာပုဏ္ဏားလို ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခြံဝင်နွားတွေလို ရိုက်နှက်နှိပ် ခက်မွေးတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတော့ အမြင်မတော်တဲ့ သူတော်ကောင်း တွေ ဒေါ်သွားမွေးစားလို့ လူမွေးလူတောင်ပြောင်ခဲ့ပေမယ့် တစ်ယောက် ကိုတော့ ဘယ်သူတောင်းတောင်း မပေးဘဲ အပေါင်ခံပစ္စည်းအဖြစ် သဘောထားပြီး တစ်သက်လုံး နွားလိုခိုင်း အရှက်လုံရုံဆင်ပြီး နောက်ဆုံး သူဌေးနဲ့ချစ်ကြိုက်လို့ သူ့ချစ်သူနဲ့ သူ့လက်ထပ်ဖို့ ယောက်ျားလေးရှင်ဘက် ကမ်းလှမ်းတာတောင်..."

အသက်ရှုပြင်းပြင်း မျက်နှာနီနီကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည့် ဒေါ်

တမာခိုင်ကို မေမြတ်ထန်က ဝေးဝေးရဲ့ အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ . . .

“သူငွေနှံညားပြီး ကောင်းစားသွားမှာကို မကြည့်ရက်နိုင်တဲ့ စေတနာ၊ မလှမပတ် ကိုယ်သမီးကိုတော့ ပွဲထုတ်လို့ မရပါလားဆိုတဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့ သူငွေနှံညားမယ့် ကောင်မလေးကို သူများခြံစောင့်နဲ့ မတရားသဖြင့် ချုပ်နှောင်ပေးစားဖို့ ကြံခဲ့တယ်လေ”

အားလုံးနှင့်အတူ ဦးသာမူး ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ရှုပ်ကြီးကို ခုမှ သိလိုက်ကြရသဖြင့် အားလုံး ‘ဟယ်ခနဲ’ ‘ဟာခနဲ’ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ယေ့နိုင် စရာလည်း မရှိပါ။

စောစောလေးက မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ထွက်လာသော မိန်းကလေး၏ သန့်ပြန့်ချောမွေ့မှု . . .

ဖိုးချွန်ဆိုသော လူရွယ်နှင့် ထိုက်တန်ခြင်း မရှိပါသော ရုပ်ရည် ရူပကာ . . .

ဦးသာမူး ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သလို ဒီပြင် လူတစ်ချို့ပါ ခေါင်းတယမ်းယမ်း သက်ပြင်းတချချနှင့် ထပြန်သွားကြလေသည်။

“ညည်း . . . ညည်းဟာ . . . သူများလင်ကို ကြောင်တောင်နှိုက်ရဲသလောက် တော်တော် မျက်နှာပြောင်တိုက်နိုင်တဲ့ မိန်းမ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

ရင်ထဲမှာ ဒေါသမီးတောက် ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားပေမယ့် မေမြတ်ထန် ခေါင်းမော့ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ရှင့်အဆင့်အတန်းက ဒါပဲလား . . . ဒေါ်တမာခိုင် စကားနဲ့ နိုင်အောင် မပြောနိုင်လို့ ဖက်ကိုက်လိုက်တာလား . . . ချောင်ပိတ်တဲ့ခွေးလို ထွက်ပေါက်ရှာတာလား . . . ဒီလို အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ စကားလုံးမျိုးက ရုတ်တရက် တစ်ဘက်သားကို

ခံနိုင်သွားစေနိုင်ပေမယ့် အများတကာ သိတယ်နော်”

“ညည်း ခုထွက်သွား မေမြတ်ထန်၊ ငါ့မာမိကို ဘာမှကိုက်နေရောမလိုဘူး”

“တိတ်စမ်း . . . ငါ ညည်းနဲ့စကားပြောဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ တိတ်ရမှာလဲ၊ ညည်း သူများအိမ်ထဲလာပြီး ဖော်ကား . . .”

“ကဲ . . . ဟာ”

ရှေ့က ပန်းဖိုးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲ ရိပ်ခနဲ မြောက်တက်သွားသည့် သက်နှင့်ဆက်တိုက် . . .

“ခွမ်းခနဲအသံကြီးက မြန်ဆန်စွာ ဖြစ်ပေါ်သွားလေသည်။

“အမလေး” အော်သံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ သေလုမျှောပါး ရှောင်တိုက်ရလျက် လှေခါးအောက် နံရံနှင့် အရှိန်ပြင်းပြင်း ထိမှန်ကွဲကြေသွားသော ကြောပန်းဖိုးကို မျက်လုံးပြုန်းလေးနှင့် ကြည့်ရင်း တင်မာသွဲ့ ခြေဖျားသက်ဖျားတွေ အေးစက်နေလေပြီ။

“အဲဒါ ငါသိပ်ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ ညည်း သက်သာသွားတယ်မှတ်နဲ့ ဘစ်ခါ ထပ်ရှုပ်လာရင် သေနတ်နဲ့ နဖူးတည့်တည့်ကို တစ်ခါတည်း ပစ်သတ်မယ်”

မြို့လယ်ခေါင်မှာ ပစ်မယ် ခတ်မယ် ကြိမ်းမောင်းနေတာ ဟုတ်သည်ရှိ မတုတ်သည်ရှိ ဒေါသတကြီး မျက်လုံးပြုန်းနေသည့် မေမြတ်ထန် မှတ်နောက် တကယ်လူသတ်ချင်နေသည့် ရုပ်ပေါက်နေတာမို့ သူ့ရှေ့က လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ တင်မာသွဲ့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဘူး . . .

“သူများအိမ်ထဲမှာလာပြီး လက်နက်နဲ့ ကြိမ်းလားမောင်းလား

နဲ့ ခု ရဲကိုဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ညည်းဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်လဲ”
 မေမြတ်ထန်က ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် မှပစ်လိုက်သည်။
 “ဖြတ်ကိုက် ခြင်ကိုက်လောက်တော့ ဖြစ်သွားမလားဘဲ... ရှင်
 ကိုလည်း အသိပေးရတုံးမယ်... ရှင်တို့ ပိုင်ဆိုင်သမျှ နို့ဆီခွက်လောက်
 မီးခြစ်ငှားလောက် လုပ်ငန်းတွေ အားလုံး ကျွန်မ လက်ထဲရောက်သွားပြီ”
 “ဘာ”
 “စီးပွားရေး အခြေမလှတော့လို့ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ အိပ်
 ရာထဲမှာ တရှောင်ရှောင်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဦးဘလှ တစ်ယောက် ဒီတိုက်နဲ့ခြံကို
 သူများဆီမှာ အပေါင်ဆုံးသွားပြီ ဆိုတာရော ရှင်တို့ကို မပြောရသေးဘူး
 ထင်တယ်”
 “ဘာ... ညည်း ဘာမဟုတ်က တုတ်ကတွေ လာပြောနေတာ
 လဲ... အယုတ်တမာမ”
 “ယုတ်မာတာ ဘာလဲ... ရှင်ကမွေးကတည်းက ယုတ်ယုတ်မာ
 မာ မွေးလာတော့ ကျွန်မထက် ပိုယုတ်မာတတ်မှာပဲ၊ ကျွန်မကတော့
 သိပ်ပညာ မမီသေးလို့ ထင်တယ်... ဦးဘလှကို သနားပြီး ငွေနည်းနည်း
 တောင် ပြန်ပေးလိုက်ပါသေးတယ်”
 ဒေါ်တမာနိုင် မေမြတ်ထန် ရှေ့ထိလျှောက်လာ၍ ခြေစုံရပ်
 လိုက်သည်။
 “ညည်းပြောတာတွေ ငါမယုံဘူး”
 မေမြတ်ထန်က တစ်ချက်မှ မော့မကြည့်ဘဲ နေရာမှ ဖြည်းဖြည်း
 စွာ ထရပ်လိုက်သည်။
 “မယုံနိုင်စရာပဲလေ... ကျွန်မက ရှင်ဒီကမပြောင်းဘဲ ကျွန်မ
 တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆက်သွယ်လို့မရအောင် လုပ်တယ်ဆိုတာ သိ

က်ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဒီက အခြေအနေ အကြောင်းအရာတွေ အားလုံး
 အပိုပိုင်းအတွင်းသိရအောင် ကြိုးစားတယ်... အားလုံးကျွန်မ လက်ထဲ
 ရောက်အောင် လုပ်မစ်လိုက်တယ်... အဲဒါ ရှင်ကို မုန်းလွန်းလို့
 သည်းကမ်းပြုပေးသာ မရှိဘူးဆိုရင် ခုလောက်ဆို ဒီတိုက်ကြီးလည်း ပြာပုံ
 ဦးဖြစ်ပြီး ရှင်လည်း ရင်ခွဲရုံရောက်ပြီ”
 “အေး... ငါကလည်း ငါ့ပစ္စည်းတွေကို သူများလက်ထဲ
 အသကား ထည့်ပစ်ရဲတယ်... ညည်း လက်ထဲအရောက်မခံဘူး... ငါ
 အားလုံး ပြန်ရွေးနိုင်တယ်... စောင့်ကြည့်”
 “ဟား... ဟား...”
 မေမြတ်ထန် ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သည်။
 “သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ... ဒေါ်တမာနိုင်ရယ်... ရှင်
 တို့ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဒီတိုက်ပေါ်က ဆင်းရင်တောင်
 နဲ့တိုက်နဲ့ အတွင်းပစ္စည်း အားလုံးဟာ ကျွန်မ စီးတဲ့ ဖိနပ်ဖိုးမရှိသေး
 ဘူး”
 မေမြတ်ထန်က သက်နှစ်ဖက်ပိုက်၍ ဒေါ်တမာနိုင်ကို ကျော
 နှိုင်းလျက် လှလှနဲ့နဲ့လေး လျှောက်သွားရင်း...
 “တစ်ရက်ကို သုံးသိန်းတန်တဲ့ စိန်အလုံးပေါင်း ခုနှစ်ဆယ်နဲ့မှ
 ဒီခပ်တစ်ဖက်ကို ရပါတယ်... တစ်ရံဆိုတော့ စိန်အလုံးပေါင်း တစ်ရာ
 လေးဆယ် မကြုံဖူးလို့ မယုံဘူးဆိုရင် လာကိုင်ကြည့်လို့ ရတယ်နော်”
 မခံချင်စိတ် ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားချိန်မှာ သားအမိနှစ်ယောက်
 သုံး ခမေမြတ်ထန်ရဲ့ ခြေထောက်နေလေးအောက်မှာ ကံဖျတ်ဖျတ် လက်ခါ
 နေသည့် စိန်စိထားသော ဖိနပ်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ဖြစ်ပြီးကြပြီး
 ချက်တရက် ရန်တွေ့ဖို့တောင် သတိမေ့လျက်...

“သူများမိသားစု ဘဝပျက်သုလို ရှင်တို့ဘဝပျက်စေရမယ်”
မေမြတ်ထန် ဒေါ်တမာခိုင် မျက်နှာဆီ လက်ညှိုးတည့်တည့်

ထိုးနှံ့...

“မမှန်ဖြစ် ညနေ ဝိုးချုပ်တာနဲ့ ရှင်တို့ ဒီခြံထဲကထွက်ရမယ်
ပစ္စည်းသယ်ချိန်မရရင် လူချည်းပဲထွက် ရှိသမျှပစ္စည်း လမ်းပေါ်ပုံထား
မယ်... ကြိုက်သလိုသယ်ယူ မဟုတ်ရင် စာချုပ်ထဲမှာပါတဲ့ အတိုင်း
ရှစ်လပိုင်းကတည်းက နို့တစ်ပေးထားခဲ့တဲ့ ဟောဒီ ကျွန်မပိုင်ပြီးသား
တိုက်ကို ဝိုးမချုပ်ခင် မီးပုံရုံပစ်မယ်... အားလုံး မီးနဲ့ရောပြီး သပြေလီ
ခံရမယ်မှတ်”

နောက်ဆုံး စကားလုံးတို့တွင် မေမြတ်ထန် လက်ညှိုးက ဒေါ်
တမာခိုင် မျက်နှာနှင့် တစ်တောင်ခန့်သာ ကွာတော့သည်။

ဖြစ်သမျှ ဒေါသတွေ မခံချင်တာတွေ ရင်ထဲက ပြောနေတဲ့
စကားလုံးတွေ ဘာတစ်ခုမှ ပွင့်အန်ထွက်မလော။

စိတ်ညှို့ခံထားရသူနှယ် မေမြတ်ထန်၏ ဆန့်တန်းထိုး ညွှန်ထား
သည့် လက်ညှိုးဖြူဖြူလေးအောက်မှာ အာစေးထည်ခံထားရသလို ပျောက်
ဆုံးကုန်သည်။

မေမြတ်ထန် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

တင်မာသွဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးပိုင်း ဇက်ကလေးပု၍ ကျန်ခဲ့သည်။

ဒေါ်တမာခိုင် ဒေါသတကြီး မျက်လုံးကြီးဖြူလျက် ကျန်ခဲ့လေ
သည်။ မယုံလို့ မရပေမယ့် ယုံကြည်နိုင်ဖွယ် မရှိသော သူမတို့ မိသားစု၏
ဘဝအပြောင်းအလဲတွေဟာ တကယ်ပဲလား...

လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ ရှယ်ယာတွေ ပျောက်ကုန်ရတာ မှားယွင်းဆုံး
ရှုံးကုန်တာ အိမ်မှအခြေအနေ မဟန်တော့တာ ဒေါ်တမာခိုင် သိသည်။

တိုက်ပေါင်ရတဲ့ အထိတော့ မသိခဲ့တာအမှန်။
ရှစ်လပိုင်းကတည်းက ဆုံးခဲ့တာဆိုတော့ လေးလနီးပါးရှိခဲ့ပြီ။
နာရီပိုင်း ရက်ပိုင်းလေးအတွင်း အားလုံးချုပ်ကိုင်ပစ်လိုက်နိုင်
သည့် တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ မေမြတ်ထန် လည်ပါပေသည်။
ဒေါ်တမာခိုင် အံ့ကြိတ်ကျန်နေခဲ့ရုံမှ လွဲမှ ဘာမှ လုပ်ပိုင်ခွင့်
မရှိလေပြီ။

သက်ထားသွယ်

အခန်း (၅)

မမရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေကို သစ်ချိပ်ပဲစပ် အဟောင်းသား
မြင်ရသည်အထိ အံ့ဩမိသည်။

တိုက်တာအဆောက်အဦး အတွင်းပစ္စည်းအသုံးအဆောင်
အဝဝ သစ်ချိပ် မမြင်ဘူး မကိုင်ဘူးတာတွေချည်းပင်။

သဘောအကျဆုံးကတော့ ဘုရားခန်းထဲက ဆွမ်းတော် လင်ဗန်း
အင်ကိုပါဘဲ ကျောက်စိမ်းနှင့် ရွှေသားအစုံအလင်ကို ကြည်နူးဖွယ်တွေ
ပေးသည်။ စာစ်တိုက်လုံးမှာ အလုပ်သမား လေးယောက်ရှိသည်။

လေးယောက်လုံးမှာ ဆယ်ယူလာဖုန်း တစ်လုံးစီရှိကြ၏။

“အပြင်ခိုင်းလိုက်လို့ တစ်စုံတစ်ခု အတိမ်းအစောင်းရှိခဲ့ရင် အိမ်
ထဲခေါက်ပြန်ပြီး မေးရပြောရတဲ့ အချိန်မကုန်ဘူးပေါ့”

မေမြတ်ထန်ကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ...။

ဩကြီးနဲ့ အသာက ဦးမိုးစွာန်ရဲ့ လူယုံတွေပါ။ ဦးမိုးစွာန်က
ဒီဒီရောမှာ လဲသေလိုက်ဆိုလျှင် သေပြကြမယ့် သစ္စာရှိ လူယုံတွေ...။

ဦးမိုးစွာန်က ပြည့်စုံကြွယ်ဝသလောက် သဘောထားလည်း နူး
နူးသည်။

တစ်ဘက်သားအပေါ် နားလည် ကူညီလိုသည် စိတ်ရင်းနှီးထားသေး...

သူ့အပေါ် အသက်သေ ကူညီဖို့ ဝန်မလေးစွာ အခါအခွင့်အော် နေကြသူတွေလည်း မရှားလှပေ။

ဦးမိုးဈာန် အိလောက် လူထုမေတ္တာကို ရရှိခဲ့သူ...

မေမြတ်ထန်အတွက် လုံးဝစိတ်ချရသည် ဩကြီးနဲ့ ဘာသာထားပေးခဲ့တာ။ တစ်ချို့ဆို အံ့ဩသလိုလို ဝေဖန်ချင်သလိုလို။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဩကြီးနဲ့ဘာသာ ကြီးမားကျယ်လှသည့် မြဲကြီးတစ်ခုလုံးကို စေ့စပ်စွာ စောင့်ကြပ်သလို မေမြတ်ထန်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ အမြဲအသင့်ရှိနေကြသည်။

တိုက်ကြီးပေါ်မှာ သန့်ရှင်းရေးနဲ့ ဖွတ်ဖို့လျှော်ဖို့ အတွက် တယောက်၊ ဈေးသွား ချက်ပြုတ်ဖို့ မေမြတ်ထန် အနားမှာ လိုအပ်သလို လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ တစ်ယောက်။ ဒါပဲ...

“တစ်တိုက်လုံးမှာ လူနည်းမနေဘူးလား... ထန်လေးရယ် အနားမှာ အနီးကပ် တိုင်ပင်ဖော်ရအောင် တစ်ယောက်လောက် ထပ်ခေါ်ပါလား... ဦးမိုး စီစဉ်ပေးမယ်လေ”

ဦးမိုးဈာန်က မေမြတ်ထန်ကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက် တည်ဆောက်ထားသည့် တိုက်ကြီးကို ကြည့်၍ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“အနီးကပ် အဖော်မလိုပါဘူး... တိုင်ပင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် မဆုံးဖြတ်ရဲလို့ ကျွန်မနားမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက် တကပ်ကပ် ရှိနေတာမျိုးလည်း မကြိုက်ဘူး... ခုလိုနေရတာ အဆင်ပြေဆုံးပဲ ဦးမိုး”

တစ်တိုက်လုံးကို လိုက်ပြုရင်း မမက ဒီအကြောင်းတွေ ရယ်ဆဲ တစ်ဝက်နှင့် ပြောပြခဲ့တာပါ။

“ဒီတိုက်ကြီးကို ငါဆောက်ပြီးတဲ့အထိ နင်တို့ ဒီရန်ကုန်မှာပဲ နေထိုင်မှာပဲ ဆိုတာ မသိသေးဘူး... တိုက်ပြီးမှ မြန်မာပြည်အနှံ့ ခြေဆန့်ရှာ ခဲ့တယ်ဆိုပြီး တိုက်ကိုအားချင်း ဆောက်ခဲ့တာ... ဦးဘလှရဲ့ အကြောင်း ကြားတာက မာမိတို့ဆီ ရောက်သွားတာ... မာမိတို့က ငါ့ဆီလှမ်းပြောတာပေါ့”

“ငါ တအားအံ့ဩသွားပြီး ဒေါသထွက်လိုက်တာ၊ ချက်ချင်း ငါ့ပြေးလာလိုက်ရင် မိနစ်ပိုင်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ရောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ချီသိပ်လိုက်တယ်၊ ဒီမိန်းမကြီးရဲ့ ကျဆုံးခန်းကို ဖန်တီးဖို့ ငါ့မှာ အင်အား အပြည့်ရှိနေပြီ၊ နင့်ကို သာသာလေး ဆွဲခေါ်လာရင် ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဒါ့ကြောင့် သူတို့ရဲ့ စီးပွားရေး၊ အတွင်းရေးအားလုံး ငါ့စိမ်းတယ်၊ ထပ်သင့်တာတွေ လုပ်လို့ရတာထက် ပိုလုပ်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဒီအချိန်မှာ ငါ အကျေနပ်ဆုံးပဲ... ကိုယ့်ညီမကိုလည်း ခြေခေါ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ လူယုတ်မာ သားအမိတွေကိုလည်း လမ်းဘေးက ဆုံးရှုံးလေခွေးလွင့်တွေ ဘဝရောက်အောင် ပညာပေးနိုင်ခဲ့တယ်”

မေမြတ်ထန် နာကျည်းသံနှင့် အံ့ကြိတ်ပြောခဲ့သည်။ သုံးရက်လုံးလုံး မေမြတ်ထန် တခြားဘာကိစ္စကြောင့်မှ ဘယ်မှ သွားဘဲ သစ်ရိပ်နဲဘေးမှာ နေခဲ့သည်။ စားလည်းအတူတူ၊ နားတော့လည်းအတူတူ၊ ညဘက်လည်း အတော်ညှဉ့်နက်မှ ညီအစ်မနှစ်ယောက် နဲ့ အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြော၍ မခိုင်ကြ။ ဒါပေမယ့်...

ရယ်စရာဆို သစ်ရိပ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ဖိပြောမိသည်။ ဒေါသဖြစ်စရာ ဝမ်းနည်းစရာဆို ဒေါသဖြစ်လို့ မျက်ရည်လည်လို့ မေမြတ်

ထန်ကတော့ ဤသို့မဟုတ် အရမ်းကို ရယ်စရာ ဖြစ်လာမှ သွားကလေး ဖွင့်၍ ဟင့်ခနဲ ရယ်သည်။

မျက်နှာထည်တည်လေးနှင့် ဝေးဝေးလေး အမြဲရှိနေတတ်၏။

“သစ်ရိပ်လေး အစဉ်မှသွားရဘူး သိလား... မမဆီရောက်မှ

သစ်ရိပ် ဘုရားတွေ၊ ကျောင်းတွေ လည်စရာပတ်စရာတွေ စုံအောင် သွား မယ်၊ သူများတွေလို ပျော်ရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ လူတွေနဲ့ အရောဝင်ချင်တာလဲ... လူသတ္တဝါ

ဟာ သတ္တဝါတွေထဲမှာ ကြောက်စရာ အကြောင်းဆုံးပဲ... ကောက်ကျွတ် တယ်... ယုတ်မာတယ်... လှည့်ပြားတယ်... အဆိုးဆုံးတော့ ဟာ

ဆောင်တတ်ကြတာပဲ... ငါဘေးနားမှာ ငါပြောတာ ငါလုပ်တာ သဘော မကျကြသတဲ့၊ ငါကို မုန်းတဲ့ဘုတွေ အဖျားကြီးပဲ... ဒါပေမယ့် သူတို့

အားလုံး ငါရှေ့မှာတော့ ပြုံးနေကြတာပဲ၊ ငါမှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်ကြောင့် ငါနဲ့မလွတ်တင်းတာကြောင့်၊ အစုံပါပဲ... ဒါပေမယ့် ငါကွယ်သွားတာနဲ့

သူတို့ ငါ့ကျောနောက်မှာ မဲ့ကျန်ခဲ့ကြတယ်”

မေမြတ်ထန် လူတွေအပေါ် မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ ကြည့်တတ်ခဲ့တာ

ငယ်ငယ်တည်းက... ”

“ချစ်ရင်ချစ်တယ်၊ မုန်းရင်မုန်းတယ်၊ သူတို့ မပွင့်လင်းရဲဘူး

ငွေဆိုတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်အောက်မှာ ဟန်ဆောင်ခြင်းတွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်း ထားတယ်၊ ငါဟာ ငွေကို ခင်တွယ်မက်မောစွာနဲ့ ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့တာမဟုတ်ဘူး

သစ်ရိပ်၊ နာကျည်းခါးသီးစွာနဲ့ ရှာခဲ့တာ... ငါ့မှာ အချစ်မရှိဘူး... ခင်တွယ်မှု မရှိဘူး... သူတို့ ငါ့ကိုမုန်းတာ ကဲ့ရဲ့တာလည်း ငါ ဂရုမစိုက်

ဘူး... မေမြတ်ထန်ဟာ လူတွေရဲ့ထိပ်မှာ အမြဲရပ်နေနိုင်ရမယ်... ဒါပဲ”

တဲဒီလို ပြောပြလာမှ မမ မျက်နှာလေးမှာ အမြဲအေးစက် စက်နေလျက် ဝေဒနာလေးတစ်ခု စွန်းကွက်နေသလို အမြဲရှိနေတတ် သတိထားမိခဲ့ပြီး သစ်ရိပ် မမကို သနားမိသည်။

ဘာမှလည်း ဖွင့်မပြောရပါ။ မမကို သစ်ရိပ် ငယ်ငယ်ကတည်း လေးစားကြောက်ရွံ့ခဲ့ရသည်ပဲလေ... ”

ဒါပေမယ့် မမမှာ မေတ္တာရောင်ပြန်ဖွေ့ ခြောက်ခမ်းမနုရှာတာ တွေအမိတော့ စိတ်မကောင်းနိုင်... ”

သူတစ်ခါမှ မတွေ့ဆုံဖူးသေးသော ဓါတ်ပုံထဲမှ ဦးမိုးစွာန်ဆို သာ ခန့်ညားချောမောသည့် လူကြီးရောက်လာလျှင် မမ ခံစားချက်လေး

ပြောပြကာ တိုင်ပင်ချင်မိသည်။ “စံလေး... စံလေး”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ထမင်းချက် မြည့်၏ခေါ်သံပေါ်လာ သည်။

“ရှင်... ရှင်... မမမြ”

ကိုယ့်ကိုအမြဲ အားလုံးက သစ်ရိပ်လို့ ခေါ်လာကြတာမို့ ‘စံလေး’ ခေါ်လျှင် သစ်ရိပ် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတတ်သေးသည်။

သစ်ရိပ် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတတ်သေးသည်။ “သစ်ရိပ်ဆိုတာ အေးမြပေမယ့် အရိပ်ခိုကြတဲ့ လူတွေကြောင့်

ကောင်းကျိုးရတယ်... အရွက်ကြွေရတယ်... တစ်ချို့ဆို ခါးလယ်က ဘာမှတိုကြသေးတယ်... ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သစ်ရိပ်ဆိုတာ

မသိလိုက် အိမ်ကလူအားလုံး ‘စံ’ လို့ခေါ်ပစေ... ”

မေမြတ်ထန် အဲလိုပြော၍ အလုပ်သမားအားလုံးကို ‘စံ’ လို့ပဲ ခေါ်တဲ့ အမိန့်ထုတ်ခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ 'သစ်ရိပ်' တဲ့လေ...

သစ်ရိပ် ခြမ်းခနဲ ပြန်မထူးမိသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို တွေးရင်း
ပြုံးမိလျက်...

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

"ဘာလဲဟင် မမမြ..."

"ယမ်းဆိုတဲ့လူ ရောက်နေတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ သစ်... အဲ... စံ ခုလာခဲ့မယ်လို့"

ယမ်း ဖျက်ခုံးနှစ်ဖက်ဖြင့်တက်သွားသည်။

ပုလဲရောင် လက်စံက ခါးတင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ။

ပုံကျတော့မတတ် ရှည်ရှည်ဝတ်ထားသည့် အိပ်ပြောင်ပြောင်

ရောင်ထမီနှင့် မြင်နေကျအတိုင်း တင်ပါးထိရှည်သည့် ဆံပင်နက်

ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချထားလျက်။ ဒီထက်ပိုထူးနေတာက မျက်နှာ။

ပုလဲရောင် ဝတ်စုံနှင့် တစ်သားတည်းကျ လှလှ ဝင်းနှစ်စုံလက်

သည်။ နှုတ်ခမ်းနဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ဖျော့ဖျော့လေး ခြယ်ထားတာ

သာပေမယ့် နဂိုကတည်းက လှပြီးသား မျက်နှာမို့ အလှတွေက သိ

သာသာ ရွန်းကြွနေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သူ့နေရာနဲ့သူ လက်ဝတ်လက်စားတွေ နေရာ

တော် သစ်ရိပ်ဘဝ လုံးဝပြောင်းလဲ သွားပြီဆိုတာ ထင်တာထက်ပို၍

ရှည်လာသည်။ သစ်ရိပ်ကို သူ့ပိုင်ရဖို့ သေချာပါရဲ့လား...

"ယမ်း ထမင်းစားချိန်ကြီး ဘယ်ကလည်ဝင်လာတာလဲ"

ယမ်း မဖြေ။

"ယမ်း အလုပ်ပြန်ချိန်လောက်ကျမှ ဖုန်းဆက်မယ် စိတ်ကူး

ကား"

ယမ်း နှုတ်ခမ်းမဲ့ကျသွားသည်။

“ဟဲ့... ဒါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ... ဘယ်သူ့ရဲ့ ရန်ဖြစ်လာလဲ”
 “ဘယ်သူ့ရဲ့မှ ရန်မဖြစ်ဘူး ခဲ့မှ... ဖြစ်မလို့”
 “ဟာ... ဘယ်သူ့ရဲ့လဲ”
 “ခင်ဗျားနဲ့လေ”
 “ငါနဲ့...”

သစ်ရိပ် ဆံပင်တွေကို နောက်သို့ တစ်ချက်သပ်တင်၍ ခပ်ခပ် ရယ်သည်။

“ကဲ... ဘာက စဖြစ်ကြမလဲ ပြော...”
 “ခင်ဗျားကို အဲဒါတွေ ဘယ်သူလိမ်းခိုင်းတာလဲ”
 “ဒါ...”

သစ်ရိပ်က သူ့မျက်နှာလေးသူ့ လက်ညှိုးထိုး၍ မေးသည်။
 “ဟုတ်တယ်... ဒီပညာတွေ ဒီလောက်ရက်ပိုင်းလေး... ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်သွားလို့ ဘယ်လိုခိုးမွမ်းရမှန်းပဲတောင် မသိဘူး”
 သစ်ရိပ်က ပါးစပ်ကလေးကို လက်နှင့်ကွယ်၍ တခပ်ခပ် ရယ်သည်။

“အထင်ကြီးလိုက်တာ ယမ်းရယ်... ဒါတွေကို မိတ်ဆက်ဆရာမခေါ်ပြီး မမကိုယ်တိုင် ပြင်ပေးခဲ့တာ၊ နောက် ကိုယ့်ဟာတိုက်လိမ်းတတ်အောင်လည်း သင်ပေးခိုင်းခဲ့တယ်... ဒီနေ့ နင်လာခေါ်ပေး ဆိုတာ မမသိတယ်လေ၊ ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားတောင် ရွေးပေးသွားတာလဲ၊ ဒါနဲ့... နင်ညနေမှလာမှာဆို”

“ညနေမှလာခေါ် မိုးမချုပ်ခင် ပြန်ပို့၊ ခင်ဗျားမမရဲ့ နာကျင်မှုတွေကို တကြည့်ကြည့် စည်းကမ်းဘောင်ကြီးထဲမှာ ဘယ်ချိန်လည်ဖို့ ပတ်ဖို့မို့လို့”
 “ဒါကတော့ ယမ်းရယ် မမက... ငါ့ကို အပြင်မှာ သွားဖို့လို့”

“ဘာ မဟုတ်တော့ စိုးရိမ်လို့ပေါ့”
 ယမ်း နှာခေါင်းရှုံးသည်။
 “အစကတည်းက ပြန်မပို့ဘဲ တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးရမှာ၊ သူတော်ကောင်းလုပ်မိလို့ ခွဲတော့ ဒီကောင်ဘဲ ညစ်နေရတာ”
 တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို မကျေမနပ် ရေရွတ်နေလေသည်။
 သစ်ရိပ် ဆိုဖာမှာ မှီနေရင်း ခေါင်းလေးငဲ့၍ ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေသည်။

“ကဲ... ထပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့ အချိန်ပိုလေး တွေ့ချင်လို့ တမင်းစားဘဲ အဆာခံထွက်လာတာ အပြင်မှာ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်”
 “ဟင်”

သစ်ရိပ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသည့် သြကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မမက ညနေလေးနာရီ တိတိကျကျ အပြင်ထွက်ဖို့ မှာထားခဲ့တာ။ သစ်ရိပ် လှမ်းကြည့်တော့ သြကြီးက ဟမ်းဖုန်းကို ထောင်ပြု၍ ခေါင်းဆတ်ပြုသည်။ လိုက်သွားတဲ့...

ယမ်း အချိန်စော ရောက်လာကတည်းက ဖုန်းဆက်လိုက်တာ ဖြစ်မည်။ သစ်ရိပ် ပျော်သွားသည်။
 “ခဏနေဦး၊ ငါ အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်အုံးမယ်”
 “ဘာ... ဒါတွေကို သွားလဲအုံးမယ်”
 “အင်းလေ”
 “ရတယ်... ဘယ်လို နေနေလှတယ်... ဒီအတိုင်းပဲ သွားမယ်”

သူပြင်ဆင်ထားတာကို ယမ်း သဝန်တိုနေပြီမုန်း သစ်ရိပ် သိ၍ ပြုံးမိပြန်သည်။ ယမ်း မောင်းတဲ့ကားကို ဘေးကထိုင်စားတာ ဒါ ပထမဆုံး

ပင်၊ ကိုယ့်ချစ်သူမှန်တာကို စာစိမ့်စိမ့်ကြည့်၍ ထိုင်လိုက်ရတာ ကြည့်ဖွယ် အတိ၊

“ယမ်း... ”

“ပြော... ”

“ငါ့ကို ခေါ်လာပြီး ဘယ်နေရာမှာ ရန်ဆက်ဖြစ်ဖို့ စိတ်တူထားသေးလဲ”

ယမ်း မဖြေဘဲ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းသလို လုပ်နေသည်။ ကားလေးက ရုပ်ရှင်ရုံတွေ လွန်လာလျက် ယောက်လမ်းအတွင်းတွင်...

“ဟယ်... ယမ်း ကားခဏရပ်ပါဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဝက်သားတုတ်ထိုးစားချင်လို့”

“ခုပဲ ဟိုတယ် ရောက်တော့မယ်... ထမင်းစားမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ထမင်းလည်း စားမယ်... တုတ်ထိုးလည်း စားမယ်... နင်ကမှ ငါ့ကို မခေါ်တာ တုတ်ထိုးမကျွေးရင် ငါ စိတ်ကောက်ပစ်မှာပဲ”

“ကြည့်စမ်း... ”

ယမ်း ပြုံးမိသွားရသည်။ တကယ့် တလေးလေးလို့ပဲ သစ်ရိမ်း

“ယမ်း စားလေ”

ယမ်း ခေါင်းခါတော့ သစ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းစုသည်။

အသည်းဖတ်လေးတွေ လေးငါးခုထိ ယမ်းကို အတင်းပေးနေ၍

စားလိုက်ရသည်။ သစ်ရိပ်လက်ထဲက ကြက်သွန်ဖြူတက်ကို ယမ်း အတင်း

ဆွဲယူလိုက်သည်။

“သူများ စားမလို့ ဥစ္စာ ပြန်ပေး”

“မစားရဘူး... အနံ့ဆိုးတယ်”

သစ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းစု၍ လက်ကိုင်ပုဝါလေးနဲ့ ပါးစပ်သုတ်သည်။

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထ၏။

“စားလေ... ဝပြီလား”

“ဝဝ မဝဝ တော်ပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ တုတ်ထိုးသည်ကြီး သွားအဖွေး

သားနှင့် ပါးစပ်ကြီး မစေ့နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

ယမ်း ဖိုက်ဆံရှင်းပေးပြီး ကားပေါ်ပြန်ရောက်တော့ သစ်ရိပ်

ဘစ်ဘက်လှည့်နေ၍ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဟိတ်... ကျေပြီလေ၊ ဒါ စိတ်ကောက်စရာလား”

သစ်ရိပ် မလှုပ်မယွက်လေးထိုင်လျက်...

ယမ်းက သစ်ရိပ် နားအသာကပ်၍...

“ကောင်လေးတွေက သူတို့ကောင်မလေး စိတ်ကောက်ရင်

ဘယ်လိုချော့လဲ သိလား”

ယမ်း ရယ်လျက်...

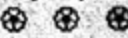
“အင်း... အဲဒီကောင်မလေးတွေ ရည်းစားချော့တဲ့ နည်းသုံး

တာ သုံးချင်သား... ဒါပေမယ့် ခုနေ့ဆို ဝက်သားတုတ်ထိုးနဲ့တွေ့နဲ့

အဆင်မပြေဘူး”

“ယမ်းနော်... ကဲ... ကဲ”

ရယ်လေသည်။ ချစ်လိုက်ရတာ သစ်ရိပ်ရယ်...

“သား...”

မာမိခေါ်သံကြားမှ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မာမိက သူ့နောက်
အေးဆေးစွာ ထိုင်လျက်...

“တစ်နှစ်ဆိုတာ ဘာကြာတာမှတ်လို့ကွယ်... မထန်လေး ပြော
ဘာလဲ ဟုတ်သားပဲ”

“အဲဒါ မဟုတ်ဘူး မာမိ... ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ အေဘီစီ
သင်ပေးစရာလား... အင်္ဂလိပ် တရုတ် ဂျပန် စပိကင်တွေ ဘာလုပ်ရမှာ
လဲ... ကျွန်တော်တို့က ဦးဘလှတိမ်က သစ်ရိပ်ဘဝကို ချစ်ခဲ့ကြတာ
ပဲ ဆိုတဲ့ ဘဝကို သူ့ဘာသူ ဖန်တီးပြီး အလကား တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်
ဘာ...”

ဒေါ်သန္တာ သက်ပြင်းချသည်။

“ဒါကတော့ သူ့ညီမ မျက်နှာမငယ်ရအောင် ဖြစ်မှာပေါ့...
ကလေးမလေး ပညာမတတ်ပေမယ့် လူတောထဲ မျက်နှာမငယ်ရအောင်
ဒီလိုစဉ်ပေးတာ... မာမိတော့ လက်ခံတယ်”

ယမ်း ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်း ကုတ်ပစ်သည်။

“လက်ထပ်ဖို့ အချိန်ဆွဲတာကို ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ် မာမိ။
မာမိလိုပဲ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် သွားလာစကား ပြောဖို့
အချိန်လေးတောင် တွန့်တိုလွန်းတာ ကောင်းလား”

ဒေါ်သန္တာက ပြုံးပြုံးနှင့် သားကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မေမြတ်ထန်ဆိုတာတော့ မာမိ မသိခဲ့ဘူး... ဦးမိုးဈာန်ကို
သိတယ်... မေမြတ်ထန်ကိုလည်း ခုသိသွားပြီ... ဦးမိုးဈာန်က ဟိုက်
ဘာဝစ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ မင်းဒက်ဒီတောင် သူ့အကူအညီနဲ့ မကင်းဘူး...
မေမြတ်ထန်က တော်တော်လေး သဘောထားတင်းပြတ်တဲ့ မိန်းကလေး။

တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေသည့် မြဲကြီးကို အပေါ်စီးမှ ငေး
ကြည့်ရင်း ယမ်းရင်တွေ ပူနေသည်။

ဟိုအရင်တုန်းကဆို မျက်နှာလေးကို နေ့တိုင်းမြင်တွေ့နေရ
သည်။ သစ်ရိပ်ရဲ့ စိုးရိမ်ဟန် အမြဲရှိနေတတ်သည့် မျက်နှာလေးနှင့်
ဘုဆတ်ဆတ် ရန်တွေ့တာလေးလည်း ခံနေကျ။ ခုတော့ ဝေးပြီ...
သစ်ရိပ်နဲ့ တွေ့ဖို့ဒီတိတ်ရအောင် ကြိုးစားရတာပဲ လွယ်သလား...
အရင်ကနဲ့မတူ လှပ လန်းဆန်းလျက် ပြုံးပျော်နေနိုင်ပြီမို့ ချစ်သူ
ရဲ့အပြုံးမျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ မြေသိမ့်နေရပေမယ့် ခံစားရတာမလွယ်။
ကြည့်စမ်းပါဦး... ဒီခြံတိုင်းနံဘေး ပုန်းညက်ပင်ကြီးအောက်
မှာ တရွံရွံလာ ငိုတတ်တဲ့ ကောင်မလေး...
ယမ်းဆိုတဲ့ ကောင်လေး ချောလိုက်ရတာများ၊ ချောမရလို့ ကိုယ့်
တောင်ငိုချင်လာခဲ့ရသည့်အဖြစ်။
ဒီခြံတိုင်းလေးတွေရဲ့ တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ ရပ်ကြလို့ တိတ်
တိတ်ကလေး ခိုး၍ စကားပြော စာအုပ်ကလေးတွေ ပေးကြယူကြ။
အတိတ်က ပျော်စရာ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်လေးတွေကို နှမော့တသစ္စာ
တွေးဖြစ်လျက် ယမ်း အံ့ကြိတ်နေမိသည်။
သစ်ရိပ် ဘဝပြောင်းလဲသွားတာ ငါနဲ့ဝေးဖို့လား...

သူတို့တွေထဲက မေမြတ်ထန်က မာဇိုသား လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်စိုင်းလို့ရမလဲ...

မာမိ ပြောတာကို ယမ်း လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ တစ်ပတ်မှ တစ်ရက်ပဲ တွေ့ရမယ်တဲ့...

ဖုန်းကြိုက်သလောက် ဆက်လို့ရနေလျှင် တော်သေးတော့သည်။

ဒါပေမယ့် မျက်နှာလေးကို အမြဲမြင်နေချင်သည့် စိတ်က ဘယ်လုပ်မလဲ။

သစ်ရိပ် နင်ရော ငါ့ကို လွမ်းရဲ့လား...

စာရင်းစစ် လက်မှတ်တွေထိုးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ... .

"ဘော့စ်... ဖုန်းလာနေတယ်"

"အရေးမကြီးရင် ပိတ်ထားလိုက်"

"သစ်ရိပ်ဆိုလို့..."

"ဟင်"

ယမ်း လက်တစ်ခါတည်း လွမ်းလိုက်တော့ အတွင်းရေးမှူးမလေး ပြေးသွားသည်။

"ဟင်... လာရမယ်..."

ယမ်း အံ့ဩသွားဆဲ မေမြတ်ထန် ခရီးထွက်သွားလို့ဟု ဆိုသည်။

"ဟင် ဘယ်ကို ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ"

"..."

"အင်း... ဒါဆို ခဏစောင့် ဒီမှာ အရေးကြီး meeting ရှိတယ်... သိပ်မကြာပါဘူး... ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းလာမယ်"

ချက်ချင်းကြီး ပြေးသွားချင်ပေမယ့် လုပ်ရမှာရှိတာကိုတော့ ယမ်း ပြီးအောင်လုပ်ခဲ့လိုက်သည်။

သစ်ရိပ်ဆီ ရောက်တော့ တစ်နာရီကျော်ကျော် ကြာသွားပြီ။ အနက်အပြာပွင့်ကြီးတွေပါသော ပါတီတံဝမ်းဆက်နှင့် လက်

ကိုင်တိတ်လေးကိုင်ရင်း တိုက်ပေါက်ဝမှာ သစ်ရိပ် မျှော်နေရှာသည်။

“နင်ကလည်း ကြာလိုက်တာ”

“ဪ... ပီတင်ရီလို့ပါလို့ဆို... မထန် ခရီးထွက်သွားတယ် ဆို... ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“ဖြည်းလို့မရဘူး ယမ်းရဲ့... ဦးဩက ညနေပြန်လာမှာ... ဦးဩရီရင် သစ်ရိပ် အပြင်ထွက်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ယမ်း ဖွင့်ပေးသည့် တံခါးထဲ စွေခနဲ ဝင်ထိုင်ရင်း စကားတွေ ဆိုလျက် ပျာတိပျာယာမို့ ယမ်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“မှားပါတယ်နော်... ကြီးသန်းရှိတဲ့နေရာ ပြောထားမိတာ သစ်ရိပ် အိမ်က ခိုးထွက်တတ်နေပြီ”

“ကြီးသန်း အံ့ပောက်သွားတာ သနားလို့ပါ”

“ရည်းစားကတွေ့ချင်လို့ ချိန်းရင် အဲလိုလာရဲ့ပါမလား”

“ယမ်းကလည်း... ကြီးသန်းကို သနားလို့ပါဆို”

“ဒီကောင်ကျတော့ မသနားဘူးလား...”

“ယမ်းက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ခင်ဗျားကို လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျနေတာလေ”

“ယုံစရာလား”

“ဘာ”

ကားက လမ်းဘေးမှာ ထိုးချလျက် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

သစ်ရိပ် အသံထွက်အောင် ရယ်၏။

“ကဲ... မောင်းပါ ယမ်းရယ်... တကတည်း... ကလေး နေတာပဲ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ပေါ့... ကလေးသာဆို အဲဒီကောင်မလေး”

ကို လိုချင်တယ်ဗျဆိုပြီး အိမ်ရှေ့မှာ တစ်နေ့ ဆယ့်ခြောက်ခါလောက် သာအော်နေမှာ... ”

“သွား...”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီလောက်ထိ ရှုံးနေတာ မယုံဘူးလား”

ယမ်း သစ်ရိပ် ဘေးနားရောက်လာသည်။

“ယမ်း... ယမ်းရယ်... လမ်းပေါ်မှာ... ဟာ”

သစ်ရိပ် မျက်နှာလေး နီရဲနေလျက် ငုံကျလာသည့် ယမ်း မျက်နှာကို ရှောင်တိမ်းနေသည်။

“ဟင့်အင်း... ယမ်းနော်”

ရှောင်ရင်း တိမ်းရင်းနှင့်ပင်...

ယမ်းရင်ခွင်ထဲမှာ သစ်ရိပ် ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်လေး ဖြစ်သွားခဲ့ ရသည်။

“ချစ်လား...”

“မချစ်ဘူး... လူဆိုး”

“ဟာ... ဒါအများကြီး လိမ္မာပေးထားတာ... ရှက်ပြီး ရည်းစားလေး ငိုမှာစိုးလို့”

သစ်ရိပ် မျက်စောင်းလေး ဒိုင်းခနဲ ပြေးဝင်လာသည်။

“အဲဒီလိုမျိုး ကားပေါ်မှာ ကောင်မလေးတွေ ဘယ်နှစ်ယောက် လောက် နမ်းခဲ့ဖူးပြီလဲ”

“ဟိတ်... ဒီပြင် နည်းနဲ့စစ်၊ အဲဒါမျိုး လုံးဝသည်းမခံဘူး”

“သည်းမခံလည်း ပြောမှာပဲ... ငါက တစ်ချိန်လုံး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်က ကားတစ်စီးနဲ့ တစ်နေ့ကုန်...”

“အလုပ်ပြီးရင် အိမ်... အိမ်ကနေ အလုပ်ပဲ... ရည်းစားဆို

လို့ အခန်းထဲ အတင်းဝင်ပြီး အတင်းခါးပြတိုက် ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ဇီးပြားလေး
ပဲ စားဖူးတယ်”

မျက်စောင်းလေး ထိုးလိုက်ပေမယ့် သစ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေး ပြော
နေသည်။

ချစ်သူလူဆိုး...

ကြည့်လေ... သူများ ဒုတိရင်တွေ ခုန်နေတုန်း...

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်... သစ်ရိပ် သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ဖို့
မဟုတ်ပါဘူး... ကြီးသန်းနဲ့ တွေ့ရင် သုံးဖို့ ပိုက်ဆံလေး ဘာလေးနည်း
ဆည်းပေးခဲ့ပြီး ဘာကြီးတို့ ဘယ်ပြောင်းသွားလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ
ဘာကြီးကို သနားလို့ ကန်တော့ချင်တာပါ... သူတို့နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်
ပါဘူး”

“ခို ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ခဲ့ရဘူး... ဘာအကြောင်းမှာလည်း
မသိခဲ့ရဘူးမို့လား”

“မသိခဲ့ရပါဘူး”

“တော်ပြီ... နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မကြီးစားနဲ့ နင် ငါမသိ
ဘာမှလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားရဘူး... အတူတူပဲ ပုလင်းတူပွားဆိုတဲ့ ဘယ်
ဘာက ကျွန်းတယ် ဘယ်ဟာက ကျယ်တယ် ပြောဖို့ လိုသလား... သူတို့
အုပ်စုတွေနဲ့ လေတင်နဲ့လေအောက်တောင် မထိုင်ရဘူး... အမြဲမှတ်”
သစ်ရိပ် ခိုးထွက်တဲ့ကိစ္စ မေမြတ်ထန် ဘယ်က ဘယ်လိုသိသွား
ခဲ့ပါသနည်း။

“နင့်အပေါ်မှာထားတဲ့ ငါ့ရဲ့စေတနာကို နားလည်ရင် အနေ
အထိုင် ဆင်ခြင်စမ်းပါ... နင့်ကို ကလေးလို ချစ်ချယ်ထားဆီးထားတာ
တွေ မလုပ်ချင်ဘူး... ပေးထားတဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို မဆုံးရှုံးတောင် နင်

နေတတ်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ နားလည်”
 ခရီးရောက်မဆိုက် မမ နားပင်မနားရသေးပါ။
 အဆွခံရလို့ ဝမ်းနည်းလျက်၊ မမကိုလည်း သနားရရင်း...
 သစ်ရိပ် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ငြိမ်သက်နေမိလေသည်။
 မေမြတ်ထန် ဒေါသဖြစ်နေဆဲ...
 ဒီလူစုကို ချေမှုန်းနိုင်ဖို့ သူ့မှာ လုံးပမ်းလိုက်ရတာ၊ ပင်ပန်းလို့
 ရတာ၊ သစ်ရိပ် ဒီလောက်ထိ အတေးမှတ်မရှိ၊ ပျော့ညံ့တာကို မကျေနပ်
 နိုင်...

ခုဆို တစ်လောကလုံး ပြေးကြည့်မှ ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်
 တည်း...

ခုပြန်တွေ့ကြမှ သစ်ရိပ်ကို ပို၍တွယ်တာသည်။ မျက်စိအောက်
 က အပျောက်မခံချင်တဲ့အထိ ချစ်ခဲ့သည်။

ယမ်းတို့သားအမိ ညီမငယ်အပေါ် သဘောထားကြီးတာ၊
 လည်တာ ယမ်းသိပ်ချစ်တာ သိနေပါလျက်နှင့် ညီမလေးကို သူတို့လေး
 ထဲ ထည့်မပေးရန်နိုင်သေးတာ ချစ်လွန်းလို့ပါ။

ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ညီမငယ်ရှိနေအောင် ဘဝမှာ တိုးထား
 ရာ တိုးတက်ကြောင်းလည်းဖြစ်အောင် အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအမတ်
 ဝေပီကင်သုံးမျိုးလောက်ကို ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ ဆရာကောင်းများနှင့်
 မှာ ခေါ်သင်စေခဲ့တာ...

တစ်နှစ်လို့ အချိန်ဆွဲမိတာ နည်းများနည်းသွားလားလို့ တွေး
 ခဲ့လေသည်။

“မမ... မမ... ပင်ပန်းလာတယ်ဖို့လား ဟင်... မမ စာ
 ဟင်းတွေ သစ်ရိပ် ကိုယ်တိုင် ဝင်ချက်ထားတာ... သွားစားရအောင်

သေပါ... မမရယ်”
 လက်ကိုလာဆွဲခေါ်၍ အပြုံးလေးနဲ့ ချောတော့ ရင်ထဲမှာ ကြည်
 နူးသွားမိပေမယ့် ကိုယ်မှာတာ ပြောတာတွေ နားထဲရောက်ရဲ့လား...
 မှတ်မှထားပါမလားလို့ တွေးပူလိုက်သေးသည်။
 တကယ်ဆို ဒါဟာ ချစ်လွန်းလို့...

“သစ်ရိပ် မြန်မြန်သောက်လေ... ရုပ်ရှင်ချိန်နီးနေပြီ”
 ခေါင်းလေးညိတ်လျက် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်၍ တကျိတ်ကျိတ် တသောက်နေသည့် သစ်ရိပ်ကို ကြည့်၍ ယမ်း ခယ်ချင်သွားသည်။
 ကလေးဆန်လွန်းလျက် သစ်ရိပ် အိလောက် ချစ်ဖို့ကောင်းအတစကမလီ။ သောကကင်းစင်သော သစ်ရိပ် မျက်နှာလေးက ပြုံးကြည့်ကာ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် လှနေသည်။

“ယမ်း”

“ဟင်...”

သူကမ်းပေးသည့် တစ်သွားနှင့် ပါးစပ်ကို ဖွဖွသုတ်ကာ...

“နှုတ်ခမ်းနီတွေ ပျက်ကုန်ပြီလားဟင်”

“ဒီလောက် စားသောက်နေမှတော့ ပျက်ပြီပေါ့”

အကောင်းစား နှုတ်ခမ်းနီဖို့ မပြောင်းမလဲ ဒီအတိုင်း ခိုနေဆဲပဲ ယမ်း တမင် ပြောပစ်လိုက်တော့ သစ်ရိပ် မျက်နှာလေး ဖွတ်သွားသည်။

“ဗုက္ကပဲ... နှုတ်ခမ်းနီဘူးက ဒီနေ့မှ မေ့ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားလေး အစ်မတော်က နှုတ်ခမ်းနီ မပျက်စေလို့ မှာလိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... မမက ငါ့မျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်နေတာ... နှုတ်ခမ်းနီကိုလည် အရောင်ဖျော့ဖျော့ဆိုရင် မကြိုက်ဘူး... နှုတ်ခမ်းနီက အရောင်ဖျော့ရတဲ့အထဲ ဘာမှမရှိတော့ရင် မမက ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကြောက်စရာပါလား... ဝါဆိုရင်တော့ လိုလာပြီ...”

“ဘာကိုလဲ...”

“နှုတ်ခမ်းနီရောင်စုံကပ် လိုက်ဝယ်ထားဖို့လေ... သွားကရာ ညို့ ကားထဲမှာ ထည့်ထားမယ်... ပျက်တဲ့နေရာမှာ ဆိုးလို့ရတာပေါ့”

“ယမ်းနော်...”

“ဟော... ခင်ဗျား ခုလို စားသောက်ပြီးပျက်ရင် ဆိုးဖို့လေ... မလိုဘူးလား”

မျက်စောင်းလေးထိုးလျက် သစ်ရိပ် စကားမပြန်တော့...

ဆူးလေ နီးဖို့တွင် နီးနီးသွားသည်ဖို့ ကားလေးရပ်သွားသည်။

သစ်ရိပ် မျက်လုံးတွေ အမှတ်တမဲ့ လူတွေစုန်း ဆူညံနေသည့် ငမ်းဘေး ပလက်စောင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟင်...”

မျက်နှာတစ်ခုကို လူတွေကြားမှာ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။

“အမေနဲ့ တူလိုက်တာ”

မိနက်ထူတန်းလျက် လှပစွာပါးလှသည့် မျက်ခုံး မျက်နှာတစ်ခုကို အလှဆင်ထားသည့် စံပယ်တင်ပွဲနက်ကလေးနှင့် သစ်ရိပ် ဘယ်ညိုမှ မေ့မရနိုင်ပါသည့် အမှတ်အသားတွေ... သို့သော်...

ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေသည့် အဝတ်အစားများနှင့် သနပ်ခါးပါး

ကွတ်ထူထူကြီးများက ချွေးတွေကြောင့် ပွန်းပဲ့ကာ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်။

“အဲဒီမိန်းမကြီးပါရှင်... ကျွန်မ တူမလေးနှစ်ယောက် နောက်ကို တကပ်ကပ်လိုက်နေတာ... ကျွန်မ ဘုရားပန်းဝယ်နေတုန်း ကလေးတွေကို အတင်းဆွဲနေတာ...”

“ဟုတ်တယ်... အရှင်မကြီး သမီးကို အတင်းဆွဲတယ်... ဟိ... ဟိ...”

“သမီးကိုလည်း မုန့်တွေပြုပြီး အတင်းဆွဲခေါ်တယ်”

“အဲဒါ ကလေးလျှောက်ခိုးနေတဲ့ မိန်းမကြီးနေမှာ... ဝါတလောက တောင်ဥက္ကလာဘက်မှာ ကလေးမလေး နှစ်ယောက်ကို မှုကျွေးပြီး ညာခေါ်သွားလို့ ပြဿနာတက်ကြတုန်းကလည်း ဒီမိန်းမကြီးက မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်က ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင် ဂါဝန်လေးတွေနှင့် ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက် ဆွဲထားလျက် လူအုပ်ကို တိုင်နေသည်။

ကလေးက စကားတွေ တွင်တွင်ဆို၍ ငိုနေကြ၏။

မိန်းမကြီးက လူတွေကို ပြုတ်ပြုတ်ကြောင် ကြည့်လျက် လက်ဝဲက လွယ်အိတ်စုတ်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျစ်နေအောင် ပိုက်ထားသည်။

“ဘာကြည့်နေကြတာလဲ... အဲဒါ ချိုသမီးတွေ ငါ့သမီးတွေ ငါလာခေါ်တာ”

မိန်းမကြီးအသံ...။

သစ်ရိပ် ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

ဒါ... ဒါ အမေအသံပါပဲ။

“နေကြပါဦးဗျာ... ဒါ ကျွန်တော့်ညီမပါ... ရောဂါသေ

ပါဗျာ... ကလေးဖမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော်တို့ ရိုးရိုးသားသား တောင်းရမ်းစားနေတာပါ”

အသံညှပ်ညှပ်နှင့် ညာဘက်လက်တစ်ခုလုံး ပတ်တီးစည်းထားသည့် လူကြီးနှစ်ယောက်က ခွက်တစ်လုံးကို ချိုင်းကြားမှာ ညှပ်လျက် သူအုပ်ထဲ ဝင်လာရင် အော်ပြော၏။

အဖြစ်အပျက်တို့က အုန်းမနဲဆို မြန်ဆန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ လူများကြားထဲမှာ အမေဆိုသည့် မျက်နှာတစ်ခုကို ထပ်၍ ရှာမရဲဖြစ်နေစဉ် မီးပွိုင့်က စိမ်းသွားပြီမို့ သစ်ရိပ်တို့ ကားလေး ငြိမ့်ခနဲ လျှာဆွက်သွားသည်။ ရုတ်တရက်...။

သစ်ရိပ် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

“ကျွန်တော့် ညီမပါ”

“ကျွန်တော့်တို့ ရိုးရိုးသားသား တောင်းရမ်းစားနေတာပါ”

နားထဲမှာ ဟိုလူကြီးရဲ့ အသံတွေက တူနဲ့ထုနက်နေသလို မြည်

ဟီးကျန်ရစ်၏။

ဒါ အမေမှ အမေစစ်ပဲ...။

ဒါဖြင့် ဟိုလူကြီးက...။

သစ်ရိပ် ရင်တွေပူလာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေမဟုတ်လို့ တူနေတာဆိုလျှင်တောင် သစ်ရိပ် သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်သေးသည်။

အမေ ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲ ရောက်ရောက် သစ်ရိပ် အမေကို ခေါ်မည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ လူတစ်ယောက်ကို ပြန်ရှာဖို့ လွယ်သလား။ ရုတ်တရက် အခြေအနေကို သစ်ရိပ် မေ့သွားသည်။

“သစ်ရိပ်... ဘယ်လိုဖြစ်... ဟာ... ဟာ သစ်ရိပ်...။

သစ်ရိပ် မလုပ်နဲ့... မဆင်းနဲ့လေ... ဘာလုပ်တာလဲ”

ကားတံခါးဖွင့်၍ ဆင်းတော့မည် ပြင်နေသည့် သစ်ရိပ် လှုပ်ကြောင့် ယမ်း ကားကို အလန့်တကြား အရိတ်အုပ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်က ကားက ဂျိမ်းခနဲ ဝင်ဆောင့်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟေ့... နို့တဲ့မှပဲ... ကားရပ်ရင် အချစ် ပြမီးဖွင့်ပါလား”

“ဝါ ကားရပ်လို့ ရတဲ့ နေရာလား”

“ကားမီးလုံး ကွဲသွားပြီ”

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ချက်ချင်း ဆူညံသွား၏။

“သစ်ရိပ်... နင် ဘာရောဂါထပြီ ခုန်ချမယ် လုပ်တာလဲ”

“ယမ်း... ဟို... ဟိုလေ... ငါ”

“ကျွတ်... ”

ယမ်း စိတ်ပျက်စွာ ‘ကျွတ်’ ခနဲ စုတ်သပ်လျက် ကားပေါ် ဆင်းလိုက်ရသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်မိမှန်းပင် သိပုံမပေါ်သော သစ်ရိပ် မျက်နှာ ကြောင်ငေးငေးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဘာမှထပ်မမေးလိုတော့...

သူ သဘောပေါက်သည်လေ...

ဒါဟာ သစ်ရိပ် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ခံစားမှုလွန် ဝေဒနာ ငယ်လေး သူလမ်းပေါ်မှာ ခြေစုံရပ်မိတော့ ရှည်လျားစွာ ရပ်နေသည့် ကားတန်းကြီးနှင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းနေကြသည့် လူ့အုပ်ကြီး...

သူ့ဆီ အပြေးလာနေကြသည့် ယာဉ်ထိန်းရဲတွေ...

အခြေအနေမကောင်း...

နောက်ကားတွေကို လမ်းကြောရှင်း၍ ဖွဲ့ထွက်စေသည်။

ရှုပ်ထွေးနေသည့် ပြဿနာတွေကြားမှာ ယမ်းတစ်ယောက် ဒိုင် ခံဖြေရှင်းနေရသည့် အဖြစ်ကို ပါးစပ်ကလေးဟာလျက် ငေးကြည့်နေမိ သည့် သစ်ရိပ် ဘာမှမလုပ်တတ်...

သူမအတွက်လည်း အမေဆိုသော မျက်နှာတစ်ခုကို ယပ်၍ ညှင်တွေ့ခွင့် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား...

ဘာ မမရယ်”

အသားဆတ်ဆတ် တုန်လျက် စားပွဲပေါ်ကာ တရုတ်ပန်းအိုး
အလေးကို ခွမ်းခနဲ ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်လေ... ဘယ်လောက်ထိ အဖြစ်ဆိုးတွေ ကြုံမလဲ...
... ဘာသူကွရောက်ပြီး ချက်ချင်း သူတောင်းစားဖြစ်သွားခဲ့သလား... ဖြစ်
ဘာ့ရော သားသမီး လက်တွဲပြီးတောင်းလို့ရတယ်... သူများအိမ်မှာ
ကျွန်အဖြစ်ထားခဲ့တာနဲ့စာရင် ဒို့ကလေးဘဝဟာ အမေရင်ခွင်ကို ဘယ်
လိုပုံစံနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ခိုလှုံချင်ကြတာပဲ... ဘယ်ဘဝမျိုးပဲ ရောက်နေနေငါ
တို့ကို ဒီလောက်ထိ ပစ်ထားဖို့ မလိုဘူး”

ဒေါသထန်နေသူ၏ နီရဲသော မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စက်တို့ ကြွေ
သွေးသည်။

“ဒီထဲမှာ ငါက ကံတောင်းပြီး မာမီတို့ လက်ထဲရောက်ခဲ့လို့
... မဟုတ်ရင် နင့်လိုပဲ ငါလည်း ပညာမတတ် အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ ခုချိန်
ထဲ သူများ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ကုမဲ့သူပရို ယူမဲ့သူမရို”

မေမြတ်ထန် နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်၍ မျက်ရည်ကို
... ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်ပြီး လှုပ်ရှားနေသည့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ဟန်နှင့်
အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ယမ်းတို့ သားအမိရဲ့ သဘောထားကြီးမှုတွေကို နင် မမေ့ပါဘဲ၊
ဒီလိုတောင်းစားနေတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ နင့်အမေပါလို့ သိလိုက်ကြရင်
... နင့်တို့ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ကုန်ကြမယ်၊ သူတောင်းစားကို ဘယ်လူကောင်း
... ယူမှာမဟုတ်ဘူး... ယူမိပြီးမှသိရင်လည်း... ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဖို့ အတွက် အမေတစ်ယောက်လုံး
... စွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာလား... မမ၊ သစ်ရိပ် ဘယ်တော့မှ အမေ့ကို

“ဘာ”

မျက်ခုံးတွေ တွန့်ခိုးသွားလိုက်တာ အကျည်းတန်စေလျက်...
ပြုနေကျယ်ဝင်းလက်သွားသည့် မျက်လုံးတို့က အလှပျက်လေ

သည်။

မမမျက်နှာကို မထင်မှတ်စွာ သစ်ရိပ် ကြောင်ငေးကြည့်နေမိ
သည်။

“နောက်တစ်ခါ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်လုံးမှ
ထပ်မကြားချင်ဘူး သစ်ရိပ်... နင့်ကိုငါ အစွမ်းကုန် ပြောထားပြီးသား
တစ်လောကလုံးမှာ သွေးသားရင်းချာဟာ နင်နဲ့ငါပဲ... မိဘဆိုတာလည်း
ငါ့ခေါင်းထဲမှာ မရှိဘူး... ငဲ့ညှာဖို့ ထောက်ပံ့ဖို့ဆို စိတ်ကူးထဲတောင်
မထည့်ဘူး”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မမရယ်... အမေဟာ အရင်တုန်းက
ညီမလေးတို့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့သလဲ”

“ဘာလဲ... သူများအိမ်မှာ ငွေနှစ်သောင်းနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ဖို့ ရောင်း
သွားတာ ချစ်တာလား”

“အမေ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ... သစ်ရိပ်တို့မှ မသိ

မစွန့်လွှတ်ဘူး... အမေ့ဆီကို သွားမှာပဲ”

“အိမ်မက်ထဲမှာ မက်ရင်တောင် မျက်နှာသစ်ချရမယ်... နောက်တစ်ခါ အဲဒီသူကောင်းစားတွေကို တွေ့ရင် လှည့်တောင်မကြည့်ရဘူး၊ မှတ်ထား... နေဝမ်းပါအုံး... နင်က ဘာအားကိုးနဲ့ တမေထဲမနေတာလဲ”

သစ်ရိပ် အံကလေး တစ်ချက်ကြိုက်၍ မျက်နှာမော့သည်။

“သစ်ရိပ်မှာ ဘာအားကိုးမှ မရှိပါဘူး... ဒါပေမယ့် သစ်ရိပ် အမေ့ကို ချစ်တယ်... ။ လုံးဝပစ်မထားနိုင်ဘူး... အမေသွားလေရာ လိုက်မယ်... အမေ တောင်းစားနေရင် သစ်ရိပ်လည်း တောင်းမယ်”

“ကဲ... တောင်းအုံး”

ဖြန်းခနဲ အသံမြည်လျက် သစ်ရိပ် မျက်နှာလည်ထွက်သွားသည်။

“အေး... ကစ်ခုပြောထားလိုက်မယ်... ဒီအကြောင်းတွေ ယမ်းတို့ သားအမိနဲ့ မတ်ဝန်းကျင် တစ်ယောက်တစ်လေဆီ ပေါက်ကြားသွားကြည့်၊ နင့်ရှေ့မှာတင် အဆိပ်သောက်ပြီး ငါသေပြမယ်”

တစ်လုံးချင်း ပိသစ္စာ ပြော၍ မေမြတ်ထန် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သစ်ရိပ် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်လေး ပျော့ခွေလျက် ကျန်ခဲ့လေသည်။

မမ ရင်သီးစွာ ပြောသွားသည့် စကားလုံးတွေက န... ထိမလျှံနေ၏။

ပြောရက်လိုက်တာ...

အမေဆိုတဲ့ မိန်းမကို အမုန်းဆုံးပဲ...

ဘာကိုမုန်းတာလဲ... မမ ဘာကြောင့် မုန်းတာလဲ...

သစ်ရိပ် မျက်ရည်ကျနေရုံမှ လွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်... အမေ... အမေ ဘယ်မှာလဲ... ဟင်

“ဦးမိုး ကျွန်သွားဖို့ ကိစ္စလည်း ပျက်သွားပြန်ပြီနော်. . .”
 လိမ္မော်သီးစိပ်က အမြေးနုလေးတွေကို ဂရုတစိုက် ဖယ်ထုတ်
 နေရင်း ဦးမိုးဈာန် ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ စားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သွားတဲ့
 အစိပ်လေးတွေကို မေမြတ်ထန် လက်ဖဝါးလေးထဲ ထည့်ပေး၏။
 “ဦးမိုး ဘဝမှာ ထန်လေးစာလွဲပြီး ဘာကို အရေးကြီးစရာလိုလို့
 လဲ. . .”
 မေမြတ်ထန် ယုံယုံပြီးလေးနှင့် သက်ပြင်းချ၏။
 “စီးပွားနဲ့ ကျန်းမာရေး ဘာကအရေးကြီးသလဲ. . . ထန်လေး
 နေမကောင်းတာကို ထားခဲ့ပြီး ဦးမိုး ဘယ်လိုသွားလို့ရမှာလဲ”
 “ဦးမိုး အလုပ်အပေါ် ဂရုစိုက်တာ ကျွန်မသိတယ်. . . ကျွန်မ
 ဒီလောက်ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ သွားစရာရှိတာ ဖြောင့်ဖြောင့် သွားစေ
 ချင်တယ်”
 “ဒီလောက်ဖြစ်တယ်၊ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ
 ကလေးရယ်. . . ကြည့်စမ်း. . . မျက်ကွင်းညှိလေးနဲ့ ဘာမှမဟာ၊ ဘယ်
 မှမသွား၊ ဒါကို ဦးမိုး မစိုးရိမ်ရဘူးလား”
 ဆိုမှာမှာ ခပ်လျှော့လျှော့ မှီထိုင်နေသည့် မေမြတ်ထန် ကိုယ်

လေး သူ့ဘက်စောင်းခဲ့လှသည်။
 “ကျွန်မ အဲဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားလားဟင်”
 “ဖြစ်တယ်. . . ထန်လေး အဲဒီလောက် မကျန်းမာဖြစ်သွားတာ
 ဦးမိုး မကျေနပ်ချင်ဘူး. . . သွေးသားဖောက်ပြန်လို့ ဆိုတာမျိုးကတော့
 ပြင်တားဆီးလို့ မရတဲ့သဘာဝ. . .”
 ဦးမိုးဈာန် စကားကို တစ်ချက် နားလိုက်ပြီးမှ. . .
 “ထန်လေး. . . စိတ်အကျဉ်းအကျပ် အခက်အခဲတစ်ခုခု ရှိနေ
 တယ်လို့ ဦးမိုး ထင်တာကိုပြောရင် ကလေး ကျေနပ်ပါ့မလား”
 ဦးမိုးဈာန် ပြောဆိုရင်း အကဲခတ်တော့ မေမြတ်ထန် မျက်ဝန်း
 သေးတွေ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်မှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
 “ဆက်ပြောမယ်နော်. . . တကယ်လို့ ဦးမိုး ထင်တာမှန်နေရင်
 ထန်လေးရဲ့ အခက်အခဲဟာ အသေးအဖွဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး. . . သိခွင့်ရှိရင်
 ဦးမိုး သိပါရစေ. . . ထန်လေး ဒီလောက် ခံစားနေရလောက်အောင် ကြီး
 မှားတဲ့ အကြောင်းကိစ္စဟာ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ ဦးမိုး ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကူညီ
 ခင်တယ်”
 မေမြတ်ထန် မျက်ဝန်းတွေ မျက်နှာကျက်ဆီသို့ ရွေ့လျားသွား
 သည်။
 “ထန်လေးဟာ. . . အသက်ငယ်ငယ် ရုပ်ကလေးလှလှနဲ့ စီးပွား
 နယ်ပယ်ထဲမှာ အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ အတူဝင်လာခဲ့တာ မှန်တယ်. . . ဒါ
 ကြောင့်မို့လို့ပဲ ဦးမိုး စိတ်မချဘူး. . . ထန်လေး ကျွန်လည်တဲ့ နယ်ပယ်နဲ့
 ထန်လေး အသက်နဲ့အတွေ့အကြုံက မမျှသေးဘူး. . . ဦးမိုး ခုလိုပြော
 တာ အထင်သေးလို့ ပြောတာမျိုး လုံးဝမဟုတ်ဘူးနော်”
 မေမြတ်ထန် မာနကို သိထားတာမို့ ဦးမိုးဈာန် ပြောရင်းရသေး

သည်။

“တကယ်ဆို... ထန်လေး သိပ်ကို ထက်သန်ပြီး ဝါသနာ အရင်းခံရှိလွန်းလို့ ခွင့်ပြုထားခဲ့ရတာ၊ ဦးမိုး ဆန္ဒအရဆို ထန်လေးတို့ ဘာမှ မလုပ်စေချင်ဘူး၊ ဦးမိုး သွားလေရာ တကောက်ကောက် ခေါ်သွားပြီး တတ်နိုင်ရင် အာခံတွင်းထဲမှာ ငိုထားချင်တာ”

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ မေမြတ်ထန် ပြုံးသည်။

လှောင်ပြုံးမုန်းသိလိုက်ပါလျက် ဂူအပြစ်မမြင်နိုင်။

“ယောက်ျားယူပြီး ယောက်ျားကို ခြေခံပုံလက်နယ်ဖြင့် ကျွေးမွေးတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးလိုချင်ရင်တော့ ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ မဆုတ်ဖြတ်နဲ့ဦးနော်”

အဲဒီလို ကြွေးကြော်ထားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး။

“ဒီတစ်ခါ ဦးမိုး ပြောသမျှ ထန်လေး ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်ပေးတယ်နော်၊ စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့စွာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဓာတ်ခါတလေ အားပေးပါနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးမိုး ပြောသလို နားထောင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်တာနော်ဆုံးမေးချင်တာလေး တစ်ခုကိုပဲ ဖြေပေးပါဦး”

ဦးမိုးဈာန်က မေမြတ်ထန် လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၍...

“ထန်လေး ခုလောက် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်ခဲ့တာ ဦးမိုးပြောတာတွေကြောင့်လား၊ စိတ်နဲ့ပတ်သက်လို့သာ ဒီလောက်အချိန်ပိုင်းလေးအတွက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ချုံးကျသွားတာပေါ့... ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ စိတ်ဒုက္ခတော်တော် ရောက်သွားခဲ့တယ်”

“ဦးမိုး မသိရဘူးလား”

“စီးပွားရေးနဲ့ရော အိပ်ထောင်ရေးနဲ့ပါ ဘာမှမပတ်သက်တဲ့ အတွက် ဦးမိုး သိခြင်း မသိခြင်းဟာ ဘာမှမထူးပါဘူး... ကျွန်မ ပြောနိုင်စိတ်လည်း မရှိဘူး”

“ဒါဆို စံလေးနဲ့ ပတ်သက်မလား”

မေမြတ်ထန် ဦးမိုးကို ခပ်စူးစူး တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ ဘာမှဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးမိုး စေတနာကို စိတ်ကားသလို ဖြစ်သွားရင်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ”

ဦးမိုးဈာန် မချိပြုံးလေးပြုံးလျက်...

“ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ မေ့ပစ်လိုက်ပါ ထန်လေးရယ်၊ ဦးမိုးကြောင့် ငါ့စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရတာမျိုးတောင် မရှိစေချင်ပါဘူး၊ စကားတွေ မေးခွန်းတွေ အများကြီး မေးနေမိတဲ့ ဦးမိုးဘက်က ရိုင်းသွားသလို ဖြစ်ခဲ့တာကို တောင်းပန်တယ်၊ ဦးမိုးလေ စီးပွားရေးလောကမှာ ထန်လေးဟာ သူ့ချစ်လူခင်များတဲ့ လူအများ လေးစားအားထားခံရသူ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဦးမိုးကို လောကက သေးသေးလေး မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရင်းနှီးမှု ထူထည်ကြီးတယ်... ဒါကြောင့် အန္တရာယ်ဟာ အမြဲရှိတယ် လူအများနဲ့”

“ဦးမိုး ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ”

မေမြတ်ထန် မျက်နှာမှာ ညှိုးရော်ခြင်းတို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ဦးမိုးဈာန် ပင့်သက်ရှိုက်မိသည်။

“ငွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မလိုသူတစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ထန်လေးအပေါ် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လာမှာမျိုး ဦးမိုး လက်မခံနိုင်ဘူး... ထန်လေးမှာ အရေးကိစ္စကြီးငယ်ရှိနေရင် ဦးမိုးတစ်ယောက်လုံး မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးနေတယ်ဆိုတာ မေ့မထားပါနဲ့”

“ကျွန်မမှာ လူမုန်းများလို့ အန္တရာယ်ရှိနေပြီလို့ ဦးမိုး ပြောချင်

တာလား”

“အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်တာ... ဦးမိုး ဖြေရှင်းပေးချင်တာ”
မေမြတ်ထန်က ဟင့်ခနဲ ရယ်သည်။

“ကျွန်မကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတဲ့လူ ရှိနေနိုင်တာပေါ့။ ကျွန်မက လူတွေ ချစ်အောင် ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးတွေကို ကာရံဖန်တီးတဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်လောကလုံး မုန်းနေလည်း ကျွန်မ ဝရမစိုက်ဘူး။ ကျွန်မရှေ့မှာ လူတွေကို အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းခိုင်းလို့ရတဲ့ လက်နက်ရှိတယ်။ ပြုံးခိုင်းလို့ရတယ်။ မိုခိုင်းလို့ ရတယ်။ မုန်းနေတဲ့လူတောင် ချစ်လာသယောင် နေပြရမယ်... ကျွန်မတို့ မမုန်းရဲနိုင်အောင် ဖန်တီးလို့ရတယ်”

ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းကို ငွေနှဲ့ဝယ်လို့ရသတဲ့လား... .

ဦးမိုးစာန် သက်ပြင်းချရပြန်ပြီး ဆက်ပြော၍ ဒေါသဖြစ်ရန်ဖြစ် ရတာမျိုး မပြုလိုတော့ပါ။

“ထားပါတော့လေ၊ ဦးမိုး ဖြစ်စေချင်တာက ထန်လေး ဦးမိုးကို မမေ့ဖို့ပါ။ အရေးကြုံလာရင် ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်စေချင်တာ၊ နေရာတကာ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါလုပ်ရင် အမှားတွေ့တတ်တယ် ကလေးရဲ့။ အမှားဟာ လူတိုင်းမကင်းတတ်ကြဘူးလေ... သတိထားစေချင်လို့”

ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါ မေမြတ်ထန် တည်တည်လေး ရှိနေ၏။ ရှေ့ရေးအတွက် ဦးမိုးစာန် ဘယ်လောက်ထိ ပူပန်နေမိတာ ကိုယ် ကိုယ်ကိုသာ အသိဆုံး။ ငွေဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ထန်လေးရယ်... မင်းသိလာမယ့် နေ့ထိ စောင့်ကြည့်မနေရက်လို့... .

အဝတ်အစားထုပ်တစ်ဖက် ဝယ်ထားသည့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းတွေက မနိုင်မနင်း အားလုံးတစ်ယောက်တည်း သိမ်းကျုံးသယ်ပိုး၍ ထွက်လာခဲ့လိုက်တာ။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သစ်ရိပ် မရှိ။

ပတ်ဝန်းကျင် ဘယ်ဘက်လှည့်ကြည့်ကြည့် သစ်ရိပ်ကို မတွေ့ဘူးပါပဲ။ အောက်ထပ်ကို ဆက်ဆင်းသွားရမလား။ အပေါ်ပဲ ပြန်တက်ကြည့်ရကောင်းမလား။ လှေခါးထိပ်မှာ ကြောင်တက်တက် ရပ်ရင်း ယမ်းကာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်မှာ သစ်ရိပ် ဘယ်မှလည်လည်ပတ်ပတ် သွားလာတတ်တာ မဟုတ်။

လူကွဲသွားတာမျိုးလား... . တမင် ထွက်သွားတာလား... . ပူပန်စိတ်နှင့် ရုတ်တရက် မဝေခွဲနိုင်။ ဒါဖြင့် သစ်ရိပ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ... . “ဟော... .”

သိမ်ကြီးဈေး အပေါ်ထပ်မှ ပြေးကြည့်လိုက်စိစဉ် မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ယမ်းလက်ထဲက အထုပ်တွေပင် လွတ်ကျမတတ်သွားရသည်။

သစ်ရိပ် လူတွေကားထဲကြားမှာ ကွေ့ပတ်ရွှေငင်ရှားလှ
 တစ်စုံတစ်ယောက်နောက်သို့ အမောတကာ ပြေးလိုက်နေသည့်ပုံ...
 အပေါ်ထပ်ကနေ ဒိုင်စင်ထိုးချလိုက်ချင်သည့် စိတ်ကိုဖျောက်
 ယမ်း ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ။
 ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် လူတွေကြားမှာ အချိန်အတော်ကြီးကြာ
 ဈေးရှေ့လမ်းပေါ် ပြန်ရောက်လာသည်။
 သစ်ရိပ်ကို အစအနလေးသော်မှ မမြင်ရတော့ပေ။
 ယမ်း ကားဆီပြန် ပြေးရပြန်သည်။
 သစ်ရိပ် သွားတဲ့အတိုင်း ပြေးလိုက်ရှာရမလား...
 ကားနဲ့လိုက် ရမလား...
 အရေးထဲ စိတ်ကချိတ်ချတဲ့ ဖြစ်နေသေးသည်။
 ကားထဲသို့ အထုပ်တွေ ပစ်သွင်း၍ ကမန်းကတန်း တက်
 ကားစက်နှိုးလိုက်ပြီး...
 “ဟာ... ဟော... ဘက်ခံဆုတ်တာ ကြည့်ဆုတ်လေတာ”
 “ဟာ... ဆောရီး”
 “ရှိုးတဲ့ပုပဲ... ”
 ဆဲပလေ့စေ ယမ်း သဘောထားကြီး လိုက်သည်။
 ထိုလူ ကားရွေ့ပေးတာကို အတော်ကြီး သည်းခံစောင့်
 ကားကို သတိနှင့် မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သိပ်ဟာနေလို့ မဖြစ်သေး
 တော်ကြာ သစ်ရိပ်ကို မတွေ့ဘဲ အချုပ်ထဲပြေးဝင် ရမလား
 ရေခဲတိုက်ထဲ ရောက်မလားပင်။
 သတိကလည်း ထားနေရလျက် ဒေါသဖြစ်၍ စိုးရိမ်၏။

အပေ...

အဖေ့ကို အာရိပ်သာသာ ဖျတ်ခနဲ အပေါ်က လှမ်းမြင်လိုက်ရ
 ြစ် သစ်ရိပ် အတင်းပြေးလိုက်လာခဲ့တာ။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့
 အမေ ပျောက်သွားလျက် ဟိုလူကြီးကိုပဲ ဆက်မြင်နေရသည်။ ဘာပဲ
 ငြိမ်ဖြစ် သဲလွန်စတစ်ခုပေမို့ သစ်ရိပ် ဒီထိ အရဲစွန့်လိုက်လာခဲ့တာပါ။

ပြည့်တင်းမို့မောက်နေသည့် ရွှေရင်လေးအစုံ နိမ့်ချိမြင့်ချိရှိလျက်
 သစ်ရိပ် မောဟိုက်နေသည်။

“မိန်းကလေး မင်းရောက်လာပြီလား”

“ဟင်”

တိုက်ဖျက်ကြီးထဲက စကားသံကြောင့် သစ်ရိပ် ကိုယ်လေး
 ခပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီလူကြီး ငါလိုက်လာတာကို သိနေသည်ပဲ။
 သွားစိတ်ပိုက်၍ အထဲဝင်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်... သူ့ရောဟင်”

“သူမရှိဘူးကွ... သူက ဒီလိုပဲ သူလုပ်ချင်တာ သွားချင်စား
 ခင်တာဆို ဇွတ်လုပ်တာပဲ... ပြီးတော့လည်း ပြန်ရောက်လာတာပါပဲ...
 ဒေးပါဦး... အလှနဲ့ ညည်းက ဘယ်လိုများ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာလဲ...”

သူ့ကို သိနေတာ... မင်းမျက်လုံးတွေက တရင်းတန်းပါလား"

နှစ်ကြိမ်မျှ စကားပြောဖူးပြီမို့ ဦးအုန်းရွှေ အကဲခတ်နိုင်ပြီပေါ့
ဟေ့၊ စုတ်ပြတ်ပေပွနေသည့် လူကြီးကို ငေးကြည့်၍ သစ်ရိပ် ဘာပြော
မှန်း မသိ။ အမေ့ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် သူမ ချစ်နိုင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ ဘာမှမရေရာသေးပါဘဲ အမေပါလို့
ဖို့မသင့်သေးဘူးလို့ ထင်သည်။ ဦးအုန်းရွှေကလည်း စူးစမ်းစွာ ကြည့်
ဆဲ။ မွတ်အုနေသည့် လည်တိုင်မှာ စိန်လော့ကတ်တပ် ဆွဲကြီးမျှင်
လေး တစ်ကုံးလုံးချော လက်ကောက်တစ်ရံနှင့် လက်ချောင်းလေး
မှာ ကျောက်တန်းလက်စွပ်လေးတွေ ထပ်ဝတ်ထားသည့် ကောင်မလေး

ဖြူလှလှ ပန်းနုရောင် ငွေခြည်ထိုးဇာ ဝတ်စုံနှင့် မဲနက်
ဆံပင်ရှည်တွေ ဖြန့်ချကာ တောင့်တောင့်လေးရပ်နေပုံက ကဗျာမ
ပေမယ့် လွန်စွာ လှပကျော့ရှင်းနေသည်။

တော်ရုံအဆင့်အတန်းထဲက မဟုတ်နိုင်သည့် သည်မိန်းကလေး
ဘာဖြစ်လို့ သူ့နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေရပါသနည်း။

စိတ်မနှံ့ရှာသော သူ့အသိုက်အဝန်းထဲက အလှဆီသ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သိလိုတွေ့လိုနေခြင်းကို စဉ်းစားမရ။

"ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကိုမမေးဘဲ... မိန်းကလေးက စပြော
တာ ထင်တယ်ကွဲ့... မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ... အလှကို ဘယ်
လို့ ထင်လို့ လိုက်စုံစမ်းနေတာလဲ"

"အဲဒီ အဖေကြီးဟာ ဦးရဲ့ ညီမအရင်း ဟုတ်မဟုတ်...
မဟုတ်ရင် သူနဲ့ဘယ်မှာ တွေ့ပြီး ဒီလိုနေဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ဦး
အရင်ဖြေပေးပါ ဦးရယ်... ကျန်တာ သစ်ရိပ်ဘာမှ မသိချင်ပါ
ရှင်၊ ဦးကို သစ်ရိပ် ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်"

"သစ်ရိပ်"

ခပ်ဆန်းဆန်း နာမည်လေးကို ဦးအုန်းရွှေ မှတ်သားလိုက်သည်။

"ကဲ... ထားပါတော့လေ၊ ဦးကပဲ ပြောပြပါမယ်၊ ထိုင်..."

အင်း... မထိုင်ပါနဲ့၊ အားတော့ နာတယ်ကွယ်... ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာတော့"

"ရပါတယ် ဦး... သစ်ရိပ် ဒီအတိုင်းပဲ နားထောင်ပါမယ်"

တိုက်ဖျက်အဆောက်အဦးကြီးထဲမှာ စုတ်ပြတ်ညစ်ထေးစွာ နေ
သည့် စားသောက်ထားပုံတို့ကို ဝေကြည့်၍ သစ်ရိပ် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်
ခါနဲနေသည်။

"သူဟာ အမေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီလိုဘဝထဲမှာ လက်
ညှစ်တစ်ပြင်တည်း ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ငါဘယ်တော့
အမေလို့ အသိအမှတ်မပြုဘူး"

မမ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ပြန်သတိရမိသည်။

တို့... အမေ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် အမေဟာ ငါတို့ကို
နှုတ်ခဲ့တဲ့ အမေ။

"ကျုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိန်းကလေး အနေခက်ပါမယ်...
ပြင်မှာပဲ ပြောကြတာပေါ့"

"ဟာ... မဖြစ်... အဲ့..."

သစ်ရိပ် စကားလုံးလေးတွေ ခလုတ်တိုက်ကုန်၏။

မျက်နှာလေးက အရမ်းကို ဖြူစင်ချောမွေ့လျက် ရိုးသားဟန်
တွေက ထင်းနေသည်။

အပြစ်ကင်းစင်လှသည့် မိန်းမငယ်လေးကို ဦးအုန်းရွှေ သနား
တော်... ဘယ်ကနေ လိုက်ချလာမှန်း မသိပေမယ့် ကောင်မလေး

လျှို့ဝှက်စွာ လှုပ်ရှားနေတာဖြစ်မှာပါ။ . . ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ခြေတစ်လှမ်းကွဲတာနဲ့ ကယ်တဲ့လူရေးပြီဆိုတာ မသိရှာ . . .

ဦးအုန်းရွှေလည်း လူကောင်းတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမယ့် လူယုတ်မာ တစ်ယောက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ကြည်သည်။ သစ်ရိပ်ဆိုသည့် ကောင်မလေး မျက်နှာအေးချမ်းလိုက်ပုံမှာ မတော်မရာ ကြုံစည်ဖို့စိတ်နှင့်ပင် မကူးရက်ခဲ့။

“ဦး . . . ဟို ဒီလောက်ဆို တော်လောက်ပါပြီ ဦးပြောစရာရှိတာ ပြောလေ”

အပြင်ဘက် အမှိုက်ပုံကြီးဘေးနားမှာ သူတို့ ရပ်လိုက်ကြသည့်

“ဦးပြောပါဦး . . . အ . . . အ . . . ဟို အဒေါ်ကြီးကို တစ်ဖန်

ကတွေ့လာတာမို့လား ဟင် . . . ဦးနဲ့ ဘာမှမတော်ဘူးမို့လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘာမှမတော်ဘူး . . . သူ့ကို ဆေးရုံတစ်ခု

နောက်ဖေးပေါက်က ခိုးထွက်လာတာမြင်လို့ . . . ပြီးတော့ စိတ်မမှန်

မိန်းကလေးမှန်းသိလို့ စေတနာ သန်သန်နဲ့ ကျွပ်တို့လင်မယားက

ပြီး စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာပဲ”

“ဟင် . . .”

သစ်ရိပ် အသက်ရှုမှားမတတ် မူးမိုက်သွားသည်။

အမေရယ် . . .

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်လာတာ ငိုချင်တာကို ထိန်းမရ . . .

“ငါထင်တယ် . . . အဲဒါ မင်းအမေမို့လား” . . .

သစ်ရိပ် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်မှလွဲ၍ ခေါင်းမ

ပါ။ အမေဟာ . . . သစ်ရိပ်ရဲ့ အမြဲတမ်း အမေ . . .

စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပရနိုင်သမျှ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တံခွေခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ ယမ်းက ဆိုဖာထက်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကြီးကျ လျက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ကိုညွန့် ဘာသာဆီက ဖုန်းလည်းမလာပါလား . . .”

လက်နာရီကို ကြည့်၍ မေမြတ်ထန် မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိ သည်။ သစ်ရိပ်ကို တွေ့တွေ့ မတွေ့တွေ့ ရောက်တဲ့နေရာက ဖုန်းဆက် ခဲ့မှာလိုက်ရက်နဲ့ . . .

“မမလေး . . . ဖုန်းလာပါတယ်”

“ငါကြားတယ် . . . ယူခဲ့”

ဖုန်းပြောရန် လွန်စွာ ဝန်လေးတတ်သည့် မေမြတ်ထန် ဖုန်းကို အလျင်လို့ ယူ၍ နားထောင်သည်။

“ဟာ . . . ဒါပဲ သွားဟာ . . .”

ဆယ်ယူလာဖုန်းလေး ဝိုးခနဲ ပြေးထွက်သွားကာ နံရံနှင့် ခွမ်းခနဲ ဆောင့်ကွဲသွား၏။ တွေ့တွေ့ မတွေ့တွေ့ ဖုန်းဆက်ဖို့ မှာထားပေမယ့် မတွေ့ဘူးဆိုတဲ့အသံကို မကြားချင် . . .

“စိတ်ကို ထိန်းပါ မထန် . . . ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ညှိလို့ဖြစ်ရ

တာပါ... သူ့ပျောက်သွားတာကို မသိလိုက်တာကိုက ကျွန်တော်အဖြစ်
“အို မဟုတ်ဘူး... သူ ကလေးမှ မဟုတ်တာ... ပျောက်ချင်
မလှပျောက်သွားစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး... ဒါ...”

သိနေသည်။ မေမြတ်ထန် ပြောမိတော့မည့် စကားလုံးတွေကို
မနည်းပြန် ထိန်းနေရသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သစ်ရိပ်ကတော့ အမေ့ကို ရှာမှာပဲ... အမေနဲ့
ပဲနေမယ်”

ပြောတဲ့အတိုင်း သစ်ရိပ် လှုပ်ရှားနေပြီ... သစ်ရိပ် တစ်ခါ
တည်း ပါသွားပြီလား... သူ အမေ့ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ပြီး ယမ်း မသိ
အောင် တမင် ရှောင်ထွက်ပြေးလိုက်သွားတာ... . .

ဒါဆို... အမေဆိုတဲ့ အဲဒီမိန်းမကြီးနဲ့ သစ်ရိပ် တစ်နေရာရာ
မှာ ဆုံကြမှာမလို့။

သူတောင်းစားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် ကြားထဲမှာ အဲဒီရုတ်
ပြတ်ပြတ် မိန်းမကြီးကို သစ်ရိပ် 'အစေ' ခေါ်ပြီး ပွေ့ဖက်နေလိမ့်မည်။
ပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ တကွတ်တကွတ် ခေါ်မည်။

အပေါင်းအပါများစွာနှင့် ဟိုမိန်းမကြီး ပြန်လိုက်လာခဲ့လျှင်... . .

“ဘုရား... ဘုရား”

သစ်ရိပ်ကို ဒေါသဖြစ်စွာ အမေ့အပေါ် မလိုလားစွာ ရှိနေသမျှ
မေမြတ်ထန် သတိတရနှင့် 'ဘုရား' တမိသည်။

တစ်မိသားစု မဟုတ်... . .

ကိုယ့်အမေရင်းကတောင် ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းမှုပြန်ကောင်း
ခဲ့တာမျိုး... . .

သူ့အပေါ် အစစအရာရာ ပါးစပ်နှင့် လက်နှင့် သိတတ်လှန်

ပိုင်ပေးတတ်သည့် သစ်ရိပ်ကို အမေ အချစ်ပိုခဲ့တာ... . .

“ထန်... နင်ဟာလေ... ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မေ့နေတဲ့ မိန်းမ”

“သမီး... သမီးစကားပြောတာ အောက်ခြေလွတ်လှချေလား”

“မိဘ မျက်နှာနည်းနည်းမှ ငဲ့ဖော်မရဘူး”

“ထန်... ညည်းတော်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်”

နောက်ဆုံး... . .

“ဖအေကို သတ်တဲ့ သမီး”

လူတွေကြားထဲမှာ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ သမီးကို လက်ညှိုး
ငေါက်ငေါက် ထိုးပြီး ပြောရက်ခဲ့သူ... . .

ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြသည့် လူတွေကြားထဲမှာ မေမြတ်ထန်
အသားဆတ်ဆတ် တုန်လျက် မျက်ရည်ဝိုင်းခဲ့ရသည်။

ဒါတွေ မေ့လို့ရမလား... . . အမေဆိုတာတောင် သားသမီးကို
အကျိုးအမြတ် ကြည့်၍ ချစ်ခဲ့သေးတာ... . .

မေမြတ်ထန် လူတွေကို မယုံကြည်တာ ဆန်းသလား... . .

ဘယ်သူ့အပေါ်မှ စေတနာ မထားနိုင်တာ ဆန်းသလား... . .

“ကလင်... ကလင်”

စင်ပေါ်က ဖုန်းဝင်လာတော့ မြည့် ပြေးကိုင်ရပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုလေး... ဖုန်းလာတယ်”

ယမ်း နားထောင်လိုက်တော့ မာမိုစိုးရိမ်သံကို ကြားလိုက်ရ
သည်။ . .

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားရယ်... သစ်ရိပ်နဲ့ ဈေးဝယ်ထွက်
မယ်ဆိုပြီး တစ်မနက်လုံး ပျောက်သွားလိုက်တာ... . . နှစ်နာရီ ထိုးတော့
မယ်... ကုမ္ပဏီမှာ နေ့လည် ပြန်ဝင်ဖို့ အရေးကြီးကိစ္စ ရှိတယ်ဆို... . .”

"ဟုတ်တယ် မာမိ... ဒါပေမယ့် ရွယ်တယ်... သား ဒီနေ့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး... နောက်နာရီဝက်လောက်ဆို သားပြန်ခဲ့ပါမှာပါ... ဒါပဲနော် မာမိ"

"အေးပါ... သားဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲ... ဪ... ဟို... သား ပြန်လာရင် သစ်ရိပ်ကို ခဏခေါ်ခဲ့ပါကွယ်... ဒီနေ့ ဒီဇိုင်းဆန်း လေးနဲ့ ရတနာ တစ်စုံရလာလို့ သမီးကို ပြုပြီး... သဘောကျရင် ထာရီ လိုက်တော့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့... ခေါ်ခဲ့ပါမယ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဒါပဲနော် မာမိ" စကားပြောခွက်ကို အသာချ၍ စိတ်မောလူမောနှင့် ဒီဘက် အလှည့်... "

"ဟင်... သစ်ရိပ်" သူမြင်လိုက်ချိန်ဝယ် မေမြတ်ထန်က သစ်ရိပ်နားရောက်သွား ပြီး

"မလုပ်နဲ့" တာလုပ်တော့မည်ကို သိလိုက်သည်နှင့် အသံပြု၍ ရိပ်ခနဲ မြောက်တက်သွားသည့် လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းကတန်း ပြောဆွဲထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ သစ်ရိပ် ရှေ့မှာ သူ့ကာရပ်လိုက်၏။

"သူ့ဆီက တစ်စုံတစ်ရာကို သိအောင် မေးကြည့်ပါဦး မထန် စိတ်လက်မာန်ပါ မလုပ်ဖို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်"

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မမ မျက်လုံးတွေကို တခင်သာ ပြန်ကြည့်မိပြီး သစ်ရိပ် ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

"တောက်... " စိတ်ရှိလက်ရှိ ဘာမှ ဖွင့်ချပြောလို့ မဖြစ်နိုင်သလို ဒေါသဖြင့်

လာလျှင် တစ်စုံတစ်ခုအပေါ် ပေါက်ကွဲပစ်ရမှ ကျေနပ်တတ်သူမို့ ပေါက်ကွဲခွင့်မရသည့် ဒေါသစာ မပြု။

"ကိုဩ... " "ရိုပါတယ် မထန်"

သစ်ရိပ် နောက်မှာ ခြံရံနေကြသည့် ဩကြီးနှင့် ဘာသာတို့ ရှေ့သွက်လာကြ၏။ ဒေါသဖိစီးလျက် မေမြတ်ထန် အသံတွေ တုန်ခါတိုးညှင်းနေပြီမို့ ဖွဲ့တည်နေသော ဒေါသကို ရိပ်မိကြကာ ဩကြီးတို့ ဘာမဆို ဆောင်ရွက်ပေးရန် အသင့်... "

"လိုတာပြောပါ မမလေး... " "ကားထုတ်... "

သစ်ရိပ်ဆီ အေးစက်စွာ လှမ်းကြည့်လျှက် တိုးလှစွာ ပြောလိုက်သံက ကြေကွဲသံ မဝံ့မရဲ မော့ကြည့်လိုက်သည့် သစ်ရိပ်မျက်လုံးတို့က တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသလိုလို။

သူ ထင်ထားသလို ဘာမှမေးမြန်းပြောဆိုခြင်း မပြုကြပါဘဲ... တစ်ယောက်က ဒေါသကို ဝါးမျှခံစား၍ တစ်ယောက်က တောင်းပန်လို့ သူတို့ချင်းတော့ နားလည်နေကြသလား... "

သူတို့ မျက်ဝန်းတွေမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့နေပေမယ့် ဘာမှန်းမသိ... "

သစ်ရိပ် ယမ်းကို လက်ထပ်ရန် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

မမ... မမ သူ့ကို မလှုပ်သာအောင် ချည်နှောင်ဖို့ ကြိုးစားတာ ဒီအကြောင်းတွေ ယမ်းတို့ ဝိသားစု သိသွားတဲ့နေ့မှာ မမ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမည်ဟု အပြတ်ပြောခဲ့သည်။ တကယ်ဖြစ်သွားလျှင် မမတကယ် သုပ်မယ်ဆိုတာလည်း သစ်ရိပ် သိသည်။ မမသည် မာနနဲ့အရွက်ကို အသက်နဲ့လဲသွားမယ့် လူမျိုး။

အမေ့ဘဝကို ပစ်မထားနိုင် မမကိုလည်း ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါသော မေတ္တာတရားများနှင့် သစ်ရိပ်သည်သာ သောကပင်လယ်ထဲမှာ ဈောရ ခဲ့သောအပြစ်။ ဒါကြောင့် ယမ်းနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ဘဝတစ်ခုထူထောင်ဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့သမျှကို သစ်ရိပ် စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တာ...

သူမ အသည်းကွဲခံမည်၊ မမမုန်းတာ ဆူတာ ရိုက်တာကိုခံမည်။ အမေ့အတွက် အမေ့ဘဝကို ကယ်တင်ဖို့ကို မပြတ်တမ်းလုပ်ဖို့က ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ ငေးငိုင်သွားသည့် သစ်ရိပ်ကို ဒေါသကြွ အကဲခတ်နေလိုက်သည်။ သားဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းတွေ ဝေပိတ်၍ ဘစ်ဘက်သို့ လှည့်နေလျက်။ လူငယ်တွေရဲ့ သဘောကို ဒေါသကြွ ဝေဖန်လိုပါ။ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“အဆင်မပြေတာလေးတွေရှိရင် သမီးတို့ ဆွေးနွေးကြဦးပေါ့။ မာမိကတော့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း သားတို့ဒက်ဒီဆီလည်း လှမ်း အကြောင်းကြားပြီးပြီ သူ့ဘက်ကလည်း သားမင်္ဂလာပွဲအတွက် ဝမ်းမြောက် ခမ်းသာနဲ့ မျှော်လင့်နေကြောင်း ပြန်လာတယ်လေ”

ဒါပဲပြောပြီး ဒေါသကြွ အပေါ်ထပ်တက်သွားလေသည်။ မျက်နှာလွဲနေသည့် ယမ်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်ကာ သစ်ရိပ် က်ရည်ဝဲလာသည်။ ချစ်တဲ့စိတ်တွေ ရင်နဲ့အပြည့်ပါ ယမ်းရဖို့...

ပြက္ခဒိန်လေးကို နေရာတကျ ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ပြီ...

“မထန်ပြောတဲ့နေ့ ကောင်းတယ်နော် သား... အင်း... အင်း... နတ် အဆင်ပြေပြီဆိုတော့ ဖိတ်စာရိုက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“နေပါဦး အန်တီ... ဟို...”

“အချိန်ဆွဲနေနေတော့ သမီး၊ သမီးတို့ချင်းလည်း မေတ္တာရှိပြီးသာ အချိန်အခါသင့်တယ်။ ဒီလို အရာရာအဆင်ပြေနေတုန်း အားလုံး ပြီး သွားရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

သစ်ရိပ် ယမ်းမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို မှန်ကန် ကုတ်ကြီး ကြည့်နေသည့် ယမ်းကို မြင်ရသည်။

“ပြောပါဦး၊ သမီးမှာ ဘာအခက်အခဲတွေ ရှိနေလို့လဲ”

“ရှင်...”

သစ်ရိပ် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

အဆင်အတန်း နိမ့်ကျလှတဲ့ အမေ့ဘဝကို သမီးရင် တစ်ယောက်လုံးကတောင် မမြင်ချင်မကြားချင် ဖြစ်နေခဲ့တာ...

ယမ်းကို သစ်ရိပ် လက်ထပ်ပြီးမှ ဒီအကြောင်းတွေ သူတို့ ကုန်ပါလျှင်...

ဒါပေမယ့် နှင့်နဲ့တိ ဆုံဆည်းဖို့ အကြောင်းက ပါမလာခဲ့ဘူး...
သစ်ရိပ် ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာပဲ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ
ချရပါတော့မည်။ အမေ့အတွက် အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်မည်။

သမီးတွေအပေါ် မေတ္တာတရား ကြီးမားခဲ့လေသော တစ်သက်
လုံး စာဖွဖွ တစ်ပါးတစ်ပါးပေါ်သော အမေ...
အမေ့ကို တွေ့နေပါလျက် အမေ့အဝ ဆိုးဝါးနေတာကို

ကျောခိုင်းလိုက်ရမှာလား။ အမေသည် ဒီတဝကို ဖောက်ပြန်သည့်စိတ်
ကြောင့်သာ ခိုဝင်ခဲ့တာ...
ဒီနေ့ထိ သမီးတွေစိတ်နှင့် ကလေးတွေနောက် တနေကောက်

ကောက် လိုက်နေဆဲ စိတ်မနှံ့သူ၏ ရင်ထဲမှာ အချိန်တွေ ကာလတွေမရှိ
သူမ စွန့်ခွာခဲ့သော သစ်ရိပ်တို့ ညီအစ်မ အရွယ်လေးတွေဖြစ်

လျှင် ဖောက်ပြန်သည့် မသိစိတ်မှာပင် 'သမီး... သမီး' နှင့်လိုက်ဆွဲ
ခေါ်ငင်လျက် ကလေးဖမ်းသည့် အရူးမကြီးဖြစ်ရှာနေသူ။
အမေ့ရဲ့နှလုံးသည်ပွတ်မှာ ရူးသွပ်ချိန်မရောက်မီအထိ ဒီသမီး

နှစ်ယောက်သည်သာ စိုးမိုးခဲ့တာ သစ်ရိပ် ရင်နှင့်စွာ သိခဲ့ရသည်။
"ကျုပ်တို့လည်း သူ့ဘဝကို ဘာမှမသိခဲ့ကြပါဘူး... တွေ့တ

တည်းက သူ့သမီးတွေရှိတယ်... သမီးတွေဆီ သွားမယ်... သမီးတွေ
ခေါ်ပေး... ဝါပဲ တကွတ်တွတ်ပဲ ပြောနေတာ"
အမေ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ရူး ဘဝရောက်ခဲ့ခြင်းကို ဘယ်သူမှ မသိ

ကြ။
သစ်ရိပ် အမေ့အဖြစ်တွေကို သိအောင်ဖော် ထုတ်မည်။ အမေ့

ရောဂါပျောက်သည်နှင့် ဒါတွေအလိုလို သိလာရမည်သာ...
အမေ့ဘဝကို သူမကယ်တင်ရမည်။ ဒီအတွက် ဘာပဲစွန့်လွှတ်

ပေါစေ သစ်ရိပ် ဂရုမစိုက်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်းစေထားလျက်
သစ်ရိပ် ပြည်းလေးစွာ ထရပ်လိုက်သည်။
"ယမ်း..."

ယမ်းက ခပ်စူးစူးပြန်ကြည့်သည်။
"ငါပြန်တော့မယ်... နင်လိုက်မပို့နဲ့တော့"

ဒေါသရောင်နှင့် ယမ်းမျက်စိလုံးတွေ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိကြပြီး
သစ်ရိပ် မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

ယမ်း သစ်ရိပ်ရှေ့မှာ မားမားကြီး ရပ်လျက်၏။
"ဝါက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ... ဘာကို မကျေနပ်လို့လဲ"

ယမ်းကို မော့ကြည့်၍ သစ်ရိပ် ခေါင်းလေးခါပြသည်။
ရင်ထဲမှာ တုန်ခါလျက် အပြစ်မဲ့သည့် ယမ်းမျက်နှာကို ကြည့်

ကာ ပြောဆိုဖို့ ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးမှမရှိ။
ယမ်း မျက်နှာက မချီတရီ ခံစားနေရဟန်။

"အစကတော့ 'မမက အချိန်ဆွဲထားလို့' တဲ့ ခုကျတော့
ဘယ်သူကြောင့်လဲ... ဘယ်သူက တားဆီးလို့လဲ... လက်ထပ်ဖို့ကို နင်

ဒီလောက် ခက်ခဲနေရအောင် ငါ့ကို မချစ်လို့လား... တစ်ခုခု မကျေနပ်
နေလို့လား... သစ်ရိပ် နင်ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ"

ပန်းနှစ်ဘက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်၍ မေးခွန်းတွေ ဒလ
ပ်မေးနေသည့် ယမ်းမျက်နှာကို သစ်ရိပ် မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် မော့ကြည့်

မိသည်။ ဘာပြောရမလဲ။ ကိုယ့်မှာ ပြန်ပြောဖို့ စကားလုံးမရှိ။
ကံအကျိုးပေးဆိုးလှသော သစ်ရိပ်ဘဝသည် ရင်နှင့်မဆုံသော

ဝေဒနာတွေကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရမည်သာ...
သဗ္ဗာမုနိစာပေ

“သစ်ရိပ် ပြောလေ”

သူ့လက်တွေ့ကို ဖြေချနေရင်း သစ်ရိပ် ခေါင်းလေးတွင်တွဲ
ခါလျှက် ထိန်းချုပ်နေသည့်ကြားမှ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။

ဒါကိုမြင်တော့ ယမ်း လက်တွေ့အလိုလို ပြေကျသွား၏။

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ နင် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်
ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့ နှင့်မျက်လုံးတွေမှာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုခုကို
တွေ့တယ်”

ယမ်းအသံက မကျယ်ပေမယ့် အေးစက်တင်းမာနေသည်။

“ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ... အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ငါနဲ့လက်ထပ်
ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်နေသလား... နင့်နဲ့ငါ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ အတွက်
ဘက်မှာ ဘာတွေဖြစ်သွားနိုင်သလဲ”

“မမေးနဲ့ ဘာမှမမေးပါနဲ့ ယမ်းရယ်... နင် မေးသမျှ ငါဘာ
ဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... ငါ့ကို ပြန်ပို့ပေးပါ... ဒါမှမဟုတ် ငါဟာ
ပြန်ပါရစေ”

မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကွေးစု ကျုံ့နေသည်အထိ မျက်မှောင်တွဲ
လျှက် သစ်ရိပ်မျက်နှာကို ယမ်းစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မျက်တောင်ကော့ကော့တွေ ပိုင်းရုံနေသည့် သစ်ရိပ်မျက်
လေးတွေက မျက်ရည်ရောင်တွေ တလက်လက်နှင့် ပိုလို့ပင် လှနေထေ
သည်။

ရက်ရက်စက်စက် လှသလောက်။

ဒီမိန်းကလေး ရက်စက်သမျှ လိုမိခံစားဖို့ သူ့ လူဖြစ်ခဲ့လော

လား...

“ထန်လေး ကျေနပ်ရဲ့လား”

“သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမိုးရယ်... ကျွန်မ ပြောတဲ့
အတိုင်း အသေအချာပဲနော်”

“စိတ်ချပါ ထန်လေးရယ်... သူနဲ့ကိုယ်တို့က ခုမှသိကြတာမှ
မဟုတ်တာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့သားကို ဟိုအရင်ကတည်းက သူ
နားပဲ ခေါ်ထားချင်နေတာ... သူလည်း ဒီသားလေး သံယောဇဉ်နဲ့
အထောင်သစ် မထူဘဲ နေခဲ့တာမို့လား... ခုလိုဆိုတော့ မင်္ဂလာဆောင်
ပြီးချင်း ဟန်းနီမွန်း အကြောင်းပြုပြီး ခေါ်ခွင့်ရဖို့ သူ့ဘက်က အခွင့်
အရေးရသွားတာပေါ့... ကလေး အမေဘက်ကလည်း ငြင်းဖို့တောင်
မကောင်းတော့ဘူးလေ... ဒီကိစ္စ တိုင်ပင်ပေးလို့ ကိုယ့်ကိုတောင် ကျေး
ဇူးတင်နေတာ”

ကြားရသည့် သတင်းကောင်းအတွက် မေမြတ်ထန် ဝမ်းသာ
ကဲသည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။ ဦးမိုးနှင့် ဖုန်းပြောရင်း သတိလက်လွတ်
နေမိသည်အထိ။

“ထန်လေး”

“ရင် ဦးမိုး”

“ငြိမ်လှချည်လား... ဦးမိုးပြောတာတွေ ကြားရဲ့လား”
 “ကြားတယ်၊ ကျွန်မ ဝမ်းသာလွန်းလို့ တွေးနေမိတာ”
 “ဒါဆို ဦးမိုး တစ်ခုပြောမယ်”
 “ဟင်... ပြောလေ”

“သစ်ရိပ်ကို စုံတွဲလေးကို နိုင်ငံခြားထိ ဟန်းနီးပွန်း ထွက်
 ချင်တာ၊ ပြီးတော့ ဒီမှာပဲ နေဖြစ်သွားအောင် ဖန်တီးပေးနေတာ ကာယ...
 ... ဒီကာယကံရှင်တွေ သဘောပါမှ ဖြစ်မှာ... ဦးမိုး ထင်တယ်...
 ဒီကိစ္စ ထန်လေး အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ကြိုတင်စဉ်တာများလား”

ခုတစ်ခါလည်း ဦးမိုး ဒို့ထက်ဆက် မမေးနိုင်အောင် အချိန်
 တိုအတွင်း ထိရောက်မယ့် စကားလုံးတို့ ရွေးချယ်လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သစ်ရိပ်ကို ဖြစ်နိုင်ရင် နိုင်ငံခြားမှာပဲ နေစေ
 တယ်... ဒါဟာ အကြောင်းရှိပေမယ့် ပြောမပြနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ...
 ဦးမိုးရော ဒီကြားထဲ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာနိုင်ဦးမလား”

“မလာတော့ဘူး ထန်လေး... ဒီမှာ ဦးမိုး အလုပ်တွေနဲ့ ဝေ
 တော်ကွာနေခဲ့တာ ဆိုတော့ အလုပ်ကြွေးတွေများနေပြီ... ညီမလေး
 မင်္ဂလာဆောင်မှပဲ မဖြစ်မနေ ပြန်ခဲ့တော့မယ်... ဒါပေမယ့် ထန်လေး
 နေထိုင်မကောင်း ဘာညာဖြစ်ရင် ချက်ချင်း အကြောင်းကြားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့ ဘာတွေညာတွေ ဦးမိုးချာန် တတွဲ
 တွတ် မှာနေသည်။ တစ်ဘက်က ဖုန်းချသွားတော့ မေမြတ်ထန် အကြံ
 ကြီး ငိုငံနေမိသည်။ တစ်ယောက်တည်း ကြိုတင်ခံစားနေရင်း တစ်
 တစ်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ပြောပြလိုက်ချင်စိတ်တွေ ထူးဆန်းစွာ ဖြစ်လာ
 သည်။

ဦးမိုးမျက်နှာကို မှတ်ထင်စွာ မြင်လိုက်မိသည်။
 သူ ဘယ်လို စကားလုံးမျိုးတွေနဲ့ပဲ ပစ်ပေါက်ပေါက် ဦးမိုး အပြုံး
 မပျက်ခဲ့ နာကျင်ကြေကွဲစရာ ရှိတာတောင်မှ မှီခိုလေး ယုံယုံလေး ပြုံးခဲ့
 လေသူ။

သူမကိုယ်တိုင် ကိစ္စအတော်များများကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခြင်း မရှိ
 ပါဘဲ ဦးမိုးချာန် မသိမသာ ဝင်ရောက် ဖြေရှင်းပေးသွားတာမျိုးတွေ
 အကြိမ်ကြိမ်...

ဦးမိုးရယ်... ရှင် ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်...
 ကျွန်မရော...
 ကျွန်မ ရှင့်ကို လေးစားပြီးရင်း တွယ်တော့ခဲ့တယ်၊ ထင်ပါရဲ့...

မေမြတ်ထန် ဘဝ မီးလောင်ရလေပြီ။

ကြည့်ပါအုံး... .

ဆေးသားဖျော့ဖျော့ ဓါတ်ပုံဟောင်းလေးထဲက ဆံပင်ရှည်တွေ
ကို အော်တိုမစ်တစ် ကလစ်နှင့်နှောက်မှာ သိမ်းညှပ်ထားလျက် ပါတိတ်
မီးဆက်နှင့် ဒေါ်သက်ထားသွယ်သည် ဒီမှာဘက်မှာတော့... .

ကိုယ်လုံးခပ်ဖိုင်ဖိုင် ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲနှင့် ပခုံးပြဲအင်္ကျီရင်ဖုံက
ကြယ်သီးနှစ်လုံးမြတ်လို့... .

ခွက်စုတ်တစ်လုံး ကျိုင်းကြားညှပ်လျက် ခေါင်းမှာ ပန်းတွေက
ဆီးထိုးထောင်ထောင် မေမြတ်ထန် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလျက် ပစ္စခ အခြေ
အနေကို သတိရလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုဩ... သွားနိုင်ပြီ”
အားလုံးကွယ်သွားသည်နှင့် မေမြတ်ထန် အံတစ်ချက်ကြိတ်
သိက်သည်။

လက်ထဲမှ ဓါတ်ပုံတို့ အစိတ်အမွှာမှာ လွင့်ဖျော့သွား၏။
“မြညီ”
“ရှင် လာပြီ မမလေး”

မေမြတ်ထန် သဘောစိတ်ဓါတ်ကို နားလည်သယောင် သွက်
သက်ထက်မြက်သူဖြစ်သည်။
အရိပ်အကဲ သိတတ်လှသူမို့ အခန်းထဲ ဝင်လာကတည်းက

လက်ထဲမှာ ပလပ်စတစ်ခြင်း အငယ်စားလေး ကိုင်လာ၏။
မေမြတ်ထန်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဘာသံမှ ထပ်ဆင့်မကြား
ဘာသည်နှင့် လွင့်ကြနေသည့် ဓါတ်ပုံပြစက္ကူစများကို သွက်လက်စွာ
ဘာကပစ်လိုက်သည်။

“ဘယ်နယ်လဲ ကိုဩ... အခြေအနေ ထူးလို့လား”
ဩကြီးနဲ့ ဘသ္မာက ဓါတ်ပုံဟောင်း အပြတ်ကလေးနှင့် လော
လောဆယ် ရိုက်ထားသည့် ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို ကမ်းပေးလိုက်၏။
“သေသေချာချာ ယှဉ်ကြည့်ပါအုံး မထန်... အဲဒီနှစ်ပုံက တစ်
ယောက်တည်း ဟုတ်ရဲ့လားလို့”
“ဟင်”

မေမြတ်ထန် ငယ်ထိပ်တည့်တည့်ကို မိုးကြိုးပစ်ချခံလိုက်ရသည့်
နယ် မျက်လုံးတွေ ပြိုးခနဲ ပြက်ခနဲ လင်းလက်ပြာဝေကုန်လျက်... .
အာခေါင်တွေ ခြောက်၍ နှုတ်ခမ်းသားတွေ တင်းကပ်လာ၏။
ရုတ်တရက် တခပ်အတွင်း သတိလစ်သွားလေသည်။
အမေ... .
အမေ ဟုတ်ပါသည်။
ဓါတ်ပုံနှစ်ပုံစလုံးမှာ ဒေါ်သက်ထားသွယ်ပါပဲ။
သစ်ရိပ်တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီးက အမေပဲဆိုတာ သေချာခဲ့ချေ
ပြီ... .
ဓါတ်ပုံကိုင်ထားသည့် လက်တွေ တုန်ယင်လာ၏။

“အဲဒီခြင်္သေ့၊ ခြံပြင်ထွက်ပြီး မီးရှို့ပစ်”

“ဟုတ်”

မြညို ထွက်သွားသည်နှင့် သစ်ရိပ် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

မြညို ကိုင်ထားသည့် ပလပ်စတစ်ခြင်းကို မသက်သာလို့ လည်

ပြန်တစ်ချက် မှော်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မမ... မမ သစ်ရိပ် အခန်းထဲ ဝင်သေးလားဟင်”

နီရဲခက်ထန်နေသည့် မေမြတ်ထန် ပျက်နှာ ဆတ်ခနဲ လှည့်

လာသည်။ သစ်ရိပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၍...

“တုတ်တယ်... ငါလိုချင်တာ လာရှာတာ”

“အ... အမေ့ ဓါတ်ပုံကိုလားဟင်”

“မီးရှို့လိုက်လို့ ပြာတောင်မရှိတော့ဘူး”

“ဟို...”

“ကဲ... ဒီနေရာကို နေရာကရတာ အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်း
ဘာဘူး... ခုချိန်ထိ နင့်စိတ်ထဲမှာ ကလေးမြင်တိုင်း အဇ္ဈထချင်တုန်း
လား”

“ငါ အဇ္ဈထတာ မဟုတ်ပါဘူး... အဲဒါ ငါ့သမီးတွေပဲ ငါ့သမီး
တွေ ငါလိုက်ခေါ်တာဥစ္စာ”

အဲဒီကိစ္စကြောင့်များ အလှတို့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိသူဟု ဘယ်
ဘာမှ တွက်မှာမဟုတ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဒီစကားကိုပဲ မရိုးနိုင်စွာ ပြောမြဲ
ဒီးအုန်းရွှေ ခေါင်းသာ တွင်တွင် ယမ်းနေမိတော့သည်။

ကလေးတောင်မှ မိန်းကလေးဆိုမှ အဲဒီကလေး ဝါဝန်လေးနဲ့
သူ့ရှေ့မှာ နှစ်ယောက်တွဲများဆို ပိုဆိုးသေးရဲ့။

“သမီးကြီးနဲ့ သမီးငယ်”

လို့ အားပါးစာရကြီးခေါ် ကလေးလိုက်လိုက်၊ မလိုက်လိုက် ဇွတ်
ဆဲ့ လွယ်အိတ်စုတ်ထဲမှာ ပါသမျှ စားစရာ သုံးတာရော ကောင်းတာရော
ဘာကုန်ထုတ်ကျွေး သူပုံစံ ပြုတ်ပြုတ်ကြောင်ကို ကြည့်၍ ကလေးတွေ ငို
ဘာ အနားကလေးတွေနှင့် ကလေးမိဘတွေနှင့် ပြဿနာဖြစ် ရဲစခန်း
များက။ ခုလို အခါပေါင်းတွေ နည်းသလား။

သားသမီးနဲ့ပတ်သက်သည့် အစွဲအလမ်းနှင့် စိတ္တဇဝေဒနာရှင် ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း ကလေးတွေအပေါ် အန္တရာယ်ပြုခြင်း မရှိခဲ့ ဖူးသည်က တစ်ကြောင်းမို့ အလှတစ်ယောက် အချစ်ထဲဝင်လိုက် ထွက် လိုက်နှင့် ကူးသန်းခွင့်ရနေသည်ပင်။

ခုလည်း အလှ အချစ်က လွတ်လာသည်နှင့် မျက်လုံးတို့က လမ်းပေါ်မှာ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ။ သူတို့လင်မယား သူမကို စတွေ့စဉ်တုန်းကလည်း အဲဒီပုံစံ မအူမလည်လေးပါပဲ။

အရွယ်လေးက ငယ်ငယ် ဖြူဖြူနုနု တောင့်တောင့်တင်းတင်း ဂဏာမငြိပ်သည့် မျက်လုံးလေးတွေကြောင့်သာ ဝေဒနာရှင်လေးဆိုတာ ခန့်မှန်းမိလိုက်ပေမယ့် လုံးဝထင်ရှက်ဖွယ်မရှိ။

“ကိုအုန်းရွှေ ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

ဆေးရုံဝင်းထဲက ကုတ်ချောင်းချောင်း ပျာတာတာလေး ထွက် လာနေတဲ့ မိန်းကလေး...

သူ့ဇနီးကိုယ်တိုင် အလှကို မြင်မြင်ခြင်းကို တွယ်တာခဲ့တာ တစ်သလို ထုံးဖွဲ့ထားသည့် တစ်ပတ်ရှိ ဆံပင်ရှည်ကြီးများနှင့် ခပ်ပြောင် ပြောင် မျက်နှာလေးက ထင်းနေအောင်လှသည်။

“ကျုပ်တို့ကို ကြည့်နေတယ် တွေလား... တော်တော်လှတဲ့ မိန်းကလေးနော်... ပုံစံကြည့်ရတာ စိတ်မှမှန်ရဲ့လား မသိဘူး”

“အေးဟ... ခေါင်းမှာလည်း ပတ်တီးနဲ့ ဧကန္တ ဆေးရုံက ထွက် ပြေးလာပုံပဲ”

“ဒီအရွယ်လေးနဲ့ စိတ်တကယ် မနှံ့ဘူးဆိုရင်တော့ မတွေးဝံ့စရာ ပဲတော်”

“တော် တော်... နင်ဘယ်လို စိတ်ကူးမိသလဲဆိုတာ ငါသိပြီ”

“လယ်ပါနဲ့ မြမြရယ်... ကောင်မလေးပုံစံက ဆွေသန်မျိုးသန်ထဲက ထင် ပါတယ်... ငါတို့ဘဝထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ရင် သူ့မဟု နောင်ရေးခက်ပါမယ်”

အဲဒီစာတည်းက ဦးအုန်းရွှေက ရှေ့ရေးအတွက် တွေးတွေးဆဆ ရှိခဲ့သူ။

“ဒီအတိုင်း လွတ်ထားလိုက်ရင် မိန်းကလေးက စိတ်မနှံ့ရှာတော့ လူယုတ်မာတွေ လက်ထဲမှာ ဘဝပျက်သွားနိုင်တယ်... ကျွန်မကတော့ သွားခေါ်မယ်... ပိုင်ရှင်မပေါ်ခင် ဣယ့်သမီးလေးလို စောင့်ရှောက်ထား မယ်”

ဒေါ်မြမြက တကယ်ကို သမီးလေးလို စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် တောင်းရမ်းစားသောက်ပေမယ့် အလှကို မခိုင်း ခဲ့ပေ။ အလှကို လှလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးမို့ အလှလို့ ပေးခဲ့တဲ့ နာမည်တစ် ခုသာ ရှိလျက် အလှဘဝကို သူတို့ဘာမှ မသိခဲ့တာ အမှန်။

ဘယ်လို အဖြစ်ဆိုး၍ လင်တကွ သားတကွ ဖြစ်ခဲ့ရသလဲ ဆို တာ မသိပေမယ့် ‘ဆမီး’ ဆိုတာ နှုတ်က တဖွဖွ ခေါ်နေတတ်တဲ့ အလှ ကို သူ့နားပိုခဲ့ရသည်။

ဒါကြောင့်လည်း အလှ ပြဿနာရှုပ်သမျှ အလှသွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက်ပေးရသည့် ဒုက္ခကို ဒေါ်မြမြရော ဦးအုန်းရွှေ ပါ မည်ည်းမည်၊ အလှည့်ကျ တာဝန်ယူခဲ့ကြသည်။

သူ့ကို အညာဒေသမှာ နေကြရာနားကတော့ ရန်ကုန်လို မဟုတ် ပါ။ အလှ ကလေးဆွဲ ဆွဲနေတာကို လူအများ ကရုဏာဖြစ်ကြရလျက် ကလေးအတော်များများ အလှနားမှာ ရှိနေထိုင်ကြသည်။

ကလေးချစ်တတ်တဲ့ အလှမှာ အဲဒီတုန်းက ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့။ ရန်ကုန်မြို့တော်သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည့် နောက်ပိုင်းကျမှ အလှ

ရောဂါစွဲက ပိုဆိုးလာခဲ့သည်။

ကလေးခိုးမယ့် မိန်းမ။

ကလေး ဖမ်းတိုမိန်းမကြီးရယ်နှင့် ရဲကန်သို့ မကြာခင်က ရောက်ခဲ့ရသည်။ အနားမှာ ကလေးမရှိတဲ့ အဖြစ်ကို အလှ မပျော်ပိုက်နိုင်။

ခါတိုင်းက သူတို့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြုံးဖြူလေး နေတတ်ခဲ့သည့် အလှတစ်ယောက် ထင်ရာကို ထွက်ထွက်သွားတတ်ခဲ့သည်။

ငိုချင် ရယ်ချင်ဖြစ်လာရသည်။

ရန်ကုန်မှာ အလှ ရောဂါက ပိုဆိုးလာတာသိပေမယ့် ဦးအုန်းတို့အတွက် နယ်မှာနေတာထက် ရန်ကုန်မှာ ပို၍ ပြေလည်သည်မို့ နောက်ကြောင်းပြန်မလှည့်ချင်။

ဒါကြောင့် အလုပ်ကလည်း မလုပ်လို့ မဖြစ်။ အလှကို တိမ်မှာထားခဲ့ရမှာလည်း စိတ်မချနှင့်၊ ခုတလော အလှကို သူတို့သွားလေမှာခေါ် သွားဖြစ်ခဲ့တာ များပါသည်။

“ဟော... ဟော...”

ရုတ်တရက် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သော အလှကြောင့် ဦးအုန်းရှေ့ အတွေးတွေ ပြတ်တောက်ကုန်သည်။

လက်ကလည်း အလှကို လှမ်းဆွဲပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

“အဖိုးကြီး၊ နင်ပဲ ငါ့ကို ကလေးတွေနဲ့ တွေ့ပေးမယ်ဆို ငါ့တွေ့ဖို့ ခေါ်လာတာမို့လား... မဟိုမှာ ငါ့သမီးတွေ လာနေပြီ အဲဒီကလေးတွေမို့လား... သွားမယ်...”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး လာစမ်း အလှ”

လူအတန်ရှင်းသည့် နေရာသို့ အလှကို ယူခေါ်ခဲ့သည်။

“ဒီမှာ လူဆိုတာ ငယ်ငယ်လေး အရွယ်ချည်းရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး... နှစ်တွေကြာလာရင် အသတ်လည်း ကြီးလာတယ်... အရွယ်လည်း ကြီးလာတယ်... နင် သဘောပေါက်လား”

“အင်း”

တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးလိုက်ပုံနှင့် အလှ မျက်နှာက လူကောင်းတစ်ယောက်လို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ဖြစ်သည်။

“နင့်သမီးက ခုဆီ အပျိုကြီးဖြစ်နေပြီပေါ့... မဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ဟိုကအကိုအဝါလေးနဲ့ လျှောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတွေလား... နင့်သမီးလည်း အဲဒီအရွယ်မျိုး ရှိပြီပေါ့”

ဦးအုန်းရှေ့ပြုသည့် မိန်းကလေးကို အကြာကြီး လိုက်ကြည့်နေလျှက် အလှငြိမ်နေသည်။

“နောက်ဆို ကလေးငယ်လေးတွေ နောက်လျှောက်မလိုက်နဲ့ သိလား... နင့်သမီးက အပျိုဖြစ်နေပြီ”

“ဟာ... ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ”

အလှမျက်လုံးတွေ ယောက်ယက်ခတ်၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကြီး ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်မ သမီးတွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဂါဝန်တွေချုပ် ချုပ်ပေးခဲ့တာ သမီးကြီးကဆို ဂါဝန်ရဲရဲလေး ဝတ်ထားရင် သိပ်လှတာပဲ... ဖွေးဖွေးငါ့ဥ”

“ရှင် အဲဒါခက်တာပေါ့ ကိုအုန်းရှေ့”

အသံစူးစူးနှင့်အတူ သူတို့ရှေ့သို့ ခွက်တစ်လုံး ဖောက်ခနဲ ကျလာသည်။ ခေါင်းမှာပေါင်းထားသည့် ပုဆိုးစုတ်ကို ဆွဲဖြုတ်၍ ဒေါ်မြမြက ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင် လာထိုင်သည်။

ချွေးတို့နှင့် မျက်မှောက် အဆီပြန်လျက်...

ပလက်မောင်းနှင့် အတန်ငယ်ကွာသော ညောင်ပင်ရိပ်မှာ သူတို့ ဆုံမိကြ၏။

“အလှကို ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ... ရှင် တော်တော်စိတ် သူ့ကို သတိတရ ဖြစ်စေချင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဦးအုန်းရွှေ မျက်နှာတည်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်... တော်ရုံတန်ရုံ သူတိုင်းသိမ်းနိုင်အောင် ပြောပေးနေတာ... သူဘယ် အဆင့်အတန်းထဲကလည်းဆိုတာ ငါတို့သိနေကြပြီ... သူ့ကို ဒုက္ခမရောက်အောင် အရင်ကထက်ပို ထိန်းသိမ်းရမယ်”

“သူ့ကျွန်မတို့ လက်ထဲမှာ ပဲ့တစ်ပေါက်စွန်းခဲ့သလား... အဲဒါ ကျွန်မတို့ရဲ့ စေတနာ၊ ခုချိန်မှာ ကျွန်မတို့ စေတနာက အကျိုးပေးလာလို့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး စားဖို့သောက်ဖို့ ဖြစ်လာတာ... ရှင်နဲ့ကျွန်မ ခေါင်းကောင်းရင် ကောင်းသလောက် စားသောက်သွားလို့ရတယ်”

စကားတွေကို နားမလည်ပေမယ့် အလိုမကျသည့် မျက်လုံးထဲ နှင့် ဒေါ်မြမြကို အလှက စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နင် တော်စမ်း မြမြ”

တစ်ဘက်က စိတ်မနှံ့ဘူးဆိုပေမယ့် လူတစ်ယောက်လုံး ရှေ့မှာ ထားပြီး ကြံစည်စိတ်ကူးနေတာကို ဦးအုန်းရွှေ မျက်နှာပူချင်သည်။

ဒေါ်မြမြကတော့ မိန်းမသားပီပီ လောဘပီတိတွေ ဖုံးလို့... ”

“ခုဆို ဟိုကောင်မလေးက ရိုးရိုးအာအာ မအူမလည်နဲ့ ကပ်ပြောသမျှ ခေါင်းညှိတ်လက်ဖြန့်သလောက် ပုံချပေးနေတာ နည်းတူ ကုသိုလ်လား”

ပြောရင်း ဒေါ်မြမြ ပီတိနှင့် ပြုံးမိလာသည်။

စိုင်းကော်လို့ ချဲ့ပေါ်ရောက်ခဲ့ရတာ။

သစ်ရိပ်ဆိုတဲ့ သူ့ငွေးမလေးက မအော့အတွက် ပေးနေလိုက်တာ ငွေတွေ အထပ်လိုက်။ ဒါတောင် စိတ္တဇရောဂါကုပေးဖို့ဟာ ဒေါ်မြမြ အရှောင်ကောင်းနေလို့ အလှ စိတ်ပြန်ကောင်းသွားလျှင် ကိုယ်တွေ ဝတ်ပြီပေါ့... ”

ဘယ်ရံမလဲ... အစက စေတနာနဲ့ပေမယ့် ခုချိန်မှာ မတရား ပျံသင့်ရင် ပြုရမည်။

“ရှင် သတင်းကြားပြီးပြီလား... အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်မယ့် ကောင်လေးရဲ့ ‘ယမ်း’ ရုတနာဆိုတဲ့ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကြီးလေ လဲလဲမှာ ကံစမ်းမဲနဲ့ အထူးအစီအစဉ်တဲ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ဦးအုန်းရွှေ မျက်နှာက မကြည်လင်။

“နင့်ကို ငါသတိပေးထားတယ်နော် မြမြ... အလှကိုစွန့်ပတ်သက်ပြီး နင်ဘာမှ ဝင်မစွက်ရဘူး... ဘာလုပ်လုပ် ငါ့ကိုအသိမပေးဘဲ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဪ... ရှင်က ကျုပ်ကိုကျတော့ တားတယ်... ရှင် အလှကို ဆေးကုပေးဖို့ ဟိုကောင်မလေးနဲ့ တိုင်ပင်နေကြတာ ကျုပ်မသိဘူး ခုတ်လို့လား... ရှင်လုပ်တော့ ဘာမှအပြစ်မရှိဘူးပေါ့လေ”

“တော်စမ်း ဒါကို နင်ဘာမှပြောစရာ မလိုဘူး... ငါမကောင်း ဘာလုပ်ဖို့ တိုင်ပင်တာ မဟုတ်ဘူး... နင်တို့မိန်းမတွေ မတော်လောဘဲ တော်တော်ရှိကြတယ်... အလိုကြီး အရနည်းဆိုတဲ့ စကားကို နင်ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့”

ဒေါ်မြမြ မကျေမနပ်နှင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားရသည်။

စိတ်ထဲမှာ ငါ့အပြစ်လားပြီဆို ကျုပ်တွေ တော်တွေနှင့် ချစ်
ဖြစ်ရုံမက စိတ်ထဲမှာ ဖွတ်ဖွတ်ကျေအောင် ဆဲနေမိတာ ဒေါ်မြမြအကျွန်ုပ်
ခုလည်း စိတ်ထဲမှာ ကျိန်ဆဲရင်း ရတနာဆိုင်က စိန်တွေရွှေတွေ
ကို မျက်စိထဲမှာ မြင်နေမိသည်။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် အလှတစ်ယောက် ဝေဒနာ ပျောက်
ကင်းပြီး လူကောင်းပြန်ဖြစ်သွားတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်။

ဒင်းတို့ ယောက်ျားတွေ ကောက်ကျစ်ပြီဆိုလည်း သူတို့ဖို...
သူတော်ကောင်းလို နေမယ်ဆိုလည်း သူတို့ အပြင်မရှိ။

ဒီနေ့ထိ အလှကို ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်လို့ စားသောက် အကျွန်ုပ်
လာခဲ့တာ မြမြကြောင့်ဆိုတာ ဒင်းမသိလေရောသလား...

“ရှင်ကို ကျုပ်တစ်ခု ပြောထားမယ်နော်... အလှရဲ့ရော...
ဝတ်သက်ပြီး ကျုပ်မသိအောင် ရှင်တစ်ခုခု စွမ်းဆောင်ကြည့် တာ
အကြောင်းသိသွားစေမယ်”

အပြတ်ခြိမ်းခြောက်ထားလိုက်သည်။

ပြောမယ်သာပြောတာ ဦးအုန်းရွှေသည်လည်း ရင်ထဲမှာ
တွေ့ရှိရုံ သူလုပ်ချင်သမျှ ဒေါ်မြမြ မသိအောင် မလုပ်တတ်သူပါ။

ခုတလော ဒေါ်မြမြ မအေးချမ်းနိုင်။

အလှတစ်ယောက် ရဲစခန်း မကြာမကြာ ရောက်လာတတ်
လောက် လူကြီးသူကြီးတွေ ဆိုဆုံးမကို ခံယူပြီးပြန်လာတိုင်း မျက်နှာ
တောင်း။

ထစ်နေရာရာမှာ ထိုင်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို ကွေး၍ ထောင့်
ပိုင်ပိုင် ရိုလာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ မစိုးရိမ်လို့ မရတော့။

အလှတစ်ယောက် သူ့ဘဝကို ပြန်တွေးမိနေပြီလားဟု သော

တွေများနေရသည်။ သစ်ရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဒေါ်မြမြ မကြာခဏ
တွေ့သည်။

‘ယမ်း’ ရတနာ ပိုင်ရှင်၏သား နှင့်အတူ ကားပေါ်မှာ စိန်တွေ
ညွတ်နေအောင် ဝတ်ထားတာ မြင်ရတာများ ဒေါ်မြမြ သတိလက်လွတ်
လိုက်ငေးနေမိခဲ့တာ ဘယ်သူမှမသိ။

တကယ်တော့ အဲဒီတုန်းက ယမ်းတို့ ရတနာဆိုင်အတွက်
ခေါ်လ်ရုံ ရိုက်ပြီးပြန်လာတဲ့ သစ်ရိပ်ကို ဒေါ်မြမြတွေ့ခဲ့တာ...

တစ်သက်လုံးက မမြင်ဘူး မကိုင်ဖူးခဲ့တဲ့ ငွေတွေ အထပ်လိုက်
ကိုင်နေရတော့ လောဘတွေက အတော်မသတ်နိုင်...

ဇနီးဖြစ်သူ လောဘကြောင့် စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်နေတာသိလို့
လည်း ဦးအုန်းရွှေ စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေမိသည်။

သစ်ရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ရင်ဆိုင်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ အကျပ်
အတည်းကို ဝယနုက မသိနိုင်ပေမယ့် သူရိပ်မိသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် အတွက် သူမည်သို့မျှ စိတ်မကောင်းနိုင်
ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် သူ့ဘာမှ မထုတ်နိုင်ပါလေ...

...က သိပြီးကြပြီလေ... တစ်စုံတစ်ခု အဆင်မပြေဖြစ်သွားမှာ အန်တီ
...ဘယ်”

မေမြတ်ထန် နားထောင်နေရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညိုမှောင်
...သည်။

သစ်ရိပ် ဘာလုပ်တာလဲ...
သူ့ဘာကြောင့် စိစဉ်တာကို သိလို့ ဆန့်ကျင်နေတဲ့ သဘော

...
ယမ်းနဲ့ သူ့ရဲ့ သံယောဇဉ်ကို အားကိုးပြီး မေမြတ်ထန် စိစဉ်ထား

...လွဲချော်ကုန်အောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့တာ အမှန်။
“မထန်”

“ပြောပါ အန်တီ”
“လာမယ့် သုံးရက်နေ့မှာ အန်တီဆိုင်မှာ ကံစမ်းမဲနဲ့ အထူးအစီ

...အစဉ် ရှိတယ်”
“တီဇီကြော်ငြာမှာ ကျွန်မ တွေ့ပါတယ်”

“အဲဒါ အစကတည်းက သမီးနဲ့အန်တီ ဦးစီး လုပ်ဖို့ပြောထား
...သား... ခုတော့ အန်တီနဲ့သား နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နိုင်ရင် မူလ

...အစဉ်အတိုင်း သမီးကို ထိုင်စေချင်တာ”
“အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ အန်တီ... ယမ်းကို လာခေါ်ခိုင်းလိုက်

... သစ်ရိပ် လိုက်ပါလိမ့်မယ်”
မေမြတ်ထန် ကတိပေးလိုက်သည်။

ယမ်းကို သစ်ရိပ် ရှောင်သလို ယမ်း ရောက်မလာတဲ့ ကိစ္စ သူ
...ခနဲပေမယ့် ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားကြတာကို မသိခဲ့...
ဒါ သစ်ရိပ် တစ်ခုခု ပြောလိုက်လို့များလား...

“မ... ဖုန်းလာပါတယ်”
ဧည့်သည်နှင့်အတူ နိုးခန်းထဲ ဝင်လာသည်နှင့် သူ့ရဲ့ မက္ကန်

မလေးက သတင်းပေးသည်။
“ခဏနော်”

ဧည့်သည်ကို နေရာပေးပြီး စောင့်ဆိုင်းသည့် ဖုန်းကို မေမြတ်
ထန် ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟလို... ထန်မိုးတွေ ကုမ္ပဏီက ပြောနေပါတယ်”
“မထန်လား... အန်တီသန္တာဂါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ အန်တီ”
“သမီး သစ်ရိပ် နေထိုင်ကောင်းရဲ့လားလို့... ဒါမှမဟုတ်

တစ်ခုခုများ ထွက်နေသလားကွယ်”
“ရှင်... ”

“ဪ... သားကို မေးတော့လည်း မသိဘူးတဲ့... ဒီအခါ
ဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်ဘူး... သမီးရှိနေတယ်ဆိုရင် သားနဲ့

အဆင်မပြေ ဖြစ်ထားကြသလားလို့ သိချင်တယ်... အန်တီတို့ စိစဉ်
ကြတဲ့ အင်္ဂလန်ကိစ္စကလည်း ဖိတ်စာသာ မရှိရသေးတာ လူတော်

ဟိုကိစ္စတော့ မပြောတန်ကောင်းဘူး ထင်ပါတယ်...
 အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့ မေမြတ်ထန် စိတ်မပါတော့...
 ခေါင်းထဲမှာ အစားထိုးဝင်လာသည့် အတွေးက သစ်ရိပ်ကဲ့
 ယမ်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးပြီး နိုင်ငံခြားသို့ အမြန်ဆုံး ပို့ပစ်ရန်သာ... .

ဖြူရောင်သော အဖြူရောင်ပေါ်မှာ ငွေခြည်ပန်းခက်နွယ်လေးတွေ
 သည် ပိုးသားထုတ်စုံလေးနှင့် ဆံပင်တွေ ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချထားလျက်
 ဆံပင်ကို အဖြူရောင် ဘီးကုတ်လေးနှင့် လှန်တင်ထား၏။

ဝင်းနှစ်နေသည့် မျက်နှာလေးမှာ ထူး၍ ခြယ်သထားခြင်း မရှိ။
 ဝင်းလဲ့မွတ်နေသော ပါးပြင်လေးနှစ်ဘက်က သွေးကြောလေး
 စိမ်းမြမြနှင့် ဆေးသားပျော့ပျော့ တင်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ
 မိအိအိ... .

သစ်ရိပ် လည်တိုင်မှာ စိန်ဘယက်တစ်ကုံး ရှိနေသည်။
 နားကပ်၊ လက်စွပ်၊ လက်ကောက် အားလုံးက အဖြူရောင် ဝတ်
 လွန်စွာကြည့်ကောင်းနေသည်။

ယမ်း မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်လွဲလိုက်သည်။
 ရင်ထဲမှာ တစ်ဆစ်ဆစ် နာကျင်နေဆဲ... .
 သူက ရက်စက်ထတ်သူ၊ ကိုယ်က ကြေကွဲရတဲ့သူ။
 ဒီအလှအပတွေကို သူမခံစားချင်တော့ပါ။
 ဖွင့်ပေးထားသည့် ကားတံခါးထဲ သစ်ရိပ် ဝင်ပြီးတော့မှ တံခါး
 ဖိတ်၍ မောင်းသည့် နေရာကို ပြန်ပတ်သွားကာ ယမ်း ဝင်ထိုင်လိုက်

သည်။

ကားလေး တပြိုင်ပြိုင်လေး ပြေးနေပေမယ့် ခြောက်သွေ့တိတ်တိတ်စွာ...

သစ်ရိပ် မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေသည့် ယမ်း မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

မျက်နှာလေး ချောင်သွားလိုက်တာ၊ ညည သူ့အိပ်မပျော်ဘူး ထင်တယ်... ယမ်းမှာ ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းတွေတစ်ဖက်နှင့် သူ့အတွက်ပါ ခံစားနေရှာတာ သစ်ရိပ် သိသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းပါ။

ယမ်း သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တာ သစ်ရိပ်သိသည်။

တိုးငယ်စဉ်က ပုံရိပ်ကလေးတွေ မျက်ဝန်းထဲမှာ ပေါ်လာ၏။ တကယ်ဆို နည်းတဲ့ သံယောဇဉ်လား...

ယမ်းရယ်... ငါလေ... နင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်...

ဒါပေမယ့်...

"အမလေး..."

"ကျွန်..."

ကားနှစ်စင်း ခေါင်းချင်ဆိုင်မိမလို ဖြစ်သွားပြီးမှ တော့လွဲကလေး ပွတ်ကပ်ကာ ရှောင်ထွက်သွားကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသံတွေ ဆူညံသွားသလို သစ်ရိပ် အလန့်တကြား ထအော်လိုက်မိသည်။

ထိုနေရာနှင့် အတော်လှမ်းသွားပါမှ လမ်းဘေးစောင်းစောင်းမှာ ဦးစိုက်လျက် ကားက တုံ့ခန့် ထိုးရပ်သွား၏။

ယမ်း မျက်နှာ ညှိုးဖျော့လျက် ချွေးသီးတွေ ထနေသည်။

ကားစတီရာရင်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်တွေက မသိမသာ တုန်လို့...

"ယမ်း... ယမ်း ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်"

သစ်ရိပ် ယမ်း နားတိုးကပ်သွားမိသည်။

ယမ်း မဖြေ...

မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခု ခံစားနေရမှန်း သိသာပါ၏။

"ယမ်း... နင် နင် မူးနေလား ဟင်"

ယမ်း ခေါင်းညှိတ်ပြု၍ စတီးရာရင်ပေါ် ခေါင်းစိုက်ကျသွားသည်။

"ဟင်... ယမ်း... ယမ်း"

သစ်ရိပ် ယမ်းကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ လှုပ်ခေါ်သည်။

"ယမ်း တော်တော်မူးနေလား ဟင်... ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ညက အိပ်ရဲ့လား... နေမကောင်းဘဲနဲ့ ကားမောင်းလာတာလား... ယမ်းရယ်... ဖြစ်ရလေ"

ယမ်း လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ရင်း စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် သစ်ရိပ် မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ပြည့်အိုင်ကာ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာကြသည်။

"ယမ်း... မျက်နှာမော့ပါအုံး ယမ်းရယ်... ငါ စိတ်ပူလို့ သေဇော့မယ်သိလား... ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ... ငါ့ကို တစ်ခုခု ပြောစမ်းပါ"

ယမ်း မျက်နှာမော့လာသည်။

မျက်နှာမှာ ချွေးတွေ စိုရွဲလျက် မျက်လုံးတွေက ရီဝေဝေ...

"ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ခဏလောက်နေရင် ပျောက်သွားမှာ"

သူ့ကို ဆွေးမြေ့သလို မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ပြန်ကြည့်၍ ယမ်း ပြောသည်။ ချောင်ကျနေသည့် ယမ်း မျက်နှာ ခွေးစိုစိုကို လည်းကောင်း . . .

မျက်ဝန်း လက်လက်ကလေးများနှင့် မျက်ရည်စိရွှံ့နေသော သစ်ရိပ် မျက်နှာလေးကို လည်းကောင်း . . .

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေကြပြီး . . .

သစ်ရိပ် အင့်ခနဲ ရှိုက်သည်။

“ယမ်းရယ် . . .”

ယမ်းမျက်နှာနဲ့ လည်ပင်းက ခွေးတွေကို သူမ လက်ဖဝါးလေးနှင့် ဖွတ်သုတ်ပေးပြီး ရင်ခွင်ကျယ်ထဲ တိုးဝင်ကာ သစ်ရိပ် တအားဖက်ထားလိုက်မိသည်။

ပြန်လည်ပွေဖက်လာသည့် ယမ်း လက်တို့က ဖွတ်သိပ်စွာ . . .

အချစ်ဆိုတာ တားဆီးချုပ်တီးလို့ ရတာမျိုးလား . . .

“သမီးရေ . . . မထန်ဆီက ဖုန်းလာတယ်”

သစ်ရိပ် အနားယူမလို့ ထိုင်ရုံရှိသေး ဖုန်းရှိရာ ထလာခဲ့ရသည်။

“မမ . . . သစ်ရိပ်ပါ”

“ . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ယမ်း ပြန်ပို့ပေးမှာပါ . . . အင်း . . . ကားမလွတ်နဲ့မမ . . . ယမ်း လာတော့မှာ”

သစ်ရိပ် ဖုန်းဆက်နေတာကို ဒေါ်သန္တာက လှမ်းကြည့်၍ အနားလျှောက်လာသည်။

“မနက်ကတည်းက ညနေဘက် ရောက်နေပြီဆိုတော့ မထန်စိတ်ပူမှာပေါ့ . . . သမီးလည်း တော်တော် ပင်ပန်းသွားပြီထင်တယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ . . . သစ်ရိပ် မပင်ပန်းပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါ သမီးရယ် . . . ဆိုင်မှာ ကံစမ်းမဲထည့်ဖို့ အစီအစဉ်ကို လုပ်ချင်တာကြာပြီ . . . တစ်ယောက်တည်းမို့ မလုပ်ဖြစ်ဘူးလေ သားကလည်း မာမိ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ဒါကို အားမပေးဘူး . . . မာမိက သမီး အားကိုးနဲ့ ထလုပ်တာ . . . ”

တကယ်ဆို ဆိုင်မှာ အရောင်းဝန်ထမ်းတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး

ပါ။ ဒါပေမယ့် ချွေးမလောင်းဆိုသည့် တအားစိတ်တွေနဲ့ ဒေါ်သန္တာ အားကိုးခဲ့တာ... ကိုယ့်သမီးလေးလိုပါပဲ...။

“သမီး နားဦးနော်... တော်ကြာ စားစရာတစ်ခုခု လာပို့လိမ့် မယ်... ဟာမီ အပြင်က ကောင်မလေးတွေကို ဘောက်ဆူးပေးဖို့ သွား စီစဉ်ဦးမယ်”

“ဟုတ်...။”

သစ်ရိပ် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

မျက်ဝန်းတိုက ဘေးတံခါးဝမှ အပြင်သို့အရောက်...။

“ဟင်...။”

တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဦးဖုန်းရွှေ...။

စာရွက်တစ်ချို့ကို မြှောက်ပြရင်း ထွက်ခဲ့ဖို့ အမူအယာနှင့် ဒေါ် နေသည်။ သစ်ရိပ် သိလိုက်ပါ၏။

အမေ့ကို ဆေးကုဖို့ကိစ္စ သမားတော်ကောင်းကောင်းနှင့် စိတ်ချ လက်ချ ကုနိုင်ဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့တာ အကြောင်းထူးလို့ လာပြောတာ ဖြစ်မည်။ ဒါဆို ငွေလိုပြီပေါ့...။

ပိုက်ဆံအိတ်က အပြင်ဘက် ဒေါ်သန္တာ စားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့ ပြီ။ ထွက်သွားယူလို့မရ ယူလို့လည်း ငွေက သိပ်မှမပါတာ...။

သစ်ရိပ် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့...။

အပြင်တစ်ခါ ထွက်ခွင့်ရဖို့ကလည်း ခဲယဉ်းလှပါတီ။

လက်မှာ ဝတ်ထားသည့် သုံးတန်းသွား စိန်လက်ကောက်တို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒါ...။ မမ ငါ့ကို အပိုင်ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်း...။

ဆိုင်က ကိုယ်ပိုင်တိုက်မို့ နံတေးမှာ ကားထားရန် အစိုးပုလေး နှင့် ဂိုထောင်ဝယ်လေးပါတွဲထားသည်။

ဂိုထောင်ထဲသို့ ကားကို ဘက်ခံဆုတ် သွင်းနေစဉ် မြင်ကွင်းတစ် ခုကြောင့် အပြီးပသတ်နိုင်တဲ့ ကားကို တုံ့ခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်မိ၏။

အသားက ခပ်မည်းမည်း ပိန်ရှည်ရှည် ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် အသက် ဝါးဆယ်ခြောက်ဆယ်နီးပါးရှိ လူကြီးတစ်ဦး...။

သစ်ရိပ်နှင့် စကားပြောနေရင်း လက်ကိုင်ပုလဲနှင့် ထုတ်ထား သည့် ပစ္စည်းတစ်ခုကို သစ်ရိပ်က ကမ်းပေး၏။

ဒါကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ရှာ လူကြီးက နေရာမှ ကပျာကယာ သည် သွက်လာသည်။ သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် လူကြီးကို မျက်မှောင် ခုတ်ကုတ်နှင့် ယမ်း ကြည့်နေမိသည်။

ဖျတ်ခနဲဆို ဦးနှောက် ကွန်ပျူတာ result ထွက်၏။ ဒီလူကြီး ဘယ်လို ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ထားပေမယ့် ယမ်း

တစ်မိနေသည်။

ထူးနဲ့ သစ်ရိပ် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး အပြန် ရုံရှေ့မှာ ဒီလူကြီးနဲ့ နီးမကြီးတစ်ယောက် သစ်ရိပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြတာ သတိ

မထားမိဘဲကို မနေနိုင်တာ... .

သစ်ရိပ်ကလည်း မျက်နှာပျက်ပျက် ခြေလှမ်း မှားမှားနှင့် သူနားမလည်နိုင်ခဲ့တာ... .

သူတောင်းစား လင်မယားနှင့် ဘယ်လို ပတ်သက်လို့လဲဟုလည်း မေးလို့ကလည်း ပါးစပ်ကမထွက်... .

အဲဒီကိစ္စ အိမ်ရောက်တဲ့အထိ ပါလာသေးတာ... .

မေ့ထားခဲ့တာတောင် ကြာပြီ။ ဒီနေ့ ဒီလူကြီးနဲ့ သစ်ရိပ်... .

သစ်ရိပ် ဘာတွေ လျှို့ဝှက်လုပ်နေပါသနည်း။

ယမ်း ကားပေါ်က ကပျာကယာ ဆင်း၍ လော့ခံတွေ ချထား

ခဲ့ပြီး ကားသော့ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ ကျောခိုင်းလျှောက်

သွားနေသည့် လူကြီးနောက်သို့ ခြေလှမ်းကွဲကွဲများနှင့် အမှီလိုက်သည်။

လမ်းတစ်ဘက် ကူး၍ စားသောက်ဆိုင်နံဘေးမှာ လူကြီး

ပျောက်သွားသည်။ လူကြီး ပျောက်သွားသည့် လမ်းကျဉ်းလေးထဲသို့ ယမ်း

တွေ့ဝင်လိုက်ခဲ့သည်။ တွေ့ပြီ... .

လူကြီးက သစ်ရိပ် ပေးလိုက်သည့် အထုပ်လေးကို ဖွင့်ရန်

ဘေးဘီဝဲယာကို တစ်ချက် အကဲခတ်၏။

ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခုနားမှာ ဖျတ်ခနဲ ကွယ်နေလိုက်သည့် ယမ်း

ကို မမြင်။ အထုပ်ကလေးကို ကမုန်းကတန်း ဖြေကြည့်နေ၏။

“ဟာ... . ဟေ့... . မင်း မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

ဆွဲလှည့်ခံလိုက်ရ၍ လဲကျလှလှ ဖြစ်သွားသည့် ကိုယ်ကိုပြန်

ထိန်းလျက် လူကြီးမျက်နှာ ယမ်းကို မြင်တော့ ပို၍ ပျက်ကျသွား၏။

“ခင်ဗျား လက်ထဲက ဘာလဲ”

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

ဦးအုန်းရွှေရယ်ပါ... . ဟန်ဆောင်၍ မေးလိုက်ရပေမယ့် အသံ
တွေက တုန်နေသည်။

“ခင်ဗျား လက်ထဲက ပစ္စည်းကို ကျွန်တော် ကြည့်မယ်”

“ဘာလဲ... . ဘာဆိုင်လဲ”

ယမ်း စိတ်မရှည်တော့... .

သစ်ရိပ် လက်ကိုင်ပုဝါလေးကို မြင်လေ... . ဒေါသက ထိန်းမ

ရလေ ဖြစ်လာရသည်။ လောလောဆယ် သူများပစ္စည်း ဖြစ်နေပြီမို့

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားကိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို သစ်ရိပ် ပေးလိုက်တယ်

ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်... . ဘာပစ္စည်းလည်းဆိုတာ ဖွင့်ပြပါ... .

သစ်ရိပ်နဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လို ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ်မို့

လား”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ... . ဒီပစ္စည်းကို ငါခိုးလာတာ

မဟုတ်ဘူး... . မင်းဘာမှ အမိန့်ပေးနေစရာ မလိုဘူး”

ပြောရင်း လက်ကိုင်ပုဝါကို ပြန်၍ ထုပ်ပိုးတော့မလို လုပ်နေ

သည်မို့ ယမ်း ဆတ်ခနဲ ပုတ်ချလိုက်သည်။

အရောင်တွေ ပြိုးပြက်ပြက်လက်သွားပြီး အရာဝတ္ထုနှစ်ခု

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဟာ”

ဦးအုန်းရွှေ အလန့်တကြား ထအော်လိုက်မိသည်။

ယမ်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွား၏။

ဒါ မနက်က သစ်ရိပ် ဝတ်လာတဲ့ စိန့်လက်ကောက်တွေပဲ။

တစ်ကွင်းက ရှည်လျားစွာ လိမ့်ဆင်းသွားလျက် လမ်းပေါ်

ရောက်သွားသည်။

ဦးအုန်းရွှေက ရေမြောင်းဆီသို့ ပြေးသွား၍ လက်ကောက်ကို ကောက်လူထားလိုက်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဘယ်လို တွေးတွေး အဖြေကမရ။ ဒီလက်ကောက်ကို ဤလူကြီးအား သစ်ရိပ်ဘာကြောင့် ပေးရပါသနည်း။

ဒီလက်ကောက်နှစ်ကွင်းရဲ့ တန်ဖိုးက သာမန်လူတန်းစားတို့ တစ်သက်စာ အေးအေးလေး ထိုင်စားသွားလို့ရသည်။

ဒီကိစ္စ ယမ်း မရရအောင် မေးမှဖြစ်တော့မည်။ လက်ကောက်ကို ပြန်ကောက် ရေးမဆေးဘဲ ပုဆိုးနှင့် ဖြစ်သလို သုတ်၍ ဦးအုန်းရွှေ သူနား ပြန်ရောက်လာသည်။

“မင်း ဘာကောင်လဲကွဟေ... ငါ့ပစ္စည်းပြန်ပေး”

ယမ်းက လက်ကောက်ကို လက်ထဲမှ ဆနေလျှက်... “သစ်ရိပ်နဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်လို ပတ်သက်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး... ပြန်ပေး၊ ငါဟာ”

ဦးအုန်းရွှေ ယမ်းကို သိနေသည်မို့ ဒီနေရာမှ အမြန်ဆုံး သွားချင်နေသည်။ ယမ်းကလည်း ခပ်ညှည့် မဟုတ်။

ဒီပစ္စည်းကို ထားခဲ့၍လည်း ဦးအုန်းရွှေ လှည့်ပြန်မသွားနိုင်ပါ။ အလှရဲ့ရောဂါကို လူမသိ သူမသိ ဆရာကောင်းသမားကောင်းနှင့် ပိပိရီရီ ကုနိုင်ဖို့ သူတို့လို လူတန်းစားတွေအတွက် ငွေကို ပုံအော၍ အကုန်ခံမှရမည်။

လူတွေ ရှိရာကြာသည် သူတို့ ဘဝမဟုတ်ပါလား... “ဒီမှာ ခင်ဗျား ကျွန်တော် မေးတာကို ကောင်းကောင်းဖြေပါ။

မဖြေရင်”

“ဟေ့ ဘာမှဖြေစရာမရှိဘူး... ငါ့ပစ္စည်း ငါ့ကိုပြန်ပေး” လူကြီးက အတင်းဝင်လှတော့ လက်နှင့်ထိမှာ စိုးသည်မို့ ယမ်း

ညီတစ်ခြမ်းစောင်း၍ ရှောင်ပေးလိုက်သည်။ “ဒီပွဲ ကြည့်မကောင်းဘူးဟေ့”

“ဒီအသက်အရွယ်ကြီးကို ဝေရခွဲနေတာ... မသင့်တော်ပါဘူး ငါ့ယုံလူရာ”

အသံနှင့်အတူ လူရွယ်နှစ်ယောက်၊ မတိမ်းမယိမ်း အရွယ်တွေပေမယ့် ကိုယ့်ခန္ဓာ ကျစ်လစ်တောင်

ကင်း၍ အရပ်မြင့်များသည့် ယမ်းရွှေမှာ သူတို့က ဆေးသမားတွေလိုလို အချက်နာကျနေတဲ့ လူတွေလိုလို ညောင်နာနာ စုတ်ချွန်းချွန်းနှင့် မဟုတ်

ဘဲတော့ အသေအချာပင်။ သူတို့မျက်လုံးတွေက ယမ်းလက်ထဲက တူဖျတ်ဖျတ်လက်

ပေးသည့် စိန်လက်ကောက်ဆီမှာ စူးစူးစိုက်စိုက်... “သူနည်း သူဟန်နဲ့ ရလာတဲ့ပစ္စည်းကို ပြန်ပေးလိုက်ပါကွာ... မင်းရုပ် မင်းရည်နဲ့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မကောင်းပါဘူး”

“အေးလေ... ကိုယ်လိုချင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ခွင့်ဖန်ပေါ့”

အသားလွတ်ကြီး စော်ကားနေသည်မို့ ယမ်းမျက်နှာ ဒေါသနှင့် ခက်သွားသည်။ ဟိုလူကြီးကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ချာခနဲ လှည့်ပြေး

သွားသည့် ကျောပြင်ကိုသာ မြင်လိုက်ရလေသည်။ သွားပြီ... ယမ်း ဒေါသက မီးနဲ့ထိသွားလေပြီ။

“စောက်... မင်းတို့ကြောင့်”

ရွှေတည်တည်ကကောင်၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဒေါသနှင့် ငါ့ဘီလက်လွတ် ဆောင့်ဆွဲလိုက်စဉ်...

“ခွင့်”

ရိပ်ခနဲ ဝင်လာသည် လက်သီးချက်က မေးရိုးကို ကျကျနနကြီး မိတ်ဆက်သွား၏။ ခေါင်းထဲမှာ မီးပွင့်ထွက်သွားသည်။

ဒါပေမယ့် ယမ်း သတိမလစ်... .

ထိုမိသွားသည့် သူ့လက်သီး အစွမ်းကို အရသာခံ၍ ပီတိဝေနေသည့် စုပ်ချွန်းချွန်း မျက်နှာကို အရှိန်ပြင်းသည့် ဖြောင့်လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

‘အ’ ခနဲ အသံတစ်ချက်နှင့် ငနဲ ဂူးညွတ်ကျသွားသည်။

နောက်က အန္တရာယ်ကောင်က ပျဉ်ကျိုးတစ်ချောင်းနှင့် ပြောဝင်ရိုက်သည်။

‘ယမ်း ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း၍ ထိုလူ့ရင်ခွင်ထဲ ကျော့ရှင်ကပ်ပစ်ကာ တုတ်ကို လုယူလိုက်သည်။

အဖြစ်အပျက်တို့က ဘာမှမကြာလိုက် နှစ်ယောက်စလုံး ဒီဇိုင်းမျိုးစုံနှင့် နေရာယူသွားကြသည်။ ယမ်းဒေါသမပြေ... .

ဟိုလူကြီးကို လက်လွှတ်လိုက်ရလို့ပါ။

“တောက်”

ကုန်းကုန်းကွကွ ဖြစ်နေဆဲ သောင်နာနာကောင်ကို တင်ပါစေနေ၍ ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

“မှတ်ထား ငါက မင်းတို့လို လမ်းပေါ်က အချဉ်ကောင်မဟုတ်ဘူး”

အမေ... .

အမေဆိုတာကို ကိုယ့်ဘဝထဲက ဆွဲထုတ်ပစ်ခဲ့တာ ကြာပြီပဲ... .

မေမြတ်ထန် စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာ ဒရင်းဘတ်စ်ပေါ်မှာ လျှော့ပုံလျှော့ မှီချလိုက်သည်။ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးက ဘယ်နေရာ ကြည့်ကြည့်ရောင်းရောင်စုံပန်းမန်တို့နှင့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ်ပါ။

လေပြည်နုနုမှာ ပန်းရနံ့ သင်းပျံ့ပျံ့က ချိုအိမွှေးထုံသွားစေကာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ တစ်ချက် တစ်ချက် သုတ်ဖြူးလာသော လေနဖေးအောက်က ယီးလေခို၍ မထိတထိ မဝံ့မရဲ တိမ်းဖူးဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ညှဉ်ငင်နိုင်စွမ်းလျက်... .

စိတ်ထဲမှာ လန်းဆန်းသလို ဖြစ်မိပေမယ့် အလှအပတွေ အားလုံးဟာ မလှပနိုင်သည့် ရင်ထဲက အတွေးအိပ်မက်တို့ကို လှောင်နှောင်နေသည့်နှယ်... .

မေမြတ်ထန် ပန်းကလေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းတို့ တဝတစ အေးစက်လာလျက် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းသည့်ထက် တင်း၍ ခေ့ပိတ်လာသည်။

အတွေးထဲမှာ ခွက်တစ်လုံးနှင့် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် မိန်းမကြီး

တစ်ယောက်ကို နာကျည်းစွာ မြင်ယောင်နေသည်။

အဲဒါ အမေ... မဟုတ်ဘူး...

အမေက ငါ့အဖေ့မှာ မရှိတော့ဘူး... မာမိ ခင်ဦးက ငါ့အဖေ့
ငါ့ကို သိပ်ချစ်ပြီး သိပ်ကို ကြင်နာ အလိုလိုက်ခဲ့တဲ့ အမေ...

“ဖအေကို သတ်တဲ့သမီး”

“ထန် ညည်းဟာ သိပ်ကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ ကလေး”

“ဖအေကို သတ်တဲ့ သမီး”

“တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ ကောင်မ”

“ဖအေကို သတ်တဲ့သမီး”

“တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ ကောင်မ”

နားထဲမှာ တစ်ထက်တစ် ကျယ်လာလျက် အမေ့မျက်နှာမှာ
မျက်လုံးကြီးတွေ ပိုပြူးလာသလို စကားလုံးတွေက ပိုကြမ်းလာသည်။

“ညည်းဟာ ဖအေကို သတ်တဲ့ကောင်မ”

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ မေမြတ်ထန်ကို ဒေါသတကြီး ပြော
နေလိုက်တာ ဘီလူးသရဲသဖွယ်...

“တောက်”

မေမြတ်ထန် ‘တောက်’ ခေါက်ရင်း ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်
သည်။

“ဒါ မအေတဲ့လား”

ဒါ ငါ့အမေ မဟုတ်ဘူး...

သူဟာ အစကတည်းက ငါ့ကို မုန်းခဲ့တာ... သစ်ရိပ်နဲ့ယှဉ်
တိုင်း အဖေ ငါ့ကို အရေးပေးတိုင်း ဟန်တားခဲ့တာ မုန်းတီးခဲ့တာ...

ဒေါသဖြစ်လွန်းလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ အပေါ် ပေါက်ကွဲပစ်ထစ်

သည့် အကျင့်က ပေါက်ကွဲ ခွင့်မှရလျှင် အသားဆတ်ဆတ် တုန်လျက်...
“မမလေး... ”

စခေါ်ကတည်းက မဝံ့မရဲနှင့် မြည့် တစ်ယောက် မေမြတ်ထန်
ဒေါသတကြီး ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တော့ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် တုန်ယင်
...

“ဒီ... ဒီလူကြီးက မရမနေ အတင်းဖွင့်ခိုင်းပြီး ဇွတ်ဝင်လာလို့
မေမြတ်ထန် ထောင်းခနဲ ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

“အဲဒီလို ဝင်မယ်ဆိုတိုင်း ဖွင့်ပေးရသလား မြည့်”
“ကျွန်မ တမင် ဖွင့်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး... မမလေးရယ်...
နားနို့သည်ဆီမှာ နွားနို့ယူပြီး ပြန်ဝင်မယ်လုပ်တုန်း သူ့ဇွတ်ဝင်တာပါ”

ဩကြီးနဲ့ ဘသာကို တစ်နေရာစီ သူ့ခိုင်းထားခဲ့လို့ပါ။
မြည့်က မိန်းမသားမို့ တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့တာ အပြစ်မရှိသာ
တော့။

မေမြတ်ထန် အကြည့်က နောက်ကလူကြီးဆီ စူးရှစွာ ရောက်
သွား၏။ လူကြီးက ရဲတင်းစွာ ရှေ့ထွက်လာ၍...
“ဦးပါ မေမြတ်ထန် ညည်းတို့ မိသားစုနဲ့ တစ်ချိန်တုန်းက တစ်
သမ်းတည်း မျက်စောင်းထိုးနေခဲ့ကြတဲ့ ရပ်မိရပ်ဖတွေပါ... ညည်း ဦးကို
စတ်မိလား... ညည်းအမေ ဖိနပ်ယူယူ ချွပ်တဲ့ ရံပိုင်ရှင် ဦးစံမြိုင်လေ”

မေမြတ်ထန် မျက်နှာညှိုးမှောင်သွားသည်။
ဦးစံမြိုင်ကတော့ ဘာမှဝရမစိုက်စွာ ရင်ကော့လျက် ဆက်ပြော

၏။
“ခုတော့ တို့မိသားစု စီးပွားပျက်ပြီး တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်တုန်
ပြပါပြီ”

မေမြတ်ထန်က မြည့်ကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်လိုက်လျှင် မြည့်လှစ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

“မသက်ထားရဲ့ သမီး တစ်ယောက် ဒီလောက်ထိ ကြီးပွားချမ်းသာနေတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ဦးဖြင့် အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး... ဝမ်းလည်းသာတယ်... ခုလို အရေးကြုံလာတော့ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေ အားကိုးမိရတာပေါ့”

“ရှင် လိုရင်းကိစ္စကိုပြော”

အေးစက်မြတ်တောက်နေသည့် မေမြတ်ထန် စကားလုံးတွေကြောင့် ဦးစံမြိုင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဒီ... ဒီလိုလေ ညည်းလည်း သိမှာပါ... ဦးသား နောက်တိုက်...”

နောက်တိုး။

နာမည်တစ်ခု တိုးလာသည်။

သိပ်သိတာပေါ့... ငယ်ငယ်တုန်းက ‘ချစ်ချစ်ကလေး’ ထိလိုက်ခေါ်ခဲ့၍ မေမြတ်ထန် ဆူးကိုင်းနဲ့ ကောက်ရွက်ခဲ့ဖူးတဲ့ နောက်တိုး

“သူက ညည်းရဲ့ အမှတ်တစ် နိုင်လွန်စက်ရုံက ကျွမ်းကျင်အလုပ်သမား လုပ်နေခဲ့တာ တော်တော်ကြာပါပြီ”

“နောက်တိုးဆိုတာ ကျွန်မ အလုပ်သမား စာရင်းမှာ မရှိဘူး”

“ကျောင်းနေတဲ့ အလုပ်ဝင်တဲ့ နာမည်က နောက်တိုး မဟုတ်ဘဲဘူး မေမြတ်ထန်... တင်ထွန်း နာမည်နဲ့ပါ”

မေမြတ်ထန် မျက်နှာတင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“တင်ထွန်းဆိုတဲ့ အလုပ်သမားကို ကျွန်မ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အဲဒီကိစ္စအတွက် ရှင် လာတာလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် မေမြတ်ထန်... ဦးလည်း ဒီလောက်အခြေအနေတွေ ဖြစ်လာမှ သားက ပြောပြလို့ သူ့အလုပ်ရှင် သူ့ဌေးက ညည်းဖြစ်တဲ့အကြောင်း သူကသိပေမယ့် ငါတူမကြီး ကတော့ မမှတ်မိတဲ့အကြောင်း... ပြီးတော့ ခုဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမျိုး နောက်ဘယ်တော့မှ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း အနားအညွတ် တောင်းပန်ပေးဖို့ ဖွင့်ပြောခဲ့တာပါ”

“ဦး ခုလို ငါတူမကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက် မရသေးဘဲ ခြံထဲဝင်ခဲ့ရတာလည်း သူ့သူ့ဌေး စည်းကမ်းကြီးတဲ့အကြောင်း အနားယူတဲ့ အချိန်အိမ်မှာ ‘သွားတွေ့ရင် တွေ့ဖို့မလွယ်တဲ့ အကြောင်း သားက ကြိုပြီး အလိုက်လို့ပါ... ပြီးတော့ ညည်းက သက်ထားသွယ် သမီး...”

“ရှင် ဆက်ပြောဖို့မလိုတော့ဘူး ဦးစံမြိုင်... တင်ထွန်းဆိုတဲ့ အလုပ်သမား ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာအတွက်မှ ထပ်ဆွေးနွေးဖို့ဆန္ဒကွန်မမှာ မရှိဘူး... ရှင် ပြန်လို့ရပါပြီ”

ဦးစံမြိုင် အံ့ဩတကြီးနှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ သက်ထားသွယ် သမီးက ဒီလောက်ထိ ရိုင်းသတဲ့လား...

“ဦးစံမြိုင်ရယ်... ကျွန်မ ဈေးရောင်းရတာ အဆင်မပြေလို့ မိန်းကလေး ချုပ်ပါရစေနော်”

တစ်ချိန်က သက်ထားသွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး သူ့အလုပ်ရုံမှာ အသတင်းပန်စွာပြောခဲ့စဉ်တုန်းက သူ့အလွယ်တကူ သနားမိခဲ့သူပါ။

ကိုယ့်အလုပ်မှာ မလိုအပ်ပါဘဲ ဒုက္ခရောက်နေသည့် သားအမိအဖေကဲ့သို့ သနားကြင်နာခဲ့သည်။ မလုပ်တတ် လုပ်တတ် ချုပ်လုပ်ထားတဲ့ မိန်းမတွေကို တစ်ချို့နေရာမှာ ဆုံးရှုံးခံရတာမျိုး ရှိတာတောင် သည်းခံ၍ နှစ်ခြင်းခဲ့သည်။

“သူ့ခမျာ မချုပ်တတ်သေးလို့ပါ... ကိုစံမြိုင်ရယ်... သိပ်

မလှရင်လည်း အဲဒီ တစ်ရပ်ဝယ်ထားလိုက်ပေါ့... ယောက်ျားက အနားမှာ မရှိ စေ့ကရောင်းမကောင်းနဲ့ သူတို့သားအမိ တော်တော်လေး အဆင်ပြေတာ သနားပါတယ် ရှင်... သူ အလုပ်ကလေးရှိအောင် ချုပ်ပါစေ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံက အဲဒီလို အကူအညီ ပေးခဲ့ဖူးတာ... "

"စဉ်းစားပါဦးမေမြတ်ထန်၊ ညည်းတို့ သားအမိ အဆင်မပြေ ခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းက သက်ထားသွယ်အပေါ် ဦးတို့ အစစအရာရာ ကူညီ ခဲ့ပါတယ်... ခုချိန်မှာ နောက်တိုးခမျာ သူ့မိန်းမလည်း မီးဖွားရထား မယ်... ဒီကြားထဲ သူ့ရန်ဖြစ်တဲ့ တစ်ဘက်က လူအတွက် ဆေးဖိုးဝါး ပါကုန်လိုက်ရတော့ ငွေရေကြေးရေ သိပ်ကို ခက်ခဲသွားခဲ့တာ... ဦး ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုမှီခိုနေရတာပါ... အလုပ်ပါ ထပ်ပြုတ်မယ်ဆိုရင် မိဖွား မယ့် မိန်းမက တစ်ဘက် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အမှုက တစ်ဘက်"

"ဒါက သူမဆင်ခြင်မှုအတွက် သူခံရတာ စက်ရုံအပြင်မှာ ကြား တဲ့ကိစ္စ စက်ရုံခိုင်ရှင်က အနေသာကြီး၊ ဒါအပြင် သူ့လက်ထဲမှာ သယ်ယူ တဲ့ စက်ရုံပစ္စည်းတစ်ချို့ပါ ရန်ပွဲကြောင့် အသိမ်းခံလိုက်ရလို့ ကျွန်မထံ သုံးသန်းလောက် နှစ်နာသွားသေးတယ်၊ ဒီလို ထိန်းသိမ်းမှုမရှိတဲ့ စည်း ကမ်းမဲ့ အလုပ်သမားမျိုး ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး"

"အဲဒါလည်း စက်ရုံကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ရတာပါ သမီးရဲ့ ပစ္စည်းမှားလို့ သူ လမ်းကနေ လှည့်ပြန်ပြီး သွားပြောတာပါ... တို့ အလုပ်သမားက မချေမငံတော့ ဖြစ်ကြတာပေါ့... ခက်တာက စည်းထမ်း ရှိတဲ့ စက်ရုံတွေဆိုတော့ တာဝန်ခံတွေဆီ အကြောင်းမကြားဘဲ အပြစ် သူတို့ ဒေါသတွေကို ထွက်ပြီး ပေါက်ကွဲကြတာဘဲ... ဒီအတွက် ထောင့် ပန်ပါတယ်... နောက်ဒီလို လုံးဝမဖြစ်စေရဘူးကွယ်"

"ဆောရီးပဲ ဦးစံမြိုင်... မေမြတ်ထန် သမိုင်းမှာ နောက်ထပ်

ကြိမ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး... ကျွန်မက အလုပ်သမားကို ဘယ်လို လူမျိုးမှ မပေးနိုင်တဲ့ လစာမျိုး ပေးထားတာ... ကျွန်မ လက်အောက်မှာ ငြိမ်ဝပ်စွာ ရိုးသားကြီးစားစေချင်လို့ ကျွန်မ စည်းကမ်းအတိုင်း တစ်သွေ မတိမ်း ရှိစေချင်လို့ ခုလို အမှားတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်တာကို ခွင့်လွှတ် သေးနေဖို့ မဟုတ်ဘူး"

"ဦးသိဝါတယ်ကွယ်... သားကလည်း တဖွဖွ ပြောပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဦးက သက်ထားသွယ် သမီးပဲဆိုတာ သိလိုက်ရပြီး အားကိုး ဘကြီး လာခဲ့တာပါ... ညည်းအမေနဲ့ ဦးတို့... "

"ဒီမှာ ဦးစံမြိုင် ဒီမြို့ ဒီအရိပ်မှာ သက်ထားသွယ်ဆိုတဲ့ နာမည် ကို ထပ်ခါတလဲလဲ မပြောမိဖို့ ဆင်ခြင်ပါ... ကျွန်မ ထပ်ပြောမယ်... ရှင်ဟာ သက်ထားသွယ်ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘကြီးဦးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ဘူး... အဲဒါကြောင့် ရှင် ကျွန်မဆီက ဘာအခွင့်အရေး မှ မရတဲ့အပြင် ပိုပြီး ကံဆိုးသွားပြီဆိုတာ ယုံလိုက်"

မေမြတ်ထန် ဟင့်ခနဲ တစ်ချက်မဲ့၍...

"ကျွန်မ သက်ထားသွယ်ရဲ့ သမီးမဟုတ်ဘူး"

"ဘာ"

ဦးစံမြိုင် အသံက အံ့ဩလွန်းပေမယ့် ကျယ်လောင်ခြင်း မရှိ။ လွန်စွာ တိုးတိတ်တုန်ခါလျက်... "

ထိုစဉ် ဦးစံမြိုင်နောက်သို့ လူရိပ်တွေ တိုးကပ်လာကြသည်။ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ယောက်က ရှည်ရှည်ထွား ထွား တစ်ယောက်က ပုပုသေးသေး... "

"ညှေသည်ကို ပြန်ပို့လိုက် ဘာသာ"

အမိန့်သံဆန်သည့် မေမြတ်ထန် စကားအဆုံးမှာ သူ့လက်တစ်

ဖတ်ကို တင်းခနဲ ဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရ၍ ဦးစံမြိုင် အသားတွေ တုန် သွားသည်။

“ညည်းကို ငါ တော်တော် အံ့ဩတယ် မေမြတ်ထန်... ကိုယ် ကို မွေးထုတ်ပြုစုခဲ့တဲ့ မအေ တစ်ယောက်လုံးကို ပစ်မှားရဲလိုက်တာ တတယ်ကို မကြားဝံ့ မနာသာပဲ... မယုံမရှိနဲ့ ငါ ပြောလိုက်မယ်... ညည်းလို မိန်းကလေး ဘယ်တော့မှ ဘုန်းကြီးလို့ အသက်မရှည်ဘူးမှတ်”

“ဟာ... အဘိုးကြီး”

အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ဩကြီး နှစ်ချက်သုံးချက် ဆွဲခါ ပစ်လိုက်၍ ဦးစံမြိုင် အဝတ်အစားတွေ ကြယ်သီးတို့ ပြုတ်ပွင့်၍ မရံ့မရဲ ဖြစ်ကုန်လေသည်။ နီရဲတက်လာသော ဦးစံမြိုင် မျက်နှာက နာကျည်း မုန်းတီးစွာ...

“ဒီနေ့ ငါ ဆင်းရဲပေမယ့် ခုလို ရစရာမရှိအောင် စော်ကားခံရ တဲ့အထိ ငါ မနိမ့်ကျသေးဘူး... မေမြတ်ထန်၊ ဒီနေ့ကို ကျုပ် ဘယ်တော့ မှ မမေ့ဘူး... လောင်မြိုက်ကုန်မဲ့ နင့်ရဲ့ စည်းစိမ်တွေကြားထဲမှာ တစ် သက်လုံး ပျော်နိုင်အောင်သာ ကြိုးစားထား”

“အောက်... ခေါ်သွား... ဆွဲထုတ်ပစ်စမ်း”

မေမြတ်ထန် အံ့ကြိတ်သံနှင့် ဆိုလျက် ဒရင်းဘတ်ဒ်တော် ပုန်းခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“လောင်မြိုက်ကုန်မယ့် နင့်ရဲ့စည်းစိမ်တွေ ကြားထဲမှာ တစ် သက်လုံး ပျော်နိုင်အောင်သာ ကြိုးစားထား”

နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

ဒေါသကြောင့် ရင်ဘတ်ကြီး ပွင့်ထွက်မတတ် လှုပ်ခါနေ၏။ စည်းစိမ်တွေ...

ဒါတွေကို မုန်းတီးစွာ သူ ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့တာလည်း လူတွေ ကို မုန်းလို့ပဲ... ဒါတွေကို ဘယ်အကြောင်းနဲ့မှ သူဖျက်စီး မခံနိုင်... ဘာမဟုတ်သည့် အလုပ်သမားမျိုးက ပါးစပ်နဲ့တစ်လုံး ကြိမ်စာ ကိုက်သွားတာကို ခံပြင်းလို့ မဆုံး။

သူ ဒီလောက်ထိ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေသည်ကိုပင် ပြောဝံ့ဆိုဝံ့နှင့် စော်ကားရဲခဲ့တာ မနက်ဖြန်ဆိုသော အချိန်တွေမှာ...

မေမြတ်ထန် ဘဝနိမ့်ကျသွားခဲ့ပါလျှင်...

မာနကြောင့် လက်သီးလေးကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားလိုက် ဖိလေသည်။

ငြိမ်းငြားလွတ်ဖို့ကို မဖြစ်မနေစိစဉ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား...

အမေ့ဘဝကို ကယ်တင်ဆယ်ယူခွင့် မရမချင်း ဘာအနှောင့်အယှက် မဆိုရင်ဆိုင်သွားမည်။

“တော်ကြာ ယမ်း လာခေါ်လိမ့်မယ်... မင်္ဂလာပွဲအတွက် လိုအပ်တာတွေ သွားဝယ်... ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ငွေအပြည့်ထည့်ပေးထားဘယ်”

“မမကို သစ်ရိပ် တစ်ခုပြောပါရစေ”

“ပြော”

“သစ်ရိပ် အမေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မဆောင်ရွက်နိုင်သေးဘဲ ယမ်းကို လက်မထပ်ပါရစေနဲ့... ဒီအတွက် မေ ခွင့်မလွတ်နိုင်ရင် သစ်ရိပ်... သစ်ရိပ် ဒီကဆင်းသွားပါမယ်...”

“ဘာပြောတယ်”

ကြည့်စမ်း... ဒီလောက်ထိ ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားတဲ့ ကြားက မေမြတ်ထန် သစ်ရိပ် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့် နင့်ကို လက်ထပ်ပေးမှာ၊ ယမ်းနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် နေထိုင်ရမှာ ငါ့မျက်နှာတစ်ခုတည်း တင်မတား... မျက်နှာတွေ အများကြီးအတွက် နင်ငဲ့ညှာရမှာ အဲဒီနည်းကို သုံးလိုက်တာဟာ... နင့်ကို ငါ့အကြမ်းဖက် မတားဆီးချင်လို့ပဲ... မေမြတ်ထန်ဆိုတဲ့ ငါ့ဟာ ဘယ်တော့မှ သူများကို အားကိုးမိတွယ်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး... ကိုယ့်ညီမအပေါ် ကျမှ တစ်ပါးသူအားကိုးနဲ့ နင့်ကို ချုပ်ကိုင်ခဲ့တာဟာ ငါ့ရဲ့ပထမဆုံး ပျော့ညံ့ခြင်းပဲ”

မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် မမကို သစ်ရိပ် စူးစိုက်စွာ

တစ်ယောက်မျက်လုံးကို တစ်ယောက် စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေမိကြရင်းမှ သစ်ရိပ် ခေါင်းလေးငုံ့သွားသည်။

“သစ်ရိပ်ပြောတာက လက်ထပ်ဖို့ကို မလော့ဖို့ပါ... ဒီအချိန်မှာ ယမ်းကို သစ်ရိပ် လက်မထပ်ချင်ဘူး”

“ဒီအချိန်ဟာ လက်ထပ်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲလို့ ငါထင်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ... လူကြီးတွေ စိစဉ်ပြီးသား ကိစ္စကို နင် ဘာမှစောဒကတက်မနေနဲ့... ယမ်းနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ရမယ်... စင်္ကာပူမှာ ဟန်းနီမွန်း ထွက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ လာနေပါအုံးလို့ ယမ်းရဲ့ဒက်ဒီကလည်း ကမ်းလှမ်းထားတယ်... ယမ်းဟာ တစ်ဦးတည်းသော သားဖို့လို့ အေဘက်က ရစရာရှိတဲ့ အမွေတွေကိုလည်း ထည့်တွက်ရမယ်... သားကို မျှော်လင့်တကြီး ဖြစ်ပြီး စောင့်နေတဲ့ အေအိကို သိပ်ကို သွားသင့်တယ်... ဒါကို သူမာမိကလည်း သဘောတူပြီးသား...”

မေမြတ်ထန်က သစ်ရိပ် မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း အမျိုးမျိုး မြူဆွယ်နေသည်။

လုပ်ငန်းတစ်လျှောက်မှာ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို မေမြတ်ထန် ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့သည်ချည်းပင်။ သစ်ရိပ်နဲ့ ယမ်းကို လက်ထပ်ပေးပြီး

ကြည့်မိသည်။

“မမ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ချည်နှောင်ဖို့ ကြိုးစား ကြိုးစား... သစ်ရိပ် လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်မှာပဲ... မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှ ဒီထက် အဖြစ်ဆိုးတွေ ကြုံလာရရင် မေ ပိုပြီးခံစားရဦးမှာ... ဒါကြောင့် ခုတ တည်းက မမ သစ်ရိပ်ကို အသေရိုက်သတ်ပစ်လိုက်ပါ... သစ်ရိပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ မမ”

သစ်ရိပ် ငိုရင် ဗလံဗထွေး တွေပြောနေသည်။

“ဪ... နင်က ငါ့စေတနာတွေကိုတော့ လစ်လျူရှုပြီး တစ် သက်လုံး တာဝန်မဲ့ခဲ့တဲ့ မအေတစ်ယောက်အတွက် အသက်ရှင်နေသရွေ့ ကြိုးစားသွားမယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“အမေ့ကို မမ ဒီလိုမပြောပါနဲ့... အမေဟာ ခုချိန်မှာ ရူးသွပ်နေတဲ့ ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ပါ... အမေ သစ်ရိပ်တို့ဆီကို ရောက်မ လာတာဟာ...”

“တော်စမ်း... နင့်ကို ဒီအကြောင်းတွေ ငါပြောခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး”

မေမြတ်ထန် ချာခနဲ လှည့်ကာ ပြတင်းတံခါးနားထိ လျှောက် သွားသည်။

“နင်သွားတော့ သစ်ရိပ်... အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ငါစီစဉ်မယ်... တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်”

မေမြတ်ထန်က သစ်ရိပ်ကို ကျောခိုင်းလျက်မှပင်... .

“ငါ စိတ်ကူးစိတ်ဆန္ဒ မှန်သမျှကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ အပျက်မခံဘူးဆိုတာ နင် မြမြမှတ်ထား”

ယုံကြည်ချက်အပြည့်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ပြင်းစွာ ဒဏ်ရာရခဲ့လေပြီ... သူ့ဘဝမှာ ကိုယ်မှလွဲ၍ ဒီညီမလေးကို အချစ်ဆုံး။ တစ်လောကလုံးမှာ သူ့အပေါ် တူတော့ ကြင်နာချစ်ခင်မယ့်သူ မရှိပါလေ... .

သူ့စကားကို ပြင်းထန်စွာ ဆန့်ကျင်ခဲ့သည့် သစ်ရိပ် စကားတို့ကို တွေး၍ နာကျင်နေမိသည်။ ခက်ထန်သူတို့ရဲ့ နှလုံးသားမှာ ပျော့ညံ့ဆုံး ဟာကွက်တစ်ခုရှိတတ်ကြသလား... .

မေမြတ်ထန် အပေါ်မှာ စီးမိုးမြင်နေရသည့် ခြံထဲက ရောင်စုံ ပန်းခင်းကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့ဘဝမှာ ညီမငယ်နဲ့ ဆုံဆည်းပြီးတဲ့နေ့မှစ၍ လိုလေသေးမရှိ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ နေရတော့ မည်ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်များနှင့် ကြည်နူးလိုက်ရဝဂ... .

ခုတော့ မထင်မှတ်သော ကြမ္မာဆိုးကြောင့် ပူလောင်ပြင်းစွာ ရှိခဲ့ရသည်။ အားလုံး၏ တရားခံက သူ... .

မေမြတ်ထန် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို တခဏချင်းပဲ ချပစ်လိုက် သည်။ ဒေါ်သက်ထားသွယ်တာ... .

ငါတို့ အမေ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ရဘူး... .

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ဒီမိန်းမ ဘာအရာထတာလဲ မာမိ... သားတို့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်တဲ့ သဘောလား...”

ဒေါ်သန္တာ အေးစက်စက် မျက်နှာနှင့် တစ်ဘက်လှည့်နေ၏။
 ယမ်း စိတ်တွေ လှုပ်ရှားရလွန်း၍ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေလို့မရ။
 “ခု ဆီထမင်း ခု စာကလေးကြော်... လက်ထပ်ဖို့ ရက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ပြီး ဆီဖိုးနားမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒိတ်လုပ်ပေးတာ”

“ထွက်ပါတော့ သားရယ်... မာမိ ခေါင်းတွေပူနေပြီ... စိတ် တွေလည်း အရမ်းလှုပ်ရှားနေတယ်... လောလောဆယ် ဘာမျှမကြား ချင်ဘူးကွယ်”

ယမ်း မာမိကို ကျောခိုင်း၍ တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။
 သူ တစ်ပတ်ခန့် ခရီးထွက်သွားသည်။
 ဒီမှာ အားလုံးပြောင်းလဲနေခဲ့၏။
 “သူတို့ ခရီးထွက်သွားတယ်တဲ့ သားရယ်... ရိုက်ထားတဲ့ ဖိတ်စာတွေလည်း မေမြတ်ထန် ကိုယ်တိုင် အားလုံးရွေးသွားတယ်တဲ့... သား သွားပြီးနောက်နေပဲ... ဒီနေ့ထံ ပြန်မလာကြဘူး... သူ့ကို့ ဘယ် လိုပုံစံ ဘယ်လိုအချိုးချိုးနေမှန်း မာမိလည်း မတွေ့တတ်တော့ဘူး”

မာမိမျက်နှာ တိုက်ပွဲကျသည့် ဒဏ်ရာပလပွနှင့် စစ်သားကြီး တစ်ဦးနယ်...
 ယမ်း ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။
 သူနဲ့ပတ်သက်၍ မာမိ ကြားထဲက စိတ်ပျက်ခံစားခဲ့ရတာတွေ လှုပ်လယ်မှာ လက်ညှိုးထိုးခံခဲ့ရတာတွေ မနည်းတော့...
 ခုလည်း ဖြစ်လာခဲ့ပြန်ပြီ။
 လက်ထပ်ဖို့ အားလုံး လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ပြီးမှ...
 “သူတို့ ညီအစ်မကြားမှာ ရှုပ်ထွေးတဲ့ ပြဿနာ တစ်ခုခုရှိနေပြီ ညီ မာမိ ထင်တယ်”

တောင်တောင်ကြီး ရပ်နေသည့် ယမ်းကို နောက်ကနေ ကြည့်၍ ဒေါ်သန္တာက တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြေခွင်းလိုက်သည်။
 “မထန်ဟာ... စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ ဦးမိုးဈာန်လောက် နီးနီး ဝေးဘောင်တန်းနေတဲ့သူ စကားတစ်ခွန်းကို လွယ်လွယ်ပြော လွယ်လွယ် ချက်မယ် မထင်ဘူးလေ”

သားကို ချစ်လို့ မာမိ ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ကြံဖန် ကြိုးစားနေ ခယ်ဆိုတာ ယမ်းသိသည်။ သူကတော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။
 ဘာအကြောင်းတွေပဲရှိရှိ သစ်ရိပ် သူ့ကို တိုင်ပင်ရမည်။ ဖွင့် ပြောသင့်သည်။ သစ်ရိပ်အပေါ် သူ့လောက် နားလည် ဖေးမနိုင်သူ မိသားစုလို့လား...
 ခရီးမထွက်မီ သစ်ရိပ် ကိုယ်တိုင် စိန်လက်ကောက်တွေ ပေးပစ် ခဲ့သည့် သူ့တောင်းစားလူကြီး မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လာသည်။
 ဒီလူကြီးနဲ့ သစ်ရိပ် ဘယ်လိုပတ်သက်ပါသနည်း။
 ခုလို ဖြစ်လာရတဲ့ အကြောင်းတွေဟာ ဒီလူကြီးနဲ့ ပတ်သက်

နေသလား...

ဒီနေ့ထိ နေ့ရောညပါ အဲဒီလူကြီး အကြောင်းကို ဘယ်လိုမတွေးကြည့်ကြည့် အဖြေက မဝေါ့။

“သား...”

“ဗျာ... မာမီ”

“သူတို့ တကယ်ခရီးသွားကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်...”

ကြားရပြန်ပြီ အထူးအဆန်း။

“သူတို့ အိမ်တွင်းရေးတစ်ခု ရှုပ်ထွေးနေတယ်လို့ မာမီ ထင်တယ်”

“မာမီ သူတို့ရှိနေတာ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“မသိပါဘူး... မာမီ ခန့်မှန်းတာ၊ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ အမှန်ပဲသား”

ယမ်းမျက်နှာ နီရဲညှိပုတ်နေလေသည်။

“အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော် စုံစမ်းမယ် မာမီ... ဘာမှမသိရဘဲ သူတို့ လုပ်သမျှ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

ဒေါ်သန္တာ သားမျက်နှာကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သစ်ရိပ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခွင့်ရ အတွက် ရင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့ အခက်အခဲတွေ ဖြစ်လိုက်ရတဲ့ သောကတွေ

တစ်ခါတလေ ဒေါသဖြစ်မိပေမယ့် သားကိုတော့ သနား

သည်။ ဒီမိန်းကလေးအပေါ် ငယ်ငယ်လေးထဲက သားဘက်က ထားရတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ နည်းသလား...

အဲဒီကတည်းက အဆင့်အတန်း ခွဲခြားလို့ စိတ်လုံးဝမဖြစ်

ဘဲ သူ့ဖျားခိုင်းထားတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်အပေါ် ကရုဏာသက်စွာ သား ကူညီဖေးမနေသမျှ သူ့ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်လွှတ်ထားခဲ့တာလည်း ဘယ်ဘဝက ရေစက်မှန်းမသိ။

သစ်ရိပ်သာ မဟုတ်ဘဲ သားနဲ့လက်ထပ်ဖို့ဟာ ဒီပြင်မိန်းကလေး တစ်ယောက်သာဆို မင်္ဂလာပွဲဟာ ခြိမ်းခြိမ်းသဲ စည်းကား သိုက်မြိုက်စွာ ပြီးနေလောက်ပြီ။

“ဘသာ ကားကို အရှိန်နည်းနည်းလျှော့စမ်း”
“ဟုတ်”

ကားက သိသိသာသာ အရှိန်လျှော့ကျသွားသည်။

ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်ရိဝေ လာသည်မို့ ကူရှင်ကို ခို၍ မျက်လုံး
တွေ မှေးစင်းထားလိုက်မိသည်။ ဒီနေ့မနက် ပလက်ဖောင်းနံဘေးမှာ
တွေ့ခဲ့ရသည့် ဦးစံမြိုင်၏ အပြုံးမိန့်မိန့်ကြီးက အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာသည်။
ဘယ်လို အပြုံးမျိုးလဲ...

မျက်နှာပြောင်တိုက်၍ နှုတ်ဆက်တာမျိုးလည်းမဟုတ်...

ထူမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ အောင်နိုင်သူ အပြုံးမျိုးနှင့် မိန့်
မိန့်ကြီး ပြုံးလို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း ရပ်ကျန်ခဲ့တာ...

ရင်ထဲမှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဒေါသတန်နဲ့ ဖြစ်နေသည်။
ရိုပစေတော့...

နံဘေးမှာချထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ လေယာဉ်လက်မှတ်တွေ
ပါလာခဲ့ပြီး သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့ ရက်မှာ သူတို့ အားလုံး နိုင်ငံခြားကို အပြီးတိုင်
ထွက်သွားကြတော့မည်။ ဩကြီးနဲ့ဘသာ အပြင် မြည့်ပါလိုက်မည်။
ဟိုတစ်ယောက်ကိုတော့ ငွေအပြည့်အစုံပေး၍ အလုပ်ထ

ဆွက်ခိုင်းပစ်ခဲ့သည်။ ညီမဖြစ်သူကို မေမြတ်ထန် စိတ်မချတော့...

“ယမ်းနဲ့လက်ထပ်လိုက်တာနဲ့ အမေနဲ့ပတ်သက်တာတွေ
ကားလုံး ပြီးပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်လား မမ...”

“မဂ်လာဆောင်ပြီးမှ ဒီထက်အဖြစ်ဆိုးတွေ ကြုံလာရင် မမ
ခံစားရမှာ”

သစ်ရိပ်က အပြတ်ကြေညာခဲ့သည်။

မေမြတ်ထန် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စေ့စိတ်နေ၏။

သူလည်း ပြတ်သားစွာ လုပ်ပစ်ခဲ့ပြီပဲ...

ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ဘူးသည့် နိုင်ငံခြားရပ်ခြားမှာ တစ်
သက်လုံးနေတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ လေယာဉ်လက်မှတ်တွေ ဝယ်လာ
ခဲ့ပြီးချိန်ထိ ဩကြီးနဲ့ ဘသာမှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မသိကြသေး...

အထူးသဖြင့် သစ်ရိပ်ကို ပြောလို့မဖြစ်။

သွားမည့်နေ့မှ သိုစေတော့မည်။

မှတ်ထား...

မေမြတ်ထန် ကိုယ့်လုပ်ရပ်အပေါ် ပြန်လည်သုံးသပ်ရင်
မှတ်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကားလေးက ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီ။

နိုင်ငံခြားမသွားမီ လုပ်ငန်းတွေ အားလုံးကို ပြတ်နိုင်သမျှ ဖြတ်
နေခဲ့သည်။ ဒီနေ့ကျမှ ကိုယ်တိုင် မသွားလို့ မဖြစ်တဲ့ ကိစ္စခွဲ မိုးလင်းက

ဘည်းက ထွက်လာခဲ့လိုက်တာ နေ့လည်ပိုင်းသို့ပင် ရောက်လာပြီ။

“မမလေး... မြည့် ဖုန်းဆက်နေတယ်”

“နားထောင်လိုက်”

ကားလေး လမ်းဘေးမှာ ရပ်သွားသည်။

နားထောင်ပြီး ဘာသာက ဖုန်းကို သူမဆီ လှမ်းပေး၍ . . .

“မမလေးနဲ့ ပြောမယ်တဲ့”

မေမြတ်ထန် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်၍ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

ကားလေးက လမ်းပေါ်ပြန်တက်သွား၏။

“ဟင် . . . ဘာ . . . ဘာပြောတယ် . . . မြည့်”

ထိုင်နေရင်း မြောက်ကြွခြောက်ချား သွားသည့် မေမြတ်ထန်

အသံက ကျယ်လောက်လျက် . . .

“ဘာသာ . . . မြန်မြန်မောင်းစမ်း . . . အမြန်ဆုံး အိမ်ရောက်
အောင်မောင်း”

ကားသည် အပိန်နဲ့သံဆုံးသည်နှင့် ငြိမ်ခနဲ ဆောင့်ခုန်လျက်
ခနဲပြေးလေသည်။ လက်ချောင်းလေးတွေ မသိမသာ တုန်ယင်လျှင်
မေမြတ်ထန် ဂဏာန်းတွေ နှိပ်ပစ်လိုက်ပြီ . . .

“တိုဩ . . . လုပ်လက်စ အလုပ်တွေ အားလုံးထားခဲ့
ချက်ချင်း အိမ်ပြန်ခဲ့ပါ”

ပြော၍ ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ဝလောင်ဆူ၍ နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားရတာပင် အိမ်
မဲ့လို့ . . .

“အမေရယ် . . .”

အမေ့လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်၍ သစ်ရိပ် ဝမ်း
သာဝမ်းနည်း မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ပြည့်တိုင်လာသည်။

“ဟိုက်စွ နင့်ဆီ အကျိုးအကြောင်း လာပြောမလို့ဟာ နောက်
ဘနေ ဘယ်လိုဘယ်လို ပါလာမှန်းကို မသိပါဘူး . . .”

ခေါ်ပြန်တော့ ဦးအုန်းရွှေပါ ပါလာသည်။

သစ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဖွင့်ဟပြုံးနေရင်း တဆတ်ဆတ် တုန်
ခနဲသည့်တိုင် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ လျှံကျစီးမျောလျက် ပါးပြင်မို့
ဒို့ထက်သို့ ဖြတ်ပြေးကြလေသည်။

အမေ ဆေးရုံတက်ရမှာမို့ အမေ့အတွက် အဝတ်အစား ပစ္စည်း
လို့သေးမရှိ သစ်ရိပ် ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။

လာယူဖို့ ဦးအုန်းရွှေကို ခေါ်ထားခဲ့၏။

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြပါ။ ဦးဩနဲ့ဘာသာလည်း မမနဲ့ပါ
သွားသည်။ မမမြကိုလည်း သစ်ရိပ် အကြောင်းရှာ၍ အိမ်ထဲမှာ ခိုင်းထား
ခဲ့သည်။ အမေ့ကို လုံးဝထင်မှတ်မထားဘဲ မြင်လိုက်ရတော့ သစ်ရိပ်
အရာ အားလုံးကို မေ့လျော့သွားသည်။

အမေ့လက်အစုံကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူ၍ ငိုလည်းငို ပြုံးလည်းပြုံး မိလ္လာက ထိန်းသိမ်းဖို့ကို သတိမရ... .

“မြမြ နင် အလှကို ခေါ်ပြီးပြန်တော့... . ငါဒီမှာ ယူစရာရှိတာ ယူ ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီး လိုက်ခဲ့မယ်”

“အို... . နေပါဦး ဦးရယ်... . ဒီထိရောက်နေမှတော့ သစ်ရိပ် အမေ့နဲ့စကားပြောပါရစေ”

“ဟုတ်သားပဲ ရှင်ကလည်း”

“မင်း ဘာသိလို့လဲ မြမြ... . ဒို့ ဒီလိုနေရာမှာ လုံးဝမနေသင့်ဘူး... . ကောင်မလေးအတွက် အန္တရာယ်များတယ်... . ပြီးတော့”

သစ်ရိပ် မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဦးတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက စောင့်ပါနော်... . သစ်ရိပ် အပေ့တစ်စားစရာတွေ ကိုယ်တိုင် ကျွေးချင်လို့”

ဦးအုန်းရွှေ အမြော်မြင်ကြီးစွာ ဘယ်လိုပဲ တားတား သစ်ရိပ် အမေ့လက်ကိုဆွဲ၍ တိုက်ကြီးရဲ့ လက်ဝဲဘက် ခြံထောင့်နားက အပေ့ ဖြေတိုက်ပုလေးထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

ခန်းဖွဲ့မရှိသည့် တိုက်ပုလေးက မြထဲကို မြင်ကွင်းကျယ် ခြံနိုင်းလျက် အတွင်းမှာ စားပွဲ၊ ကုလားတိုင် ရေခဲသေတ္တာ ကုတင်အိပ်ယာခရင်းဘတ်ဒိကလေး တီဗီအားလုံး စုံလင်စွာ ရှိနေသည်။

ဒေါ်သက်ထားသွယ် စကားတစ်လုံးမှ မဆိုဘဲ သစ်ရိပ် ခေါ်ရာ လိုက်ပါလာရင်း အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် တီဗီရုံရာသို့ တန်းလျှောက်သွား၏။

“အပေ ဒီဒီယိုကြည့်မလား... . သမီး ဖွင့်ပြမယ်”

သစ်ရိပ် မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဒေါ်သက်ထားသွယ်

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်၏။

“ငါ့ကို အမေ့လို့ ခေါ်တော့ ညည်းက ငါ့သမီးပေါ့”

“ဟင်... .”

တီဗီ ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၍ သစ်ရိပ် အမေ့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

“အမေ... . အမေ သမီးကို မှတ်မိပြီလားဟင်... . အမေ့သမီး သစ်ရိပ်စံလေ အမေ... .”

အမေ့လက်မောင်း နှစ်ဘက်ကို ဝမ်းသာအားရ ဆုပ်ကိုင်၍ မိသည့်။ ဒေါ်သက်ထားသွယ် စူးစိုက်ငြိမ်သက်သွား၏။

“အမေ... . အမေ့မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်လေ... . အကြီးမက မေမြတ်ထန်တဲ့ အငယ်မက သစ်ရိပ်စံတဲ့... . အမေ့ သမီးတို့ကို ဒေါ်သမီးအိုင်းဟိန်းမှာ အပ်ထားခဲ့ပြီ အဖေဆုံးတဲ့ဆီ လိုက်သွားတာလေ... . အဖေ စဉ်းစားကြည့်ပါအုံး အမေ့ရယ်”

ပြောရင်း သစ်ရိပ် မျက်ရည်တွေ ကျလာမြန်သည်။

ကြည့်ပါဦး။ အပေ့ကို အဝတ်အစား ဘယ်လောက်ပဲ သပ်သပ် လှပပုံရပ် ဝတ်ပေးထား ပုံစံက ဖရိုဖရဲ သနပ်ခါး ထူထူမှာ ချွေးတွေနှင့် ကြောင်ကြောင်ကျားကျား... .

ဆံပင်က စုတ်ဖွားဖွားနှင့် သက်ထားသွယ်ဆိုတဲ့ သမီးလေးတွေ အပေါ်ချစ်တတ်လွန်းတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ဒီလောက်ထိ အဖွဲ့အစည်း သင့်သလား... .

“အမေ ပြောလေ... . သမီးကို မှတ်မိလား ဟင်”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် ခေါင်းခါသည်။

“ညည်းက ငါ့သမီးမှ မဟုတ်တာ... . ငါ့သမီးက ကလေးလေး

ရယ် ဂါဝန်လှလှလေးတွေနဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်”

“အမေရယ်”

သစ်ရိပ် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့... .

မျက်ရည်တွေ ထုတ်၍ အမေ့ကို စားပွဲမှာ ထိုင်စေကာ ရေခဲ
သေတ္တာထဲက စားစရာတွေ တစ်ခုစုံကျန် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

စားပွဲပေါ် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ရောက်လာသည့် သစ်သီးစုံနှင့်
ကိတ်မုန့်တွေကို ဒေါ်သက်ထားသွယ် ချက်ချင်း ယူစားလေသည်။

ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက အမေသည် မမရဲ့ ထမင်းချိုင့်လေးမှာ ဆီ
ပြန် အသားဟင်း အချိုအချဉ်အစပ်ကလေးများနဲ့ အိမ်မှာ စားသလိုပဲ
ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး ပြင်၍ ကျောင်းပို့ပေးသလို... .

ငယ်သေးတဲ့ သစ်ရိပ်ဆီ အပြေးအလွှားလာ ထမင်းချိုင့်လေးဖွင့်
ဝါးကြိုက်တတ်သည့် သမီးကို အရိုးလေးတွေ ဂရုတစိုက် နှာ၍ မုန့်စား
ကျောင်းဆင်းချိန်တိုင်း တယုတယ ကျွေးနေကျ... .

ခဲတံလေးတွေ ချွန်ပေး စာအုပ်ထဲမှာ သင်ခန်းစာတွေ ပြီးမပြီ
ကြည့်လို့ ခေါင်းမှာ ဆံပင်နှင့်ပတ်ခွေထားသည့် ဘီးကို ဖြုတ်ကာ သစ်ရိပ်
ခေါင်းလေးကို ဖြီးပေးတတ်သူပါ။

အလယ်တန်းနဲ့ မူလတန်းကျောင်း နှစ်ကျောင်းကြားမှာ ထောင့်
စေ့အောင် ပြေးလွှား တာဝန်ကျခဲ့တဲ့ အမေ။

အမေနဲ့ သစ်ရိပ်တို့ ညီအစ်မကျောင်းအတွက် ထမင်းချိုင့်တွေ
အသီးသီး ပြည့်စုံပြင်ဆင်ပြီးမှ အိုးထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည့် ဟင်းကျန်နှင့် ထမင်း
ကို ရောမွှေနယ်ဖက်၍ ဖြစ်သလို မျိုချ ရေပြေးသောက်ခဲ့ရသည့် နေ့တွေ
နည်းသလား... .

“ငါ့သမီးလေးတွေက လှလိုက်ကြတာ... . လှသလောက်သာ

ဆင်ပေးနိုင်ရင် သိပ်ကိုလှမယ့် ဘိုရုပ်လေးတွေပဲ”

အမေရော အဖေပါ သမီးနှစ်ယောက်အပေါ် ဝတ်စေချင် စား
စေချင်သည့် ဆန္ဒတွေ လွန်ကြသွားသည်။

ခု အမေ့ရှေ့မှာ စိန်တွေ ရွှေတွေ ညွတ်အိန်နေအောင် ဝတ်လို့
သမီး ထိုင်နေပါတယ် အမေ... .

ဘိုရုပ်ဟုတ်ရဲ့လား... . အမေကြည့်ပါအုံး... .

အစားတွေ ပလုပ်လောင်းစားနေသည့် အမေ့ကို ငေးကြည့်၍
သစ်ရိပ် မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက် စီးသွယ်လျက်... .

“အမေ”

“ဟေ”

ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး သစ်ရိပ် မျက်ရည်တွေကို မြင်လိုက်
သည်နှင့် မျက်နှာဖျက်သွားလေသည်။

“ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ... . မငိုနဲ့ ငိုတဲ့လူကို ငါ မုန်း
တယ်... . ငါလည်း မငိုဘူး”

ပြောရင်း ခဏ တွေဝေသွားကာ... .

ငိုရလွန်းလို့ ငါ့မှာ မျက်ရည်တွေ မရှိတော့ဘူး... . ငါ့လိုပဲ တစ်
ခါတည်း မျက်ရည်တွေ ကုန်အောင်ငိုပစ်လိုက် ခဏခဏ မငိုနဲ့”

“ဖြစ်ရလေ အမေရယ်”

ငိုရလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့... .

ဟုတ်ရှာပေမည်။ အမေ အဖေအတွက် သမီးတွေအတွက်နဲ့
မျက်ရည်တွေ ပင်လယ်ဝေခဲ့ရရှာမည်ပင်။

ခုလိုဘဝ ခုလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုး ဘာကြောင့် ရောက်ရတယ်ဆိုတာ
အမေကိုယ်တိုင်မှ လွဲ၍ ဘယ်သူမှ သိကြမှာမဟုတ်။

“အမေ... အမေအတွက် သမီး... သမီး အင်္ကျီတွေ အများကြီး ချုပ်ထားတယ်... နောက်ဆို ဒီလိုမနေနဲ့တော့နော်”

ပြောရင် သစ်ရိပ် အသင့်ပြင်ထားသည့် အထုပ်ကို သွားယူခဲ့သည်။ အထုပ်ဆုံပေမယ့် ဒီတိုက်ကြီးပေါ် သစ်ရိပ်ကို မမခေါ်လာတုန်းက သစ်ရိပ် ပစ္စည်းလေးအချို့ ထည့်ယူလာသည့် ဟမ်းဘတ်အိတ်ဟောင်းလေး၊ ဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲက အဝတ်အစား တစ်စုံကို ထုတ်၍ အမေ့ကို ပြသသည်။ အထပ်လိုက် ရှိနေသည့် အဝတ်အစားကို ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် အမေက သစ်ရိပ် လက်ထဲက အဝတ်တွေကို ဆွဲယူကြည့်နေသည်။

“လှလိုက်တာအေ...”

“အမေကြိုက်လား”

“ကြိုက်တာပေါ့”

သစ်ရိပ် မှန်စင်ပေါ်လေးက ဘီးနဲ့ ကျောက်တန်း အော်တိုမစ် တစ်ကလစ်ကို ယူ၍ အမေဆံပင်တွေကို ကျကျနနဖြိုးပေးပြီး သေသပ်စွာ ညှပ်ထားပေးလိုက်သည်။ ဒီချိန်မှာ သစ်ရိပ် ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိ။

တစ်လောကလုံးမှာ သူ့နဲ့အမေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း။

“ကဲ... အလှရေ ဒို့သွားရအောင်”

ဒေါ်မြမြက ရဲတင်းစွာ ဝင်ချလာသည်မို့ သစ်ရိပ် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“အို... အပြင်မှာနေပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်... ခုပဲလာတော့ မလို့ပါ”

“အမလေးအေ... ငါလည်း သူတောင်းစား... ညည်းအမေလည်း သူတောင်းစားပါပဲ၊ ငါ့ကျမှ ကွက်ပြီး ကြီးကျယ်မနေပါနဲ့”

“ဟေ့ မြမြ... နင်တော်တော် စကားရှည်ပါလား... ပစ္စည်းတွေယူပြီး မြန်မြန်ထွက်ခဲ့”

ဦးဖုန်းရွှေပါ ဝင်လာပြီထင်သည်။

သစ်ရိပ် အမေနဲ့ စိတ်တိုင်းကျ ကြည်နူးနေလိုက်တာ ခုမှ ကြောက်ရကောင်းမှန်း သတိရလာသည်။

ဒီနေရာမှာ မမသာ တွေ့သွားခဲ့ပါလျှင်...

“အမေ အမေ လိုက်သွားတော့နော်”

“ဟင်... ငါဒီမှာ မနေရဘူးလား”

“ဟို...”

“သူတို့နဲ့လိုက်သွားရင် ငါ ဒီမုန့်တွေ ဘယ်စားရတော့မလဲ”

ပြောလည်းပြော ကိတ်မုန့်တွေကို အဝတ်အိတ်ထဲ အတင်းကောက်ထည့်နေ၍...

“အို... အလုံ ဘာလုပ်တာလဲ... ခက်တော့တာပဲ... အထည်ကောင်း အဖိုးတန်တွေ စွန်းထင်းကုန်မှဖြင့်”

ဒေါ်မြမြက ပျာပျာသလဲ လိုက်ဆွဲသည်။

“ဖယ်စမ်းပါ... ငါ့သမီးတွေကို ကျွေးမလို့... ယူတာ နင်တို့ကို မကျွေးဘူး”

သစ်ရိပ် ရင်နှင့်ရပြန်သည်။

“ဦးရယ် သစ်ရိပ် ပေးတဲ့ငွေလိုရင်လည်း ပြောပါ... လိုတာ ဘက်လည်း ပိုသုံးပါ... အမေ့ကို သေသေချာချာ တုပေးပါနော်... သူ့စားချင်တာ ဝယ်ချမ်းကျွေးမွေးပါ”

အရင်လို လမ်းပေါ်မှာ မတောင်းရမ်းဖို့လည်း သစ်ရိပ် ပြောသားပြီးထား စားဖို့ သုံးဖို့ ငွေကို သစ်ရိပ် အလျှံပယ်ပေးခဲ့တာပဲလေ...

“နေပါစေ တူမကြီးရယ်...။ ညည်းပေးတာ တော်တော်လေး ပြည့်စုံနေပါပြီ”

“အိုရှင်... လူနာဆေးကုတယ်ဆိုတာ တစ်ထောင်မှန်းရင် တစ်သောင်းကုန်တာ... ရှင်ရော ကျုပ်ရော ဝင်ငွေရှိကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ စကားကို အကုန်မပြောပါနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒေါ်ဒေါ်၊ သစ်ရိပ်အိတ်ထဲမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးသား ဆယ်သိန်းတန် ချက်လက်မှတ် ထည့်ပေးထားပါတယ်”

ဒေါ်မြမြ တဟ်ဟ် ဖြစ်သွားသလောက် ဦးအုန်းရွှေ အနေခက်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

နေဖို့ ဝတ်ဖို့ စားဖို့ ပြီးတော့ ဆေးကုဖို့ ဒီကောင်မလေး ပေးကမ်းထောက်ပံ့တာတွေ အလှူပယ်ဆိုတာတောင်ပင် ပိုနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဆေးကုပြီးတဲ့ အပြင် မိသားစု ဆယ်လေးငါးယောက် အေးအေးစွာ ထိုင်စားနေနိုင်သည့် ငွေကြေး။

“က... က... လာ သွားကြမယ်”

“ဟေ့အေး... ငါ ဒီကောင်မလေးနဲ့ နေချင်တယ်”

ကြည့်စမ်း...

သစ်ရိပ် အမေ့လက်မောင်းလေး တစ်ဖက်ကို မချီတရီ ဖျစ်ညှစ်

ကာ မျက်ရည်ဝဲရပြန်ပြီ။

တစ်သက်လုံး ခေါ်ထားချင်လိုက်ပါတီ။ ထိုစဉ်...

စေ့ထားသည့် တံခါးဝုန်းခနဲ ဆောင့်ပွင့်သွားသည်။

“ဟယ်... ”

“မမ... ”

“ဟာ... ”

အမေ့ကို ဖက်ထားရာမှာ မမကို မျက်နှာမူ၍ သစ်ရိပ် အမေ့ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“သစ်ရိပ် နင်... နင် ငါအိမ်ပေါ်ထိ သူတောင်းစားတွေကို ခေါ်တင်တယ်ပေါ့... ငါသိက္ခာတွေကို နင် ပီးပုံရှိလိုက်တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး မမ... သစ်ရိပ် အမေ့ကို”

“ဖြန်း”

သစ်ရိပ် ပါးတစ်ဖက် နှေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ တွတ်တွတ်နီသွား၏။ ပူပြင်းကျိန်းစပ်လျက် မီးပွင့်ထွက်သွားသည့် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည် သွားပေမယ့် လဲကျမသွားအောင် အမေ့ကို နောက်ပြန်ကိုင်ရင်း ထိန်းထားလိုက်သည်။

“နင် ငါရှေ့မှာ ထပ်ခေါ်ကြည့်စမ်း... အဲဒီလို ထပ်ခေါ်ကြည့်လိုက်စမ်း... အနိုက်မ၊ ရွှေပုံပေါ်ကနေ လောက်တွင်းထဲ ခုန်ချချင်တယ် နင်စာ ခုန်ချချင်ပေမယ့် ငါတ အချမခံနိုင်ဘူး... ကိုကြွကြီးနဲ့ ဘာသာ”

မေမြတ်ထန် အသံက ဟိန်းထွက်သွား၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေကြသည့် ကြွကြီးနဲ့ဘာသာ ပြေးဝင်လာကြသည်။

“ဒီ သူတောင်းစားတွေကို ဆွဲထုတ်စမ်း”

“မမ”

“လွှတ်နော်... ငါ့ကို တအားမဆွဲကြနဲ့”

လူနှစ်ယောက် ကြားမှာ အမေ ရုန်းကန်အော်ဟစ်နေတော့ သစ်ရိပ် မကြည့်ရက်နိုင်...။

“မမ... မမရယ် အမေ့ကို ဒီပုံစံမျိုး မခေါ်ပါနဲ့... သစ်ရိပ်

တောင်းပန်ပါတယ်”

အခန်းပြင်ရောက်တော့ သြကြီး ပြန်လှည့်လာကာ ဦးဖုန်းနဲ့
၏ အင်္ကျီဂုတ်ပိုးစကို ဆောင့်ဆွဲခေါ် ထုတ်သွား၏။

ဒေါ်မြမြတစ်ယောက် ဘယ်အချိန်ကတည်းက လစ်ထွက်သွား
မှန်းမသိ။

“ကိုညု သူတို့ကို ခြံပြင်ဆွဲထုတ်ထား.. . အားလုံး ရဲစခန်း ပို့မယ်”

အိတ်ထဲသို့ အဝတ်အစားတွေ ထိုးထည့်ရင်း အမေ့နောက်လိုက်
ပေးဖို့ သစ်ရိပ် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မေမြတ်ထန်က ဆယ်ယူလာဖုန်းကို
နေပြီ လက်ထဲက အိတ် ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလေသည်။

“မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့ မမရယ်.. . အမေ့ကို သစ်ရိပ် ခေါ်တာပဲ
အားလုံးကို သစ်ရိပ် ခေါ်တာ.. . အချုပ်ထဲတော့ မပို့ပါနဲ့”

မမ လက်တွေ့ကို ပြေးဆွဲ၍ သစ်ရိပ် မရမက တောင်းပန်သည်။
“ဖယ်ခမ်း”

ဒေါသကြောင့် အသားဆတ်ဆတ်တုန်လျက် မေမြတ်ထန်
ဆောင့်တွန်းပစ်၏။ လူသာလန်ကျသွားလျက် ဖုန်းကို သစ်ရိပ် မလွှတ်

“နင် ငှက်တို့ကို သိတယ်နော်.. . သစ်ရိပ် ခိုးထုပ်ခိုးထည်ပြုပြီး
ထောင်ပါကျသွားအောင် ငါလုပ်မိတော့မယ်”

“ဟင့်အင်း.. . ဘာမှမလုပ်ရဘူး”
“ဖယ်စမ်း”

အရွက်ကို တံတောင်နှင့် ဆောင့်တွန်းလိုက်တာမူ သစ်ရိပ်
စားပွဲကြားသို့ နောက်ပြန်ပစ်ကျသွားသည်။

ဆွဲမိဆွဲရာ လက်နဲ့တိုက်ဆွဲမိရင်း သစ်သီးလှီးတဲ့ ဓါးလေးထဲ

သစ်ရိပ်နဲ့အတူ ကြမ်းပေါ်ကျလာသည်တွင်.. .

သစ်ရိပ် ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူ၍ လည်တိုင်ဖွေးဖွေးလေးမှာ ဖိ
ထောက်လိုက်သည်။

“မမ.. . မမ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်တာနဲ့ သစ်ရိပ် ဒီဓါးနဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေပစ်လိုက်မယ်”

မေမြတ်ထန် မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ငေးကြောင်သွားသည်။
မျက်လုံးတွေ ရဲရဲတောက်လျက် အသက်ရှူသံပြင်းနေသည့် သစ်

ရိပ်မျက်နှာက ခြိမ်းခြောက်ရုံသက်သက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေးနေဖို့ မလို။
နှုတ်ခမ်းမှာ တွေ့တပ်ထားသည့် ဖုန်းကိုင်သော လက်က လျှော့

ရဲစွာ ဆုတ်ခွာသွားသည်။
“ငါ့တစ်သက်မှာ ငါ့ဆန္ဒ၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပထမဆုံး ပြင်ဆင်

ခွင့်လွှတ်ပေးခြင်းဟာ ဒါပထမဆုံးပဲ”
စကားသံက တစ်လုံးချင်း အေးစက်စွာ ထွက်ကျလာသည်။

“သူ့တောင်းစားကို ဘယ်တော့မှ အမေမခေါ်ရဘူး.. . ငါ့သမိုင်း
မှာ သူ့တောင်းစားမျိုးနွီး မရှိရဘူး.. . ဘဝနဲ့ သိက္ခာအတွက် ငါ ဘာမဆို

မွန်လွှတ်ရဲတယ်.. . ဒါမျိုး နင် နောက်ထပ်ကျူးလွန်တဲ့နေ့ဟာ တစ်နေရာ
တည်း သုံးလောင်းပြိုင် သေတဲ့နေ့ပဲ.. . အဲဒါ မှတ်ထား”

သစ်ရိပ် မျက်ရည်တွေ တာတပ်ကျိုးသလို သွန်ကျလာကြသည်။
“မြညို”

“လာပြီ မမ”
မြညို အခန်းထဲ ရောက်လာလျှင်.. .

“ဒီအခန်းထဲမှာ ရိသမျှ ဘာပစ္စည်းမဆို အကုန်ဆွဲထုတ် တစ်ခု
မကျန် မီးပုံရွှိပစ်.. . ပြီးရင် တစ်ခန်းလုံးကို နွားနို့နဲ့ဆေး နဲ့သာရည်

လောင်း အားလုံးပြီးတာနဲ့ ဒီအခန်း အသေပိတ် ဘယ်တော့မှ ဘာ
အကြောင်းနဲ့မှ မဖွင့်နဲ့”

“ဟုတ်”

မေမြတ်ထန် လှည့်ထွက်သွားသည်။

သစ်ရိပ် ခါးကိုလွှတ်ချကာ အမေအတွက် အိတ်ကလေးကို ပြန်
ကောက်လိုက်သည်။

ရေခဲသေတ္တာ တီဇီကအစ တစ်သွေးမတိမ်း ဆွဲထုတ်ရှင်းလင်း
နေကြသည့် သူတို့ကြားမှာ သစ်ရိပ် အမေအတွက် အဝတ်အစားတွေကို
ကျစ်နေအောင် ဖက်ရင်း ရှိုက်ငိုနေမိသည်။

စောစောပဲ သားအမိနှစ်ယောက် ကြည်နူးလိုက်ရတာ... .

ခုတော့ ရက်စက်စွာ ဆွဲထုတ်ခေါင်ငင် သွားကြသည့် လူတွေ
ကြားထဲမှာ အမေ မျက်လုံးပြုစုသားလေးနှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ပါသွား
သည်။ ရက်စက်လိုက်ကြတာ... .

ရက်စက်လိုက်တာ မမရယ်... .

သစ်ရိပ် မျက်ရည်တွေ ပွင့်ဟနေသည့် အိတ်ထဲမှ အမေအဖေ
များပေါ်သို့ တစ်စက်ပြီးတစ်စက်... .

ကားကို အရှိန်မြှင့်လို့ ရသမျှ မြှင့်တင်၍ စိတ်စောစွာ ဝေ
နေမိသည်။ လက်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ပြင်းထန်သော ရင်ခုန်နှု
မာ အတိုင်းအဆမဲ့စွာ... .

နောက်ဆယ်ငါးမိနစ်ဆို လေယာဉ် ထွက်တော့မည်။

ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ကြည့်၍ ကားကိုအရှိန်ထပ် မြှင့်လိုက်
သည်။ ရက်စက်လိုက်တာ သစ်ရိပ်ရယ်... .

ငါ့ကို သစ်စိမ်းချိုးချိုး ပြီးတော့များ နိုင်ငံခြားမှာ အပြီးသွားနေ
တာမှမလို့တဲ့... .

သူ သစ်ရိပ်ကို တွေ့ဖို့ကြိုးစားရင်း သွားလာရင်း မေမြတ်ထန်
နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ လက်မှတ်တွေ လာဖြတ်သွားတဲ့အကြောင်း သူငယ်ချင်း
အိမ်ထိုင်က ပြောလိုက်လို့ သိခဲ့ရသည်။

သိရတဲ့နေ့က ဒီနေ့... .

သိတဲ့အချိန်က လေယာဉ်ထွက်ဖို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်အလို... .

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေသည်။

သစ်ရိပ်ရဲ့ လုပ်ရပ် အပြုအမူတိုင်းသည် သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်
ချစ်ခြင်းတို့ မြူတစ်မှုန်မျှ ရှိမနေသည်နယ်ပါ။

ယမ်း ကြေကွဲစွာ ခံစားရင်း မခံရပ်နိုင်ဖြစ်ရရင်း သစ်ရိပ်ဆီကို

လောင်း အားလုံးပြီးတာနဲ့ ဒီအခန်း အသေပိတ် ဘယ်မသိ၊
အကြောင်းနဲ့မှ မဖွင့်နဲ့”

“ဟုတ်”

ဒေါသဖြစ်စွာ စတီးရာ

မေမြတ်ထန် လှည့်ထွက်သွား

သစ်ရိပ် ခါးကိုင်လှည့် ဆွဲခေါ်လာရမှာလား...

ကောင်မတစ်ယောက်ရှိ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပစ်ခဲ့ပြီး ချစ်သူပါ သွား
ယာဉ်ကြီးကို မော့ကြည့်ကြေကွဲ ကျန်ခဲ့ရမှာလား...

ရင်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ ရေရာခြင်း မရှိဘဲ မီးစိမ်းသွားသည်
ကားကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာ တစ်ခုပဲ...

သစ်ရိပ်ကို သူ မဖြစ်မနေ တွေ့ရမှ ဖြစ်မည်။

လေယာဉ်အဆောက်အအုံထဲမှာ ပျော့ခွေခွေလေး ထိုင်ရင်း
ရည်တွေ ကျနေမိသည်။ သစ်ရိပ်နဲ့ မျက်ရည်ဟာ ဘယ်သောအခါမှ
အားလို့ရမှာ မဟုတ်ပါ။

ပူဆွေးခြင်း အားလုံးတို့ကို သစ်ရိပ် တစ်ယောက်တည်း ရပြန်
သေးနေရသည်။ တစ်ခါတလေများ မငိုတတ်တဲ့ မိန်းမဖြစ်ရပါလို့အင်္ဂါ
ကောင်းမိသည်။ ဒီဘဝမှာတော့ မျက်ရည်ခမ်းဖို့ မလွယ်ပြီ။

နိုင်ငံခြားမှာ သွားနေတော့မယ့်ဆိုသည့် အစီအစဉ်ကို သစ်ရိပ်
အဖေသိခဲ့ရပါတဲ့ သစ်ရိပ် ဆန္ဒလုံးဝမပါဘဲနှင့် လေယာဉ်အဆောက်
အအုံထဲ ရောက်ခဲ့ရသည်။

နောက် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း လေယာဉ်ကြီးပေါ် ရောက်
တော့မည်။ စတင်ရှင်သန် သိတတ်စကတည်းက ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်သဘော
ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ခွင့်မရခဲ့သော သစ်ရိပ်ဘဝ။

ယမ်းတစ်ယောက် ဘယ်လိုနေရှာမလဲ...
တကယ်တမ်းကျတော့ အမေ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယမ်းကို
သစ်ရိပ် ဖယ်ခွာဖို့ ကြိုးစားမိပေမယ့် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရတဲ့
ငယ်ချစ်ဦးပါ။

ခုလို တကယ်တမ်း အပြီးပိုင် ဝေးရတော့မည်ဆိုတော့ မခံစားနိုင်...

လူတွေကြားထဲမှာပဲ မျက်ရည်တွေက ထိန်းချုပ်ထားဆီးလို့ မရအမေ... အမေအတွက် သူ့ ဘာမှလုပ် ပေးနိုင်တော့ပါလား သစ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

ခုချိန်မှာ အဖူးကူးရမည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီ ပြေးဝင်ငိုကြွေးပစ်ချင်လှသည်။ အဲဒီ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ယမ်းရယ်လေ... ယမ်း သိပါစေ။

ဖက်ဖူးတဲ့ စိတ်တန်ခိုးကျမ်း တစ်ခုအစဉ်အရ။ သစ်ရိပ် မျက်လုံးလေးတွေ မှိတ်ချပစ်လိုက်၍ ယမ်းဆီသို့ စိတ်ကို တန်းလိုက်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ သဘောအရလည်း လွန်စွာ ထိရောက်သည့် မေတ္တာပို့ခြင်း။

ယမ်း သိပါစေ...
ယမ်း ငါ တမ်းတနေတာကို သိပါစေ...
ယမ်း ငါ့ဆီ အချိန်မီ ရောက်လာပါစေ...
တမ်းတနေတဲ့ ငါ့စိတ်တန်ခိုးရဲ့ ဆွဲအားကြောင့် ယမ်း ငါ့ရှေ့ကို ရောက်လာပါစေ...

အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။
ဩကြီးနဲ့ဘသာက မေမြတ်ထန် နားမှာ လိုအပ်သမျှ ပြေးလွှားလုပ်ကိုင်ပေးလို့ မြည့် မျက်နှာလေး ရွှင်လန်းနေသည်။
မေမြတ်ထန်နဲ့ သစ်ရိပ်မှလွဲ၍ နယ်မြေသစ်ကို တက်ကြွစွာ သူတို့ သွားဖို့ရာ မျှော်လင့်တကြီးရှိနေကြသည်။

"ဟယ်... မထန်... ဘယ်သွားမလို့လဲ ညီမ"

"ဪ... မနှင်းဆီ ပါလား... ကျွန်မ အမေရိကန်ကို"

"ဟယ်... တုလိုက်တာ... ဒါဖြင့် သားလေး ပညာတော်သင် သွားမယ်ဟာ မနှင်းဆီ စိတ်ချသွားပြီ... ဒါနဲ့လာပါဖူး မထန်... ခရီးသွားခင် တွေ့လိုက်ရတာ ဘုရားမတာပဲလာပါ... ခဏလေးပါ"

မနှင်းဆီဆိုသော လာနှုတ်ဆက်သည့် အမျိုးသမီးက တစ်စုံတစ်ခု ပြောစရာရှိနေပုံမျိုးနှင့် မေမြတ်ထန်ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ထိုစဉ် အသံချဲ့စက်မှ လေယာဉ်ထွက်ခွာတော့မည့်အကြောင်း ကြေညာသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သစ်ရိပ် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ခုန်သွား၍ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လိုက်မိသည်တွင်...

"ဟင်... ဟိုမှာ ယမ်း"
ခရီးသည်တွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြစဉ်...
မမနဲ့ ဦးဩတို့အဖွဲ့ သူမဆီမှ အာရုံတွေ ဖယ်ခွာနေကြစဉ်...
သစ်ရိပ် ဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့...
လူကြားထဲ လှစ်ခနဲ ကိုယ်ရောက်ဖျောက်၍ ယမ်းရှိနေသည့် ရောသို့ တအားပြေးသည်။

လူတွေလည်း တိုက်မိကုန်သည်။
ဖိနပ်က ထောက်ခနဲ ပြတ်သွား၏။

"ဟယ်... စံလေး ပြေးပြီ"
"စံလေး"
နောက်က ခေါ်သံတွေ ကြားလေ ပြေးလေ...
"ယမ်း ယမ်းရေ"
သစ်ရိပ် ပြေးလာတာ မြင်သည်နှင့် ယမ်း ကားပေါ်ပြန်ပြေး

တက်၍ ကားကို စက်နှိုးကာ တံခါးအသင့်ဖွင့်ထားလိုက်၏။
 “မောင်း မောင်းတော့... မြန်မြန်မောင်းပါ”
 သစ်ရိပ် ကားပေါ်ရောက်လာပုံက ဒေလိမ့်ခေါက်ကွေး။
 ယမ်း-ကားကို ကျင်လည်စွာ ပြန်ဆုတ်ထွက်လိုက်၏။
 “သူတို့ လိုက်လာကြလား ဟင်... ယမ်း”
 ယမ်းက နောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ...
 “သူတို့ ဟိုမှာပဲ ရပ်ကျန်ခဲ့ကြတယ်... ဘာမှ မပူနဲ့တော့”
 သစ်ရိပ် ဟင်ခနဲ သက်ပြင်းလေးချကာ ကူရှင်မှာ မှီချလိုက်
 သည်။
 “ကြောက်လိုက်တာ ယမ်းရယ်”
 “ဘာကိုလဲ”
 “ယမ်းနဲ့ဝေးရမှာကို”
 ယမ်း မျက်နှာကြီး ပြုံးကျသွားသည်။
 သူလက်မောင်းကို ပါးလေးကပ်၍ ဖက်တွယ်ထားသည့် ချွေးတွေ
 စိန်ဆဲ မျက်နှာလေးကို တယုတယ ပွေ့ယူ၍ ချွေးသိပ်ပေးလိုပါသည်။
 ဒါပေမယ့် လက်နှစ်ဖက်စလုံးက မအားလေတော့...

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ခေါ်သန္တာ... ဟုတ်ကဲ့”

“...”

“စိတ်ချ ပြေလည်ရမှာပေါ့... ဟုတ်ပါတယ်... ကလေးချင်း
 က တစ္ဆေထိုးလုပ် သွားကြတိုး... ရပါတယ်... ကျွန်တော် ဆွေးနွေး
 ပေးပါမယ်”

ဖုန်းပြောနေသည့် ဦးမိုးစွန်းနားသို့ မေမြတ်ထန် ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်
 လျှောက်လာ၍...

“ကျွန်မ ပြောမယ်”

ဦးမိုးစွန်း လက်ထဲက ဖုန်းကိုတောင်း၏။

ဦးမိုးစွန်း လျင်မြန်စွာ စကားဖြတ်ပစ်၍ ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်
 သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ထန်လေးရယ်... ဟိုဘက်က သူတို့
 ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်း သူ့သား ဇွတ်တရွတ် ခိုးပြေးခဲ့တဲ့အတွက် တောင်း
 ပန်တာ... ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် နှစ်ဦး နှစ်ဘက် ဆွေးနွေးပြီး စိစဉ်ပြီးသား

တိစ္ဆာကို ဆက်လုပ်ကြဖို့... အမြန်ဆုံး ဖြစ်စေချင်တဲ့ အကြောင်းပြောတာ...
“ဟာ... မဖြစ်နိုင်ဘူး... လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး... ဒီဇီ...
ကျွန်မ သဘောမတူဘူး ဦးမိုး”

ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေသည့် မေမြတ်ထန်ကို ဦးမိုးချာန် နား
မလည်နိုင်တော့...

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွာ... အစက ထန်လေး ကိုယ်တို့
ကြည်ဖြူလို့ စိတ်စာတွေ ဘာတွေ ရိုက်တဲ့အထိ ဒေါ်သန္တာနဲ့ စိမ်း
ခဲ့ကြတာမို့လား”

“ဟုတ်တယ် ဦးမိုး... ပြီးခဲ့တာတွေကို ဘာမှပြန်ပြော မနေ
နဲ့တော့... ဒီနေ့ကိစ္စ ဒီနေ့ပဲ ပြောမယ်... ကျွန်မ ညီမကို ယမ်းခဲ့ လဲ
လက်ထပ်ပေးနိုင်ဘူး... မရရအောင် ပြန်ခေါ်မယ်”

“ဘယ်လို”

ဦးမိုးချာန် မျက်နှာအနည်းငယ်တင်းသွားသည်။

“တစ်ဘက်က လူကြီးမိဘတွေဟာ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်း
လူစားမျိုးတွေလဲဆိုတာ ထန်လေး မမေ့သင့်ဘူး”

ဦးမိုးချာန်၏အသံက မသိမသာမာချင်၏။

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လူမှုရေးအရရော၊ ယဉ်ကျေး
အရရော... ထန်လေးဘက်က လျစ်လျူရှုခဲ့တာတွေအားလုံး တော်တော်
ကို မဖွယ်မရာတွေ ဖြစ်နေပြီ”

မဖြစ်မနေ မုပါလို့မရတော့ပြီမို့ ဦးမိုးချာန် ဝင်ပြောရခြင်းပါ...
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထန်လေး အမေရိကန်ကို ပြောင်းရွှေ့
အစီအစဉ် ပျက်ခဲ့တဲ့နောက်နေ့မှာ ဦးမိုးချာန် မြန်မာပြည်ပေါ် ရောက်
လာခဲ့သည်။

ဒီမှာ မေမြတ်ထန် လှုပ်ရှားနေတာတွေ သိလိုက်ရတော့ ရင်တုန်
နိုးတုန် ဖြစ်ရတဲ့ အထိ ဒီမိန်းကလေး ဒီလောက့်ထိ စိတ်ဓါတ်ပြင်းထန်
ရသတဲ့လား...

မေမြတ်ထန် လုပ်ပုံကိုင်ပုံတို့က တစ်ဘက်သားအပေါ် ဇော်ကား
စားရောက်နေတာ တကယ့်ကို မဖွယ်ရာပါ။

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ထင်တယ်... အဲဒါ ဦးမိုး သိပါရစေ
အန်လေး... ဦးမိုးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမပြနိုင်ဘူးလား”

ဦးမိုးချာန် လေသံမာသလောက် မေမြတ်ထန်ကလည်း ပြတ်
သည်။

“ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး”

ဦးမိုးချာန် မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်သွားလျက်...

“လက်ထပ်ပေးရမယ့် ကလေးတွေ ကိစ္စကိုလည်း ဦးမိုးတို့ဘက်
က လုံးဝဖျက်လို့ မဖြစ်ဘူး”

မေမြတ်ထန် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ ညီမရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ကျွန်မကလွဲပြီး ဘယ်သူ
မှလွှမ်းမိုး အုပ်စိုးလို့ မရဘူးဆိုတာ ဦးမိုး သဘောပေါက်စေချင်တယ်”

“အဲဒါ လွဲနေတာ... ဦးမိုး လွှမ်းမိုးတာ မဟုတ်ဘူး... အစ
ကတည်းက ဒါတွေ ဦးမိုးသိခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ... ထန်လေးပဲ ကလေး
နှစ်ယောက်ကို နိုင်ငံခြား ပေးလွှတ်ဖို့ထိ စီစဉ်ပေးပါလို့ ပြောခဲ့တာ...
ဒါကြောင့် ဦးမိုးက ဟိုမှာ စီစဉ်လိုက်တယ်”

“မထင်မှတ်ဘဲ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ အရင်းကြီးရဲ့သား ဖြစ်နေလို့
အရမ်းအဆင်ပြေသွားတယ်... သူကလည်း သူ့သားကို သိပ်ချစ်တာ
လင်မယား သဘောမတိုက်ဆိုင်လို့ လမ်းခွဲပြီး နိုင်ငံခြားရောက်နေပေမယ့်

ကိုလွင်က နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး... သူ့ရှာသမျှ စည်းစိမ်ပစ္စည်း အားလုံး ဒီကောင်လေးအတွက်ဘဲ ရည်ရွယ်ကြိုးစားထားတဲ့ သူ့
 “အဲဒါတွေကို ကျွန်မက ထည့်တွက်ရမယ်ပေါ့”
 “နိုး... လုံးဝမဟုတ်ဘူး... ထန်လေး မှားနေပြန်ပြီ”
 ဦးမိုးစွာန် ဖုန်းစင်နားက ထလျှောက်လာ၏။
 “သူ့သားရမယ့် စည်းစိမ်ပစ္စည်းက ဦးမိုးစွာန် မဆိုင်ဘူး... ဝမ်းနည်းစရာထူးထူးထောင်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကတော့ ဆိုင်တယ်”
 မေမြတ်ထန် စူးရဲစွာ ကြည့်နေဆဲ... /
 “ကိုလွင်နဲ့ ဦးမိုးဟာ ဘယ်လိုမှ လက်တွဲဖြတ်လို့ မရတဲ့ အခါ
 အထားမှာ ရှိနေကြတာ သူ့နဲ့ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ လက်နှစ်ဖက်
 ဖြစ်တာ ထန်လေး... အဲဒါကို နားလည်နိုင်ရမယ်”
 “ကျွန်မဘက်ကလည်း လုံးဝအလျှော့ မပေးနိုင်တဲ့ အကြောင်း
 တွေရှိနေတယ် ဦးမိုး... ဒီကိစ္စကို ဆက်မကြိုးစားပါနဲ့”
 “အဲဒါ ထန်လေးရဲ့ မှီသိပ်ချက်ကြောင့် ဒုက္ခပေးနေတာ...
 ထန်လေးမှာရှိတဲ့ အခက်အခဲကို မသိရတဲ့အတွက် ဦးမိုး ထန်လေးဘက်
 က နားလည်ပေးဖို့ ကြိုးစားတယ်... ဒါကြောင့် လူမှုရေး ရှုထောင့်က
 အမျိုးမျိုးကြည့်ပေးနေရတယ်... ပြီးတော့ တစ်အချက် ကလေးချင်း
 သူတို့သဘောနဲ့ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ထားပြီးကြပြီ... နှစ်အချက်
 ကိုလွင်နဲ့ မျက်နှာပျက်ရဖို့ရယ်... မထူးတော့တဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ
 တီးဖို့ မသင့်တော့တာရယ်... သုံးအချက် ထန်လေးရဲ့ သိက္ခာတွေ ပထမ
 ဝန်းကျင်မှာ တစ်ပြားသားမှ တန်ဖိုးမရှိတော့လောက်အောင် စုတ်ပြတ်သွား
 မယ်”

ဦးမိုးစွာန် အနည်းငယ် ရှိနေသည့် ဒေါသကို သက်ပြင်းစွာ

သျှင်နှင့်အတူ ဖြေထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။
 “ထန်လေး... ဒေါသနွာတို့ဘက်ကနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကလေးနဲ့
 သက်ထပ်မပေးနိုင်လောက်အောင် သဘောမကျစရာများ ရှိခဲ့လို့လား”
 မေမြတ်ထန် မဖြေ။
 သူ့အာရုံစူးစူးမှာ သူ့တောင်းစားအုပ်စုတွေကို စက်စုပ်စွာ မြင်
 ယောင်နေမိသည်။ ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ့်အကြောင်းက လူသိအောင် ကြေ
 သာလို့ ရသလား...
 မြန်မာ့မြေပေါ်က ထွက်ပြီးလျှင် ဒါအားလုံး ကျန်ခဲ့မှာပဲဆိုတဲ့
 စိတ်နဲ့ မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ...
 သစ်ရိပ်...
 သူ့ကြောင့် ခဲလေသမျှ သဲရေကျခဲ့ရသည်။
 မြင်ရခဲ့သော ဦးမိုးစွာန်ဒေါသက သိပ်မေ့စွာပယ်ပယ် ပြင်းထန်
 ခြင်းကို တိုင်းတာလို့ရသည်။
 တကယ်ဆို အဲဒီနေ့က သစ်ရိပ် မပါတော့လည်း အားလုံးကို
 သားခွဲပြီး ထွက်ခွာသွားဖို့ထိ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ။
 ဒါပေမယ့်...
 ညီမဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်က ပြတ်တောက်မသွားနိုင်။
 သစ်ရိပ်ကို သူ ချန်ထားခဲ့ခွာ မသွားနိုင်ပါ။
 ခုတော့ ဒီသံယောဇဉ်တွေကြောင့် သူမ မပြတ်သားခဲ့ခြင်း
 ကြောင့် ကြေညာချမပြနိုင်သည့် သူ့လုပ်ရပ်အပေါ် လူတကာ ပြောစရာ
 ဖြစ်ခဲ့ပြီ...
 သူ့ကတော့ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်ကို ကျော
 ခိုင်း၍ ခုလောက်ဆို ချစ်သူရင်ခွင်မှာ...

“မမ”

“တင်”

မေမြတ်ထန် အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်မိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ အခန်းဝမှ သစ်ရိပ်ရယ်၊ ယမ်းရယ်...

သစ်ရိပ် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာတာ မေမြတ်ထန်ရှေ့မှာ တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။

“မမ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်စွာ ကြည့်မိကြသည်။

သူ့အပေါ် ပြတ်တောက်နိုင်ခြင်း ကင်းစွာ... . .

အမြဲစိမ်းကားရက်စက်နိုင်သူက သံယောဇဉ်ကြီးမားစွာ... . .

မမတစ်ယောက် မြန်မာပြည်ထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတယ် ဆိုတဲ့ အသံကြားလိုက်ရသည်တွင် သစ်ရိပ် သစ်ရိပ် ရင်နင့်အောင် ခံစားခဲ့ရသည်။ မမ သတ်ရင့်လည်း သေဖို့အဆင့်။

သူ့အပေါ်ထားတဲ့ မမရဲ့ သံယောဇဉ်က တုတ်နှောင်ဆွဲခေါ်လိုက်သလို မမဆီ ပြေးလာခဲ့သည်။

“မမ မမ သစ်ရိပ်ကို ရိုက်ပါ... . . ကြိုက်သလို လုပ်ပါ မမရယ်”

သစ်ရိပ် မမရှေ့မှာ ဒူးထောက်လေး ဖြစ်သွားသည်။

မေမြတ်ထန် မျက်ဝန်းတို့က အေးစက်စူးရှစွာ သစ်ရိပ် မျက်နှာရှေ့လျားသွားသည့် အလိုက် ပူးကပ်တွယ်ညှိလျက်... . .

“မမ... မမရယ်... . . သစ်ရိပ် မမကို တော်ကားသလှ ရက်စက်

ခဲ့မိပါတယ်... . . သစ်ရိပ်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်... . . တစ်ခုခုလုပ်ပါ... . . မမ သစ်ရိပ်ကို တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ပါ”

ထူးဆန်းစွာ... . .

မေမြတ်ထန် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်ဝေဝဲလျက် “မျက်ရည်ဆိုတာ အရှုံးရဲ့ သင်္ကေတတစ်ခုပဲ... . . ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျဘူး” တဲ့ မိန်းမသားပီပီ တစ်ခါမှ မူ့ခွံငိုကြွေးခြင်းမျိုး မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ မေမြတ်ထန်... . .

ဦးမိုးစွာန် မမြင်ဖူးခဲ့သည့် မေမြတ်ထန် မျက်ရည်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မိန်းမဟာ... . . မိန်းမပဲလေ... . .

ယမ်းက အခန်းဝမှာ ခပ်မှိုမှို ရပ်နေရာမှ မလှုပ်ရှားပဲရှိလေသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကြားမှာ သူတို့ဘာမှ ဝင်မပြောမိကြ။

ပြိုကျလုလု မျက်ရည်ကို မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ပစ်၍ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

“ထတော့... . . သစ်ရိပ်”

သစ်ရိပ် မျက်နှာလေး ဝင်းပသွား၍ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“မမရယ်... . .”

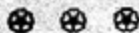
မေမြတ်ထန် တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည်နူးစွာ ကျုံးဖက်ပစ်လိုက်မိ၏။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဆိုတဲ့အရာ မေမြတ်ထန်မှာ ရှိနေခြင်းအတွက် ဦးမိုးစွာန် တုံ့ပြန်ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိရသည်။

“ခွင့်လွှတ်တာကို ကျွန်မသိပ်မုန်းတယ်... . . အမှား တစ်ခုထပ်ကျူးလွန်ဖို့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဆိုတာ ဖြစ်လာတာ... . . ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လာလာ ကျွန်မသက်က ခွင့်လွှတ်ဖို့ကို လုံးဝစိတ်ကူးမှာ မဟုတ်ဘူး” တဲ့

ဒါဆို သစ်ရိပ်လေးဟာ မေမြတ်ထန်ရဲ့ သိညာနိုင်လေးပေါ့... . . မေမြတ်ထန်ရဲ့ ခက်ထန်ခြင်း စိမ်းကားပြတ်တောက်နိုင်ခြင်း တစ်ဖက်စောင်း တယူသန်ခြင်း အားလုံးကို နူးညံ့သွားအောင် ပြောင်းလဲ

ဝေနိုင်သူကလေးက သစ်ရိပ်စံဆိုတဲ့ ကောင်မလေး။

အရာအားလုံးဟာ မထင်မှတ်စွာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး မပျော်လင့်ဘဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဒါမျိုးတဲ့လား...

“ဂုဏ်သရေရှိ နိုင်ငံတော်တဲ့ သူဌေးမကြီး ခင်ဗျား...”

ဖုန်းလှိုင်းတွေ အားလုံးပိတ်ထားတော့ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောမယ့် အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ...

စာရေးရတာလည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲလို့ မဟုတ်ဘူးနော်...

အချိန်မတန်သေးလို့ပါ... ဟဲ... ဟဲ...

ခင်ဗျားကြီး ဒီရက်ပိုင်းမှာ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ကြုံနေတယ် ဖို့လား... လူ့လောကကြီးမှာ လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုတာ ထာဝရမရှိနိုင်ပါဘူး ဗျာ...

ဟဲ... အလှည့်ဆိုတာလည်း သံသရာလည် နေသရွေ့ တစ်နေ့ နေ့တော့ ရောက်လာတတ်တာပဲ... အခု

ခင်ဗျားကြီး အလှည့်ရောက်တော့မယ်...

အစိမ်းရောင်

အစိမ်းဆိုတာဘာလဲ...

ဘယ်သူလဲ... အခု ဒီစာဖတ်ခြင်းဟာ ဖုတ်ယ အကြိမ်မြောက်

ဒါပေမယ့် ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မေမြတ်ထန် တိတိကျကျ မသိ... .

သစ်ရိပ်နဲ့ သူတို့ညီအစ်မ ကြိုတင်၍ ပြေရှင်းနေကြသည့် အမေ့ ကိစ္စလား... . ဒါကို ဘယ်သူသိလို့လဲ... .

ဒီစာကို လွန်ခဲ့သော ရက်များစွာက အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပြီ သွားတာ ပေးတဲ့လူက ကလေး။ မုန့်ဖိုးပေးလို့ ပို့ပေးတာလဲ... .

စာရောက်တဲ့ အချိန်မှာ သစ်ရိပ်နဲ့ အမေ့တို့ ဆက်သွယ်မှုတွေ ကြောင့် ဒေါသကြီးစွာ ဖြစ်ရလျက် မေမြတ်ထန် ဘယ်အလုပ်ရုံမှ မသွား နိုင်... .

ဘယ်ကုန်းမှ မကိုင်ချင်၍ ဖုန်းလှိုင်းအားလုံး ဖြတ်တောက်ထား ခဲ့သည့်အချိန်... .

ခုမှ အမှတ်မထင်ဘဲ မုန့်တင်ခုံအောက်မှာ ဒီစာကို လာတွေ့ ရပြန်သည်။ စာကို ဖတ်မိစဉ် တစ်ခါက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ လွင့်ပစ်ထားခဲ့မိ သည်။ ဘာတွေရေးထားတာလဲ... . ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ... . ဘာမှမတွေ့ မိ... . ခု ဒုတိယအခေါက် ပြန်ဖတ်မိကာမှ တစ်ခုခုကို ဆိုလိုခြင်းဟု တွေး မိလာသည်။ အစိမ်းရောင်ဆိုသော အနီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘယ်နေရာ ဘယ် အရပ်မှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာမလဲ။ သူ့ဘယ်သူလဲ... .

ဘာမှရေရေ ရာရာ ပေါ်မလာခဲ့။

ရင်ထဲမှာ လေးလံသွားမိတာ အမှန်ပင်။

လူတိုင်းအပေါ် အမြဲဝရုမစိုက်တက်စွာ ရှိနေတတ်သည့် စိတ်က အစိမ်းရောင်ဆိုသည့် လူကို စမ်းတဝါးဝါးနှင့် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်၏။

မနက်ဖြန်ဆို သစ်ရိပ်နဲ့ ယမ်းတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲက ခြိမ်းခြိမ်းသံ ကျင်းပတော့မည် မဟုတ်ပါလား... .

ဒေါ်မြ

ခင်ဗျား အောက်မှာရေးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ဒေါ်သက်ထားသွယ်ကို ခေါ်လာခဲ့။ မှာထားတဲ့အတိုင်း တသွေ မတိမ်း လုပ်ပါ။ အချိန်တိကျပါစေ။

အောက်မှာဘာမှ ရေးမထား။

နာမည်တွေ လက်မှတ်တွေ ရေးထိုးမထားပေမယ့် ဒီစာဘယ်သူ ပေးတာလဲဆိုတာ ဦးဖုန်းရွှေ သိသည်။

စာနဲ့အတူ ရှိနေသည့် ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်ကို ကိုင်မြှောက် ကြည့်ရင်း နှလုံးခုန်နှုန်းတွေ မြန်ဆန်လာ၏။

မြမြ... .

ဖြူစင်နူးညံ့သော သနားစရာ မျက်နှာလေးနှင့် သစ်ရိပ်ဆိုသော ကောင်မလေးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

“ကျုပ်ကတော့ အဲဒီသူဌေးမကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး... . သိပ် မောက်မာတဲ့ မိန်းမ၊ တစ်နေ့ ကျုပ်အလှည့်ရောက်လာလို့ကတော့ နလဲ ထူအောင်ကို ဆော်ပြမယ်”

ဒေါ်မြမြ ခဏ္ဍာရီ ကြိမ်းဝါးခဲ့သည်။

ဘာဖြစ်လဲ... သူတောင်းစားဆိုတာ အစကတည်းက လူရာမ
ဝင်တဲ့ အောက်ဆုံးဆင့် လူတန်းစား။

ကိုယ့်လိုလူတွေအပေါ် သူတို့လို သူဌေးပဝေးတွေက ခွဲခြားတာ
ဘာမှမခံနိုင်စရာမရှိ။

ဒေါ်မြမြ တစ်ယောက် သက်ထားသွယ် အလှနဲ့ပတ်သက်၍
မစားဖူး မမြင်ဖူးတာတွေ မြင်ရစားရ မကိုင်ဖူးခဲ့သည့် ငွေတွေကိုင်ရနှင့်
ဘဝမေ့နေခဲ့ပြီ သူ့ကို သူများက သူတောင်းစား ပြောတာပင် မခံနိုင်ရတဲ့
အဖြစ်။

ကားပေါ် အပြေးအလွှား တိုးတက်ရင် ဇနီးဖြစ်သူကိုပဲ ဦးဖုန်း
ရွှေ ဒေါသဖြစ်လို့မဆုံး။

ဒီအချိန်ဆို မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပနေရောပေါ့... .

အချိန်မီပါမလား... .

ဦးမိုးချွန် မေမြတ်ထန်တို့ရဲ့ ညီမ။

ဦးနီလွင် ဒေါ်သန္တာတို့ရဲ့ သား။

မလျှော့သော ဂုဏ်ရှိန်တွေ တညီးညီးနှင့် မင်္ဂလာပွဲက စိန်ရောင်
ရွှေရောင် လွှမ်းလို့ မြိမ့်မြိမ့်သဲ စည်ကားနေသည်။

မေမြတ်ထန် အကြောင်းကြားလိုက်၍ ဦးသိန်းဟန်နဲ့ ဒေါ်ခင်ဦး
တို့ပါ ရောက်နေကြသည်။

ခဏလေးအတွင်းမှာပင် သစ်ရိပ်က ဒေါ်ခင်ဦးနှင့် ရင်းနှီးချစ်
ခင်သွား၏။ ပြီးတော့ ဒေါ်ခင်ဦးတို့ လင်မယားမှာ ညီအစ်မဖြစ်ပါလျက်
သူများအိမ်မှာ နှစ်များစွာ ဘဝနစ်မွန်းခဲ့ရလျက် သဘောထားလေးက
နူးညံ့ဖြူစင်လွန်းလှသည့် သစ်ရိပ်အပေါ် ကရုဏာဖက်၍ ပို၍ ချစ်ကြ
သည်။ တွေ့တာ မကြာသေးပေမယ့် တကယ်သမီးလေး လိုပါပဲ။

ဖိတ်စာထဲမှာလည်း သူတို့ နာမည်တွေက အမိအဖ နေရာမှာ
မို့ သစ်ရိပ် လက်ကလေးကို တယုတယ ဆွဲလို့... .

“သူက ကျွန်မ သမီးငယ်လေးပါ”

ပရိသတ်အလယ်မှာ ကြည်နူးကျေနပ်စွာ ပြောခဲ့မိသည်။

ယမ်းက သစ်ရိပ် ပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွ ဖက်၍ ငုံ့တကြည့်ကြည့်

“ဟိတ်ကောင်... ခလုတ်တိုက်အုံးမယ်”

“ယမ်းရေး... ကောင်မလေး ဂါဝန်နဲ့ နက်ခဲတိုင်ချီထားလိုက်လား...”

ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက နောက်ကုန်ကြတဲ့ အထိ၊

“ကောင်လေးက လူချောလေးနော်... ကောင်မလေးကလည်း အိစက်နေတာပဲ... ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီလိုက်တာကွယ်”

မြင်သူတိုင်း သမင်လည်ပြန် ငေးကြရတဲ့ ယမ်းတို့စုံတွဲကို လူထုတွေ ကျတော့ အားကျတဲ့ မျက်လုံးတွေနှင့် အထူးသဖြင့် သစ်ရိပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆင်ထားတဲ့ စိန်တွေက ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်တောက်နေသည်မို့ မျက်လုံးမခွာနိုင်ကြ။

ပြာလဲ့လဲ့ အထပ်ဇာ ဂါဝန်ရှည်ကြီးနှင့် ခါးအောက်ထိရှည်သော ဆံပင်တွေကို ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချကာ...

နဖူးပြေပြေလေးက ဆံစတွေကို လှန်သိမ်း၍ စိန်သရဖူ ဆောင်ထားသည်မို့ ကြည့်၍ မမိုးနိုင်အောင် ရှိလေသည်။

စွပ်ထားသည့် လက်အိတ်၊ စီးထားသည့် ဖိနပ်ကအစ တလင်လက်တောက်နေသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ချမ်းသာသမျှ သစ်ရိပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ ညွတ်ကျနေသည်။ ဒေါ်သန္တာဆိုတာလည်း စိန်ရွှေရတနာကုန်သည်တစ်ဦး မဟုတ်ပါလား...

“ဟော... မမတို့ လာပြီ”

ဂါဝန်လေးမ၍ သစ်ရိပ် သုတ်သုတ်လေး လျှောက်ထွက်လာတာကို ရောက်တဲ့ နေရာမှာပင် ခြေစုံရပ်ငေးကြည့်ရင်း မေမြတ်ထန် တော့မှာပဲ စွာ ပြုံးနေသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ချိတ်

ဖည့်ခံပွဲထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

ယမ်းက နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည် ဦးမိုးစွာန်ကို စောင့်ကြိုလျက် “အန်ကယ့်ကို မြင်တော့... ဒက်ဒီကို သတိရလိုက်တာ...”

“ဟန်တော့ မင်္ဂလာပွဲကို ဒက်ဒီ လာနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာနော်”

ဦးမိုးစွာန်က ယမ်း ပခုံးကို တရင်းတနိုး ပွေဖက်၍...

“နားလည်လိုက်ပါ ညီရယ်... ဒီအတွက် ကိုလွင်လည်း စိတ်ကောင်းရှာပါဘူး... မင်္ဂလာပွဲပြီးရင် အားလုံး သွားကြဖို့လည်း စီစဉ်ပါသားပဲ... တွေ့ရမှာပါ”

ဟုတ်ပါသည်။

မင်္ဂလာပွဲပြီးလျှင် ဟန်းနီးမွန်း သဘောမျိုး သွားကြဖို့ ဟမီဆီမှာ သည်း ခွင့်တောင်းထားပြီးသား။

ဟန်းနီးမွန်းထွက်တာ သူများတွေလို ငပဲလီ ဘာသာ မဟုတ်ဘဲ နုပန်ကိုဆိုတော့ သိပ်အဓိပ္ပာယ် မရှိပေမယ့် အမြဲချုပ်ချယ် တားဆီးထားခဲ့သော ကိစ္စကို ဒီတစ်ခါ ဒေါ်သန္တာ သဘောထားကြီးစွာ လိုက်လျောခဲ့တာပါ။ ဒေါ်သန္တာနှင့် ဦးမိုးစွာန် စကားရပ် ပြောကြတော့ ယမ်း သစ်ရိပ်လက်ကလေးကို ပြန်ဆွဲသည်။

မေမြတ်ထန်က လူတွေကို အနည်းငယ်သာ ပြုံးပြန့်တံဆက်၍ နှိပ်ဆုံးက ခပ်ရှင်းရှင်း စားပွဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ သွားထိုင်နေလိုက်၏။

သိပ်မရှည်သည့် ဆံပင်တွေကို ခပ်ပုံပုံလေး သိမ်းဘင်ထား၍ သဝင်ခက်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပန်ထားသည့် မေမြတ်ထန် မျက်နှာလေးက နုဖက်အိစက်နေလေသည်။

“အပြာရောင် ငွေတဆုပ် လက်ရှည်လည်တိုက် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်ခုံနှင့် လည်ပင်းမှာ ချက်နားထိရှည်သော မောင်နှံနှစ်ဖော် စိန်ပုတီးကုံး

အထပ်များက တွဲကတုန်ခါ၍ တဖျတ်ဖျတ် လက်နေ၏။
 မေမြတ်ထန် စိန်ကို လွန်စွာ မြတ်နိုးသည်။
 ဘယ်လက်ဝတ်လက်စားမဆို အဆင့်မြင့် စိန်မျိုးတွေထဲ
 သုံး၍ ထည့်လဲဝတ်သည်။ ညီမလေးကို လက်ထပ်ပေးဖို့ သဘောတူလို
 ကတည်းက ညီမဝတ်ဖို့အတွက် အဝတ်အစား အမျိုးအစား ပုံစံ မီ
 လက်အိတ်ကအစ လူတွေ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်တိုင်
 စီစဉ်ပေးခဲ့တာ။

တစ်သက်လုံး ညှိုးပယ်ခဲ့တဲ့ ညီမငယ်ရဲ့ ဂုဏ်ကို အစွမ်းထက်
 မြင့်တင်ပေးလိုတဲ့ စေတနာနဲ့ပါ။

မင်္ဂလာပွဲမှာ စိန်ထည်ပစ္စည်း ဆယ်မျိုးတိတိ ကံစမ်းမဲ ထည့်
 ထားလိုက်တာလဲ ညီမလေးရဲ့ ထစ်ခါတည်းသော မင်္ဂလာဦးမှာ မင်္ဂလာ
 အရှိဆုံးဖြစ်ရအောင်ပဲ မဟုတ်လား...။

ဒါကြောင့် မင်္ဂလာပွဲက ပြောစမှတ်တွင် ရလောက်အောင်
 စည်ကားနေသည်။

စတော့ချိန်းမှာလည်း နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် မင်းသမီး
 မင်းသား နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်များနှင့် လူကြီး လူငယ်အားလုံး စိတ်ဝင်
 တစားရှိရတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ယူငှာစွာ ကြိုဆိုဧည့်ခံနေသည်။

ယမ်းနဲ့ သစ်ရိပ်က သက်ချင်းချိတ်လို့ အပြုံးတွေ ဝေနေသည်။
 မေမြတ်ထန်ကတော့ လိုအပ်စွာ လှည့်တကြည့်ကြည့် ဖြစ်
 သည့် ဦးမိုးဈာန်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။

သူမအပေါ် စိတ်ဝင်တစား ငေးကြည့် ခေါ်ပြောလိုကြသူ
 ကိုလည်း လစ်လျူရှု၍ မျက်နှာတည်တည်လေးနှင့် စားပွဲမှာ တစ်ယောက်
 တည်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ၏။

“ဟေ့... ဟိုမှာ ထိုင်နေတာ ထန်မို့စွေ ကုမ္ပဏီက မေမြတ်ထန်
 ဆိုတာ မှီလား”

“ဟုတ်တယ်... ချိုမင်းတို့လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီလေ... တကယ့်
 ဟိုက်ဘော့စ်က”

“ဟိုမှာ... ဧည့်ခံနေတဲ့ အရပ်မြင့်မြင့် လူကြီးရဲ့ဇနီးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ... မလိုက်ဘူးပေါ့”

“လိုက်တယ်... နေအောင်နဲ့ မှီပို့မြင့်အောင်လိုပဲ”

“ဒါဆို သတို့သမီးနဲ့ သတို့သားကရော”

“အဲဒါကျတော့ ဘယ်သူနဲ့နှိုင်းရမှန်း မသိဘူး... ယမ်းထက်
 ယမ်းဆိုတဲ့ သတို့သားက ဂျပန်မင်းသားလေးလိုပဲ... သတို့သမီးက အ
 ရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတယ်... ချောတယ်ဆိုတာတွေထက် ပိုချောတယ်...
 ကြည့်လို့ မဝနိုင်တဲ့ မျက်နှာမျိုး”

“အို... အဲဒီလောက်ထိပဲပေါ့”

လူငယ်တွေက တစ်မျိုးပြောကြသည်။

လူကြီးတွေကတော့ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်။

ကောင်းတာလေးကျတော့ ကျယ်ကျယ်။

“မနွယ်ရေ... ဟိုမှာထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေး... ဦးမိုးဈာန်
 ရဲ့နောက်မိန်းမဆို”

ဒါမျိုးလေးကျတော့ မုန့်စားရင်း ပါးစပ်သုတ်သလိုလို တွေးခံ
 ရှာသလိုလို တိုးတိုးလေး။

“သတို့သား အဖေကရော မသန္တာ... ဘယ်နှယ် သားမင်္ဂလာ
 ဆောင်တဲ့အထိ ကလေးတွေက စိတ်ကောက်ကြတုန်းလား”

သိသူတွေက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဝကြသည်။

အဲဒီလိုကျတော့ ဒီနေရာမှာ သားရဲ့အဖေရှိစေချင်သည့် ဆန္ဒနှင့် ဒေါ်သန္တာ ရင်ထဲမှာ ဖျက်ခဲနဲ့ ဖြစ်ရတာအမှန်။
ဦးဖိုးစွာနဲ့က မိတ်ဆွေအတွက် ပနေနိုင်စွာ ရှင်းပြရသည်။
ဒေါ်သန္တာ မျက်နှာမကြည်လင်ပါ။

“သားအတွက် သူ ကုန်းကျုံး ရှာနေပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ သားအတွက် လူလွတ်ပြီး တန်ဖိုးများစွာ လက်ဖွဲ့ပို့ပေးရုံနဲ့ သူ့ဘက်က တာဝန်ကျေရာတဲ့လား... ဒီနေ့ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ သူက ပိုသိမှာပါ”

“မှာမိ ဒီမှာ မမနန်းတို့ တူအနီးလာတယ်”

“အေး... သား”

ဒေါ်သန္တာ စကားဖြတ်၍ ဧည့်သည်တွေဆီ ထွက်သွားသည်။

“ဟာ... ကိုကို ဝမ်းသာလိုက်တာများ... ခင်ဗျားက အလုပ်များတဲ့ လူဆိုတော့ ဒီမှာတွေ့မယ် မထင်ဘူး”

“မရှိလို့မရဘူးဗျ... ဒီမင်္ဂလာပွဲက ကိုယ်တိုင် ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပေးမှဖြစ်မှာ”
အားလုံး သူ့ဧည့်သည်နဲ့သူ စီပြေနေကြသည်။
မေမြတ်ထန် ထိပ်စည်းမှ အားလုံးကို မြင်နေရသည်။
ဖျော်ဖြေရေး စတော့ချီမှ သံစဉ်တွေ ပြုကြွနေသည်။
ထိုစဉ်...
မေမြတ်ထန် မျက်လုံးတွေ ရွှေတည်တည်မှ ဝင်လာကြသည့် လူအုပ်ဆီ ရောက်သွားသည်။
“ဟင်... ”
တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“မမရေ... မိတ်ပုံရိုက်ရအောင်”
မိဒီလို ကင်မရာတွေ ကြားထဲမှာပဲ သစ်ရိပ် မေမြတ်ထန် လက်ကို ဆွဲ၍ ပွေ့ဖက်၍ မိတ်ပုံတွေ တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ သစ်ရိပ် ပုပင်ဇောက်က မှန်သမျှတွေကို မေ့ထားလိုက်သည်။ မိသားစုပုံတွေ ယမ်းနဲ့ သူတို့ရဲ့ ပုံအမျိုးမျိုးတွေ...
ပြီးတော့ မမကို တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံရိုက်ချင်ပါသေးသည်။

“မမကလည်း နည်းနည်းလေး ပြုံးလိုက်စမ်းပါ မမရဲ့”

သူ မမရဲ့ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ ပြောစဉ် မမရဲ့ မျက်လုံးတွေ ရူးစိုက်နေတဲ့ နေရာကို သတိထားမိသွားကာ ဖျတ်ခဲနဲ့ လိုက်ကြည့်၏။

လူကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ လူငယ်နှစ်ယောက် ထိုင်နေကြတဲ့စားပွဲ။

“မမ... မမဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်... တိုစားပွဲက လူတွေနဲ့ မမ မပြေလည်ခဲ့တာတွေ ရှိလို့လား”

သူတို့ ညီအစ်မကြည့်နေတာကိုပင် မျက်နှာမလွဲ။

အဲဒီ စားပွဲက ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် လူကြီးက ပြုံးတုံ့တဲ့ မျက်နှာပေးနှင့် ပြန်စိုက်ကြည့်၍ အတော်ကြီးကြာမှ မျက်နှာလွဲ၏။

မထိတရီ စိန်ခေါ်သော အကြည့်မျိုးကို သစ်ရိပ်လည်း နားလည်သည်။

“တောက်... ”

မေမြတ်ထန် တက်ခေါက်လိုက်သည်။

“အဲဒီလူတွေကို 'ဘယ်သူဖိတ်တာလဲ' ”

“ဟင့်အင်း... သစ်ရိပ် မသိဘူး”

ထိုစဉ် ယမ်း ရောက်လာသည်နှင့် တိုက်ဆိုင်လျက် ယမ်း သူတို့

ပြောတာကို တစ်စွန်းတစ်စကြားက...

“ကျွန်တော် ဖိတ်တာ မထန်... အဲ... ဒါပေမယ့် ဖိတ်စာနဲ့ တော့ မဟုတ်ဘူး... ခရီးသွားဟန်လွဲပြောခဲ့မိတဲ့ သဘောမျိုးပဲ မထင်မှတ်ပဲ သူနဲ့ နေရာတော်တော်များများ ဆုံဖြစ်ကြတယ်... သူ့ကိုယ်တိုင်က ခပ် ရာရော လာလုပ်လို့ သိသွားကြတာ... အဲဒီလူက တစ်မျိုးပါပဲ... ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို မသိပါဘူး... စတွေ့ဖူးကတည်းက သူက တရင်းတနီး ဝင်ရောတာ”

မေမြတ်ထန် ရင်ထဲက သံသယ ပို၍ ကြီးထွားလာသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်မယ့် အကြောင်းလည်း သူကမေးလို့ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောရင်း လာခဲ့ဖို့ ပါးစပ်ကပဲ ပြောခဲ့တာ အမှတ်တမဲ့ပါပဲ”

တင်းမာနေသည့် မေမြတ်ထန် မျက်နှာကြောင့် ယမ်း သေချာ ရှင်းပြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ထဲမှာ ခိုးလိုချင်လှ ဖြစ်သွားမိတာ အမှန်ပါ။ ဘာကြောင့်ဆိုတာလည်း မပြောတတ်။

ဒေါ်သန္တာပါ အနားရောက်လာတာ သူ့တို့ကို အကဲခတ်နေသည်။ မေမြတ်ထန် မျက်လုံးထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်တော့။

ညွှန်ခွဲကြီးကိုပါ မေ့သွားသည်။

ဦးစံမြိုင်...

ဒီလူကြီး ယမ်းကို ဘာကြောင့် ဝင်ရောတာလဲ...

ဒီပွဲကို တက်ခွင့်ရအောင် ဘာကြောင့်ကြိုးစားရတာလဲ...

မနိုးသားဘူးဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်ပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်။

“သမီး... အမေ့ သမီးလေး”

“ဟယ်”

“ဟို...”

ခပ်နွမ်းနွမ်း အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲနှင့် အဝင်ဝမှာ ခပ်သုတ်သုတ် ခပြေးဝင်လာသည့် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်။

“အမေ”

သစ်ရိပ် အံ့ဩထွက်ကျသံလေးက လေသံမျှပေမယ့် မေမြတ်ထန် ကြားလိုက်၏။ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးမည်ပြင်သော သစ်ရိပ်လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ဆွဲထားလိုက်၏။

မင်္ဂလာပွဲက ရွတ်ချည်းငြိမ်ကျသွားသည်။

အမျိုးသမီးကြီးဆီ တာ့တံ့တံ့ ခုပြုကြည့်နေကြပြီးမှ လူတွေ အကြည့်က မေမြတ်ထန်တို့ ညီအစ်မဆီ ပြန်လည်စုပွဲသွားကြပြန်သည်။ မေမြတ်ထန် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။

ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မီးတောက် မီးလျှံကြီးမှာ ထလျှက် အုပ်မိုး ပြိုကျလာသည့်နည်းနဲ့ ဩကြီးနဲ့ဘသာ...

အမျိုးသမီးကြီးနောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်ချလာကြတာ မြင်ရသည်။

“သမီးလေး မေမြတ်ထန် သစ်ရိပ်စံ အမေ့သမီး... သမီးတို့ အမေလေ ဒီမှာ”

သူ့ရင်တတ်ကို သူပုတ်၍ တကွတ်ကွတ် ပြောလာသည်။

“တော်တော်ရွှပ်တဲ့ မိန်းမကြီး ဒါ ခင်ဗျားလာရမယ့် နေရာလား...”

“ဘာလဲ ငါ့သမီးတွေဆီ ငါလာတာ... ငါ့သမီး အဲ... ဘယ်သူ... အေး ငါ့သမီးဆီ ငါလာတာပေါ့ ဘာဖြစ်လဲ... မခွဲနဲ့”

“တောက်... ဆွဲထုတ်စမ်းကွာ”

ဆီဖိုးနားက တာဝန်ရှိ ဝန်ထမ်းတွေပါ အတင်းဝင်၍ ဆွဲခေါ်ကြသည်။ သူ့ကိုကြည့်၍ တကြော်ကြော် ခေါ်ရင်း ရုန်းကန်နေသည့် အမေ့အဖြစ်ကို သစ်ရိပ် မကြည့်ရက်နိုင်။

“မ... မလုပ်ကြပါနဲ့ ရှင်... အမေ့ကို အတင်းမဆွဲကြပါနဲ့”

“ဖြန်း...”

“ဟာ...”

“ထန်လေး...”

လန်ကျသွားသည့် သစ်ရိပ်ကို ယမ်းက ဆွဲဖမ်းထားလျက်... ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီးမှ မေမြတ်ထန်လက်ကို ဦးမိုးစွာန် ဆွဲလိုက်နိုင်သည်။

“ဟာ... ဒါ... ဒေါ်သက်ထားသွယ်ပါလား... သူတို့ရဲ့ အမေလေ”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါမလား... ဟယ် အဲဒီမိန်းမကြီးက တောင်းစားနေတဲ့ မိန်းမကြီးမို့လား”

“သူတို့က ဒီလောက်ချမ်းသာတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွာ”

ထိုစဉ် ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် လူကြီးတစ်ဦး ရဲတင်းစွာ လျှောက်ထွက်လာ၏။

“ဒီမှာ မေမြတ်ထန်၊ ဒီမိန်းမကြီးက နင့်တို့အဖေ... ကိုယ့် မိဘတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် အမေလို့ မခေါ်ရဲလောက်အောင် နင်တော်တော် ဘဝမေပါလား”

ဦးစံမြိုင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ထိုးနှက်သည်။

“အမေလေး... သက်ထားသွယ်ရယ်... ငါထင်သားပဲ... နင်က ကိုယ့်နေရာကိုယ် မနေဘဲ ဒီလိုနေရာမျိုးကို လာတော့ရော... သူတောင်းစားက လူတောင်းဖြစ်လာမှာတဲ့လား... နင့်လို သူတောင်းစားကို ဘဝမေ့နေတဲ့ နင့်သမီး သူဌေးမတွေက အမေလို့ ခေါ်ရဲမှာတဲ့လား”

“အလို”

“အဲတော်”

နောက်ထပ် ဝင်ရောက်လာသည့် မိန်းမကြီး။

တစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြတ်ပေပွ၍ ခွက်စုတ်တစ်လုံးကို ကိုင်ထား

၏။ ညှဉ်ခံပွဲတစ်ခုလုံး ထသူထ။

ထိုင်သူက ထိုင်နှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်တုန်လေသည်။

“လက်စသတ်တော့ သူတောင်းစားမျိုးတွေကို”

“ဟင်း... အဲဒါရဲ့အေ... ဘာတွေမှန်း မသိပါဘူး... လာလာ ပြန်မယ်”

“ဟုတ်ပ... ကျက်သရေ မရှိတော့ဘူး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ခန်းမတစ်ခုလုံး ဆူညံလာ၏။

ဒေါ်သန္တာ မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့ကျသွားကာ နားထင်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖိထားရင်း ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟမီ...”

ယမ်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။

လွန်စွာ သွေးအေးလှပါသည်ဆိုသော ဦးမိုးစွာန်ပင် ရုတ်တရက် ကြောင်ငေးနေသည်။

“ကိုယ့်အမေ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အမေ ဟာအမေပဲ”

ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့သံတွေက ရဲတင်းလာသည်။

ပွဲကထိန်းလို့ မရတော့ပေ။

“တောက်... လူယုတ်မာကြီး”

မေမြတ်ထန် ဦးမိုးစွာန် လက်ထဲက ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။

“ဖေ...”

“ဖယ်ခမ်း”

မေမြတ်ထန် လက်ကိုင်အိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်တော့ ဦးမိုး

စွာန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မလုပ်နဲ့ ထန်လေး... ဒီလို မလုပ်နဲ့”

ဦးမိုးစွာန် သေလုမျောပါး ဝင်လုနေသည့် လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာ

ဘာရှိနိုင်သည်ကို ဦးစံမြိုင် သဘောပေါက်သွား၏။

ဖျတ်ခနဲဆို လူတွေကြားထဲ ဝင်၍ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွား

သည်။ ဦးစံမြိုင် လူယုတ်မာကြီး...

ဒီပွဲမှာ မြင်လိုက်ကတည်းက စိတ်ထဲမှာ ထင်သွားခဲ့တာ။

ခုတော့ ဒင်းက...

မကျေနပ်သမျှ လှလှပပကြီး လက်စားချလိုက်ပြီ။

ဦးစံမြိုင် ပျောက်သွားတော့ မေမြတ်ထန် မျက်လုံးတွေက ဦးမိုး

စွာန်ဆီ စူးစူးရဲရဲရောက်သွား၏။

“ဦးမိုး တောင်းပန်ထယ် ကလေးရယ်... ဒီနေရာမှာ ဒီလို

ပေါက်ကွဲလိုက်ရင် ပြဿနာက ဘယ်လိုမှ ရှင်းလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး...

စိတ်ကို အထက်နိုင်ဆုံး ထိန်းထား အားလုံး ဦးမိုး ရှင်းသွားမယ်... ဦးမိုး

ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ”

“မလို့ချင်ဘူး... ဒါ အကောင်းဆုံး ရှင်းနည်းပဲ... ဦးမိုး

ဖယ်နော်”

“လူတွေ ပိုပြီး သံသယများကုန်မယ် ထန်လေး... ဦးမိုး ပြော

တာကို ဒီတစ်ခါ နားထောင်ပြီး ခဏလေး စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါ...

ဦးမိုး ရှင်းပေးမယ်ကွာ”

လူတွေ မေမြတ်ထန်တို့ဆီ အာရုံရောက်သွားကြစဉ် ဒေါ်သက်

ဦးစွာန် လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်လာသည်။

“သမီး... ငါ... ငါ့ကို ကယ်ပါအုံး... အမေ့ကို ဆွဲခေါ်နေ

ကြတယ်... ကယ်ပါအုံး သမီးရယ်”

ပြောရင်း ပြေးဝင်လာလျက် သစ်ရိပ် နားတန်းရောက်သွား၏။

အားလုံး မှင်တက်မိသွားကြပေမယ့် မေမြတ်ထန်က သတိ

မသစ်...

သစ်ရိပ်က ဖက်တွယ်တော့မည်ပြင်၍ ပြေးဝင်လာသည့် ဒေါ်

သက်ထားသွယ် ရင်ဝကို လက်နှင့် ဟအားကုန် ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်

သည်။

“ဝုန်း...”

“အမလေး...”

“ဟာ...”

“အမေ အမေသေပြီ... လုပ်ကြံပါဦး”

သစ်ရိပ် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အလန့်တကြားကာ

ကရင်း အာခေါင်မြစ်အော်မိသည်။

ဖျတ်ခနဲ လက်တွေ ဖယ်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟယ်... အမေ... အ... မေ”

လဲပြီနေသည့် ကုလားထိုင်နှင့် စားပွဲကြားမှာ ခွေခွေလေး လဲကျ

သည့် အမေခေါင်းမှာ သွေးတွေ ချင်းချင်းနီလျက်...

အမေ့ဆီသွားဖို့ အတင်းတိုးထွက်နေသည့် သစ်ရိပ်ကို မေမြတ်
ထန် ကြမ်းတမ်းစွာ ဆောင့်ဆွဲထား၏။

“နင် အသာနေစမ်း”

သစ်ရိပ် အတင်းရုန်းကန်နေသည်။

“မေ... ရက်စက်တယ်... အမေ့ကို လုပ်ရက်လိုက်တာ...”

အမေ သေပါပြီ... အန်ကယ်မိုး အမေ့ကို ကြည့်ပါအုံး ယမ်း”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် ဘေးမှာ လူတွေ ဝိုင်းတုံ့သွားကြသည့်
ထိုင်စဉ်...
အဘိုးကြီးတစ်ဦး လူအုပ်ထဲသို့ အတင်းတိုး ဝင်လာသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ... အလှ”

ပြောရင်းမေးရင်း ဒေါ်သက်ထားသွယ်ကို အကင်းပေ့ယူလိုက်
၏။

“အမေ့ကို ကယ်ပါဦး ဦးရယ်... အမေ အသက်ရှိသေးရဲ့လား
ဟင်”

ဘာမှမသိခဲ့ရသော အဖြစ်တစ်ခုပေမယ့် အခြေအနေကို အ
ခတ်နိုင်ပြီမို့ ဦးမိုးစုန် စတင်လှုပ်ရှားလာသည်။

“သူ့အတွက် ဘာမှမပူနဲ့ သမီး... ဘာမှ အသက်အန္တရာယ်
မဖြစ်အောင် ဦးမိုး ချက်ချင်း စီစဉ်ပေးမယ်”

ပြော၍ ချက်ချင်း စီစဉ်သည်။

ဒေါ်သက်ထားသွယ်ကို ပေ့၍ ဆေးရုံသို့ ချက်ချင်း ဒေါ်သွယ်
ကြသည်။ ဦးအုန်းရွှေ လွန်စွာ စိတ်မကောင်းသည့် မျက်နှာနှင့် ပြည့်စုံ
စွာ ထရပ်လိုက်သည်။ သစ်ရိပ်ကို ကရုဏာ မျက်လုံးများနှင့် တစ်ချိန်
ကြည့်ကာ များပြားလှသည့် လူအုပ်ကြီးဘက် လှည့်လိုက်၏။

“အားလုံးကို ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေဗျာ... စောစောက
ခက်ရာရသွားတဲ့ မိန်းကလေးက စိတ်ဝေဒနာသည်ပါ... သူ့ဘယ်သူမှန်း
ဘာဖြစ်လာမှန်း ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမသိခဲ့ပါဘူး... စိတ်ဝေဒနာသည်
လေးမို့ သနားလို့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာပါ... သူဟာ
ကျွန်တော်တို့ မျိုးရိုး လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး”

လူတွေက မငြိမ်တစ်ဝက် ငြိမ်တစ်ဝက်ရှိနေဆဲ...
“စိတ်ရောဂါ ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးမို့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ကယ်တင်
စောင့်ရှောက်ခဲ့မိတာ ကျွန်တော်တို့ အမှားပါ... ကျွန်တော်တို့ လူတန်း
စားထဲ ဘာမှမသိဘဲ ရောက်လာတဲ့ စိတ်ဝေဒနာသည် မိန်းကလေးဟာ
ဒီနေ့ထိလည်း သူ့ဘယ်ဘဝ ရောက်နေမှန်း ဘယ်ကလာမှန်း မသိရှာပါ
ဘူး... အဲဒီဘာမှ မသိတဲ့ ဝေဒနာသည်ကို လူတစ်စုက ဖြားယောင်းပြီး
ငွေမက်တဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမကို ငွေပေးပြီး ဒီမင်္ဂလာပွဲပျက်အောင် ဖျက်
ကြတာပါ... ဘယ်သူ့မှာမှ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“ဒါတွေ ကျွန်တော် အသိနောက်ကျသွားလို့ ခုလိုထန်ကို သား
ဘာပါ... သက်ထားသွယ်ရော ဒီကလေးတွေပါ နှိပ် အတွက်ပါ...
ပါဗျာ... ကျွန်တော်တို့ကြောင့် ဘာမှမဟုတ်လို့လွတ်လွတ်ကင်းကင်း
ကျွမ်းစေချင်ပါဘူး... ကျွန်တော် ရှင်းပြတာ အားလုံးက ထုတ်သုံးထား
ဦးအုန်းရွှေ ဘယ်လိုပင် ရှင်းပြသည်တိုင် လူတို့က သေမုတွေ
ခတ္တက ငြိမ်သက်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

အတင်းဆွဲထားကြသည့် လူတွေ လက်ထဲမှာ သစ်ရိပ် မျက်ဝန်း
များမှ မျက်ရည်ပူတို့ တလိမ်လိမ် ကျဆင်းလျက်...
❀ ❀ ❀

ဘစ်ခုကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ကျုပ်ငွေတွေကို အလွဲသုံးစား လုပ်သွားပြီ အဲဒီ
ကိစ္စ ခင်ဗျား ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

ဦးစံမြိုင် ခေါင်းခါသည်။

“ဒါက သူငွေကိုယ်တိုင်”

“တော်စမ်းပါဗျာ... သူတောင်းစားအတွက် သုံးစွဲငွေကို ကျုပ်
က သိန်းနဲ့ချီပြီး ပေးရမှာလား... ခင်ဗျားသားက စာရင်းတွေကို သိန်း
နဲ့ချီပြီး ဖျောက်သွားတာ”

သားဖြစ်သူ၏ မိုက်မဲမှုကို ဦးစံမြိုင် ဒေါသလည်း ဖြစ်ရ။
ဘာအကြောင်းနှင့် ချေပရမှန်းလည်း မသိနှင့်။

“တောက်... သူငွေက အလုပ်သမား အသုံးချသွားတာကို ခံ
လိုက်ရတာ နာတယ်ဗျာ”

သူငွေက မခံရနိုင်သလို စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့် ဗျန်းခနဲ ပုတ်
၍ ပြောသည်။

“အသုံးချတာ မဟုတ်ပါဘူး... သူငွေ မေမြတ်ထန်ကို သား
အတွက်နဲ့ရော ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အစော်ကားခံခဲ့ရတဲ့ အတွက်ပါ...
နာကျည်းချက်ရှိခဲ့တာ မှန်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူလွတ်လွတ်ကင်းကင်း
ကြိုးစားနေတယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့မိတာ... ငွေတွေ ဒီလောက် ထုတ်သုံးထား
မှန်း ကျွန်တော် တကယ်မသိပါဘူး... ဒါပေမယ့် ခုဖြစ်ခဲ့သမျှတွေ
အားလုံး သူငွေနဲ့လုံးဝ မပတ်သက်စေရဘူးလို့ ကျွန်တော် ဟာဝန်ယူပါ
ဘယ်”

“ရမလားဗျာ... လူတိုင်း အမြင်မှာ မဆိုင်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ချာန်
ကို လှည့်စားလို့ မရဘူး...”

ဦးစံမြိုင် နားမလည်။

“က... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဦးစံမြိုင် နားစည်မှာ ကျယ်လောင်စွာ ဖြည့်ပန်းသွားသည်။
စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုနိုင်ဘဲ ခေါင်းကြီးငဲ့၍ ငြိမ်သက်နေမိ

သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဇာတ်လမ်းတွေ ဒီလောက်ရှုပ်နေတာ ကျုပ်က ဘာ
ဘာ မဟုတ်ဘူး... ဒီလို ဖြစ်လာဖို့လည်း ရည်ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်
ဟင်” အားလုံး ရှုပ်ကုန်ပြီ ဘယ်လိုမှကို ရှင်းမရအောင် ရှုပ်ကုန်
တာပဲ

ခတ်နိုင်ပြီမို့ ဦးမိုးဗျားသတကြီး ခွေးရွားရွား ဖြစ်နေသည်။

“သူ့အဖွဲ့တော့က ပိုတင်ဒါကိစ္စမှာ မေမြတ်ထန် ဝင်မလာ
မဖြစ်အောင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရုံပဲ... ဒီလောက် စုံတ်စုံတ်
ပြန်ပြန် ရှုပ်ပေဖို့ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဦးစံမြိုင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် စကားဟဖို့ပင်
အချိန်မရ။

“မကြာသေးခင်ကမှ တွေ့တဲ့လူတွေကို အပြောကောင်းလွန်း
လို့ ယုံစားမိတာကိုက ကျုပ် မှားတာ၊ ခု ခင်ဗျားသားက အခွင့်အရေး

“ဟင်... ခင်ဗျားက ကိုမိုးစွန်းကို လျှော့တွက်ထားသလား... ခင်ဗျားသား သူတောင်းစားတွေကို အထုပ်လိုက် ချပေးလိုက်တဲ့ ငွေတွေကြောင့် အရင်းအမြစ်ပေါ်သွားတာနဲ့ ကိုမိုးစွန်းရဲ့ ဦးနှောက် ကွန်ပျူတာမှာ ကျပ်မျက်နှာကြီး ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လာမှာပဲ”

“တစ်စုံတစ်ယောက်က မဖော်ဘဲ ဖော်စရာမရှိပါဘူး... သူငွေရယ်”

“ကိုမိုးစွန်းကို ခင်ဗျားက ကုမ္ပဏီလေး လက်တစ်ဝါးလောက်ပိုင်ပြီး သူငွေလုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ထင်သလား... သူ့မှာ ငွေအင်အားရှိတယ်... လူအင်အားတောင့်တယ်... လက်မရွံ့ တပည့်တွေမှ တစ်စုံတစ်ပင်ကြီးရယ်... သူမိန်းမ သဘောကိုလည်း သူသိတာပဲ... ကြောင့် ဒီကိစ္စဖြစ်ပြီးတာနဲ့ တရားခံဟာ ခင်ဗျားဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကျပ်ဆီကို မကြာခင် ရောက်လာမှာ ကြိုမိသေးတယ်”

သူငွေက နောင်တတရားများ နာကျည်းမှုများနှင့် ဦးမိုးစွန်းကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ်မနေဘဲ... ခင်ဗျားတို့နဲ့ရောပြီး တစ်ဘက်သားအပေါ် မကောင်းကြံဖို့ ကူညီခဲ့တာကိုက ကျွန်ုပ်တို့မှာထား”

ဦးစံမြိုင် မျက်နှာမှာ မခံချင်မှုနှင့် ကောက်ကျစ်မှုများရော ဖြစ်လာလျက်...

“ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်ပါမယ်”
သူငွေက တစ်ချက် ကြောင်သွားပြီးမှ ဦးစံမြိုင်ကို ခပ်စူးစူး ပြောကြည့်ကာ...

“ထွက်ရမှာတော့ သေချာပြီးသားပါ... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား

ကျုပ်ကို ပြန်ကျပ်ဖို့ စိတ်ကူးမိလိုက်ရင်တော့ အဲဒီ စိတ်ကူးကို စောစောစီးစီး မျက်လိုက်တာ ကောင်းတယ်... ဦးမိုးစွန်းက ကျုပ်လို လှည့်မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... သတိထားပါမယ်”
ဦးစံမြိုင် လှည့်တွက်လာခဲ့သည်။
ခပ်ကြိတ်ကြိတ် တောက်ခေါက်လိုက်သံက နောက်မှာ ကျန်ခဲ့၏။
ဦးမိုးစွန်းဆီ တစ်ဘက်လှည့်နှင့် ရန်တိုက်ပေးဖို့ စိတ်ကူးခဲ့မိတာ အမှန်ပါပဲ...
လက်တောက်နေသည့် မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ပိရိကျနသော နှုတ်ခမ်းပါးအစုံကို မြင်ယောင်လာသည်။
ဦးမိုးစွန်း...
ဦးမိုးစွန်းရဲ့ စူးရှတဲ့ မျက်လုံးတွေ ရှေ့မှာ ရပ်၍ ဂုံးချောစကား သစ်ဆိုချေဖို့ သူမကြိုးစားတော့ပါ။

ခုတော့ လခကောင်းကောင်းနှင့် သူများ ကူညီလို့ရထားတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လက်လွှတ် ဆိုက်ရပြီ။

သူငွေက သူတို့ သားအဖအပေါ် အတော်ကောင်းရှာပါ၏။
ခုကိစ္စကလည်း မေမြတ်ထန်ရဲ့ သူတို့ မကျေလည်တာကိုသိခဲ့၍ ဒါကို အသုံးချကာ မေမြတ်ထန် တင်ဒါကိစ္စတွေမှာ မရှုပ်နှိုင်းအောင် သူငွေက ခပ်ကြိတ်ကြိတ် လက်တို့ခဲ့သည်။

သူကိုယ်တိုင်ပဲ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် သဘောမျိုး လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သားဖြစ်သူ ငွေတွေ ဒီလောက်ထိ အသုံးချထားမှန်း မသိခဲ့တာအမှန်။ သူပြန်ဆူတော့ နောက်တိုးက လက်မခံ။

“အဖေက ဒါပဲသိတယ်... သူတို့ကို သူတောင်းစားဆိုပြီး

အထင်သေးလို့ မရဘူးဗျ. . . ဟို သစ်ရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပေးထားတာ သူတို့မှာ ငွေတွေက အထပ်လိုက်ရှိတယ်. . . ဒါတောင် ဒေါ်မြရဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် မေမြတ်ထန်ကို မုန်းလို့ဝင် သရုပ်ဆောင်တာ ဒီလိုနေရာမှာ ကျွန်တော် ငွေငါးသိန်းလောက်မှ မဖြုန်းရင် ရမလား"

"ကြည့်စမ်း. . . ငါးသိန်းတောင်မှာတဲ့ ခွေးကောင်"

ဦးစံမြိုင် ဆံပစ်လိုက်မိသည်။

ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ် လျော်မလဲ. . .

နောက်တိုးကတော့ နာကျည်းလှသော မျက်နှာနှင့်. . .

"ဒီကောင်မကြောင့် ကျွန်တော့်မိန်းမ ကလေးမွေးတော့ ကြေးချိုချိုတဲ့တဲ့နဲ့ သေခဲ့ရတာ. . . ကျွန်တော့်မှာ ကလေးလည်းဆုံးမယားလည်းသေ"

"တော်စမ်း ဟိတ်ကောင်. . . သေတဲ့လူက သေမှာပဲ. . . မင်းဆုံးထားလို့ရမလား"

"မဟုတ်ဘူး အဖေရ. . . ငွေရှိရင် မသေဘူး. . . ကျွန်တော်ဟာ သူ့အလုပ်ကို တာဝန်ကျေပွန်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တာ နှစ်တွေနည်းသလား. . . ရန်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကလည်း ကျွန်တော် လွန်သလား. . . ဒါတို့ ဒီကောင်မ သက်သက်အလုပ်ထုတ်တာ. . . ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ မီးဖွားခါနီးမှ စိတ်ညစ်လက်ညစ် ချိုချိုတဲ့တဲ့နဲ့ နောက်ဆုံး ကလေးကိုတောင် အရှင်မွေး မပေးနိုင်ဘူး"

အရက်ကလည်းမှူး ခံစားချက်ဇာလည်း ပြင်းပြင်းမို့ ပြောရင် နောက်တိုးက တဟိုးဟီး ငိုနေပြန်သည်။ ဒီလိုကျတော့ ဦးစံမြိုင် ဒေါသတွေကလည်း အမောက်ထောင်ထလာပြန်သည်။

ဟုတ်ခဲ့သည်ကိုလေ. . .

"အသက်နှစ်ဆောင်းအတွက် ဒီလို လှလှပပကြီး လက်စားချေနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် အချိန်တွေ အကုန်ခံပြီး သူတို့ အတွင်းရေးကို စုံစမ်းခဲ့ရတယ်. . . ကြီးပမ်းခဲ့ရတယ်. . . ဒီငွေလောက်ကို မရင်းနှီးသင့်ဘူးလားအဖေ"

"ငါပြောတာက ကိုယ့်ငွေမဟုတ်ဘဲ"

"ဘာဖြစ်လဲဗျ. . . သူလည်း ကြံရာပါပဲ. . . မေမြတ်ထန်ကို သူလည်း မလိုလားခဲ့တာပဲ. . . ဒီငွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး. . . အဖေ ပူမနေစမ်းပါနဲ့"

"ခု. . . အလုပ်ပြုတ်ပြီကွ"

"ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်လုပ်မယ်. . . အဖေ အငှားကားမောင်း အားလုံး ကျွန်တော်ပြောထားပြီးပြီ. . . အဆင်သင့်ပဲ"

ဘာမှမပြော။ သူလည်း ဘာမှမသိခဲ့ပေ။

“ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ်လာပြီ အဖေ”

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ငွေးက ဘယ်သူလို့ အဖေထင်လဲ”

နောက်တိုးက ဒုက္ခရောက်မှ နာကျည်းစွာ ရင်ဖွင့်သည်။ အဲဒီ အချိန်မှာ သူ့မှာလည်း မောင်းစရာ ကားမရှိသည့် အလုပ်မဲ့ဘဝ။

“သူက ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့တဲ့ မေမြတ်ထန် မဟုတ်တော့ဘူးဗျ ကျွန်တော့်ကိုတောင် မသိတော့ဘူး... ကျွန်တော်တောင် သူ့ကိုမြင်ဖူး လိုက်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး”

မေမြတ်ထန်မှန်း သိရတော့ ဦးစံမြိုင် ဝမ်းသာခဲ့သည်။ သား အလုပ်ပြန်ရဖို့ သိပ်ခက်ခဲလိမ့်မည် မထင်ခဲ့တာလည်း အမှန်။

တကယ်ဆို ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရတာ မေမြတ်ထန်ရဲ့ မောက် မာရိုင်းစိုင်းမှုများကြောင့်သာ။ မနေ့က အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် ခုချိန်ထိ ဘာအလုပ်မှ သူ စိတ်ဝင်စားနိုင်ဖြစ်နေရသည်။

နေမင်းကို ဆုပ်ဖမ်းချေဖွဖို့ ကြိုးစားခဲ့မိလေသလား...

ဒီမိန်းမကို သွားစမ်းတာ မှားပြီထင်သည်။

စိတ်တွေ လှုပ်ရှားရလွန်းလျက် မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေသည့် မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူ၍ ဟိုလှန်ဒီလှန် လျှောက်လုပ်နေမိသည်။

သို့သော် နီရဲလက်တောက်နေသည့် မေမြတ်ထန် မျက်လုံးအစုံ က နေရာတိုင်း စာမျက်နှာတိုင်းမှာ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဦးစံမြိုင်”

ခေါ်သံကြောင့် လက်ထဲက စာအုပ် ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွား သည်။ သူ့ကားဘေးမှာ မားမားကြီး ရပ်နေသည်က မေမြတ်ထန်။

ရုတ်တရက် သူ ကြက်သေသေသွားသည်။

ကားပေါ်မှာ လျှော့ရဲရဲ မှီထိုင်ရင်း ကားငှားလာမည့်သူကို စောင့် နေပုံရပေမယ့် ဦးစံမြိုင် ရင်ထဲမှာ မနေ့က အဖြစ်အပျက်တွေက ဖျောက် လို့မရ။ မင်္ဂလာပွဲမှာ မေမြတ်ထန် လက်တိုင်အိတ် တောက်ကိုင်ပုံ... .

ဦးမိုးစွာန် သေလုမေ့ပါး ဝင်လုပ်... .

အားလုံးကို ပြန်မြင်နေသည်။

စည်ကားများပြားလှသော လူထုပရိသတ်ကြားမှာ ပက်ပက် စက်စက် ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့သည့် မေမြတ်ထန်ရဲ့ စူးရှလက်တောက်နေသည့် မျက်လုံးတွေက ကြောက်စရာ... .

တကယ်တော့ သူဒီလောက်ထိ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သွား လောက်အောင် မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ ကိုယ့်မှာစီးပွားရေးပျက် ဒုက္ခရောက်၍ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်က သားဆီမှာ လာနေရင်း စက်ရုံတစ်ခုရဲ့ ညစောင့်အ လုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။

နေ့လည်ဘက် အငှားကားဆွဲသည်။ ဇနီးသည်က မရှိတော့ပြီ မို့ ဒီသားတစ်ယောက်ပဲရှိတဲ့ သူ့အတွက် နောက်ကြောင်း ဘာမှပူစရာ မရှိ။ သားကလည်း နိုင်လွန်စက်ရုံမှာ ဝင်ငွေကောင်းသည့် အလုပ်သမား မိသားစုအတွက် ဘာမှပူစရာမလိုခဲ့တော့ နောက်တိုးကလည်း

မေမြတ်ထန် မျက်လုံးတွေက အငွေ့တွေ ပျံထွက်နေသလား
ထင်ရလောက်အောင် အေးစက်စူးရှနေသည်။ ဒါပေမယ့် လှပသော
နှုတ်ခမ်းလေးတွေက တွန်းလွန်မျှ ပြုံးလျက်... .

“ရှင်ကြိုက်တဲ့ နေရာကို ရွေးပေတော့... ကျွန်မ စောင့်နေ
မယ်”

မျက်လုံးကြီးပြုနေသည့် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း မေမြတ်
ထန် နှုတ်ခမ်းကအပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ပြီးတော့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ဦးစံမြိုင် ရုတ်တရက် ယောင်ယောင်မှားမှားနှင့် ဟင်နီဘရိတ်
ကို ဖြုတ်၊ ကလပ်ချိုကို နင်းကာ ဂီယာသွင်းထားလိုက်မိ၏။

လက်ဖဝါးတို့မှာ ချွေးစေးတို့ဖြင့် စေးကပ်နေ၏။

မေမြတ်ထန်... .

အသံတိတ် နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ရင်း ရေရွတ်မိသည်။

ခုနထင်ပဲ မေမြတ်ထန် ရန်မအေးတာကို သူ့တွေးနေမိခဲ့တာ... .

မေမြတ်ထန် ဝင်ရောက်သွားသည့် မာစီးဒီးကာနက်ကြီးဆီ ပြု
ကြောင်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။

ကားနက်ကြီးက သူ့ကားဆီသို့ ခပ်စောင်းစောင်း ဦးလှည့်လျက်
ငြိမ်သက်နေသည်။ ရှေ့မီးလုံးကြီးနှစ်လုံးက သူ့ကို ပြုပြုပြု စောင့်ကြည့်
နေသည့် မျက်လုံးကြီးတွေကို... .

ရင်ခုန်သံက တစ်ထက်တစ်စ ပို၍ မြန်လာသည်။

သူ ငြိမ်နေသလောက် ကားနက်ကြီးက ငြိမ်သက်နေသည်။

သူ လှုပ်ရှားလိုက်မည်ဆိုလျှင်... .

ဦးစံမြိုင် လီဇာကို နင်းထားပြီးမှ ကားသော့ကို ဖွင့်၏။

လက်တွေက သိသာစွာ တုန်ယင်နေသည်။

သူ့ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

မေမြတ်ထန် ရှေ့မှာ ငြိမ်သက်နေရုံမှ လွဲ၍ ဘာတစ်ခုမှ
မလှုပ်ရှားပုံလောက်အောင် စိတ်တွေက မြောက်မြား နေသည်။

မာစီးဒီး ကားနက်ကြီးက မှန်တွေ အလုံပိတ်လျက် ငြိမ်သက်
နေပြီ... .

စိတ်ကို တင်းမပ်လိုက်သည်။

ဘာဆိုလဲ ဘာမှပဆိုဘူး... .

ကားကို အရှိန်မြှင့်၍ မောင်းထွက်လိုက်သည်။

ရွေ့လျားလိုက်သည့် အနေအထားကြောင့် နောက်ကြည့်မှန်ထဲ
မှာ မာစီးဒီးကာနက်ကြီး တန်းခနဲ ပေါ်လာသည်။

“ဟော... .”

လက်ဝဲဘက် ပါဝါဝင်ဒိုးတစ်ချပ် လျှောခနဲ ကျသွားသည်။

စပို့ရှပ် လည်ဟိုက်အနက် မျက်မှန်အနက်နှင့် ဆံပင်ဖားလျား
ချထားသည့် မေမြတ်ထန် မျက်နှာဖွေးဖွေးကို လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရစဉ်... .

စိတ်ထဲမှာ သရဲစာရွှေ့ မြင်လိုက်ရသလို အေးခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။
သတိတစ်ချက် လွတ်သွားလျက် ယမ်းခါသွားသည့် ကားကို

ဦးစံမြိုင် ကမန်းကတန်း ပြန်ထိန်းရသည်။

စိတ်ကို တင်း၍ မှန်ထဲမှာ တဆင့်နောက်ကို ကြည့်မိပြန်သည်။

မာစီးဒီး ကားနက်ကြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး လှုပ်ရှားလာသည်။

မေမြတ်ထန် သူ့ကို ဘာအတွက် ချိန်းတာလဲ... .

ဘာကြောင့် သူ့နောက်လိုက်လာတာလဲ... .

လူဘုံအလယ်မှာ ပိုးစိုးပက်စက် အရှက်ကွဲခဲ့ရခြင်း အတွက်

သူဘက်က နိုင်ကွက် တစ်ခုခုနဲ့ ပြန်လှန်တဲ့ပြန်ဖို့လား...

ဒါမှမဟုတ် အစွန်းရောက်နေတတ်သည့် ဒီမိန်းမစိတ်က သူ့ကို တစ်နေရာနည်း ပွဲချင်းပြီးအောင် သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား... နဖူးမှ ချွေးတွေ စို့လာသည်။

လမ်းမကြီးပေါ် ယာဉ်ကြောထဲ အဝင်မှာ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာသော ကားတစ်စီးနှင့် ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။

ကျိခနဲ ဘရိတ်ဖမ်းသံက ကျယ်သွား၏။

အရှိန်မပျက် သွားနေသော ယာဉ်တန်းအတွင်း ရောပါသွားချိန်တွင် ခြောက်သွေ့သော လည်ချောင်းဝမှာ တံတွေးကို မချိမဆန့် ဖျံ့ချရ၏။

အရှိန်မှန်မှန်နှင့် ကပ်ပါလာသည့် ကားနှစ်ကြီးကို မှန်ထဲမှာ မြင်နေရ၏။

ယာဉ်ကြော လွတ်သည်နှင့် ဦးစံမြိုင် အရှိန်ကို မြှင့်လိုက်သည်။ နောက်ကလည်း အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။

ဘယ်ရယ်လို့ ဦးတည်ချက် မရှိ။

ဦးစံမြိုင် ကားဦးတည်ရာ မောင်းနေမိသည်။

မေမြတ်ထန် ရည်ရွယ်ချက်ကို ဘာမှန်းမသိပါဘဲ ရင်မဆိုင်ရဲ ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်...

အင်ဂျင်အား ကောင်းလှသော မာစီးဒီး ကားကြီးကို ဦးစံမြိုင် ဘယ်လိုမှ ခွာပြေးလို့မရနိုင်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဝေးပြေး ကားလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာသည်။ အရှိန်ကို ထပ်မြှင့်လိုက်၏။

ဟိုအဝေးမှာ အဝေးပြေးကားကြီး တစ်စီးကို လှမ်းမြင်နေရသည် မှလွဲ၍ လမ်းကြောတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းနေသည်။

ထိုစဉ် ကားနက်ကြီး အရှိန်မြှင့်၍ ငြိမ့်ခနဲ ပြေးကပ်လာသည်မို့ ဦးစံမြိုင် ကားကို မိုင်ကုန်တင် လိုက်သည်။

ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ပေမယ့် စိတ္တဆန်သော မိန်းမ တစ်ယောက်၏ ရက်စက်ခြင်းကို အကြောက်ကြီး ကြောက်နေမိသည်။

ကိုယ်က အောက်တန်းကျစွာ မှားယွင်းထားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

နားထဲမှာ လေအတွ တဖိုးဖိုး အော်မြည်နေသည်။

စောစောက လှမ်းမြင်နေရသည့် အဝေးပြေးကားနှင့် ရင်ဆိုင်မိလာ၏။

ဦးစံမြိုင် ကားကို အရှိန်မလျှော့ ဘေးမချပဲ ဝေါခနဲ ဖြတ်၏။

အဝေးပြေး ကားနောက်ပြီးမှ လွန်လျှင် တစ်ဘက်က ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော မာစီးဒီး ကားနက်ကြီးကြောင့် ဦးစံမြိုင် မျက်လုံးတွေ ပြာသွားသည်။ ခြောက်ချားစိတ်ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုနိုင်မီ လက်ကပါ သွား၏။

စတီယာရင်ကို တအားဆွဲ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

ယှဉ်လျက်သား မာစီးဒီးကြီးနှင့် ဘေးချင်းပစ်တိုက်သံက ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်သွားသည်။

တစ်ဘက်က အနည်းငယ် တုန်ခါသွားပေမယ့် ဦးစံမြိုင် ကားလေးလမ်းဘေးသို့ ထိုးဆင်းသွားလေသည်။

လမ်းပေါ်သို့ ပုံပျက်ပန်းပျက် ပြန်တက်ဖို့ ကြိုးစားစဉ် ရှေ့လွန် သွားသည့် မာစီးဒီးက ကားဦးကို အနည်းငယ် လှည့်၍ လမ်းပိတ်လိုက်သည်။ မှန်တစ်ချပ် လျှောကျသွား၏။

ဖြူဖွေးနေသည့် မျက်နှာတစ်ခုပေါ်လာ၍ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ကျသွားသည်။

မေမြတ်ထန် မျက်နှာကို စက္ကန့်များစွာ ငေးကြည့်နေမိလျက် ဦးစံမြိုင် လီဇာကို တအားကုန် ဖိနှင်းပစ်လိုက်၏။

ဦးစံမြိုင် မထင်မှတ်စွာ မိုက်ပစ်လိုက်ခြင်းပင်။

ပဝေးကွာသော အနေအထားမှ ဝန်းခနဲ ပြေးဝင်လာသည့် ကားကြောင့် မေမြတ်ထန် ဘာမှ ပြင်ဆင်ချိန်မရတော့... .

သည်သို့ တုံ့ပြန်မှုမျိုးကို မမျှော်လင့်ခဲ့သည်မို့ မုဆိုးက သားကောင်ဖြစ်သွားသည်။ မေမြတ်ထန် အဖြစ်မခံပါ။

ကိုယ့်ကားဦးကို ဆွဲလှည့်၍ တည့်တည့်ခံပေးလိုက်သည်။

“ရိုင်း... .”

အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်တိုက်မိသော ကားနှစ်စီး၏ မြည်ဟီးမှုက ကြောက်ခမန်းလီလီ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဦးပိုင်းလည် ထွက်၍ လမ်းဘေးသို့ လန်ကျကာ မာစီးဒီးကြီ နောက်တစ်ပတ် လိမ့်ဆင်းသွားလျက်... .

ဝေါခနဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်သန်းသွားသည့် ဦးစံမြိုင် ကားလေးက တုတ်ခိုင်သော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို ဒေါသတကြီး ပစ်ဆောင့်လေသည်။ ကားက တန်ပြန်ဆောင့်ခုန်လျက် နှစ်ပတ်မျှ လိမ့်ထွက်သွားပြီး ဝန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ မီးတောက်မီးလျှံကြီးများက ကားတစ်စီးလုံးကို ဝါးမျှိသွားလေသည်။

“အား”

စူးစူးဝါးဝါး ထအော်သည်။

လူနာကို စောင့်ကြည့်နေကြသူတွေ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်၏။

“အမေ... . အမေ သတိရပြီလား ဟင်”

နူးညံ့နေတာလည်း သိသည်။ ငိုသံလေး စွက်နေတာလည်း သတိထားမိ၏။ ဒေါ်သက်ထားသွယ် မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်မရပါ။

မျက်နှာနှင့် လက်ကောက်ဝတ်နေရာတွေမှာ ယယစွာ ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ် နေကြတာကို သိပေမယ့် ဘယ်သူတွေမှန်း မသိ။

သူမ ဘယ်ကို ရောက်နေပါသနည်း။

ရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော ကားတစ်စီး။

အဲဒီကားပေါ်မှာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မိန်းကံဇလးတစ်ယောက်ဟာလေ... .

အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူလဲ သူမပဲ မဟုတ်ဘူးလား... .

ကိုယ့်ဝစ္စည်း ကိုယ့်အထုပ်တွေ ပေါင်ပေါ်တင်လျက် ကိုယ့်ကိစ္စ

ကိုယ့်အပူ ကိုယ်စိကိုယ်ငှ 'ကိုယ်' ပေါင်းများစွာသော လူတွေထဲမှာ မပျော်မမာ မကွယ်နိုင်။ မျက်ရည်စိချွန်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်သူက တစ်ချို့ မကြည့်သူတစ်ချို့... .

တောင်ပေါ်မှ လျှောချပြေးဆင်းသော ကားပေါ်မှ တောင်အောက်သို့ ငုံ့အကြည့် ရင်ထဲမှာ အေးခဲနေ ဖြစ်သွား ဟိုကဲခဲ ဖြစ်လျှစ် လူများစွာတို့၏ အော်ဟစ်သံများ ဘဝင်ညံ့သွား၏။

“သေကုန်ပြီ... အား”

ခြောက်ချားစွာ အော်ဟစ်ပြန်လျက် ဒေါ်သက်ထားသွယ် သတိလစ်သွားလေသည်။ သမားတော်ကြီးတွေ အလုပ်ရှုပ်ကုန်၏။

“ကလေး အပြင်မှာ ခဏ ထွက်နားလိုက်ပါလား... ဒီမှာ ဆရာဆရာမတွေရှိကြတာပဲ”

“သြကြီးကို ဝဲကြည့်၍ သစ်ရိပ် ခေါင်းခါသည်။

“မနားတော့ပါဘူး ဦးဩရယ်... မမဆီကို သစ်ရိပ် ပြေးရဦးမှာ ဦးဩ အမေ့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်ပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါ... ဆရာကလည်း သေသေချာချာ မှာထားပါတယ် ဒီအတွက် မပူနဲ့”

သြကြီး တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် သားအမိနှစ်ယောက်တို့ရဲ့ ကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်ရပ်တို့က ကြည့်ရက်စရာမရှိ။

“သမီး”

“ရှင်”

အနားမှာ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး လာရပ်၏။

“လူနာက သိပ်တော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး... ခုချိန်ထိ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေတာက စိတ်ကြောင့်ပဲကွယ်... ဒဏ်ရာက အတွင်းထဲမှာ ခပ်ပြင်းပြင်း ထိထားတော့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာနိုင်သလို ထိန်းချုပ်မရအောင် ဆိုးဝါးသွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပထမအောင်မြင်မှု အနေနဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို ဒို့တွေ လူထားနိုင်ပြီပဲ... ကျန်တာကို အခြေအနေအတိုင်း ဆက်ပြီး ကြိုးစားသွားကြရုံပေါ့”

သစ်ရိပ် သမားတော်ကြီးကို မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

အကောင်းဆုံးနှင့် အဆိုးဆုံးဆိုတာကို နားမလည်။

ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး။

အမေ အန္တာရာယ် မရှိနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာနဲ့ပဲ သစ်ရိပ် ဝမ်းသာလှပြီ။

“ဒါ... ဒါဆို အမေ သတိကောင်းကောင်း ရလာရင် ဘယ်လို ဖြစ်လာမှာပဲ ဟင် ဘာ”

“သူ့ရဲ့အာရုံကြောတွေက အချိတ်အဆက် မမှန်ပဲ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် အလုပ်လုပ်နေတယ်... အခြေအနေကို သူသတိရမှပဲ ပြောလို့ရမယ်... ဘာတို့ရဲ့ ဆေးပညာ အတွေ့အကြုံ အရဆိုရင်တော့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ လူနာဟာ မူလအသိတရားနဲ့ လူကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူ စိတ်ဝေဒနာ ဘာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိရတဲ့ အတွက် ဖြစ်နိုင်ခြေရာနှုန်းတော့ နည်းသေးတယ်ပေါ့”

သစ်ရိပ် ရင်တွေ တုန်လာသည်။

အမေ့အသိစိတ်တွေ အရင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာပါစေ။

“ကဲ... သမီး လူနာလည်း သတိမရသေးဘူး... အနေပေါ် ခန်းမှာလည်း သမီးတို့ လူနာတစ်ယောက်ရှိနေတယ်ဆို... ”

သစ်ရိပ် မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ဝိုင်းတက်လာသည်။

ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ အညိတ်မှာ မျက်ရည်တွေ လွင့်ခနဲ ကြွလေသည်။

“သမီး စောစောကတင်ပဲ အဲဒီကနေ ဒီဘက်ကူးလာတာပါ ဘာဘရယ်... ဒီလူနာ နှစ်ယောက်လုံးဟာ သမီးဘဝ၊ အသက်ထက် အရေးကြီးတဲ့ လူနာတွေပါ”

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သမားတော်ကြီး ပင့်သက်ရှိုက်ရှာသည်။

“ရှင်... ”

ဘယ်လို မမ ဆေးရုံက ဆင်းသွားပြီ ဟုတ်လား ဦး”

“ဟုတ်တယ်... ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ အဖြစ်ဆိုးတွေဟာ သူ့အနာဂတ် ဝင်ခွင်ထဲကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပစ်ခွင်းသွားခဲ့တော့”

သစ်ရိပ် ခေါင်းကို တအားခါပစ်သည်။

“ဒါတွေက လွန်ဆန်လို့ မရနိုင်တဲ့ ကံအကြောင်းတရားတွေပဲ။ လောလောဆယ် အသက်အန္တရာယ်ထက် ဘာက ပိုအရေးကြီးမှာလဲ ဦးရယ်... အဲဒါ ဦး ခွင့်မပြုသင့်ဘူး”

ဦးမိုးဈာန် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်နှင့် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖွတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သူ့မှာ ခြေထောက်တွေ ဖြတ်လိုက်ရတယ်... မျက်နှာတစ် ခြမ်း မျက်စိးသွားတယ်... ခဲယူချက်က ကံကိုမပုံဘူး... ကံတရားဟာ သူ့လက်ထဲမှာပဲ ရှိနေရမယ်လို့ ယုံကြည်ထားတဲ့ မာနတွေနဲ့ မိန်းမ တစ် ယောက်ရဲ့ အပြင်းထန်ဆုံး ထိခိုက်နေချိန်မှာ ဒီမိန်းကလေးကို ဦးက ဘယ် လို စကားလုံးတွေ သုံးပြီး ဘာအကြောင်းတရားတွေနဲ့ ဆိုးမနိုင်မှာလဲ”

ဦးမိုးဈာန် အသံတွေ ကွဲရှုနေသည်။

“ဆုံးမပြောပြလို့ တားမြစ်စရာ စကားလည်း ဦးမှာ မရှိတော့ဘူး... ထန်လေးရဲ့ ကြေကွဲခြင်းအပေါ် ဦးက အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီး ထိခိုက်နေမိတယ်... ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိအောင်ကို သနားတယ်... ဒီကလေးကျမှ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ ကြုံရတယ်ကွယ်”

ဦးမိုးဈာန်၏ ကြေကွဲပျက်ရည်စက်တို့ကြောင့် သစ်ရိပ် အဖြစ် မတင်နိုင်တော့ပေ။

“ဦး သူ့ကို တားတယ်... ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကို တားခဲ့တယ် ဒါပေမယ့်... ဘာမှထူးလာမှာမှ မဟုတ်တော့ဘဲဟာ... ဆေးရုံမှာ ဆက်နေပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ... သနားတဲ့ ပျက်လုံးတွေနဲ့ လူတကာ စုပ်သပ်ပြီး သတင်းလာ မေးကြကြည့်ကြမှာကို ကျွန်မက ဆေးရုံပေါ်ကနေ ထိုင်စောင့်ပေးနေရမှာလား”

“ဒဏ်ရာတွေက ပွန်းပဲ့ထားတာ မဟုတ်ဘူး ကလေးရဲ့... ခွဲစိတ်ကုသထားရတာ သိပ်ကို အရေးကြီးနေတဲ့ အချိန်မှာ ထန်လေး... ဆေးရုံပေါ်မှာ ဆက်နေပြီး ကုသသင့်တယ်... ပြီးတော့ ချက်ချင်း ဆေးရုံပေါ်ကနေ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်ဆင်းလို့မရဘူး... ဦးမိုး စေတနာကို နားလည်ပါကွယ်... ထန်လေးဆီကို ဘယ်လူစိမ်း လူကျက်မှ မဝင် ထွက်စေရဘူး... ဆေးကုဖို့ ဆရာဝန်တောင် အများကြီး မဖြစ်စေရဘူးကွာ... ဦးမိုး အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်”

“ဘာမှမစိစဉ်နဲ့ ကျွန်မ ဆေးရုံပေါ်မှာ လုံးဝမနေနိုင်ဘူး... ဒီကဆင်းဖို့ မဆင်းဖို့ကိုလည်း ဘယ်သူခွင့်ပြုချက်မှ ယူစရာမလိုဘူး... ဦးမိုး ခုချက်ချင်း စီစဉ်ပေး...”

တားဆီးဖို့ ဦးမိုးဈာန် စကားလုံး ငွေ့နေဆဲ...

“ဘာလဲ ကျွန်မမှာ ခြေထောက်တွေ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ခုကိုတမ

ဘစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူးဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ဦးမိုး ကျွန်မ အလိုကို မလိုက်တော့တာလား”

မေမြတ်ထန် ပြောသမျှကို အားတင်၍ ပြောပြပြီး...

ဦးမိုးဈာန် ယောက်ျားတန်ခဲ ငိုရှာလေသည်။

မမ အသက်အန္တရာယ် မစိုးရိမ်ရတော့ဘူးဆိုသည်နှင့် သစ်ရိပ် အမေ့ဆီ ပြန်ပြေးကြည့်ခဲ့သည်။

အမေ့နဲ့ မမနှစ်ယောက်ကြားမှာ သစ်ရိပ် ပြေးလွှားနေရစဉ် မမ ဆေးရုံပေါ်က ဆင်းသွားပြီတဲ့...

သူ့အပေါ် အမြဲအလိုလိုက် အလျှော့ပေးခဲ့သည့် ဦးမိုးဈာန်အား သံကြွေပြုန်းမတတ် စကားလုံးတို့နှင့် ပြင်းထန်စွာ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်၍ ရအောင် ဆင်းသွားသည်။

ဒဏ်ရာက သွေးစိမ်းတို့ပင် မတိတ်သေး။

ခုတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ မါးစပ်မိတ် မျက်ရည် ကျရုံမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့...

မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် အဖြစ်ဆိုးအားလုံးတို့ဟာ အိမ်မက်ဆိုးတွေ သာ ဖြစ်လိုက်ချင်စမ်းပါတိ။

ဝါတွေဟာ အိမ်မက် မဟုတ်ဘူး... .

အားလုံးကို ငါ ရင်ဆိုင်နေရတာ... .

ဘယ်လောက်ပဲ အိမ်မက်ဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းတောင်း နှိုးထပျောက် ကွယ်ခြင်း မရှိခဲ့ပါသော နွေလည်မွန်းတည့် အပူတောမှာ သက်ထားသွယ် ငါ့ ဖျက်ရည်စက်များစွာက သွေ့ခြောက်ခြင်း မရှိ။

ကိုမောင့် ဈာပနကိစ္စပြီးဆုံးသွားချိန်တွင် သက်ထားသွယ်မှာ ပျော့ဖတ်ခွေယိုင်လို့ ရှိုက်ငိုဖို့တောင် အင်အားမရှိတော့သည့် အဖြစ်။

မဲခြောက်ခြောက် ပိန်ကပ်ကပ် ကိုမောင့်ရဲ့ နောက်ဆုံးဖျက်နှာ ကို ခြောက်ချားစွာ ပြန်မြင်နေသည်။ မေ့မရတိုင်း ရင်ထဲမှာ နှင့်နေ၏။

“ငါ ဟိုမှာ အဆင်ပြေတာနဲ့ နင်တို့သားအမိကို ချက်ချင်း လာခေါ်မယ်” တဲ့

“ငါတို့ ကြီးပွားဖို့ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်” တဲ့

ခုတော့ နင်က တစ်ယောက်ထဲ ကြီးပွားချမ်းသာသွားပြီပေါ့... .

ငါ့မှာသာ ဒုက္ခပင်လယ်ကြီးထဲမှာ... .

“စိတ်ကို နည်းနည်းလျှော့ပါ... မသက်ထားသွယ်... ခင်ဗျား ဒီလောက်ထိ ခံစားနေရင် ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေးတွေအတွက် ရင်လေးစရာ တွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ဗျာ”

ကိုမောင်နဲ့အတူ ထွက်သွားကြတဲ့ သက်ထားသွယ်ကိုသိသူ တစ်ချို့က ဝိုင်း၍ နှစ်သိမ့်ကြသည်။

“ကိုမောင်က တော်တော်ပေတဲ့လူဗျာ”

“အလုပ်ကလည်း လုပ်ပါ... သူများနားလို့ သူမနားဘူး”

အဲဒီလို တစ်ခွန်းတစ်စ ပြောတာတွေကလည်း နှိပ်စက်ခွင့်နှင့် သူတို့ နှစ်သိမ့်တာကို သက်ထားသွယ် ပျော်ဖင်သွားခြင်းမရှိပါ။

ကျောက်တွင်းသူဌေးကိုယ်တိုင် ကိုး မာင့် ဈာပနကိစ္စ အဝဝကို ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

သက်ထားသွယ် အတွက် ငွေကြေး အနည်းငယ်ပေး၏။

ဝါတွေဟာ ကိုမောင့် အသက်နဲ့ရင်းပေးခဲ့တဲ့ ငွေတွေ... .

ကိုမောင်တို့ ကျောက်တူးသမားတွေ နေကြရတဲ့ မြေစိုက်တဲ့ လေးတွေ စားသောက်ကြရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးတွေကို မြင်ရရင်း သက်ထား လက်ထဲကငွေတွေ လွတ်ကျလေသည်။

ကိုမောင်ရယ်... ငါ့ကိုပါ ခေါ်သွားပါလား... .

သိသူ မသိသူတွေကြားမှာ သက်ထား သတိလစ်လစ် သွားခဲ့ တာ အကြိမ်ကြိမ် သူဌေးကိုယ်တိုင် သက်ထားကို အမြန်ဆုံး ပြန်ပို့ဖို့ စီစဉ်ခဲ့သည်။ ကိုမောင့် အရိပ်အငွေ့တွေ ကျန်ရစ်နေသည့် ဒီမြေမှာ

သက်ထားကို ကြာရှည်ရှိမနေသင့်မှန်းသိ၍ ကားပေါ်အရောက် လိုက် ဘင်ပေး၏။ သိကြခင်ကြသူတွေကလည်း ဂရုတစိုက်မိကြပါသည်။

“တရားနဲ့ဖြေပါ မသက်ထားရယ်... ဒီလိုဖြစ်ရမယ့် ကံပါလာ

လို့ ကြံဖန်ပြီး ဖြစ်ရတာပါ... ကံကိုပဲ ပုံလိုက်ပါ... ကံတရားကို ဘယ် လို့လူမျိုးမှ လွန်ဆန်လို့ မရကြဘူး... ကျုပ်တို့တွေဘဝက သေရင်မြေ

ကြီး ရှင်ရင် ရွှေထီးပါပဲ... ဒီတော့ ဖြစ်ပြီးသမျှကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြေ

ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေးတွေရဲ့ အနာဂတ်အတွက်ပဲ အားပေးထားပါသွား
သက်ထားသွယ် သမီးဆိုသော အာရုံတစ်ခုကို သတိရသွား
သည်။ ဟုတ်သည်။

ငါ့သမီးတွေ ဖအေမရီတော့ပေမယ့် ဘဝမှာ မျက်နှာမငယ်
ဘောင် ငါကြိုးစားမှ ပြန်မှာ... .

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမရ... .

စိုက်တပ် ပြီးပြီးထက်သို့ မျက်ရည်နွေးတို့ အကြိမ်ပေါင်းများ
စွာ ဖြတ်ပြေး ပူနွေးနေကြတာလည်း တားဆီးရပျန် မသို။

ဘေးနားမှာ ကပ်လျက် ထိုင်လာသည့် ခရီးသည်-အမျိုးသမီး
ကစိတ်မကောင်းသလို ငိုကြည့်နေသည်။

ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိပေမယ့် မျက်ရည်ဆိုတာ ဝမ်းနည်းကြေညာ
ခြင်း အထိမ်းအမှတ် မဟုတ်ပါလား... .

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခဲ့က ခရီးသည်တွေလည်း ကွက်ကြည့်
ကွက်ကြည့်။ သက်ထားသွယ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေသည်။

ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးနေသည့် လမ်းဘေးက ရှုခင်းတွေကို
အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်သည်သာ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ။

“ဟဲ့ ကလေးမ... တစ်ခုခု ဆင်းစားပါလား... . ရှေ့မှာ
ကားက သိပ်ရပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ရှင်... .”

သတိထားမိတော့ ကားပေါ်မှာ ထိုမိန်းမကြီးမှ လွဲ၍ ဘယ်သူ
မရှိတော့။ စားသောက်ဆိုင်တန်းတွေ အတော်များများ စုန်းနေသလို နေရာ
ထမင်းနဲ့ ဟင်းနဲ့ အကြော်နဲ့တွေ သင်းပျံ့နေ၏။

ဆိုင်အလုပ်သမားတို့၏ သူ့ထက်ငါ အလှူအယက် ခေါ်ဝင်

ရောင်းချသံကို ဆူညံနေ၏။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရောက် နေမှန်းမသိ။
မေးဖို့လည်း စိတ်မဝင်စား။

“ဪ... . ဟုတ်ကဲ့ အဒေါ်”

မိန်းမကြီးက သက်ထားကို စာနာ သနားတန်တူပါသည်။

သက်ထား ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်အထိ စောင့်ကြည့်ရာ
သည်။

“ငါတူမ ဘယ်သွားမှာလဲကွယ်”

“ရန်ကုန်ကို ပြန်မှာပါ အဒေါ်”

စိတ်မပါဘဲ ဖြေလိုက်ရသည်။

မိန်းမကြီးက တစ်ခုခုမေးချင်ပုံ ရှိနေပေမယ့် မျှီသိပ်လျက် မျက်
နှာလွဲသွားသည်။ စားသောက်ဆိုင်တွေဆီ လှမ်းကြည့်မိပေမယ့် စားလို
စိတ်က မရှိ။ သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာလေးတွေကို မြင်ယောင်ကာ
အမြန်ပြန်ရောက်လိုစိတ်သာ ကြီးစိုးနေသည်။

လက်ထဲမှာ ရှိသမျှငွေလေးကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်၍ သမီးတွေ
ဆီ အမြန်ဆုံး ပြန်မည်။ ရင့်သီးရက်စက်သော တမာခိုင် စကားလုံးတွေ
ကို မေ့လို့မရ။ သမီးတွေကို အပေါင်ထားခဲ့ရသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက်
သူငွေကို အတိအကျ ပြန်ဆပ်ရမည်။

ငါ့သမီးလေးတွေကို တကယ်ပဲ ကျွန်လို့ခိုင်းစေနေရောသလား..

တစ်မိန်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲဟာ ဒီလေအင်တော့ မဖြစ်လောက်ပါ
ဘူး။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေသည်။

ယောက်ျားအတွက် အပူမီးကို မငြိမ်းနိုင်မီ သမီးတွေအတွက်
သောကရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

ပိုက်ဆံ ကုန်မခံချင်တော့သည်မို့ ပေါင်မုန့်နှစ်လုံး ဝယ်၍ ရေခဲ

မျောချလိုက်ပြီး ကားပေါ် ပြန်တက်ထိုင်နေလိုက်သည်။
 ငါလည်းစားချင်တာမှ မဟုတ်တာ ပိုက်ဆံအပိုကုန်မခံဘူး...
 ငါ့သမီးလေးတွေ ရွှေ့ရော့အတွက် ငါ့မှာ အရင်းအနှီးလို
 တယ်... ငါ့ဘာမှ ဝယ်မစားဘူး... ဒီငွေလေးကို အပွန်းအပဲ့ခဲလို့ မဖြစ်
 ဘူး...
 သက်ထား စိတ်ကိုတင်း၍ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်သူတွေ
 တာဆင်းစားစား သူ မစားခဲ့ပေ။
 နောက်ထပ် ကားတစ်ဆင့်စီးပြီးလျှင် ရန်ကုန်ရောက်တော့မည်
 သမီးကြီး ထန်...
 သိပ်မာနကြီးတဲ့ သမီး...
 တမာခိုင်အိမ်မှာ ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေနိုင်မည် မထင်၊
 မအေ သွားခါနီး မအေ့လက်ကို ဆွဲ၍ တနှံ့နှံ့ နမ်းခဲ့သည်
 သမီးငယ် မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိပြန်သည်။
 ဟိုမှာနေတော့ ဒီက လင်သားကို ပူပင်ခဲ့ရသည်။
 ဒီမှာရောက်တော့ ဟိုက သမီးတွေကို လှမ်း၍ ပူနေရ၏။
 နှလုံးသား တစ်ခုလုံး ခုန်ထွက်ပျောက်ကွယ် သွားပါတော့...
 မဖြစ်နိုင်တာကို ဆုတောင်းမိသည်။
 ဇာတ်တော်ထဲက 'မပဏှာ' ရဲ့အပူမျိုး သက်ထားသွယ် ပူပင်နေ
 ရသည်။ ရူးမသွားအောင် ထိန်းချုပ်နေနိုင်သေးတာက သမီးလေးတွေ နဲ့
 နေသေးလို့ရယ်။
 "ဟဲ့... ဟဲ့... ကားကလည်း"
 "ဟုတ်ပေတော်... အတက်အဆင်းတွေမှာ အရှိန်လျှော့မှာပေါ့
 စက်ချို့ယွင်းမှုရှိ၍ ကားပြင်မည့်ဆိုတော့ ခရီးသည်တွေက

မျက်နှာပျက်ပျက် ညည်းညည်းညာညာ...
 "ဟိုဘက်ကား မဒိုရင် ဒုက္ခပဲ"
 "မမိလို့ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ"
 "ခက်ပေါ့... ကားစုတ်ကိုမှ စီးမိတယ်"
 ခရီးသည်တွေ မကျေနပ်တော့ ကားသမားတွေကလည်း စိတ်
 ညစ်မခံ။ ခရီးသည်တွေကို ပြန်တင်သည်။
 ခရီးရောက်သလောက် မောင်းလို့ရသလောက် ဆက်သွားမည်
 ဟုဆို၏။ သည်လမ်း သည်ခရီးမျိုးကို...
 စက်ချို့ယွင်းခဲ့သည့် ကားပေါ်မှာ လိုက်ခဲ့ကြသည့် ခရီးတွင်လို
 သူ လူတစ်ခု၏ ကံကြမ္မာကား...
 အေးခနဲ လှုပ်ခနဲ မြင့်တက်လာသည့် ကားရှိန်ကြောင့် ခရီးသည်
 တွေ ခြောက်ချားလာကြသည်။
 တောင်ကြောအဆင်းတစ်ခုမှ ကွေ့အဆင်းတွင်...
 "အမလေး..."
 "ဘုရားကယ်တော်မူပါ"
 သက်ထားသွယ် တစ်လမ်းလုံး မက်တွက်လာခဲ့သည့် ပိုက်ဆံပါ
 ဧသာ သားရေအိတ်ကလေး လွတ်ထွက်သွားသည်။
 လူတစ်ကိုယ်လုံး ဂျမ်းပြန်လိပ်မုဆင်းသွား၏။
 ကားကြီးတစ်စီးလုံး ချောက်ထဲထိုးကျသွားသည် ဆိုသော အသံ
 တစ်ခုသည်သာ...

ကြီးလိုလို တုတ်ပိုင်းကြီးလိုလို။

မဲခနဲ မဲခနဲ ဝဲကျလာသည်။

မေမြတ်ထန် မာနကြီးသူပေမယ့် တုတ်ကြီးကို မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေရှာသည်။

သစ်ရိပ်စံလေးက အစ်မဖြစ်သူရှေ့မှ ကာကွယ်၍ ပြေးဖက်ထားလိုက်သည်။ တမာခိုင့် လက်တွေက အထိန်းကွပ်မဲ့စွာ လွဲ၍လွဲ၍...

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖက်ထားလျှက် ကျောလေးတွေ ကော့ခနဲ ကော့ခနဲ...

“မရိုက်နဲ့... မရိုက်နဲ့... မဟုတ်ဘူး... မရိုက်နဲ့ ငါ့သမီးတွေ ကျွန်မဟုတ်ဘူး... နင်မခိုင်းရဘူး... မရိုက်ရဘူး”

သက်ထားသွယ် ရင်ထဲမချီသမျှ တအားအော်၍ အတင်းကနူးထလိုက်သည်။

လူနာကုတင်ဘေးမှ အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဆရာမ... ဆရာမ... အမေ့ကို ဆေးတွေ ထပ်ထိုးမပေးပါနဲ့အုံး... သစ်ရိပ် အမေနဲ့ စကားပြောချင်တယ်... အမေ အားလုံးကို ပြန်သတိရနေပြီ ထင်တယ်... အမေ့ကို စဉ်းစားကြည့်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ”

သစ်ရိပ်ဆန္ဒကို ဆရာဝန်ကြီးတွေက ခွင့်ပြုသည်။

“လူနာ ကောင်းကောင်း သတိရနေရင် စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါ ဆရာမ... အခြေအနေ သိရတာပေါ့”

သစ်ရိပ် အမေ့လတ်တွေ ကို ကိုင်၍ အနားတိုးထိုင်လိုက်သည်။

“အမေ... အမေ နေကောင်းပြီးလား ဟင်... အမေ သမီးကို သိရဲ့လား... အမေ့သမီး သစ်ရိပ်စံလေ”

အရင်အခါတွေတုန်းကလို သစ်ရိပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မူးတယ်

“ဟိုကောင်မလေး လာစမ်း... ဒီမှာ ကြမ်းလာတိုက်”

“မတိုက်ဘူး... ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ရမှာလဲ”

“ဘာ ဘာပြောတယ်... ကြည့်စမ်း ညည်းက လူပါးဝလို့ ညည်းကိုယ်ညည်း ဘာကောင်မမှတ်နေလဲ... ညည်းမအေက ငါအိမ်မှာ ငွေနှစ်သောင်းနဲ့ ပေါင်သွားတာ... ငါငွေနှစ်သောင်း ပြန်မဆပ်ဘဲ ခုထွက်ပြေးသွားပြီ အဲဒီကြော့ ညည်းတို့ ကျွန်ခံပြီး ဆပ်ကြ... ကျွန်ဆိုတာ ခိုင်းတာလုပ်ရမှာဘဲ”

“အန်တီ အဲဒီလို မပြောပါနဲ့... သမီးတို့က ကျွန်မဟုတ်ဘူးတော်ကြာ အမေလာ ခေါ်မှာ အမေလာခေါ်မှာသိလား”

“ပြောမနေနဲ့ သစ်ရိပ်... အဲဒီမိန်းမကြီးက အလကား စုန်းမကြီး”

“အမလေးလေး ငါတို့ခံတိုက်လိုက်ကြတာ၊ တိရစ္ဆာန်လေးတွေလာခဲ့ မှတ်လောက်အောင် ပညာပြထားရတာပေါ့”

မူးတယ်လို့ ပြောကာ တစ်ဘက်လှည့်သွားတာမျိုး မပြု... .

သစ်ရိပ် မျက်နှာကို အမေက စုန်ချီဆန်ချီ ကြည့်နေလျက်
ဘေးဘက်ကို တစ်ချက်ရေကြည့်ပြန်သည်။

“အမေ... အမေ မူဆယ်ဘက်ကို သွားခါနီး သစ်ရိပ်နဲ့ မမတို့
ဒေါ်တမာခိုင်ဆီမှာ အပ်ထားခဲ့တာလေ”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် သစ်ရိပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ခေါင်းကို ခပ်
ဖြည်းဖြည်းခါသည်။

“ဒေါ်သက်ထားသွယ် နည်းနည်းလောက် ကြည့်ပါအုံး... .
ခင်ဗျား ရှေ့မှာ တိုင်နေတာ ခင်ဗျား သမီးအငယ် သစ်ရိပ်စံလေ”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ယမ်းပစ်လိုက်ပြီ။

“ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ... ကျွန်မ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ
ကျွန်မသမီးလေးတွေကို ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာထားခဲ့တာ... ကျွန်မ သမီး
လေးတွေဆီ ကျွန်မ အမြန်ဆုံး ရောက်မှဖြစ်မှာ... ကျွန်မကို ပြန်ပို့ကြပါ
ရှင်”

ကျွန်မပေါင်းများစွာနှင့် ဒေါ်သက်ထားသွယ် စကားတွေ အဆုံး
မှာ အားလုံး ဝမ်းသာအား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဝမ်းသာတော့လည်း သစ်ရိပ် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဝေရပြန်
သည်။

“အမေ... အမေ အဲဒါတွေ အမှတ်ရပြီပေါ့နော်... အမေ
အားလုံးကို သတိရပြီပေါ့”

တမေထဲမနေသည့် ကောင်မလေးကို စူးစမ်းသလို ကြည့်၍
ဒေါ်သက်ထားသွယ် ခေါင်းညိတ်သည်။

“သတိရတာပေါ့... ကိုမောင်... ကိုမောင် ဆုံးသွားတော့... .

ဒါသမီးလေးတွေဆီ ငါပြန်ခဲ့တာ လမ်းမှာ ကားမှောက်တယ်... ကား
မှောက်လို့ ငါအခု ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေတာမို့လား... ဟယ်... . ငါ့ပိုက်
ဆံအိတ် ငါ့ပိုက်ဆံအိတ် မရှိတော့ဘူး”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် စကားပြောနေရင်း ချက်ချင်းပဲ ငိုကြွေးချက်
ဖြစ်သွားကာ... .

မျက်လုံးတွေ ဝေ့ဝေ့ရှာလျက် ဆရာဝန်ကြီး မျက်နှာဆီမှာ
ရပ်တန့်သွား၏။

“ကျွန်မကို ခေါ်လာတုန်းက ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်
ပါလာဘူးလား ဟင်... ပါလာတယ်မို့လား... အဲဒီပိုက်ဆံအိတ် ပြန်
ပေးပါ ဆရာကြီးရယ်... အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ပြန်ဆပ်နိုင်မှ ကျွန်မ သမီးလေး
တွေကို ပြန်ခေါ်လို့ရမှာ ကျွန်မကို ပြန်ပေးပါနော်”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် သူမ ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးလာခဲ့ရသော နှစ်
များစွာကာလကြီးတစ်ခုကို မနေ့တစ်နေ့ကလို ထင်မှတ်နေရာပြီကော... .

သူတို့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမားလှသော အမေ့သောကတွေ
ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သစ်ရိပ် တဖန်အင် မှိုက်ငို
လိုက်မိသည်။ အမေသည် မရှားသွပ်မိ သူမဘဝ၏ နောက်ဆုံးချိန်ထိ သမီး
နှစ်ယောက်အပေါ် ပူပင်သောကများစွာ ပို့ခဲ့ရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တဒဂ်တိတ်ကျသွားလေသည်။
ဘာက ဘယ်လိုစပြောရမှန်း မသိစွာ ဘယ်သူမှ တုပ်တုပ်မ
လှုပ်... . ထိုစဉ် ဆရာဝန်ကြီးကပဲ ချောင်းတစ်ချက်တန့်လိုက်ပြီး... .

“စိတ်ကို ထိန်းထားပါ ဒေါ်သက်ထားသွယ် ကလေးတွေဆီ ပြန်
အလာမှာ ကားမှောက်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဒီအဖြစ်တွေက
ဆယ်နှစ်နီးပါး ကြာခဲ့ပါပြီ”

“ရှင်”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် မျက်လုံးတွေ အဆမတန် ပြူးလျက် နှုတ်ခမ်းအစုံက မယုံကြည်နိုင်စွာ ပွင့်ဟသွားလေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက ဆက်၍ . . .

“ကားမှောက်ခဲ့လို့ ဒေါ်သက်ထားသွယ် ခေါင်းမှာ ပြင်ပြင်ထန်ထန် ဒဏ်ရာရခဲ့တယ် . . . အဲဒီတုန်းက ကားမှောက်ခဲ့တဲ့ ခရီးသည်တွေထဲမှာ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် အသက်မသေဘဲ ကျန်ခဲ့တာဆိုလို့ ဒေါ်သက်ထားသွယ် အပါအဝင် ခရီးသည်နှစ်ဦးပဲ ရှိပါတယ် . . . ဒီထဲမှာ

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မက ဒီကြားထဲမှာ ဘယ်တွေ့ရောက်သွားလို့လဲ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ ဟင်”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အတင်းဝင်မေးသည်။

“ခေါင်းမှာ ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ ဒေါ်သက်ထားသွယ် စိတ္တဝေဒနာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“ဘုရား . . . ဘုရား”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် မျက်ရည်တွေ အိမ်နဲ့ ဝိုင်းတက်လာလျက်။

“ကျွန်မ ကျွန်မ သမီးလေးတွေရော . . . ကျွန်မ သမီးလေးတွေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြလဲ . . . ဘယ်ရောက်ကုန်ကြလဲ ဟင် . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . ကိုယ်ကျိုးနည်းကုန်ပါပြီ”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။

“ဘာမှမပူပါနဲ့ဗျာ . . . သူတို့အားလုံး ဘာမှမဖြစ်ကြဘူး . . . အခု ခင်ဗျားနားမှာ ကပ်ထိုင်နေတာ သစ်ရိပ်စံဆိုတဲ့ သမီးဝယ်ပေါ့”

မျက်ဝန်းတို့က အရောင် တလက်လက်ဖြာလျက် သစ်ရိပ်ကို

တကြာကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ဒီလောက် အချိန်တွေ အကြာကြီး ကျွန်မ သမီးတွေကို ကျွန်ုပ် ခွဲထားခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ဒီမိန်းမအိမ်မှာ ပစ်ထားခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ကျွန်မ သမီးတွေ ဘယ်မှာလဲ”

အားလုံး သက်ပြင်းချမိကြသည်။
ပြဿနာက လွယ်မလိုနှင့် ခက်လာခဲ့ပြီ။

“ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီလေ အမေ . . . အမေသမီးတွေက ကလေးအရွယ်အတိုင်းပဲ ရှိတော့မှာတဲ့လား”

သစ်ရိပ် စကားတွေ တတွက်တွတ် ပြောရင်း အတိတ်ကို နှိုးဆွ ပြန်နေပေမယ့် ဒေါ်သက်ထားသွယ် ငေးငိုင်တွေဝေဆဲ . . .

“ရော . . . ဒီမှန်လေးနဲ့ ဒေါ်သက်ထားသွယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်ပါအုံး”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် သိနေတဲ့ မနေ့တစ်နေ့က ကိုယ့်ရုပ်နဲ့ အခု မှန်ထဲက မျက်နှာဘာတွေ တွာသလဲလို့”

ဆရာမလေး ယူလာပေးသည့် မှန်ကို ဆရာဝန်ကြီးက လှမ်းယူကာ ဒေါ်သက်ထားသွယ် လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

မှန်ထဲမှာ ပေါ်လာသည့် မျက်နှာက . . .
“အို”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် လွန်မင်းစွာ အံ့ဩသွားလေသည်။
သူ့ကိုယ်သူ သိခဲ့သော သက်ထားသွယ်ဆိုသည့် မျက်နှာက နုပျို

ချောမောတဲ့ မျက်နှာ မှန်ထဲမှာတော့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ အသက်ခပ်ကြီးကြီး နဲ့မျက်နှာ၊ နုပျိုခြင်း ရင့်ရော်ခြင်းကို မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့ ဆန့်ကျင်စွာ မြင်လိုက်ရသည့်နှယ် . . . ဒါဆို သူတို့ပြောသလို တကယ်ပဲ နှစ်တွေအကြာကြီး

ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးပြီပေါ့... .

သမီး... .

အနားမှာ နီးကပ်စွာ ထိုင်နေသည့် မိန်းကလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

သစ်ရိပ်စံ... .

ဟိုတုန်းက သုံးတန်းကျောင်းသူအရွယ်လေး... .

ညိုညက်ညက် ဝကစ်ကစ်... .

ခုမြင်နေရသည်က ဝင်းစက်နုမွတ်သော အသား စိမ်းညိုနက်မှောင်သော မျက်ခုံးတန်းလေးများနှင့် ပေါ်လွင်လှပလွန်းသည့် နှာတံလေးက ချွန်ချွန်။

ထူအိအိ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ... .

စေ့စေ့ကြည့်လေ သမီးလေးရယ်လို့ လက်ခံလာရလေ... .

ဒီမျက်လုံးတွေက အကြင်နာတွေကို ဒေါ်သက်ထားသွယ် တွေ့ရှိခံစားမိရပါပြီ။

ကြည့်စမ်း... .

ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကို ဘီးကုတ်လှလှလေးနဲ့ သိမ်းတင်လျက် မဟာနဖူးပြေပြေလေးမှာ ရှိန်းမြမြ ဆံစတို့ ကနွဲ့ကလှလှလို့... .

ဒေါ်သက်ထားသွယ် မျက်လုံးတို့က သစ်ရိပ်နားမှာ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသည့် စိန်မြရံချယ် နားကပ်နှင့် လည်တိုင်မှာ ရွှေကြိုးမျှင်မျှင်မှာ စိန်လော့ကတ်တပ်ထားသည့် ဆွဲကြိုး။

ပြီးတော့ လက်ကောက်တွေ... .

လက်ချောင်းလေးတွေ အပြည့်ဝတ်ထားသည့် စိန်တန်းလက်စွပ်တွေ... . သူ့ထားခဲ့တုန်းက သမီးနှစ်ယောက်ဟာ တမာခိုင် အိမ်မှာ အိမ်

ခေါ်ပမာရယ်... .

“အမေ... .”

ကြင်နာရိပ်သမ်းလာသည့် မျက်ဝန်းတို့က ရင်းနှီးလက်ခံခြင်းကို သစ်ရိပ်လည်း အကဲခတ်မိလျက် အမေ့နားကို ပုံတိုးလိုက်မိသည်။

“အမေ... . အမေ သတိရပြီလားဟင်”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် အကြည့်တွေ သစ်ရိပ် မျက်နှာလေးဆီ ပြန်ရောက်လာ၏။

“သမီးကြီးရော ထန်လေ... . သမီးကြီး ဘယ်မှာလဲ”

သစ်ရိပ် ရုတ်တရက် မေးလာသည့် မေးခွန်းကို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်း မသိ။

“ဟို... . ဟိုလေ... . မမက သူ့ယောက်ျားနဲ့ နိုင်ငံခြားပါသွား

တယ် အမေ... . ဟို သူ... . သူ့သိရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာ အမေရဲ့... . အမေ အားလုံးသတိရပြီနော်”

သမီးတွေကို ဖြစ်နေပေမယ့် ဒေါ်သက်ထားသွယ် ဝမ်းမသာနိုင် ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့ ကာလအတွင်း ကလေးတွေ ဘယ်လိုနေခဲ့ကြသလဲ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ... .

ခုသတိရ ရခြင်း ဘာလို့ သမီးတွေ လက်ထဲရောက်နေတာလဲ... .

သမီးကြီးကို သူ့တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ရပါ။

မကြာခဏ သူ သတိရလာတိုင်း ‘အမေ’ ဟု ဟတွတ်တွတ် ခေါ်ရင်း မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့် သမီးငယ် မျက်နှာလေးကိုသာ အမှတ်တမဲ့ မြင်တွေ့နေခဲ့ရသည်။

သူ့လေးဟာ သမီးငယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရသည့် အချိန်တွင် သမီး

ကြီး အနားမှာ ရှိမနေတာကို သတိထားမိခဲ့၏။

နိုင်ငံခြားမှာတော့... .

ဒါတကယ်ပဲလား... .

သမီးနှစ်ယောက်အိပ်ခါနီးမှာ ပြောင်းလဲနေကြတာ ကောင်းသော ပြောင်းလဲခြင်းတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား... .

ကလေးတွေအပေါ် သူမ ဘာတွေ ဝတ္တရားကျေခဲ့ပါသလဲ... .

မေးခွန်းပေါင်းများစွာသည် ဘာတစ်ခုမှ မရေရာ... .

ဒေါ်သက်ထားသွယ် သိချင်ဆုံးက သူမ စိတ္တဇဝေဒနာ ဖြစ်နေခဲ့စဉ် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ... .

ဆရာဝန်ကြီးကလည်း အကဲခတ်နေပါသည်။

မျက်ဝန်းတို့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့ လွန်လွန်ကဲကဲ ဖြစ်ပေါ်နေတာ တွေ့ရပါလျက်... .

ဒေါ်သက်ထားသွယ် စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုသေးဘဲ စူးစူးစိမ်းစိမ်းကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေတာ... .

“ခုချိန်မှာ ဒေါ်သက်ထားသွယ် သိချင်တာတွေ သိပ်များနေမှာပဲ... . ဒါသဘာဝကျပါတယ်... . နှစ်ကာလတွေကလည်း မနည်းတော့ဘဲကဲ့... . ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ဘာမှမတွေးပါနဲ့ဦး... . ခေါင်းအေးအေးထားပြီး တစ်ခုချင်း သိလာရတာတွေကို စိတ်မလှုပ်ရှားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ပြည့်အိုင်လာလျက် ဆရာဝန်ကြီးကို မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် ဘဝတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြတယ်ဆိုတာတော့ အရမ်းသိချင်တယ်... . ကျွန်မ သမီးလေးတွေ သူတစ်ဖမ်း လက်ပေါ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြသလဲ... . ဆို

တာ ကျွန်မ သိပ်ကိုသိချင်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်”

သစ်ရိပ် အမေ့ပဲခုံးကပ်ဖက်ပေါ် မျက်နှာလေး မှောက်ချကာ အမေ့ကို ဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

“တော်ပါတော့ အမေ့ရယ်... . အမေ ခုနေ ဘာမှမမေးပါနဲ့ဦး... . သမီး အမေ သိချင်တာတွေ အားလုံးပြောပြမှာပါ... . အမေ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ အမေ့ရယ် နော်”

ဘယ်သူမှမသိနိုင်သည့် မျက်ရည်တစ်ပွင့် သစ်ရိပ် ပါးပြင်ထက် သို့နွေးခနဲ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

ဒီမျက်ရည်စက်ထဲက လောက်မြိုက်ခြင်းတွေကို ဘယ်သူသိပါ့မလဲ... . အမေ့ရယ်... .

မနေ့တစ်နေ့ကပဲ... .

အမေ့ရယ်... . သစ်ရိပ်ရယ်... . မမရယ်လေ... .

ရင်နာစရာ အဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရတယ်... .

အဲဒါတွေ အမေ ဘာဖြစ်လို့ သိချင်နေရတာလဲ... .

သစ်ရိပ် အံကလေးကြိတ်၍ တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်သည်။

ဒီအဖြစ်ဆိုးတွေကို အမေ ဘယ်တော့မှ မသိစေရ... .

ထမင်းချိုင့်နှင့် ဒို့ပြင် အတိုအထွာ ပစ္စည်းလေးတွေ ပါလာသည့် ဆွဲခြင်းကို ဆွဲလျက် အမေ့ဆီက အပြန်။

ဆေးရုံလှေခါးမှ ဆင်းခဲ့ပြီး တစ်ဘက်သို့ ကွေ့လိုက်မိကာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိမလို ဖြစ်သွား၍ အလန့်တကြား ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။ တစ်ဘက်က အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူကို မော့ကြည့်လိုက်မိတော့ သစ်ရိပ် မျက်နှာလေး ပျက်ကျသွားသည်။

“ယမ်း”

အသံတိတ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်သွားပြီး ငေးခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း သတိဝင်လာလျက် သစ်ရိပ် ရှောင်ထွက်လိုက်သည်။ ယမ်း ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထား၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်နေရတာလဲကွာ... ဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်ဘူး... ဒီမှာ နင်နဲ့ငါက အရင်တုန်းကလို သူစိမ်းတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သတိရရဲ့လား”

ယမ်း လက်ကို သစ်ရိပ် ဖယ်ချပစ်သည်။

“မင်္ဂလာပွဲလည်း ပျက်ခဲ့ပါပြီ... ယမ်းနဲ့ သစ်ရိပ်နဲ့လည်း မတန်ပါဘူး... အားလုံးကို မေ့လိုက်ကြအောင်ပါ ယမ်းရယ်... သစ်ရိပ် တောင်းပန်ပါတယ်... ကြားထဲက အန်တီသန္တာဟာ သစ်ရိပ်ကြောင့် အကြိမ်ကြိမ် မျက်နှာပျက်ခဲ့ရတယ်... ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကြောင့် သစ်ရိပ် ဘယ်သူနဲ့မှ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး... တွေ့လည်းမတွေ့ချင်ဘူး... ယမ်းနဲ့ ထိုက်တန်တာကို အန်တီ စိတ်ချမ်းသာစွာ ရွေးပါစေနော်”

“ထိုက်တန်လို့မ မင်္ဂလာတောင်ဆောင်ခဲ့ပြီးပြီ... နင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ... ဟိုမှာ မာမီလည်းပါတယ်... ရုတ်တရက် မင်္ဂလာပွဲမှာ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ခဲ့မိပေမယ့် မာမီအားလုံးကို နားလည်တယ်တဲ့”

သစ်ရိပ် ဝေ့လာသည့် မျက်ရည်တွေကို စိတ်နှာစွာ ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။ သစ်ရိပ် အတွက်ဆို မျက်ရည်က ဘာလို့ အသင့်ရှိနေတတ်တာလဲ...။

“ဒို့ဘဝက ဆိုးပါတယ် ယမ်းရယ်... အဓမ္မက တစ်ဖက် အစ်မကတစ်ဖက်... ဒီကြားထဲ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် သစ်ရိပ် စိတ်မဆင်းရဲပါရစေနဲ့ ကိုယ့်ကြောင့် တစ်ဘက်သား သိမ်ငယ်ညှိုးမိန်ရမှာမျိုး သစ်ရိပ် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး... ဒါကြောင့် မင်္ဂလာပွဲ ပျက်သွားပြီလို့ သစ်ရိပ် သတ်မှတ်ခဲ့တာပဲ”

“ဟာ... ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံခြင်းဆိုတာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမရှိဘူး”

ဒေါ်သန္တာ အနားရောက်လာပါပြီ။

မြင်နေကျသော နားလည်ခွင့်လွတ်ခြင်းများနှင့် ခပ်မိန့်မိန့် ဖွတ်
နှာပြင်က အေးချမ်းနေသည်။

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကိုယ်ဘာမှမသိခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းတွေ
မို့ အန်တီ ကိုယ်တိုင်တောင် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့်
အမှန်တရားက သန့်ရှင်းပါတယ်... ဖြစ်သမျှ အကြောင်းတွေမှာ ဘယ်
သူ့မှာမှ အပြစ်မရှိပါဘူး... ကံကြမ္မာက ဆန်းကြယ်ခဲ့တာ... ဒီလို
အဖြစ်တွေ ဖြစ်လာလို့ အန်တီတို့က မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းလိုက်တယ်
ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်ရဘူး... ပြီးတော့ သားကိုယ်တိုင်က သမီးအပေါ်
မေတ္တာစိတ်နည်းနည်းမှ မလျှော့ခဲ့ဘူးဆိုတာ သမီးလည်း သိမှာပါ”

ဒေါ်သန္တာ၏ ကြီးမားသော နားလည်ခွင့်လွတ်ခြင်း အပေါ်
သစ်ရိပ် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းသာပါသည်။

ဒါပေမယ့် မဖြစ်သင့်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိကို ဖျောက်လိုမရ
အပေဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အောက်တန်းကျဆုံးသော ဘဝထဲ
မှာကျင်လည် ကျက်စားနေခဲ့တာ မတုတ်ပါလား...

“ကဲ... ကဲ သမီး ပြန်တော့မှာမို့လား... သားပြန်လိုက်ချင်
လိုက်သွားလေ... မာမိလည်း လူနာမေး သွားလိုက်တော့မယ်”

“ဟတ်...”

သစ်ရိပ် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အန်တီ အမေဆီ သွားမလို့လား ဟင်”

ဒေါ်သန္တာက ပြုံးလိုက်ပြီ...

“စိတ်ချ သမီး... အန်တီက သားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း
ကလွဲပြီး ဘာမှမပြောဘူး”

ပြောပြီး ဒေါ်သန္တာ လှေခါးတိုင်း တက်သွားသည်။

ယမ်းက သစ်ရိပ် လက်ထဲက ဆွဲခြင်းကို ပြောင်းယူလိုက်သည်။
အားငယ်ရိပ်များနှင့် ညှိုးဖျော့နေသည့် သစ်ရိပ် မျက်နှာလေးကို
ကြင်နာခြင်းများစွာဖြင့် ပြုံးပြု၍...
“သိတယ်မှတ်လား... ယမ်းထက်ယမ်း”

သစ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေး မပွင့်တပွင့် ပြီးသွားလျှင် ယမ်းက ကြည်
နူးစွာ နဖူးပြင်လေးကို မနာအောင် ထုပါလေ၏။

သံစုံမြည်နေသည့် တံခါးချပ်ကြီးဆီသို့ မေမြတ်ထန် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ တင်းတင်းစေတားသည့် နှုတ်ခမ်းက အနည်းငယ်မျှ မလှုပ်ရှား။

“ဒီမှာ ထန်လေးရဲ့ မိဘတွေလည်း စိတ်ပူနေကြတယ်... တံခါးဖွင့်ပါဦး ထန်လေးရယ်... အားလုံးကို မငဲ့ရင်တောင် ကိုယ့်မိဘတွေကို ဒီလို မတုံ့ပြန်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်... သမီးရဲ့ ဒက်ဒီဆို ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး... သမီးမှာလည်း ဒက်ရာတွေနဲ့ဆိုတော့ သိပ်ကို စိတ်ပူနေတယ် သမီးရယ်... တံခါးဖွင့်ပါအုံးနော်”

“သမီး... သမီးလေး”

ဦးသိန်းဟန် အသံပြုလိုက်သည်။

“သမီးရယ်... လူတွေအားလုံးဟာ ကံဆိုတဲ့တရားကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်ကြပါဘူးကွယ်... လူတွေ အများကြီးထဲမှာ ဒက်ဒီသမီးက

အများကြီးကံကောင်းပါတယ်... သမီး စိတ်တိုင်းကျ အားလုံး ဖြစ်ရအောင် ဒက်ဒီတို့ အရင်ကထက် ပိုဂရုစိုက်မယ်... ချစ်ကြမယ်... တံခါးခဏဖွင့်နော်... ဒက်ဒီ သမီးကို စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်ဘယ်”

“ထန်လေး... ဦးဦးမှာ ရှိသမျှ စည်းစိမ်တွေ အားလုံးပုံပြီး ထန်လေး ဝေဒနာတွေ ချို့ယွင်းချက်တွေကို အားလုံးအကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်... ထန်လေးပဲ ဘာမဆို ငွေရှိရင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာလို့ အားငယ်စိတ် မွေးရမှာလဲ... အားလုံးရဲ့ စေတနာမေတ္တာကို နားလည်ရင် တံခါးဖွင့်လိုက်ပါ ကလေးရယ်... ဒက်ရာတွေကို ဆရာဝန်နဲ့ သေသေချာချာ ကုရအောင်နော်”

အခန်းရှေ့မှာ ရှိသမျှ လူစေ့အောင် ဘယ်လိုပဲပြောကြပြောကြ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမှ လွဲ၍ အခန်းထဲက မည်သည့် တုံ့ပြန်မှုမှ မရှိ။

အလွယ်တကူ ဖွင့်ဝင်နိုင်သည့် တံခါးကို ဖွင့်မဝင်ရက်ဘဲ အကြိမ်ကြိမ် ခွင့်တောင်းနေကြတာက ထန်လေးအပေါ် အပြုအမူ တစ်ချက် မှားယွင်းသွားမှာ ခိုးလို့ပါ။ မနေ့တစ်နေ့က မေမြတ်ထန် မဟုတ်တော့၊

ခြေနှစ်ဖက် ဖြတ်ထားပြီးတဲ့ ဒုက္ခိတမလေး...

သူ့ဆန္ဒကို လွန်ဆန်၍ ခုံချိန်မှာ ဘယ်သူမှ ဖွတ်မလုပ်ရက်ကြ။

သူ့သဘောအတိုင်း ဆေးရုံက ဆင်းခဲ့ပြီးကတည်းက အခန်းထဲ

ဝင် တံခါးပိတ်၍ ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့မှ အတွေ့မခံတော့တာ...

“ကျွန်မက ရှင်တို့ကို တားဆီးနိုင်စွမ်းမရှိတော့တာ... ဒုက္ခိတမ တစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူးဆိုရင်လည်း ဝင်ခဲ့ကြပါ”

ထန်လေးက အဲဒီလို မကြားရင်အောင် ပြောပစ်ခဲ့တာ...

ဒါကြောင့် အခန်းထဲကို ဖွတ်မဝင်ရက်။

ဒါပေမယ့် မဝင်လို့ ဖြစ်မလား... .

ဒက်ရာတွေက ဆေးဝါးကုသမှု လုံးဝမပြုရသေး။

အားလုံး၏ စိုးရိမ်မှုက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

သစ်ရိပ် အားလုံး၏နောက်မှ ရပ်နေလျက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးဖွင့်လာအောင် ဘယ်လို စကားလုံးမျိုး သုံးရ

မယ်ဆိုတာ တွေးလို့ မရ။

ပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို လက်ဝါးလေးနှင့် ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မမ... တံခါး ခဏလေး ဖွင့်ပေးပါ မမရယ်... မမ ဘာကို နာကျည်းနေတာလဲ ဟင်... သစ်ရိပ်ကိုလား သစ်ရိပ် အပေါ်စိတ်ဆိုးနေတာလား... ဒါ ဒါဆို သစ်ရိပ် မမ မမြင်ကွယ်ရာမှာ သွားနေပေးပါ မယ်... မမ တံခါးဖွင့်ပါနော်... အနာတွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်လိမ့် မယ် မမရဲ့... သစ်ရိပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မမရယ်... ပြောပါ... ဗဟုတစ်ခုခုပြောလိုက်ပါ... သစ်ရိပ် မမကို ချစ်တယ်... မမ တစ်ခုခုဖြစ် သွားမှာ လုံးဝမခံနိုင်ဘူး... အဲဒီအတွက် သစ်ရိပ် ဘာလုပ်ပေးရ ပေးရ ဟင်... ဟင်”

ပိတ်ထားသည့် တံခါးကို ဖိကပ် ဖက်ကွယ်ရင်း သစ်ရိပ် ရိုက်ငိုလေသည်။ ဦးမိုးစွန်နှင့် အားလုံးသော လူတွေ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်ကြည့်နေကြသော်လည်း အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်နေမှုက ကြောက်ဖွယ်... .

တစ်ပါးသူ မျက်ရည်တွေ တစ်မှိပ်မှိပ် တလိမ့်လိမ့် ကျပြီးရင်း ကျနေတာကို စိတ်မကောင်းဟန်နှင့် ကြည့်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ကျေနပ်လို့ မဆုံး။

“မင်းတို့ ဘယ်သူမှ အဲဒီကို မသွားကြနဲ့... မသက်ထားက ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ဘာမှ သတိမရတော့ဘူး... အားလုံးလည်း သူ့ကိုဘာမှ မသိစေတော့ဘဲ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ကြပြီးသား... နေစမ်းပါဖို့... ဒီကိစ္စ မင်းတို့ကို ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ”

ဒီမလာခင်လေးကပဲ လင်မယားချင်း စကားမူးခဲ့ကြသေး။ ဘယ်ရမလဲ... ဒါမျိုးဆို ဒေါ်တမာခိုင်တို့ လျင်ပြီးသား... .

“ပြောမှ သိစရာလား ရှင်... ဒီမလာက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အုတ်အုတ်သဲသဲ ဆောင်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ ဟင်း... တစ်သက်လုံး ရကျွေးမွေးထားခဲ့ရပြီး မင်္ဂလာပွဲမှာ လူရာသွင်းဖော် မရတာ ခံပြင်းဆုံးပဲ”

ဒေါ်တမာခိုင် တကယ့်ကို မကျေနပ်နိုင်တာ... .

“ဟိုဥစ္စာရှူးမ ကားချင်းတိုက်တဲ့ ကိစ္စကရော ဂျာနယ်ထဲမှာ မကြားချင်မှအဆုံး၊ သတင်းစာထဲမှာ ဟိုလေး တကြော်ကြော် မီးလောင် သွားတဲ့ ကားထဲကလူတော့ မီးသွေးတုံးပဲရတယ်... သူလည်း ဒဏ်ရာ ပြင်းမှာပဲ... ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ဖုံးဖိထားလည်း နောက်တော့ ပေါ်မှာပဲ”

ဦးဘလှ မျက်နှာမကြည်လင်။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟို သူတောင်းစား သားအမိတွေဆီ လူနာ မေးတော့ သွားရဦးမယ်... သာရေးမှာ သူတို့က လူရာမသွင်းချင်ပေ မယ့် နာရေးဆိုတော့ မနေနိုင်တဲ့လူက သွားရမှာပဲ”

ဇနီးလုပ်သူ အဲဒီလို စကားဟလာကတည်းက ဦးဘလှ စိုးရိမ် ခဲ့သည်။ ကောင်းသော သွားခြင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေသည်။

ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တိုင်ပင် မသွားဘဲ နေခဲ့တာ သူတို့ပါမှာစိုးလို့ ဒေါ်တမာခိုင်ကလည်း ဒါကိုပဲ စောင့်နေတာ... .

ဦးဘလှ လစ်သည်နှင့် ငေါက်ခနဲ ထထွက်လာခဲ့သည်။

ပြောချလိုက်ပြီးလေ... .

ဖြစ်ခဲ့သမျှ ခရေစေတုံးကျ... .

ဒေါ်သက်ထားသွယ် မျက်နှာက သောကကို အားရပါးရကြီး ကြည့်နေလျက် မျက်နှာမှာတော့ စာနာတရားများ ဖြန့်ခင်းထားလို့ပါ။

“ဘုရား... . ဘုရား”

မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ် ချာချာလည်လျက် ဒေါ်သက်ထားသွယ် ဘုရားတသည်။ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျ၏။

“ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်”

ဘယ်သမီးကို တမုန်းမသိ၊

မပြီးဆုံးနိုင်သော ငိုချင်းကို ဆက်ပြန်သည်။

တင်မာသွဲ့က မအေကို လက်ကုတ်၍ မေးဆက်ပြသည်။

ဒေါ်တမာခိုင်က အသာနေဆိုသည့် သဘောနှင့် ခေါင်းခါပြ

၏။

“ရှင့်သမီး ရှင့်ဆီ ပေါ်မလာတဲ့ အကြောင်းကတော့ အဲဒါပဲ သက်ထားရယ်... ရှင်လည်း ကိုယ့်သမီး အကြောင်းကိုယ်သိမှာပါ... သူ့စိတ်က နဂိုကတည်းက ခက်ထန်လွန်းတဲ့ဟာ လူဘုံကြားထဲမှာ ရှင်က သူတောင်းစားအဖြစ်နဲ့ ပြေးဆွဲတော့ သူက ဘယ်လက်ခံမလဲ”

“တော်ပါတော့ မခိုင်ရယ်”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် ခြောက်စားစွာ တားမြစ်မိသည်။

မိဘကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြစ်မှားခဲ့သည့် သမီးလေး အပြစ် ပြစ်မှာစိုးလှပါ၏။ ခုတော့ ဆိုးဝါးတဲ့ ကံကြမ္မာကြောင့် သူမ မိုက်မဲစွာ သမီးလေး အပြစ်ဖြစ်အောင် လူတကာ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချစရာ ဖြစ်အောင် မန်တီးမိခဲ့လေပြီ။

“ရှင်အဖြစ်ကလည်း ဆိုးလိုက်တာ မသက်ထားရယ်... ကို မောင်မောင် ဆုံးသွားတဲ့ သတင်းတော့ ရောက်လာပြီ... ရှင်က ပြန်မ လာဘဲ အစပျောက်သွားတော့ သေဘဲ သွားသလိုလို ဘာပဲလုပ်သွားသလို လို”

မေမြတ်ထန်ကို မကျေနပ်နိုင်သမျှ... .

သစ်ရိပ်စံ ကောင်းစားသွားတာကို မရှုမိနိုင်သမျှ... .

ဒေါ်တမာခိုင် ဘာကိုမှ ငဲ့ညှာရပုန်း မသိစွာ ရင့်သီးတောက် ကျစ်စွာ ဖွင့်ဟပြောပြပါလေသည်။

ဒေါ်သက်ထားသွယ် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် နှုတ်ခမ်း တုန်တုန် နှင့် . . .

“ပြန်ပေါ်လာတော့လည်း သူတောင်းစား ဖြစ်နေရတယ်လို့ ဒေါ်တမာခိုင် မတူတန်သလို ရှုံ့မဲကြည့်လျက် . . .

“ရှင်က သူတောင်းစားတွေနဲ့ လျက်ရည်တစ်ပြင်တည်း နေထိုင် စားသောက်လာခဲ့တာ နှစ်တွေနည်းလို့လား . . . မေမြတ်ထန်လို့ မိန်းမဆို က သူတောင်းစား သမီး ဘယ်ဖြစ် . . .”

“ဟယ် မာမိ”

စားရပါးရ ပြောနေဆဲ ပုံခနဲ ခွေကျမေ့ဖျော သွားသည့် ဒေါ်သက်ထားသွယ်ကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက် ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

“အို . . . လူနာ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“မမနိုင် . . . ဒေါက်တာ သွားခေါ်ပေးပါဦး”

သူနာပြု ဆရာမလေးတွေ ပြေးဝင်လာ၍ ပျာပျာခိတ်ကုန်ကြသည်။

“အန်တီ တစ်ခုခု ပြောလိုက်တယ်မို့လား . . . စောစောက လူနာ မျက်ရည်ကျနေကတည်းက ကျွန်မ သတိထားမိတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဆို တစ်ခုခု ပြောလိုက်လို့ ခုလိုဖြစ်တာ အန်တီကြီး တစ်နေ့လုံး ပြုံးလို့ရွှင်လို့”

“ဒီလောက်ထိ အန်တီ မသိတတ်တာ တမင် စိတ်ကူးနဲ့ထား နှောင့်ယှက်တာပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ခိုင်းဝန်းဆွဲငေါက်လာကြတော့ ဒေါ်တမာခိုင် ပြုံးပြတောင်းပန်နေရာမှ ဝိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်လာ၏။

ဆရာဝန်ကြီးတွေ စုံလာလျှင် ဆွဲထုတ်ခံရကိန်းဆိုက်တော့မည်

မို့ တင်မာသို့ မာမို့ကို ဆွဲ၍ ကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ဟင် . . . ဒေါ်လေးနဲ့ မာမာ”

ထမင်းချိုင့် ရေဗူးပါသော ပစ္စည်းတွေ ပြည့်နေသည့် ဆွဲခြင်းက တစ်ဘက် သစ်သီးတွေ စုံနေအောင် ထည့်ထားသည့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်က တစ်ဘက်ဆွဲ၍ သစ်ရိပ်ကို ဘွားခနဲ မြင့်လိုက်ရလျှင် သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ရုတ်တရက် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဒါပေမယ့် ငယ်နိုင်တွေ့မို့ ပျက်ယွင်းသွားသည့် အိမ်ကြေကို ချက်ချင်း ပြန်ဆယ်လိုက်၏။ ရုတ်တရက် မလုံမလဲ ပျက်ယွင်းသွားသည့် မျက်နှာ၊ ချက်ချင်းပြန်တင်း ရင်ကော့လိုက်သည့် ဟန်၊ သစ်ရိပ် အားလုံးကို သတိထားမိသည်။

တစ်စုံတစ်ခု မေးရန် ပါးစပ်ပြင်ဆဲ အခန်းထဲဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ သစ်ရိပ် ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

အမေ အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .

ဆရာဝန် ဆရာမတွေ ဝိုင်းတုံ့အလုပ်ရွပ်နေသည့် အခန်းထဲသို့ သစ်ရိပ် ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

“ဆရာမ အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် . . . အမေ ဘာဖြစ်တာလဲ”

သစ်ရိပ် မေးသံက မောဟိုက်သံ ပါနေသည်။

“အစကနေကောင်းတယ် စောစောက သားအမိ ဘာတွေပြော သွားမှန်း မသိဘူး . . . သူတို့ စကားပြောနေရင်း လဲကျသွားတာပဲ”

“အို . . .”

သစ်ရိပ် ခေါင်းထဲမှာ ဒိုင်းခနဲ မြည်ဟီးသွား၏။

“စိတ်မပူနဲ့ ညီမ . . . အန်တီကြီး ဘာမှမဖြစ်ဘူး . . . ခဏနေရင် သတိရလာမှာ”

စိတ်မပူရဘူးတဲ့လား...

သစ်ရိပ် မျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်ပြီ...

သွားပါပြီ...

အမေ အားလုံး သိသွားလောက်ပြီပေါ့...

ရက်စက်လိုက်ကြတာ...

ဒေါ်တမာခိုင်ရယ်...

သစ်ရိပ်တို့ သားအမိကို ဘာအငြိုးနဲ့ ဒီလောက်ထိ လိုက်ပြီး နှိပ်စက်ရတာလဲ ဟင်...

အားလုံး ခြံ့ထွေးမိလိုက်ပြီး သစ်ရိပ် မထိန်းသိမ်းနိုင်စွာ ရှိက် ငိုလိုက်မိသည်။

အမေ ဘယ်လောက်ထိ ခံစားသွားရပြီဆိုတာ တွေးပင်မတွေးရဲ အကယ်၍သာ တဖန်ပြန်လည် ရူးသွပ်သွားခဲ့ပါလျှင်...

သစ်ရိပ် မျက်ရည်တွေ ကမန်းကတန်း သုတ်၍ အမေ့နား ပြေး ကပ်လိုက်မိသည်။ ဒေါ်သက်ထားသွယ် ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ ရှိနေသည် မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်နေဘိသို့...

“ရွှေခြေနှင်းနဲ့ စကြာယာဉ်”

- ကဗျာဆရာ မဟုတ်
- ရေအောက် သပုဒ္ဒရာ
- ကြမ်းခင်းအဆုံး ငါနှင်းဖူးတယ်။
- ယုဂန်ထွတ်ဖျား
- ငွေကြယ်ဖျားနှင့်
- ကစားနိုင်တယ်။
- တိမ်ဆံမြိတ်ဦး
- ထွက်ထွက်ဖူးကို
- တောင်တန်းများပေါ်
- ကျော်လွှား ကစားရင်း
- ငါခူးဖူးတယ်။

- အံ့ရှေ့အနောက် တောင်မြောက်
- မိုးနှင့်မြေလွှာ
- ငါ့အတွက် ခရီး
- စကြာဝဠာကို ငါပိုင်တယ်။
- သွားလိုကသွား -
- ပြန်လျှင် ချက်ချင်း
- စကြာဝဠာ တစ်ခွင်
- ငါ့လက်တွင် ရှိသည်။
- တန်ခိုး ဖန်ဆင်း ရွှေခြေနင်းနှင့်
- စကြာယာဉ်ပျံ ငါ့ထံရှိသည်။
- မည်သူတုမက်
- ပြိုင်အံ့နည်း။

စာရွက်ဟောင်းလေးက ဖတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

မျက်ရည်နှစ်စက်က စာရွက်ပေါ်မှာ ချက်ချင်း စွတ်စိုကျယ်ပြန့် သွားကြ၏။ မျက်ရည်စက်အောက် တည့်တည့်မှာ ထန်ဆိုသော လက်မှတ် ကလေးက ညှိုးဖျော့ပျက်ပြယ်ခြင်း မရှိဘဲ ကြံ့ကြံ့ခံရှိနေဆဲ...။

“တောက်”

ဒေါသကြောင့် အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်လာရလျက် ကဗျာ စာရွက်ကလေးက လက်ထဲမှာ လုံးကျစ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုစဉ် ပြတင်းပေါက်ဆီမှ ရေခဲနဲ ကိုစယ်သွားသည့် လေဖူတစ် ချက်ကြောင့် သူ့ရှေ့မှာ ပြန်ပြန်လေးရှိနေသည့် စာရွက်ကလေး တစ်ရွက် လွင့်ခနဲ မြောက်တက်ဝေ့ဝဲသွားကာ...။

သူမ ခြေရင်းနားမှာ ပြန်ကျလာလျက် ဝပ်စင်းငြိမ်သက်သွား လေသည်။ စာရွက်ပြန်ပြန်လေးပေါ်မှ ကလေးလက်ရေး ခပ်စောင်းစောင်း လေးတွေကို မေမြတ်ထန် ရူးစိုက်ကြည့်မိသွားသည်။

မောင်ပြည့်လှိုင် (သံတွဲ)၏ 'ကဗျာဆရာ' ကဗျာလေးလေ...။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သည်ကဗျာလေးကို သူ မြတ်မြတ် နိုးနိုး ကူးယူခဲ့ပြီး အမြဲကိုယ်နဲ့ မကွာ သိပ်ထားခဲ့သည်။

ဦးမိုးစွာန်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးသည့်နေ့မှာ 'ရွှေခြေနင်းနဲ့ စကြာယာဉ်' ကဗျာကို ခဲစားချက် ဆုံးဖြတ်ချက်များစွာနှင့် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားစွာ သူရေးခဲ့သည်။

'ကဗျာဆရာ' ကဗျာကို ရေးဖွဲ့သည့် ဆရာကတော့ ကဗျာရေး ရင်း ရှေးဖွဲ့ပြီးလည်း ကိုယ်စိတ်တိုင်းကျ ကဗျာလေးကို တစ်ခိုခိုဖတ် တသိမ့်သိမ့် ကြည့်နှူးနေပေမည်။

သူ့ဘဝသည်သာ...။

“မင်းရည်ရွယ်ချက်တွေ ခုတော့ လေထဲမှာ လွင့်ပျယ်တုန်ပြို ဝှား”

“မင်းဟာ လေထဲမှာ တိုက်ဆောက်တဲ့ တိမ်မင်းသမီး”

“မင်း စိတ်ကူးတိုင်းဟာ ခဏ္ဍာရီပဲ”

“မင်းလုပ်သမျှ ခဏ္ဍာရီတွေပဲ”

ခြေရင်းနားမှ ကဗျာစာရွက်ကလေး ခုန်ပေါက်မြောက်တက်လာ သလိုလို...။

တဟားတား ရယ်နေတဲ့ ကဗျာဆရာ့မျက်နှာပဲ... ပေါ်လာ သလိုလို...။

အနားမှာ ရယ်သံတွေ နားထူနေအောင် ကြားလာရတာ

တတယ်လား...

မေမြတ်ထန် လုံးချေပြီး လက်ထဲက ကဗျာစာရွက်ကို ပြတင်
နို့ရာသို့ တဖားလွဲပေါက်ပစ်လိုက်ကာ အိပ်ရာထက်သို့ တအိအိ လှဲ
လိုက်သည်။ အံ့ကြိတ်ထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်စက်များစွာ ခုန်ပေါက်
ပြေးဆင်းလာသည်။ ဘယ်မှာလဲ ရွှေခြေနင်း...

ဘယ်မှာလဲ စကြာယာဉ်...

လက်ရှိ သူမဘဝက လူမြင်မခံဝံ့သော မျက်နှာနှင့် ခြေနှစ်ဖက်
မရှိတော့သည့်ဘဝ။ သူမ ဒီလို အဖြစ်ဆိုးခဲ့တာကို ဘယ်သူမှ မသိအောင်
ဖုံးထား ကြသည်တဲ့။ ဘယ်သူမှ မသိဘဲ နေမလား...

ငွေရှိလို့ ဒီခြေ ဒီမျက်နှာတွေကို တပပြင်ဆင်တော့ရော မေမြတ်
ထန်ဆိုတဲ့ မိန်းမမှာ လူချင်းမတူနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိကို ဘယ်လို
ဖျောက်ရမလဲ...

အဲဒါ... အဲဒါ သူတို့ကြောင့်...

အမိက အမေ...

ဒေါ်သက်ထားသွယ်ပါ။

သမီးတွေ၏ တိုးတက်ကြီးပွားခြင်းကို ပန်းကောင်းအညွန့်စို့
လုပ်ရက်သည်။ ရွှေနေလို့ဆိုလည်း ဒါ အရှူးပါးပဲ။

ကိုယ့်ရင်သွေးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ တာဝန်ပဲ့ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး
အားမရ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ ရလို့တစ်ခုတည်းအတွက် လူငယ်
တွေရဲ့ဘဝကို အရည်ပျော်သွားအောင် မီးလောက်တိုက်သွင်းခဲ့သည်။

“တောက်”

ပေါက်ကွဲခွင့်မရနိုင်တော့မည် ဒေါသကြောင့် တက်တခေါက်
ခေါက် ဖြစ်နေမိသည်။ အဆုံးစွန်းထိ ဆုံးရှုံးနှစ်နာမူကို ရင်ဆိုင်လက်ခံ

လိုက်ရကတည်းက ကိုယ်မှလွဲ၍ ကိုယ်လက်ကိုယ့်ခြေကိုပင် ငုံ့မကြည့်နှင့်။

ဒါကြောင့် ဦးမိုးရာန် တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ဇွတ်ဝင်လာ
တာကိုပင် အခန်းထဲသို့ နောက်ဘယ်တော့မှ ဝင်မလာရအောင် သူ့နာ
ကျည်းစွာ ပြောပြစ်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်ရဲ့ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဒုက္ခိတဘဝကြီးကို ဘယ်သူမှ
အတွေ့မခံချင် သေစမ်းပါစေ။

မေမြတ်ထန်ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ လူတကာ မျက်စိရှေ့မှာ သနားခံ
ပြုစုခံချင်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အသက်နဲ့ရင်း၍ သက်သေပြသွား
မည်။ ထိပ်ဆုံးမှာ ရှိမနေနိုင်တော့ဘူးဆိုလျှင် အဲဒီ ဘဝစုတ်ကို စကြာဝဠာ
ဟိုးအပြင်ဘက်ထိ ကိုင်ပေါက်လွှင့်ပစ်လိုက်မည်။

အဆုံးစွန်းသော ကျဆုံးခြင်းနှင့် အဆုံးစွန်းထိ ပြုတ်ကျခဲ့သည့်
ကိုယ့်ဘဝ မျက်ရည်တစ်စက် ဖြတ်ပြေးပြန်သည်။

ဒဏ်ရာများစွာနှင့် မျက်နှာဘက်က ပြင်းထန်စူးရှစွာ နာကျင်
သွားပြန်သည်။

မျက်ရည်တစ်စက်ကျတိုင်း အံ့ကြိတ်တက်ခေါက်လိုက်တိုင်း
လည်ချောင်း မေးရိုးနှင့် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပြင်းထန်စွာ ကိုက်ခဲနာကျင်
သွားခြင်းသည် ‘မျက်ရည်မကျနဲ့ အံ့မကြိတ်နဲ့ တက်မခေါက်နဲ့’ တုတ်တစ်
ချောင်းကိုင်လျက် တစ်စုံတစ်ယောက် သူ့ရှေ့မှာ ရပ်၍ ကလေးဆုံးမသလို
တစ်ခွန်းချင်း တားဆီးပိတ်ပင်နေသည့်နယ်...

အဆုံးစွန်းထိ ပြင်းထန်သော စိတ်က ကိုယ့်ကိုယ်ပေါ်က အစိတ်
အပိုင်းတို့သည်ပင် ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း မလိုက်လျောကြတော့ပြီကို နာ
ကျည်းစွာ ခံစားမိနေသည်။

လူတကာ အပေါ်လက်ညှိုးထိုး လွှမ်းမိုးလိုသည့် မေမြတ်ထန်။

ဒီဘဝမျိုးနှင့် ဆယ်ခါပြန် သေသွားပစေ နောင်တဆိုတာ ဘယ်
တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်။

ဒါကြောင့်... ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီးကတည်းက အခန်းတံခါး
ကို အသေပိတ်၍ တင်းခံနေခဲ့သည်။

ဖြတ်တောက် ခွဲစိတ်ထားရသည့် ကြောက်မက်ဖွယ် ဒဏ်ရာ
ကြီးများကို သွေးတစ်ခွက်နှင့် သူ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့သည်။

အပြင်မှာ လူတွေ ယောက်ယက်ခတ် စိုးရိမ်နေကြလေ သူ့ဆုံး
ဖြတ်ချက်က ခိုင်မာလေ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလား... ဘယ်သူ့ကိုမှန်း မသိသော နာကျည်းမှု
က သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အထိ အမြင့်ဆုံးကို တွန်းပို့နေသည်။

“မှန်းတယ်... မှန်းတယ်... လူယုတ်မာတွေ နင်တို့ကို ငါ
လက်နဲ့မသတ်နိုင်တော့ပေမယ့် တစ်သက်လုံး အမှန်းမပြေဘူး... နောက်
ဘဝထိ မှန်းသွားမယ်”

“မှန်းတာတွေထက်ပို မှန်းတယ်”

“မဖြစ်ဘူး... သမီးကြီး ငါ့ကို မုန်းလို့မဖြစ်ဘူး... မကြံစည်
ထိုက်တာတွေ ကြံစည်နေရင် သမီးကြီး ကံကြီးထိုက်တော့မယ်... ငါ...
ငါ... ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

နှစ်များစွာ ရေလွှဲစီးဆင်းနေခဲ့သည့် မျက်ရည်မြစ်က အား
ကောင်းစွာ ပါးပြင်ထက်သို့ ဖြတ်ပြေးကြလေသည်။

“သူတို့ ပြောသွားကြတာတွေကို မယုံနဲ့အမေ... ဒီသားအမိ
ဟာ သမီးတို့ ညီအစ်မ အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ ကောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး
သမီးတို့ ချမ်းသာတာကို မနာလိုသမျှ အခွင့်အရေးရတုန်း အသုံးချသွား
တာ...”

“ဖြစ်ခဲ့သမျှ အကြောင်းတွေဟာ... သမီး ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ
သူတို့ သားအမိ ပြောတာတွေကို လုံးဝမယုံနဲ့နော် အမေ... အမေ့ကို
မမက မမုန်းဘူး... နက်ဖြန် အမေဆေးရုံက ဆင်းရင် မမဆီ တန်းခေါ်
သွားမယ်... မမ အရမ်းဝမ်းသာမှာ”

“မမမှာ ဒဏ်ရာရထားလို့ သူက အမေဆီ လာမတွေ့တာပါ... သူတို့ပြောသွားတဲ့ သွေးခွဲစကားတွေကို ဘာမှ ခေါင်းထဲမထားနဲ့နော်”
 သမီးလေး ပြန်သွားပြီပေမယ့် တကွတ်ကွတ် ဟရရ ပြောသွားတဲ့ စကားသံလေးတွေက ပီပြင်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ဟန်မဆောင်တတ်ရှာသည့် သမီးလေး မျက်ဝန်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖုံးကွယ် သိုဝှက်ထားမှုလေးတွေကိုပါ သတိရ ရှိခဲ့လေသည်။ သမီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ခေါင်းညှိတွဲ လက်ခံပြုလိုက်ရပေမယ့် ပြစ်နိုင်ဆုံး အရာကို စိတ်ကသိနှင့်ပြီးသားပါ။

ဒေါ်တမာခိုင် ပြောသွားသည့် ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးဟာ တစ်ချို့ နေရာတွေမှာ သာသာ ထိုးထိုးလေး ပြောသွားတာ ရှိနိုင်ပေမယ့် အမှန် တွေပဲဆိုတာ လက်ခံမိခဲ့သည်။

ဆေးရုံက ဆင်းရမယ့် မနက်ဖြတ်ဆိုတဲ့ နေ့မှာ သမီးလေး ဘယ်လိုလာမလဲ...

- မအေက တစ်ဘက်... အစ်မက တစ်ဖက်...
- ဒီသမီးလေး ဘယ်လောက်ထိ သောကပွေနေရှာပြီလဲ...
- ငါမကောင်းဘူး...
- ငါကြောင့်...

မျက်ရည်တွေ သုတ်ရင်းကျရင်း သုတ်ရင်းနှင့် ကုန်ခမ်းသည် မရှိ။ ရက်စက်ပါဘိ ကံကြမ္မာရယ်...

တကယ်ဆို ကားမှောက်ကတည်းက သူမ တစ်ခါတည်း သေ သွားဖို့သင့်သည်။

သူ့အတွက် ရှင်သန်ခြင်းက အညွန့်တလူလူနှင့် အောင်ပန်းတွေ ဝေနေသည့် ကလေးနှစ်ယောက် ဘဝ သေဆုံးရခြင်းသာ။

ငါက သူ့တောင်းစား သူ့ကောင်းစားတွေနဲ့ နေပြီး တောင်းရမ်း စားခဲ့တဲ့ မိန်းမ။ ဒီကလေးတွေရဲ့အမေ ဖြစ်ထိုက်သေးလား...

“ရှင်သမီး အကြီးမက အဲဒီ ကိုစံမြိုင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကို ကားနဲ့ တိုက်သတ်သတဲ့လေ... ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသေခံပြီးတော့များ အငြိုးကြီး လိုက်တာ တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး သူလည်း အခု ဒုက္ခိတ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုပဲ... ဒီသတင်းတွေကို လူမသိအောင် အုပ်ထားကြတာလေ... ဟင်း... ဟင်း... အမှန်တရားဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ဖုံးကွယ်လို့ မရပါဘူး... တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ပေါ်လာတာပါပဲ”

“ပြီးတော့ ရှင်သမီး အငယ်မနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ ယမ်းထက် ယမ်းဆိုတာကရော သေးသေးပုဂ္ဂိုလ်မှတ်လို့လား... မအေက ဂျပန်တို့ စကားပုတို့မှာ လုပ်ငန်းကြီးတွေ သောက်သောက်လဲ လုပ်လို့ မအေက 'ယမ်းရတနာ' စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကြီး ဟီးဟီးထလို့ တစ်ဦးတည်းသော သား မိဘဘိုးဘွား အမွေတွေနဲ့ ကောင်လေးကိုယ်တိုင် ကိုယ်ပိုင် ကုမ္ပဏီနဲ့ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နိုင်နေပြီ... ဒါပေမယ့် အဲဒီလို လူတွေက သူတို့မျိုးရိုးကို ဘယ်အညှိုးနှမ်းခံမလဲ... မင်္ဂလာပွဲကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖျက်ပြီး ရှင်သမီးကို ဟိုက မယူတော့ဘူးလေ”

လူချမ်းသာ ခိုးမွမ်းခန်း... ဖွင့်ချနေတာဟာ နောက်ဆုံး ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ချင်လို့လား...

ဒါပေမယ့် သမီးငယ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒေါ်သန္တာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကိုယ်တိုင် သူ့ဆီ နူးညံ့နွေးထွေးစွာ လာရောက်တွေ့ဆုံသွားခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာအောင်နေပါ မသက်ထားသွယ် ဘယ် ကိစ္စမဆို အချိန်တန်ရင် သူ့အလိုလို ပြီးဆုံးသွားမှာပါ... ကျွန်မက သမီး

လေးရဲ့ ယောက္ခမဆိုတော့ အပေပါပဲ... သမီးအတွက် သမီးနဲ့ပတ်သက် တဲ့ တာဝန်ဟာ ကျွန်မ တာဝန်လို့ ယူဆပါတယ်... လိုအပ်တာရှိရင် အားမနာတမ်း ပြောနိုင်ပါတယ်"

ဒေါ်သန္တာက ပြုံးပြုံးလေး နူးညံ့စွာ လာရောက်တွေ့ဆုံသွား သည်။

ဒေါ်သက်ထားသွယ် မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကုတင် ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

ဒေါ်တမာခိုင် စိတ်ရင်း မမှန်တာ သိလိုက်ပေမယ့် သမီးကြီးနဲ့ သူမကြားက ကြီးမားစွာ ခြားနားခြင်းကို သူမနားလည်နေမိသည်။

ဆိုးသော သားသမီး အပေါ်တွင် ဝို၍ ဂရုစိုက်တတ်ကြတာ ဟာ မိဘတွေရဲ့ မဟာကရုဏာတရားပင် မဟုတ်ပါလား...

ဒေါ်သက်ထားသွယ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

သူနေတာက သီးသန့်ခန်းမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်စရာမလို၊ သားရောဂိတ်ကြီးဘေးက သော့ကို ဖွင့်၍ အထဲမှာ သေသေ

ချာချာ ထည့်ထား ခါတ်ပုံ အယ်လ်ဘန်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တုန့်ပြည်နေတာကို မှာ ခါတ်ပုံလေးနှစ်ပုံပါလာသည်။

... ကိုယ်စစ်ပိုင်းပုံလေးတွေ... များစွာ ထုတ်ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဆေးရုံက ဆင်းလျှင် သမီးကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရတော့မည်ဆိုသော စိတ်ကူးများနှင့်လည်း ကြည်နူးခဲ့ရပြီးပြီ။

ခုတော့ သမီးကြီးဆီသွားဖို့ စိတ်ကူးကို ရာသက်ပန် မျက်ချလိုက် ပါပြီ။

ဆေးရုံက ဆင်းဖို့ ပစ္စည်းတွေကို အသာအယာ သိမ်းပေးသွား သည့် သမီးလေးကို စိတ်ထဲကမူ နှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည်။

သူ့ကြောင့် သမီးလေးလည်း မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှ တစ်ခုလပ်မ လေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မအေကို ချစ်ခင်တွယ်တာသော စိတ်က ငယ်စဉ်ကတည်းကမို့ သမီးလေး သူ့အပေါ် မေတ္တာမပျက်ရှာတာကို သိပေမယ့် သမီးကြီးအတွက် ငဲ့ညှာ၍ သမီးလေးအပေါ် ရက်စက်ရပါလိမ့်မည်။

ဒီအဖြစ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှ အရောက်မခံနိုင်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာခဲ့ပြီးမှ ခဏတွယ်တာရသော အချိန် လေးကို တစ်ဘဝလို့သာ မှတ်လိုက်ပါတော့ သမီးလေးရယ်...

ဒီတစ်ခါ ခွဲခွာခြင်းက အမေနောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ ခွဲခွာခြင်းပါပဲ။

အထူးသဖြင့် ဒေါ်သက်ထားသွယ်၏ မျက်ရည်ဝေသော မျက် ဝန်းတို့သည် မေမြတ်ထန်ဆိုသည့် မာနခဲလေး မျက်နှာပေါ်မှာသာ...

သမီးလေး ယူလာပေးသည့် အယ်လ်ဘန်လေးကို ကုတင်ပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့လိုက်၍ ခါတ်ပုံလေးနှစ်ပုံကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်

သည်။ သမီးလေးရယ်...

ကုတင်လေးကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ ဒေါ်သက်ထားသွယ် နေရာ မှာပင် ခြေစုံရပ်၍ ဝိုမိပြန်သည်။

သမီးလေးရောက်လာလျှင် မည်သို့ နေရာမည်နည်း၊ ဓူးနေလျှင် ဘာမှမသိပေမယ့် ထင်ရာလျှောက်လုပ်တော့ အား

လုံးခုကွရောက်ကြရသည်။ ဒီတော့ ဓူးတဲ့ဆူကို မတောင်းချင်ပါ။

တပည့်တော်မ ဒီနေရာမှာပဲ ရင်ထဲက ပူလုံးဆိုလို့ ချက်ချင်း
ရင်ကွဲမှာကျ အသက်ပျောက်ပါရစေဘုရား...

“သွား... သွားဆို သွားကြ”

“မသွားဘူး ထန်လေး... ထန်လေး ဘေးဆိုးနဲ့ ကြုံရမှာကို ဒီ
အတိုင်း ပစ်ထားရမှာလား... ဦးမိုး ဒီလောက်ထိ အလိုမလိုက်နိုင်ဘူး...
ခုပဲ ဦးမိုး ဝင်လာမယ် ထန်လေး ခွင့်လွှတ်”

“ဘာ... ရှင်... ရှင် ဝင်လာရဲရင် ဝင်လာကြည့် ကျွန်မ
သေမှာ စိုးလို့ဝင်လာပေမယ့် ရှင် ဝင်လာတာနဲ့ ကျွန်မ သေပစ်လိုက်မယ်
ဆိုတာယုံ”

အေးစက်တင်းမာလှသော အသံကြောင့် ဦးမိုး ခြေမကိုင် လက်
မကိုင်မိ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒီလိုမမိုက်ပါနဲ့ သမီးလေးရယ်... တံခါး ဖွင့်လိုက်ပါကွယ်...
မာမီကို တံခါးဖွင့်လိုက်မယ်နော်... သမီးလေး ဖျားနေတယ်မို့လားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ကျွန်မဟာ ဒုက္ခိတ
မို့ ရှင်တို့တွေ ဝင်လာရင်သာ ဟောဒီ ခေါင်းရင်းပြုစည်းပေါက်ကနေ ခုန်
ချလိုက်မယ်”

“ဘုရား... ဘုရား”

“သွားကြသွားကြလေ... ရှင်ကို ထွက်မသွားကြသေးဘူးလား”
မေမြတ်ထန် အသံက ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း နိုင်လာ
သည်။ ဦးမိုး ဘယ်လိုမှ နေလိုမရတော့ပေ။

“အယ်လိုလုပ်မလဲ အန်တီ... သူ့ဒဏ်ရာတွေနဲ့ အဖျားဝင်နေ
တာ သေချာတယ်... ကျွန်တော်တို့ တံခါးကို ဖျက်ဆီးပြီး ဝင်မှဖြစ်တော့
မှာ”

“အို... ဒီလို လုပ်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ကုတင်ခေါင်းရင်းက
နေ ချက်ချင်း ခုန်ချပစ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး... ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အစီ
အစဉ်နဲ့ လုပ်မှဖြစ်မယ်”

ဦးမိုးချာန် ပိတ်ထားသည့် တံခါးရှေ့တွင် ယောက်ယက်ခတ်
နေသည်။

“ဒါဆို... အခန်းထဲကို မေ့ဆေးတွေ မှုတ်ထည့်မယ် အန်တီ...
အန်ကယ်ရာ စဉ်းစားပါအုံး... သူ့မေ့သွားပြီးဆိုမှ ဆေးရုံကို ခေါ်ထုတ်
သွားကြမယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေမလားလို့”

“ဆရာ... ဒီမှာ ဖုန်းလာနေတယ် ဆရာ”

“ဟေ့... အဲဒီဖုန်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်း၊ မင်း အဲဒီလောက်
အလိုက်ကမ်းဆီး မသိဘူးလား”

ဦးမိုးချာန် ရှားပါးလှသော ဒေါသတွေ အလုံးအရင်းနှင့် ဆောင့်
ထွက်ကုန်သည်။

ဩကြီးက ကြောက်ရွံ့ဟန်ပြပေမယ့် ရှေ့ဆက်တိုးလာ၍...

“အလုပ်ဖုန်းမဟုတ်ဘူး ဆရာ... အငယ်လေး ကားမှောက်လို့
တဲ့”

“ဘာ”

သစ်ရိပ်စံ ဆိုပါလား...

သူ ဘာလုပ်ရမုန်း မသိတော့...

“အငယ်ကောင်မလေးလား... မောင်မိုးချာန်ခမ္မာလည်း ဒီပြင်
အားကိုးစရာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး... ဒုက္ခပါပဲကွယ်”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ အန်တီ... ဒီမှာလည်း ထားခဲ့လို့
မှ မဖြစ်တာ ရှုပ်ကုန်ပြီဗျာ... ဘာလုပ်ရမုန်းကို မသိတော့ဘူး”

ဦးသိန်းဟန် ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်သည်။

“ဖို့တွေအခုပဲ... ကားအက်ဆီးဒင့်ဆီ ထွားကြမယ်... ဟိုမှာ
မင်းနဲ့အန်ကယ်နဲ့က မေ့ဆေးအတွက် ဆရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ချွတ်ချင်း
ပြန်တာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်... ဆေးရုံက လူနာအတွက် ခင်က ကျန်ခဲ့
လိမ့်မယ်... လောလောဆယ် ဟိုလူနာက အရေးပေါ်ဆိုတော့ သွားမှ
ဖြစ်မှာမို့လား”

ပြီးတော့ ဒိုင်းခနဲ အသံ။ ဦးမိုးရွာန် ဝင်လာပြီလားဆိုသည် ကြောက်စိတ်နှင့် မျက်လုံးတို့က အလိုလိုပွင့်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

“ဟင်”

ဘယ်သူမှန်း မသိသော ယောက်ျားတစ်ဦး။ ဆံပင်ဘုတ်သိုက် ဘောင်းဘီရှည်နှင့်။ စိတ်ကြောင့် ခံစားနေရသော ဝေဒနာများ တဒင် ပျောက်ဆုံးလျက်. . .

“ရှင်. . . ရှင် ဘယ်သူလဲ. . . ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ပွင့်ဟနေသော တံခါးကို ခြေထောက်နှင့် နောက်ပြန်ကန်ပိတ်၍ လူက အခြောက်တိုက် ဝါးလုံးကွဲရယ်သည်။

“မေမြတ်ထန်. . . ပေမြတ်ထန်. . . ခင်ဗျားကို ကျပ်က ဒီလို ပုံစံနဲ့ မြင်ရတော့ နီးနီးကပ်ပြီး စကားပြောဖို့တောင်ရွံ့လာပြီ. . . ဟား. . . ဟား. . . လောကကြီးဟာ တကယ်တော့ အမှန်တရား စက်ဝိုင်းကြီးပဲ. . . မမှန်တဲ့လူတွေဆို သူ့အလိုလို ဘေးထွက်ကျန်ခဲ့မှာ မွေတာပဲ”

“ဟား. . . ဟား. . . အခု ခင်ဗျား ငွေတွေနဲ့ ဒီခြေပြတ်ကြီးကို ရအောင် ပြန်ဆက်လေဗျာ”

“တိတ်စမ်း. . . တန်ဖိုးမရှိတဲ့ စကားတွေ လာပြောမနေနဲ့ ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“အို. . . ဟိုး ဟိုး. . . လေသံက တစ်ပြားမှ မလျှော့သေးပါ လား. . . တန်ဖိုးဆိုတာ ဒီလောက်ဆို ခင်ဗျား နားလည်သင့်ပါပြီဗျာ. . . လောလောဆယ်တော့ လမ်းဘေးမှာ ခွက်တစ်လုံးရှေ့ချထားရင် တန်ဖိုး ရှိချင်ရှိလာနိုင်တယ်. . . ထန်းလျက်ရည် လောင်းစရာမလိုဘူးလေ”

မေမြတ်ထန် ဒေါသတွေ ဆူဝေနေသလောက်. . . လူက မလှုပ်နိုင်။ ဒီလူကို ဘယ်မှာမြင်ဘူးပါလိမ့်. . .

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိသမျှ အင်အားတွေ ဘယ်ဆီလွင့်ပြေးကုန် မှန်းမသိ။ စောစောက လွန်စွာ အော်ဟစ်ထားခဲ့လိုက်တာ နောက်ဆုံး အင်အားများ ဖြစ်ခဲ့သလား. . .

မေမြတ်ထန် လက်ကလေးလေးမျှပင် မသယ်ချင် မသယ်နိုင် တော့ပေ။ မျက်လုံးတွေ ပူပြင်းကျိန်းစပ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်တိုက် ခဲနေသည်။ ဖြတ်ထားရသည့် ခြေထောက်ကြီးတွေက ပတ်တီးအောက်မှာ ပင် ယောင်ကိုင်းဖောင်းကြွလျက် လေးလံလွန်းလှကာ ငုံ့မကြည့်ရဘဲ သိ နေသည်။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းက ဒဏ်ရာတွေကလည်း တင်းပြတ်ပေါက် ထွက်တော့ မတတ်။ သေဆုံးဖို့ရာ သတ္တိတွေ မွေးထားပေမယ့် ဝေဒနာ တွေကို တင်းခံနေရသည် အချိန်တွေကိုတော့ ကြောက်လာသည်။

ထို့ပြင် ဦးမိုးရွာန် ငွတ်ဝင်လာမှာကိုလည်း ကြောက်နေမိ၏။

ဘယ်သူမဆို အလှအပကိုသာ မက်မောကြမှာပါ။

စုတ်ပြတ်ပေချာနေသည့် ခြေပြတ် ရုပ်ဆိုးမဘဝကြီးကို ဦးမိုး ရွာန် မမြင်စေချင်။ သေဆုံးသွားချိန်ထိ မမြင်စေလိုပါ။

သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်နှင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ ကြိတ်မှိတ်ခံ စားနေစဉ် နားထဲမှာ ဆူညံသော အသံတွေ ဝင်လာသည်။

“ရှင်... ရှင်ဟာ စက်ရုံက အလုပ်သမား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

ခါးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုလူက နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

နာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့လျက် ရှုံ့ရှာသလို မဲ့ရွဲလျက်...

“အစိမ်းရောင်ရှင် ခင်ဗျား မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာ...”

မေမြတ်ထန် ‘ဆတ်ခနဲ’ တုန်သွားလေသည်။

ဦးစံမြိုင် ဦးစံမြိုင်က အစိမ်းရောင်...

သူက မီးလောင်၍ သေဆုံးခဲ့ပြီပဲ။

“ခင်ဗျား လိုက်သတ်လို့ ခင်ဗျား လိုက်သတ်လို့ ကားမှောက်
မီးလောင်ပြီး သေဆုံးခဲ့တာ ကျုပ်အဖေဗျ... ခင်ဗျားဟာ ဘာမှမဆိုင်တဲ့
ကျုပ်အဖေကို မီးလောင်သေအောင် သတ်ခဲ့တာ... ဒီတုန်းက ကျုပ်ခင်ဗျ
ထွက်ခဲ့တော့ ခင်ဗျား ခုချိန်ထိ အသက်ရှင်ခွင့် ရနေတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့်... ခင်ဗျား ခုသေရတော့မယ်... ခင်ဗျားနားမှာ
ကပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလည်း အားလုံး ကျုပ်ပထုတ်ပြီးပြီ”

မေမြတ်ထန် ရုတ်တရက် ဘာမှနားမလည်။

ဒေါသမာနများ ရှိနေသေးသည်ကလွဲ၍ မည်သည့်စကားနှင့်မျှ
ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်အဖေသေသလို မီးလောင်တိုက် သွင်းပစ်မယ်
မီးလောင်ခြင်းရဲ့ ဒဏ်ကို အသက်မဆုံးခင် နောက်ဆုံးထွက်သက်ထိ ပြင်း
ပြင်းထန်ထန် ခံစားသွားရမယ်...”

“ဟား... ဟား... ဟား”

၃၉၉

“သမီးလေးပြောထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်းဆို ဒီခြံကြီးပါပဲ”

လူရှင်းတိတ်ဆိတ်လျှက် ပတ်ဝန်းကျင် အဆက်အသွယ်လည်း
သိပ်မနီး ခြံနှင့်အလှမ်းကွာလှသည်။

သစ်ပင်ကြီးများ ခုိုင်းညှို့ရစ်သိုင်းနေသည်။

ထည်ဝါလှသော တိုက်ကြီးကို သံပန်းတံခါးကြားမှ လှမ်းကြည့်
လိုက်မိသည်။ ခြံကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်...

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားလိုလို ဘာလိုလို တစ်စုံတစ်ရာ မှိုင်းနေ
ပေမယ့် လူရိပ်လူခြေလုံးဝ မတွေ့...

ဒီအတိုင်းဆို သမီးကြီးမျက်နှာကို သူ့ကြည့်ခွင့်မရတော့ပါ
လား...

ဒေါ်တမာခိုင်တို့က ခြေထောက်တွေ ဖြတ်ထားရသည်ဟုဆို
သည်။ သမီးငယ်ကတော့ မဟုတ်ပါဟု ပြောခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးငယ် ပြောသလို တော်တော်နား နေမ
ကောင်းဖြစ်နေတာပဲနေမှာပါ။

သမီးကြီး သူ့ဆီရောက်မလာတာကို လူအမြင်တင့်တယ်အောင်
သက်သက်သတင်းလွှင့်ထားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

သမီး... ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ရှိနေရဲ့လား...

တကယ်တော့ သူမအဝေးကို အပြီးတိုင် ထွက်သွားတော့မှာပါ။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးဆိုသော မေတ္တာစိတ်က သမီးကြီးကို တစ်ချက်လောက်တော့ မြင်သွားချင်သည်။

သမီး မမြင်အောင် တစ်နေရာရာက ပုန်း၍ ကြည့်ပါမည်။ အဲဒီ တခပ်မြင်လိုက်ရတာလေးကို တစ်သက်တာ သိမ်းဆည်းသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ခုတော့ ဆက်ထားသွယ် လူသူကင်းမဲ့သော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တိုက်ကြီးကို ကြေကွဲစွာ ငေးကြည့်နေရုံမှ တစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

ခုလောက်ဆို သမီးလေး ဆေးရုံမှာ စိတ်ထိခိုက် ခံစားနေရမှာမည်။ သူချစ်သော မအေတစ်ယောက် သူ့ခြံရှေ့ရောက်နေမည်ဟု ထင်မိမှာမဟုတ်။ တောင်တောင်မြောက်မြောက် တွေးရင်း သက်ထားသွယ် စိတ်ကို ချလိုက်သည်။ တစ်သက်လုံး ခွဲခွာဖို့တောင် ဆုံးဖြတ်ပြီးလေမှ ဘာမှားသံယောဇဉ်ငင်နေရမည်နည်း။

ငါလုပ်တာဟာ အားလုံး ကောင်းစားဖို့ပဲ။ စိတ်ကို အမြင့်ဆုံး ထိမြင့်တင်၍ နေရာမှ ခွာဖို့အပြင်...
“ဟော”

ကားသံ... ကပျာကယာ ငုတ်တိုင်ကြီးနောက်မှာ ကွယ်နေလိုက်သည်။ သမီးကြီးများ ထွက်လာလေသလား...

ဝမ်းသာစိတ် သူမကို မြင်သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်များနှင့် ရင်တွေ့ခန့်လာလျက် တံခါးဝကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း နားကို အစွမ်းကုန် စွဲထားလိုက်သည်။

စကားသံတစ်ချို့ကို ကားသံနှင့်အတူ ကြားလာရသည်။

သူမ နားကို အတတ်နိုင်ဆုံး စွဲထားသည်။
“ခနားကတိုး မင်းဟာ သေချာပါမလား”

“မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မီးသွေးတုံးဖြစ်တယ်ကွာ... ဟေ့... ငါဖြစ်ချင်တာ ဒါပဲ... ဆေးရုံသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဒီမှာ ပြာကျအောင်ထားထားနိုင်ပါ့မလား”

“နိုင်တယ်... မင်းသာ”
“စိတ်ချပါ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပြီးရင်”

ခြံဝကတွေ့ကာမှ ကားက အရှိန်မြင့်၍ မောင်းထွက်သွားသည်။ သူတို့ ဘာပြောသွားကြတာလဲ...

ကားပေါ်ပါသွားတာ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ မဟုတ်ဘူးလား...

ခြံတံခါးကို ဆင်းဖွင့်၍ ပြန်ပိတ်ဖို့ သတိမရနိုင်စွာ အပြင်မောင်းထွက်သွားသော ကားကို တစ်လှည့် ဟင်းလင်းပွင့်သော တံခါးမှတစ်ဆင့် တိုက်ကြီးဆီသို့ လှည့်၍ ကြည့်ရင်း ဒေါ်သက်ထားသွယ် တွေဝေနေမိသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မီးသွေးတုံးဖြစ်မှာက ဘာလဲ... ဆေးရုံသွားတဲ့ လူတွေကို တားထားမည်ဆိုတာရော ဘာလဲ...

သူတို့ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ ဤမျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတို့သည် အံ့စောင့်မရှိပဲ ခြံတံခါးကို

ဒီအတိုင်း ဟင်းလင်းဖွင့်ထားခြင်းသည်ကား မဖြစ်နိုင်... အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေဆဲ...

ဒေါ်သက်ထားသွယ် တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ထိတ်လန့်လာသည်။

“ရှင့်သမီးက ဂုဏ်မောက်လွန်းလို့ သိပ်လူမုန်းများတာ မင်္ဂလာပွဲ

ဖျက်ရတာလည်း သူ့ကို မုန်းတဲ့လူတွေက ရှင့်ကို ခုတ်းလုပ်ပြီး ကြံစည်
ကြတာတဲ့လေ”

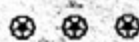
ဒေါ်သက်ထားသွယ် တိုက်ကြီးဆီသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်
သည်။

“ဟင်”

မီးနိုး...

ဟုတ်ပါပြီ... ခေါင်းရင်းဘက်ခြမ်းမှာ ပြာလွင့်လွင့် ညိုမဲမဲ မီး
နိုးများ အူထွက်လာ၏။

ဒေါ်သက်ထားသွယ် ထိုက်ကြီးဆီသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်ခဲ့
သည်။

“အား... အား... အမလေး... ပူတယ်”

ဒေါ်သမာနတရားတို့က မီးရှိုက်ကို မခံနိုင် လက်နှစ်ဖက်ကို
ကုတင်တိုင်နှင့် အခိုင်အမာ ပူးချည်ထားသည်မို့ လက်နှစ်ဘက်မရှိသော
ဘဝနှင့် ဘာမှမလှုပ်ရှားနိုင်တော့...

“သမီး”

ဒေါ်သက်ထားသွယ် ဖျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်လျက် မီးစွဲလောင်
နေသော တံခါးချပ်ကြီးကို ကိုယ်လုံးနှင့် ပြေးတိုက်ပြစ်လိုက်သည်။

အခန်းတွင်းမှာ မြင်ကွင်းက အသက်ရှူမှားလောက်ဖွယ် ဒဏ်ရာ
ပတ်တီးများနှင့် ခြေနှစ်ဖက်မရှိသော ဖျက်နှာတစ်ခြမ်းတည်းသာ မြင်ရ
သော ဒုက္ခိတ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က မီးစွဲလောင်လျက်...

“ဒါ... ဒါ ငါ့သမီး”

ဟုတ်တယ်... ဒီဖျက်လုံးလေးဟာ ငါ့သမီးလေး...

“သမီး”

အားပါးတရ တအားခေါ်ရင်း အသင့်ယူလာသော ရေစိုခွံနေ
သော စောင်ထူကြီးကို ကိုင်လျက် သမီးဆီ ပြေးသွားသည်။

စောစောက သူတိုးတိုက်ဖွင့်လိုက်၍ တပို့တပိုင်း လန်ကျသွား

သော တံခါးကြီးက မီးဟုန်းဟုန်း လောင်လျက်နှင့် သူနောက်ကျောပေါ်
သို့ အရှိန်နှင့်ကျရလသည်။ သမီးဆီ ဝင်အပြေးမို့ တံခါးအောက်မှာ
လုံးလုံးပိမသွားဘဲ ခြေထောက်ပိုင်းကို ဖြတ်ရိုက်မိကာ မှောက်လျက်လဲ၏။

ရုန်းရင်း ရုန်ရင်း သူ့အဝတ်အစားတွေကို မီးစွဲလေသည်။

ဒေါ်သက်ထားသွယ် ဂရုမစိုက်ပါ။

သမီးဆီ ဒီအတိုင်း ထပြေးသည်။

သမီးကြီးကိုယ်ပေါ်က အကိုတွေမှာ လောင်နေသည့် မီးတွေကို
ခရုစိုစောင်ကြီး အုပ်၍ တာပေးလိုက်သည်။

ကြမ်းခင်းအကာ အားလုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေ၏။

တုတင်တစ်ခြမ်း ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကြသွားသည်။

ကြီးဖြေနေရာမှ ဒေါ်သက်ထားသွယ် မီးထဲသို့ လိမ့်ကျသွား
သည်။ အပူအားကြောင့် သူ့ကိုယ်မှ မီးတွေကို ပွတ်ခါလူးလိုမှုံ၍ ငြိမ်း
လည်းမရတော့ပေ။ ကမ္ဘာမီးလောင်တာ မဟုတ်။

သားကောင်ကို ချေနှင်းဖို့လည်း မဟုတ်။

သမီးအသက်ကို သူ့အသက်နှင့်လဲ၍ ရအောင်ကယ်သည်။

မီးလောင်၍ သူ့အရေခွံတွေ တဖုတ်ဖုတ် မောင်းကြွပေါက်ကွဲ
လာတာကို ဂရုမစိုက်။ ခြောက်သွေ့စပြုလာသည့် စောင်ကို မီးမစွဲလောင်မီ
ကြီးကို မရရအောင် ဖြေသည်။

စောင်နှင့် ကျစ်ကျစ်ပတ်၍ သမီးကို ပခုံးပေါ် ထမ်းတင်လိုက်
သည်။ ပတ်ပတ်လည် မီးတောက်တွေမှလွဲ၍ ဘာမှမမြင်ရပေ။ ဝင်လာ
ရာဘက်ကို မှန်း၍ ပြေးထွက်လိုက်၏။

“မဝင်နဲ့... အန်ကယ်မိုး... မဝင်နဲ့လေ”

တိုက်ပေါ် ပြေးတက်မည့် ပြင်နေသည့် ဦးမိုးကို ယမ်း တအား
ဖက်၍ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ မီးသတ်ဥဩသံများ ဆူညံလာသည်။
တိုက်ကြီးရှေ့မှာ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်။

အလိပ်လိုက်တက်နေသော မီးခိုးမဲမဲကြီးများက တိုက်၏ထောင့်
တစ်ဖက်ဆီမှ တစ်စထက် တစ်စ အားကောင်းလာသည်။ ပြေးလွှားဆူညံ
လာသော လူတွေကြားထဲသို့ ဦးမိုးဈာန်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

“ယမ်း မင်းမသွားနဲ့... ငါသွားမယ်”

တိုက်ထဲ ပြေးဝင်သွားသော ယမ်းနောက်သို့ ဦးမိုးဈာန် ပြေးဝင်
သွားသည်။ မီးသတ်ကားနှင့် ရဲဘော်တွေ ရောက်လာကြ၏။

မီးတွင်းထဲ ပြေးဝင်သွားကြသော လူနှစ်ယောက်ကို အကူအညီ
ပေးဖို့ ရဲဘော်တွေ ပြေးလိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ်...
ရှည်လျားမြင့်မားသော လှေခါးကြီးထိပ်ဆီမှ မီးဟုန်းဟုန်း
တောက်နေသော အရိပ်ကြီးတစ်ခု ဖြူးဆင်းလာသည်။

အားလုံး မှင်သက်မိသွားကြသည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း”

မီးလုံးကြီးမှ မီးလုံးကြီးတစ်ခု ခွဲထွက်ပြုတ်ကျလာသည်။

“ထန်လေး...”

“ဟာ...”

အသင့်ရှိနေသော မီးသတ်ရဲဘော်တွေက မီးတွေကို ငြိမ်းသတ်ပစ်ကြပြီးသည်နှင့်...

“ထန်လေး... ထန်လေးရယ်”

တစ်ကိုယ်လုံး မီးဟပ်၍ လောင်ကွမ်းနက်ပြာနေသော မေမြတ်ထန်ကို ကျွမ်းဖက်၍ ဦးမိုးဈာန် အားပါးတရ ငိုချလိုက်သည်။ မေမြတ်ထန် မသေဆုံးသေးမီ။ လူ့လွန်လာလျက် ဦးမိုးဈာန်ကို အတင်းတွန်းသည်။

“ထန်လေး... ကလေးကလေး... ဘာလုပ်ချင်လို့လဲဟင်...”

ထန်လေး အသက်ကို ကယ်လာတာ ဘယ်သူလဲ”

မေမြတ်ထန် လက်ညှိုးညွှန်ပြု၍ တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည် ပြင်ဆဲ

“ဒီတစ်ယောက် အသက်မရှိတော့ဘူး... အဲဒီလူနာကို အပြင်

မြန်မြန်ထုတ်... မီးတွေလောင်ဆင်းလာနိုင်တယ်”

ဦးမိုးဈာန် ကျွမ်းပွေ့လိုက်စဉ် မေမြတ်ထန် အတင်းရုန်းသည်။

ပါးစပ်မှ ဗလုံးဗထွေး စကားတွေ ဆိုလျက်...

အားလုံးဒီအတိုင်း ထားခဲ့သော လှေခါးထိပ်က တစ်ယောက်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ယမ်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“အပေါ်ကလူကို ကျွန်တော် သွားထမ်းမယ်... အန်ကယ်နဲ့

မထန် လိုက်သွားပါ...”

ဦးမိုးဈာန် တားမည်ပြင်ဆဲ ယမ်းက လှေခါးထိပ်သို့ ပြေးတက်

သွားသည်။ နီရဲရဲအဆီပြင်များထဲလျက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော အလောင်းကြီးကို ယမ်း ပခုံးပေါ် ထွမ်းတင်လိုက်သည်။

ဘယ်သူ သနားတာမှ မခံလိုသော မာနရှင်ကြီး၏ ကုတင်ဘေးမှ လူတွေတိုးတိုး ကြိတ်ကြိတ်ရှိနေလေသည်။

ဦးမိုးဈာန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖယ်ကျဉ်ဖို့ မစဉ်းစားပါ။

မေမြတ်ထန် လက်ဖဝါးလေး တစ်ဖက်ကိုသာ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ မျက်ရည်တွေ တစ်စက်ချင်း ကျလာ၏။

အလှသရဖူ မာနသရဖူတို့နှင့် ထည်ဝါမော်ကြားခဲ့ပါသော မိန်းမလှတစ်ဦး၏ နိဂုံးက တာမှကြည့်ရက်စရာမရှိ။

“မမ”

သစ်ရိပ်၏ အသံလေးသည်လည်း နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံသာပါ။

မျက်ဝန်းမှာ ပြည့်အိုင်လျက် ယိုဖိတ်ကျမလာသော မျက်ရည်တို့၏ ငိုချင်းရှည်ကို အားလုံးပဲ မြင်ကြသိကြပါ၏။

ငိုရလွန်းလို့ ကျပ်ခဲနေသည့် နှလုံးသားက ပေါက်ထွက်တော့မည်ထင်သည်။ သူမစကားတွေ အများကြီး မပြောလိုပါ။

ဝါကျတိုလေးတစ်ခုကိုသာ ညီမလေး သိအောင်ပြောခဲ့ချင်သည်။ ဒါပေမယ့်...

စကားပြောနိုင်သည့် အစိတ်အပိုင်း ဧကားလုံးလည်း ပျက်စီးခဲ့ပြီ

ထင်ပါသည်။ မေမြတ်ထန် စကားမပြောနိုင်တော့...။

“မမ... မမ ဘာပြောချင်တာလဲ ဟင်... မမ... တစ်ခုခု ပြောချင်နေတာလား။”

ပါးပြင်ခြင်း ခပ်ဖွဖွကပ်၍ သစ်ရိပ် တယုတယ မေးနေသည်။

ကျပ်ခဲနေသော မျက်ရည်စက်တို့က မေမြတ်ထန် ပါးပြင်ထက် သို့ ရက်စက်စွာ ခုန်ဆင်းဖြတ်ပြေးလျက် မျက်ရည်စက်ချင်းပါ အဖော်ခေါ် သွားကြသည်။ မျက်ရည်စက်ကြောင့် ဒဏ်ရာများနှင့် မရောသွားလေ မလား။ သစ်ရိပ် မမမျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် တယုတယ သုတ်ပေးနေသည်။

မေမြတ်ထန် မျက်ဝန်းတို့က သစ်ရိပ်မှလွဲ၍ ဘယ်ကိုမှ မရွေ့ လျားပေ။ ဒီမျက်ဝန်းတွေဟာ ဘယ်တုန်းကနဲ့မှ မတူတာ သစ်ရိပ် သိနေ သည်။ အမေ့ကို မေးနေတာလား။ အမေ့ကို တွေ့ချင်နေတာလား...။

မမ အင်မတန် ရှိခိုးတောင်းပန်ချင်တာလား...။

ဟုတ်မှာပဲ...။ မမ ဘာပြောနေလဲဆိုတာ သစ်ရိပ်သိနေ တယ်။ မမကို အသက်ပေးချစ်သွားခဲ့တဲ့ အမေ့ မေတ္တာ၊ စေတနာတွေ ကို နားလည်သွားတာ လွန်ကုန်ပြီ မမရယ်... မမ နောင်တတွေ သိပ် နောက်ကျသွားပြီ...။

မမ တမ်းတနေတဲ့ သစ်ရိပ်တို့ အမေက အခု ရေခဲတိုက်ထဲမှာ “သစ်ရိပ် သတိထားလေ... လူနာကို ငဲ့ညှာမှပေါ့”

အနားမှာ ယမ်းက တိုးတိုးလေးကပ်၍ သတိပေးနေသည်။

မေမြတ်ထန် မျက်ဝန်းတို့ စတင်ရွေ့လျားသည်က သစ်ရိပ် နံဘေးက ယမ်းဆီသို့ ယမ်းက ပါးနပ်သို့...။

“လာ... မာမီ”

ကြေကွဲစွာ ရပ်၍ ငေးနေသော မိခင်ဖြစ်သူကို အနားထိခေါ်၍ မေမြတ်ထန်ကို ပြုံးပြသည်။

“မထန် ကျန်းမာစေဖို့ နေပါနော်... ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပြေလည်သွားကြပြီ မာမီက မထန်ကို ကူညီအားပေးဖို့ လိုက်လာတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်... ကံကြမ္မာဆိုတာ ဆိုးတစ်လှည့် ကောင်းတစ်လှည့်ပါပဲ... စိတ်ကို မလျှော့လိုက်နဲ့နော်”

ပြောနေရပေမယ့် နံဘေးက ဦးမိုးစွာန်၏ မျက်ရည်စက်တွေ ကြောင့် ခေါ်သန္တာ မျက်ရည်ခဲနေရှာသည်။

အခန်းပြင်မှာ ခေါ်ခင်ဦးနှင့် ဦးသိန်းဟန်တို့၏ ကြေကွဲခန်းကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား...။

မေမြတ်ထန် အတွက် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့...။ ယမ်း၏ လုပ်ဆောင်ချက်က ထိရောက်သည်။

မေမြတ်ထန် မျက်ဝန်းတွေ ကြည်လင်လာသယောင်ရှိလျက် သစ်ရိပ်ထံ ရွေ့လျားသွားပြန်သည်။

“မမ... မမ... စိတ်တင်းထားနော်... မမ... နေကောင်း လာရင်လေ...။”

သူ့လက်ကို ဆုပ်ထားသည့် မေမြတ်ထန် လက်နဲ့အတင်းဆုပ် လိုက်၍ ခေါင်းခါလိုက်သည့် မနှစ်မြို့သည့် အမြဲအမူကြောင့် သစ်ရိပ် စကားမဆက်နိုင်။ မမလည်း သူ့အခြေအနေသူ သိရှာနေမည်လား...။

သစ်ရိပ် မျက်ရည်ကျလျှင် မေမြတ်ထန် မျက်ရည်ကျလာ၏။ ဆိုးရွားလှသော နောက်ဆုံး အခြေအနေမှာ စကားလည်း မပြော နိုင် လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းမရှိ။ လူအများ ကြည့်ရှု... ဝဂရစရာ ပြယုဂ်တစ်ခု အဖြစ် နေရရှာသော ဇနီးသည်၏ နိဂုံးကို မချီတင်ကြည့်ရင်း ဦးမိုးစွာန်

အံ့ကြိတ်ထားမိသည်။

“ထန်လေး... ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ကလေးရယ်... ဦးမိုး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ... ကလေးအတွက် ဦးမိုး ကုန်ခုခု လုပ်ပေးချင်တယ်”

“အန်ကယ်မိုး”

ယမ်း ဦးမိုး၏ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ သတိပေးရသည်။

သူတို့၏ နှလုံးသားများ အပြင်းအထန်ဆုံး ပူလောင်ကြေကွနေသည်ကို သူမသိ။ သစ်ရိပ် တစ်ခုခု ထပ်ဖြစ်သွားမှာကို အစိုးရိမ်ဆုံး။

ဒီပြင် တစ်စုံတစ်ယောက်လည်း မထိခိုက်စေချင်တာ အမှန်။

ဒေါ်သန္တာကတော့ မကြည့်ရက်နိုင်တော့သည်မို့ ရှောင်ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။ မေမြတ်ထန် အံ့ကြိတ်ထားမိသည်။

သူ၏နောက်ဆုံး ထွက်သက်အထိ လူပေါင်းများစွာ၏ မျက်လုံးတွေ စုတ်သပ်မှုတွေအောက်မှာ ဝပ်ဆင်းသွားရတော့မည်ဆိုသည့် အသိက နှလုံးသားမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိုးနှက်နေသည်။

မမြင်လို မကြားလိုသမျှ မြင်နေကြားနေရသည့်တိုင် မြင်ချင်တာ ကြားချင်တာတော့ မမြင်ရ။ ဒီအချိန်မှာ အမေအသံ အမေ့မျက်နှာကို မေမြတ်ထန် မြင်ချင် ကြားချင်ဆုံး။ အမေဟာ သမီးအမိုက်မကွဲ ကယ်တင်ရင်း ပီးလောင် ပြင်ထဲမှာပဲ အသက်ပေးသွားခဲ့ရတာ။

သူ့အပေါ် ဘဝနှင့် အသက်ကို ပေး၍ ချစ်ခဲ့သည်။ အမေမေတ္တာကို အဘယ့်ကြောင့် ဇော်ကားမိခဲ့ပါသနည်း။

သစ်ရိပ် မျက်နှာလေးကို အထင်ကြီး လေးစားစွာ ကြည့်ရင်း မျက်ရည်စက်တွေ နားသယ်စပ်မှ တစ်ဆင့် ကြွဆင်းသွားသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာခဲ့ရပြီး ပြန်တွေ့တော့လည်း သားအမိမျက်နှာချင်းပင် မဆိုင်လိုက်ရ။

အမေ ဒီမှာ သမီး လို့ ပူပင်တကြီး စူးစူးရှရှ ကျွဲခေါ်လိုက်သံကို ကြားပြီး အံ့ကားသင့်လျက် အမေ့လို့ ပြန်ခေါ်မိသလား မမိသလား မသေချာ ဒီလောက်ထိ မိုက်တဲ့ မိန်းမ။

မိဘအပေါ် လေးစားချစ်ခင်တတ်သည့် ညီမငယ် မျက်နှာလေးကို မလွတ်တမ်း ငေးကြည့်နေတဲ့ အမြင်တို့က ဝေဝါးလာသည်။

ပြည့်အိုင်နေသော မျက်တောင်နှင့် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည့်တိုင် ဘာကိုမှ သံသကွဲကွဲ မမြင်ရတော့...။

လက်အုပ်မချီနိုင်တော့ပေမယ့် ရှိခိုးပါတယ် အမေ။ သမီးရဲ့ အပြန်လမ်းဟာ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေပေမယ့် အတ္တနဲ့နီရုံး မချုပ်ရလေအောင် မေတ္တာမီးထွန်းပေးခဲ့သည့် အမေ့ကျေးဇူးကို အောက်မေ့သတိရရင်း သမီးကျေကျေနပ်နပ် သွားပါမယ်။ ဘဝဆက်တိုင်း မိဘနှစ်ပါးကို ပြစ်မှားဇော်ကားသော ကိုယ် မဖြစ်ရပါစေနှင့်။

မျက်ဝန်းထောင့်မှ မျက်ရည်တစ်စက်အကျ... မျက်နှာလေးတစ်ဘက်သို့ စောင်းကျသွားသည်။

“မမ... မမ”

သစ်ရိပ် အလှန်တကြား အော်ရင်း မမကို ပွေ့ဖက်ထားလို့ထသည်။ ဟုတ်သည်...။

မမဟာ... တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး နှုတ်ဆက်သွားခဲ့သည်။ “မမရယ်... မမတစ်ယောက်တည်း မသွားပါနဲ့... သစ်ရိပ်ကိုပါ ခေါ်ပါ... မမ”

မျက်နှာချင်းကပ်၍ ကလေးတစ်ယောက်လို ပုဆာသည်။ သစ်ရိပ် ပုံစံကို ငိုတာနှင့်မတူ။

စကားတွေက အဆက်အစပ် မရှိ ကယောင်ကတမ်း...။

မိမိ - ၃

ဦးမိုးညွှန် မျက်လုံးစုံမှိတ် အံကြိတ်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

“မမရယ်... မမပဲ... နင့်ကို စိတ်မချဘူးဆို... ငါ့မျက်စိဖောက်က ဘယ်မှထွက်မသွားရဘူးဆို... ဟင်း ခူတော့... မမက သစ်ရိပ်ကို အရင်ထားခဲ့တာ”

လေသံသာသာမျှသော စကားတွေ တံတွတ်တွတ် ထိုးလျက် အစ်မအလောင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်လိုက် ပြန်ကြည့်လိုက် ခြောက်ခြားနေသော သစ်ရိပ် လက်တွေကို ယမ်းဖြုတ်ချက်လို့မရ။

“ခူတော့ သစ်ရိပ် တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ပမနဲ့အမေတို့က အတူထွက်သွားကြပြီပေါ့”

ငိုကြွေးခြင်း မပြု။ မျက်ရည်မကျ။

သစ်ရိပ် စကား ပြာတာတွေ တရစပ်ဖြစ်နေပြီ။

ယမ်း မျက်နှာပျက်လာ၏။

“သစ်ရိပ်... သစ်ရိပ်... သတိထားဦးလေ... ငိုချင်ရင် ကော်ငိုပစ်လိုက်”

သစ်ရိပ် သူ့ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

ကြည့်လျက်နှင့် မမြင်သလို သတိလစ်သူကဲ့သို့ တောင့်တောင့်လေး ဖြစ်သွားစဉ်...။

အလောင်းကို အသာဖြုတ်ချ သစ်ရိပ်ကို ပွေ့၍ခေါ်ထုတ်...။

လောကတစ်ခုကြီးထက်က နောက်ဆုံးခန်းက မျက်ရည်ထက်ပို၍ ခိုင်သော ငိုချင်းရှည်ကြီးကို သိကြွေးနေဆဲ...။

သျှင်မ